

இலங்கையின் அரசியல் முறைமை

Political System of Sri Lanka

முதலில் றய்குத்தீன்

வெளியீடு
முசலி இளைஞர் ஒன்றியம் (MYA)

இலங்கையின் அரசியல் முறைமை

முகீன் றயீசுத்தீன்
BA PGDE MEd.

வெளியீடு
முசலி இளைஞர் ஒன்றியம்
2021

நூலின் விபரம்

நூலின் தலைப்பு	: இலங்கையின் அரசியல் முறைமை
நூலாசிரியர்	: முகூசீன் றயீசுத்தீன் BA, PGDE, MEd.
பதிப்புரிமை	: நூலாசிரியருக்கு [©]
முதலாம் பதிப்பு	: 2014 ஜூலை
இரண்டாம் பதிப்பு	: 2016 டிசம்பர்
மூன்றாம் பதிப்பு	: 2021 ஏப்ரல்
பிரதிகள்	: 1000
வெளியீடு	: முசலி இளைஞர் ஒன்றியம் (MYA), சிலாவத்துறை
பக்கங்கள்	: 283 + XI
விலை	: 700.00
அச்சகம்	: IPC, கொழும்பு
ச.த.நு. இல	: 978-624-97751-0-7

Title of the book	: ILANKAIYIN ARASIYAL MURAIMAI (The Political System of Sri Lanka)
Author	: MUHUSEEN RAISUDEEN BA, PGDE, MEd.
Copy right	: To Author [©]
First edition	: 2014 July
Second Edition	: 2016 December
Third Edition	: 2021 April
Copies	: 1000
Publisher	: Musali Youth Association (MYA), Chilavathurai
Pages	: 283 + XI
Price	: 700.00
Press	: IPC, Colombo
ISBN	: 978-624-97751-0-7

இந்நூல்

என் பெற்றோர்களான

அப்துல் ஹமீது முகசீன் -

செய்யது முகம்மது ஆமினா உம்மா

ஆகியோருக்கு

சமர்ப்பணம்

3 ஆவது (திருத்திய) பதிப்புக்கான

முன்னுரை

‘இலங்கையின் அரசியல் முறைமை’ எனும் நூலின் 3 ஆவது (திருத்திய) பதிப்பை எழுதி வெளியிட முடிந்தமைக்கு இறைவனுக்கு நன்றி கூறுகிறேன். நூலின் 2 ஆவது பதிப்பு முடிவுற்றமை, அரசியல் மைப்புக்கு 20 ஆவது திருத்தம் செய்யப்பட்டமை, ஆசிரியர் மற்றும் மாணவர்களின் தொடர்ச்சியான கோரிக்கை என்பன இப்பணியில் என்னைத் துரிதப்படுத்தின.

இந்நூலின் முதலாவது பதிப்பை வெளியிடுவதற்கு ‘முசலிஇளைஞர் ஒன்றியத்தின்’ (MYA) மூலம் அமைப்பின் ஸ்தாபகத் தலைவர் - என் உறவினர் அறபாத் முகமட் காசிம் (நியூசிலாந்து) முழுமையான நிதியுதவி செய்திருந்தார். அமைப்பின் செயலாளர் A.K.M. சியாத் (நுளீமி), அமைப்பின் முக்கியஸ்தர் ஜஸார் ஜகுபர் (விரிவுரையாளர் - NIE) உட்பட பலரும் உதவியாக இருந்தனர். இது என் வாழ்நாளில் மறக்க முடியாத நிகழ்வாகும். அதனால் தான் இந்நூலின் தொடரான பதிப்புகள் முசலி இளைஞர் ஒன்றியத்தின் வெளியீடாக மலர்கின்றன.

இந்நூலின் முதலாவது பதிப்புக்கு அணிந்துரை எழுதிய நண்பர் - கொழும்பு பல்கலைக்கழக வருகை விரிவுரையாளர் N.L. அப்துல் கலாம், 2 ஆவது பதிப்புக்கு அணிந்துரை எழுதிய எனது உறவினர் சட்டத்தரணி M.N.M. றபாய்தீன், ஆசிரியரை வழங்கிய எனது ஆசிரியை முன்னாள் மன்னார் வலயக் கல்விப் பணிப்பாளர் திருமதி S. சுகந்தி செபஸ்தியன், அவ்விரு பதிப்புகளிலும் என்னைப் பற்றி எழுதிய என் கணித பாட ஆசான் A.S.M. மாஹிர் (சேர்) ஆகியோருக்கு எனது உளமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவிக்கிறேன்.

இந்நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதியுள்ள கொழும்பு பல்கலைக்கழக சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் கலாநிதி M.S. அனீஸ் அவர்களுக்கும் நூலில் என்னைப் பற்றி எழுதியுள்ள கொழும்பு பல்கலைக்கழக சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் கலாநிதி பரீனா றுசைக் அவர்களுக்கும் நூலுக்கு வெளியீட்டுரை எழுதியுள்ள MYA தலைவர் அறபாத் முகமட் காசிம் அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என் எழுத்தாக்கப் பணிக்கு என்றும் துணையாக இருக்கும் என் பெற்றோர், குடும்பத்தினர், உறவினர்கள், நண்பர்கள், நூலுக்கு திறம் பட அட்டைப்படம் பக்க வடிவமைப்பு செய்த சகோதரர் எம்.எஸ்.எம். ஸினான் மற்றும் அச்சக வேலைகளுக்கு உதவியாக இருந்த சகோதரர் எம்.எச்.எம். ரிஸ்வான் ஆகியோருக்கும் எனது இதயபூர்வ நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முகீன் றயீசுத்தீன்

2021.03.25

Mr. Muhuseen Raisudeen
Water Tank Road
Chilavathurai (41004)
Mannar

Contact: 0094714443619
Email.: m.raisudeen@yahoo.com

3 ஆவது (திருத்திய) பதிப்புக்கான

வெளியீட்டுரை

முசுன் றயீசுத்தீன் ஆசிரியர் எமது மாணவர் சமூகத்திற்கு மேற் கொண்ட கல்விப் பணி மிகவும் மகத்தானது. அவரது அளப்பரிய சேவையின் தொடர்ச்சியாக 'இலங்கையின் அரசியல் முறைமை' என்ற தலைப்பில் மிகவும் பயன்மிக்க நூலொன்றைப் புனைந்திருப்பதும் இந்நூலின் 3 பதிப்புகளும் எமது முசலி இளைஞர் ஒன்றியத்தினூடாக வெளிவருவதும் மிக்க மகிழ்ச்சியளிக்கின்றது. அரசியல் விஞ்ஞானம் கற்கும் உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு உசாத்துணை நூலாகவும் அரசியல்சார் நடவடிக்கையாளர்களுக்கு இலங்கை அரசியல் அமைப்பு குறித்த பகுப்பாய்வு நூலாகவும் இந்நூல் வெளிவருகின்றமை மிகவும் சிறப்பம் சமாதும்.

முசலி இளைஞர் ஒன்றியம் என்பது உள்ளாட்டு, வெளிநாட்டு வாழ் முசலி இளைஞர்களது அயராத முயற்சியோடும் அனுசரணையோடும் இயங்கி வருவதோடு வடக்கு மாணவர்களின் கல்வி அபிவிருத்திகளை பூர்த்தி செய்யும் வகையிலும் எதிர்காலத்தில் எமது இளைய சமூகம் சீரான கல்விப் பெறுபேறுகளைப் பெற வேண்டும் என்ற கடமைப்பாட்டிலும் சமூக முன்னேற்றத்திற்கான தூய சிந்தனையோடும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைத் தெளிவாகக் கூறி வைக்க விரும்புகிறேன்.

இந்த வகையில் எமது முசலி இளைஞர் ஒன்றியத்தினூடாக இந்நூலின் 3 பதிப்புகளையும் வெளியிட வாய்ப்பளித்த நூலாசிரியர் முசுன் றயீசுத்தீன் அவர்களுக்கும் இந்நூலின் 3 பதிப்புகளுக்கும் அமுகிய முறையில் அணிந்துரை வழங்கியவர்களுக்கும் நூலாசிரியரைப் பற்றி எழுதியோருக்கும் இந்நூல் வெளிவருவதற்கு ஆதரவு வழங்கிய அனைத்து நல்லுள்ளங்களுக்கும் முசலி இளைஞர் ஒன்றியம் சார்பாக மகிழ்ச்சி நிறைந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நன்றி

அரபாத் முகமட் காசிம் BA, MBA

(தலைவர் - முசலி இளைஞர் ஒன்றியம்)

Auckland, New Zealand

3 ஆவது (திருத்திய) பதிப்புக்கான

அணிந்துரை

அரசியல் விஞ்ஞானத்தை ஏறத்தாழ கால் நூற்றாண்டாக மாணவர்களுக்கு பல்வேறு மட்டங்களிலும் கற்பித்து வரும் என் அன்பிற்குரிய மாணவன் முகசீன் றயீசுத்தீன் அவர்கள் எழுதிய 'இலங்கையின் அரசியல் முறைமை' எனும் நூலின் மூன்றாவது (திருத்திய) பதிப்பினை வெளியிடும் இவ்வேளையில் இந்த நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதக் கிடைத்தமைக்காக கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் ஏறத்தாழ மூன்று தசாப்த காலமாக இந்தப் பாடத்தினை கற்பித்து வரும் ஒரு ஆசானாக (சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராக) மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைவதோடு இந்த சந்தர்ப்பத்தினை தந்த அவருக்கும் வல்ல இறைவனுக்கு அடுத்து நன்றி சொல்ல கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

முசலி பிரதேச சபையின் பிரதி தவிசாளர், ஆசிரியர், சமாதான நீதவான் என்ற பல பொறுப்புகளுக்கு சொந்தக்காரரான இவர் சிறந்த ஒரு சமூகப் பற்றாளர் என்பதனையிட்டு நான் பெருமிதம் கொள்கிறேன்.

அரசியல் விஞ்ஞானம் தொடர்பான நூல்களை எழுதி வருபவர்கள் மத்தியிலே இந்நூலாசிரியரான முகசீன் றயீசுத்தீன் அவர்களுக்கு ஒரு விசேடமான இடம் இருப்பதாகவே உணர்கின்றேன். இவர் நூலின் உள்ளடக்கங்களை ஒழுங்குபடுத்தும் விதம், அவற்றினை கட்டமைக்கும் பாணி மற்றும் கடினமான விடயங்களைக் கூட இலகுவான உதாரணங்கள் மூலம் விளக்கும் விதம் என்பன என்னை மிகவும் கவர்ந்துள்ளன. அவரது எழுத்துக்கள் மாணவர்களை மிகவும் ஈர்க்கும் என்பதில் எதுவித சந்தேகமும் இல்லை.

இந்தப் பதிப்பில் அவர் 1978 ஆம் ஆண்டு யாப்பின் 20 ஆவது திருத்தத்தினை புதிதாக சேர்த்துள்ளார். இன்று அதிகளவில் பேசப்பட்டு வரும் இந்த யாப்பு சீர்திருத்தம் பற்றிய குறிப்புகள் மாணவர்களுக்கு மாத்திரமின்றி நடைமுறை அரசியலில் ஆர்வம் உள்ள அனைவருக்கும் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்பதில் எதுவித மாற்றுக் கருத்துக்களும் இல்லை. இந்த சீர்திருத்தத்தின் முக்கிய உள்ளடக்கங்களை மிகவும் சுருக்கமாகவும் நேர்த்தியாகவும் அவர் எழுதியுள்ள விதமானது விடயதானம் பற்றிய அவரது ஆற்றலை பறைசாற்றுகின்றது. இலங்கையின் அரசியலமைப்பு

வளர்ச்சி பற்றி கற்க விரும்பும் ஒவ்வொருவருக்கும் இதனை ஒரு சிறந்த நூலாகவே நான் காண்கின்றேன்.

நூலாசிரியர் முகுசீன் றயீசுத்தீன் அவர்கள் இந்தத் துறையில் இன்னும் பல நல்ல ஆக்கங்களை எழுதி பிரசுரிக்க வேண்டும் என உளமார வாழ்த்துவதோடு அவரது நோயற்ற நீண்ட ஆயுளுக்காக எல்லாம் வல்ல நாயனை இரு கரம் ஏந்தி பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கலாநிதி எம். எஸ். அனீஸ்

BA (Hons) (Peradeniya-SL), MA & Ph.D (Nagoya-JPN)

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்.

அரசியல் விஞ்ஞானம் மற்றும் பொதுக்கொள்கைத் துறை.

கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்.

முன்னை நாள்:

ஈரான் இஸ்லாமிய குடியரசுக்கான இலங்கைத் தூதுவர்

தலைவர் - இலங்கை தர நிர்ணய கட்டளைகள் நிறுவனம்

உள்ளடக்கம்

விடயம்	பக்கம்
▶ முன்னுரை	iv
▶ வெளியீட்டுரை	vi
▶ அணிந்துரை	vii
▶ உள்ளடக்கம்	ix
1. இலங்கையில் காலனித்துவ ஆட்சி	
பிரித்தானியர் ஆட்சி - அறிமுகம்	02
கோல்புரூக் - கமறன் அரசியல் சீர்திருத்தம் - 1833	05
குளூ - மெக்கலம் அரசியல் சீர்திருத்தம் - 1910	12
மெனிங் அரசியல் சீர்திருத்தம் - 1920	15
மெனிங் - டிவன்ஷயர் அரசியல் சீர்திருத்தம் - 1924	17
இலங்கை தேசிய இயக்கம்	21
இலங்கை இடதுசாரி இயக்கம்	31
2. டொனமூர் அரசியலமைப்பு - 1931	
அறிமுகம்	39
அரசாங்க சபை	42
நிறைவேற்றுக் குழுக்கள்	45
மூன்று அரச அதிகாரிகள்	51
அமைச்சரவை	52
தேசாதிபதி	54
சர்வஜன வாக்குரிமை	59
பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவம்	65
பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு	68
3. சோல்பரி அரசியலமைப்பு - 1947	
அறிமுகம்	70
பாராளுமன்றம்	76
அமைச்சரவை	84
மகா தேசாதிபதி	86

பொதுச்சேவை	89
நீதிச்சேவை	91
சிறுபான்மையினருக்கான காப்பீடுகள்	92
உயர் நீதிமன்றம்	99

4. முதலாம் குடியரசு அரசியலமைப்பு - 1972

அறிமுகம்	101
மக்கள், அரசு, இறைமை	104
பௌத்த மதம்	104
மொழி	105
அரசு கொள்கைத் தத்துவங்கள்	106
அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும்	108
குடியரசு ஜனாதிபதி	110
தேசிய அரசுப் பேரவை	114
அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம்	118
அமைச்சரவை	121
அரசாங்க சேவை	123
நீதிச்சேவை	124
நீதித்துறை	125

5. 2 ஆம் குடியரசு அரசியலமைப்பு - 1978

அறிமுகம்	127
மக்கள், அரசு, இறைமை	129
பௌத்த மதம்	131
அடிப்படை உரிமைகள்	131
மொழி	141
பிரஜா உரிமை	143
அரசு கொள்கையின் வழிகாட்டிக் கோட்பாடுகளும்	144
அடிப்படைக் கடமைகளும்	
குடியரசு ஜனாதிபதி	148
பாராளுமன்றம்	164
அமைச்சரவை	170
மக்கள் தீர்ப்பு	173

அரசியலமைப்பைத் திருத்துதல்	175
நீதித்துறை	177
நிருவாகத்துக்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர் (ஓம்புட்ஸ்மன்)	186
விகிதாசார தேர்தல்	190
மாகாண சபை முறை	201
உள்ளூராட்சி சபைகள்	213
பாராளுமன்றப் பேரவை	221
இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு	223

6. அரசியலமைப்புத் திருத்தங்கள்

அறிமுகம் (சகல திருத்தங்களின் சுருக்கம்)	229
அரசியலமைப்புக்கான 17 ஆம் திருத்தம்	240
அரசியலமைப்புக்கான 18 ஆம் திருத்தம்	247
அரசியலமைப்புக்கான 19 ஆம் திருத்தம்	252
அரசியலமைப்புக்கான 20 ஆம் திருத்தம்	265
புதிய யாப்புருவாக்க முன்னெடுப்புகள்	270

பின்னிணைப்புகள்

உசாத்துணைகள்	273
	280

Sri Lanka

இலங்கை - அறிமுகம்

சிலோன் (Ceylon), தப்ரபேன் (Taprobane), செரண்டிப் (Serendib) என பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்ட இலங்கை (Sri Lanka) 1948 இல் பிரித்தானியரிடமிருந்து சுதந்திரம் பெற்று தனியான இறைமைமிக்க அரசொன்றாகியது. 'இலங்கை சனநாயக சோசலிசக் குடியரசு' என்பது அதன் உத்தியோகபூர்வ பெயராகும்.

இலங்கையின் முதல்தர வர்த்தக நகரமான கொழும்பு (Colombo) மிக நீண்டகாலம் பிரசித்தி பெற்ற தலைநகராக இருந்து வந்தது. தற்போதைய தலைநகரம் சிறீ ஜயவர்தனபுர, கோட்டே ஆகும். 9 மாகாணங்களுக்குள் 25 நிருவாக மாவட்டங்கள் (Districts) உள்ளன. அவற்றுள் பிரதேச சபைகள், நகர சபைகள், மாநகர சபைகள் என 341 உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் காணப்படுகின்றன. நாடு 22 தேர்தல் மாவட்டங்களுக்குள் 160 தேர்தல் தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒரு தீவு நாடான இலங்கை சுமார் 65,610 சதுர கிலோ மீற்றர்கள் பரப்பளவைக் கொண்டது. இதில் 62,705 சதுர கிலோ மீற்றர்கள் நிலப்பரப்பு, 2905 சதுர கிலோ மீற்றர்கள் உள்ளக நீர்ப்பரப்பு அடங்கியுள்ளன. புவியில் 5°55" - 9°50" வட அகலாங்கு, 79°42" - 81°53" கிழக்கு நெட்டாங்கில் அமைந்துள்ளது. வடக்கு தெற்காக 432 km நீளமும் கிழக்கு மேற்காக 224 km அகலமும் கொண்டது. அதிகூடிய உயரம் 2524 மீற்றர்களாகும்.

2021 ஆம் ஆண்டு சுமார் 22 மில்லியன் மக்கள் தொகையைக் கொண்ட இலங்கையில் சிங்களம், தமிழ் ஆகியன தேசிய - அரசகரும - நிருவாக-சட்டவாக்க மொழிகளாகவும் ஆங்கிலம் இணைப்பு மொழியாகவும் அரசியலமைப்பு ரீதியாக பிரகடனம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஜனாதிபதி மற்றும் பாராளுமன்றம் கலந்த ஆட்சிமுறை காணப்படும் அதேவேளை நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களே மிகைத்துக் காணப்படுகின்றன. 1978 ஆம் ஆண்டு குடியரசு அரசியலமைப்பு தற்போது நடைமுறையில் உள்ளது. யாப்புக்கு இதுவரை 19 திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

இலங்கையில் காலனித்துவ ஆட்சி

பிரித்தானியர் ஆட்சி - அறிமுகம்

இலங்கையில் காலனித்துவ ஆட்சி (Colonism) 1505 முதல் 1948 வரை இடம்பெற்றது. ஐரோப்பியரின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த சுமார் 500 ஆண்டுகளில் இலங்கை சமூக, பொருளாதார, அரசியல் ரீதியாக பல்வேறு மாற்றங்களை அடைந்தது. போர்த்துக்கேயர் கி.பி. 1505 - 1658 வரையும் ஒல்லாந்தர் 1658 - 1796 வரையும் ஆங்கிலேயர் 1796 - 1948 வரையும் இலங்கையை ஆட்சி செய்தனர். வர்த்தக, பொருளாதார நோக்கில் இலங்கையைக் கைப்பற்றி ஆட்சி புரிந்த ஐரோப்பியர் பிற்காலத்தில் இலங்கையின் அரசியல் அபிவிருத்தியிலும் பாரிய பங்களிப்பினைச் செய்துள்ளனர்.

கியூ கடிதத்தின்படி ஒல்லாந்தரிடமிருந்து 1796 பெப்ரவரி 15 இல் பிரித்தானிய அரசு இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றி அதனை நிருவகிக்கும் பொறுப்பை பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கொம்பனியிடம் (அப்போதைய சென்னை அரசாங்கம்) ஒப்படைத்தது. ஒல்லாந்தருடன் ஏற்பட்ட யுத்தத்திற்கு கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கொம்பனி செலவு செய்திருந்

தது. அதனால் வர்த்தக மற்றும் வரி அறவீடுகள் மூலம் அச்செலவுகளை ஈடுசெய்து கொள்ளும் வகையில் கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கொம்பனி கரையோரப் பிரதேசங்களில் தனி ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தது.

கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கொம்பனி மேற்கொண்ட இறுக்கமான வரி அறவீட்டு முறை மக்களை மிக மோசமாகப் பாதித்ததால், 1797 இல் கரையோரப் பிரதேச மக்கள் கிளர்ச்சி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டனர். இவ்விவகாரத்தை விசாரணை செய்த 'மியூரன் ஆணைக்குழு' இலங்கையில் 'இரட்டை ஆட்சி முறையை' சிபாரிசு செய்தது.

பிரித்தானிய அரசு இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேச ஆட்சி யதிகாரத்தை 1798 பெப்ரவரியில் பொறுப்பேற்று பாதுகாப்பு மற்றும் நிருவாக அதிகாரங்களைக் கொண்ட தேசாதிபதி (Governor) ஒருவரை 1798.10.12 இல் நியமித்தது. எனினும் வர்த்தக, வருமான நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்தும் கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கொம்பனியிடம் காணப்பட்டன. இவ்வாறு 1798 - 1802 வரையான 4 வருட காலப் பகுதியில் 'இரட்டை ஆட்சி' நிலவி வந்தது.

பின்னர் பிரித்தானிய அரசுக்கும் கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கெம்பனிக்கும் இடையே 1802 பெப்ரவரி 01 இல் செய்து கொள்ளப்பட்ட 'ஏமியன்ஸ் உடன்படிக்கையின்படி' (Treaty of Amiens) கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கொம்பனியின் அதிகாரங்கள் அகற்றப்பட்டு, இலங்கை பிரித்தானிய அரசின் ஒரு முடிக்குரிய குடியேற்றம் (Crown Colony) என்ற நிலையை அடைந்தது.

பிரித்தானிய அரசு நியமித்த தேசாதிபதியினால் 1802 முதல் இலங்கையில் காலனித்துவ ஆட்சி நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. சட்டம், நிருவாகம், நீதி ஆகிய முத்துறைகளிலும் முழு அதிகாரம் பெற்றிருந்த தேசாதிபதிக்கு ஆலோசனை வழங்கவென 5 பேர் கொண்ட ஒரு 'ஆலோசனை சபை' அமைக்கப்பட்டது. அதில் பிரதம நீதியரசர், இராணுவத் தளபதி, குடியேற்ற நாட்டுச் செயலாளர், திறைசேரித் தலைவர், தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்

படும் ஒருவர் அங்கம் வகித்தனர்.

இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசத்தை மாத்திரமே ஆட்சி செய்த போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் ஆகியோரால் கண்டி இராச்சியம் கைப்பற்றப்பட்டிருக்கவில்லை. எனினும் 1803 இல் கண்டி இராச்சியத்தைக் கைப்பற்ற முயற்சித்த பிரித்தானிய தேசாதிபதி பிரட்றிக் நோத் கண்டி மீது படையெடுத்து தோல்வியடைந்தார்.

பிற்காலத்தில் - முக்கியமாக கண்டி பிரதானிகளிடையே ஏற்பட்ட பிளவை தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட அப்போதைய தேசாதிபதி சேர் றொபேர்ட் பிரவுன்றிக் (1812 - 1821) சில பிரதானிகளின் உதவியுடன் கண்டி மீது படையெடுத்து 1815 மார்ச் 2 ஆந் திகதி கண்டியைக் கைப்பற்றினார். இதன்மூலம் பிரித்தானியர் முதன்முறையாக இலங்கை முழுவதையும் ஒன்று பட்ட ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தனர். கண்டியில் ஆளுநரின் வதிவிடப் பிரதிநிதியாக ஜோன் டொய்லி நியமிக்கப்பட்டு, அவருக்கு உதவியாக குழுவொன்று அமைக்கப்பட்டது.

அதனைத் தொடர்ந்து பிரித்தானியருக்கும் கண்டிப் பிரதானி களுக்கும் இடையே 1815 மார்ச் 2 ஆந் திகதி செய்து கொள்ளப் பட்ட கண்டி உடன்படிக்கையில் (Kandyan Convention) பின்வரும் சில முக்கிய அம்சங்கள் காணப்பட்டன.

- கண்டியின் அதிகாரங்கள் 3 ஆம் ஜோர்ஜ் மன்னருக்கு வழங்கப் படுகிறது.
- பௌத்த மத விடயங்கள் பாதுகாக்கப்பட்டுப் பேணப்படும்.
- கண்டிப் பிரதானிகளின் சிறப்புரிமைகள் தொடர்ந்து இருந்து வரும்.
- கண்டியின் நீதி நிருவாகம் தொடர்ந்து அமுல்படுத்தப்படும்.

எனினும் கண்டி ஒப்பந்தம் பிரித்தானியரால் உரிய முறையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. அத்துடன் கண்டி - கரையோரத்துக்கிடையிலான வர்த்தகக் கட்டுப்பாடுகளும் தளர்த்தப்

பட்டதால் கண்டிப் பிரதானிகளின் தனித்துவமும் வருமானமும் பாதிக்கப்பட்டன. மேலும் சுமார் 2000 ஆண்டுகளுக்கு மேல் சுய இராஜ்யமாக இருந்து வந்த தமது தாயகம் பறிபோனதாக கண்டி மக்கள் உணர்ந்தார்கள். இதன் காரணமாக 1818 ஆம் ஆண்டு 'கண்டிக் கலகம்' (ஊவா - வெல்லஸ்ஸ கலகம்) ஏற்பட்டது.

கலகத்தை அடக்கிய பிரித்தானியர் 1818 நவம்பர் 21 ஆந் திகதி வெளியிட்ட பிரகடனத்தின் மூலம் பிரதானிகளின் சிறப்புரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்தினர். எனினும் கண்டி - கரையோரம் ஆகிய பிரதேசங்களுக்கிடையே தொடர்ந்தும் வேறுபட்ட நீதி, நிருவாக முறைகள் பின்பற்றப்பட்டு வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பிரித்தானியர் இலங்கையைக் கைப்பற்றல்

ஆங்கிலேயர் ஒல்லாந்தரிடமிருந்து 1795 ஓகஸ்ட் மாதம் திருகோணமலையையும் செப்டெம்பர் மாதம் யாழ்ப்பாணத்தையும் ஒக்டோபர் மாதம் மன்னாரையும் நவம்பர் மாதம் கல்பிட்டியையும் 1796 ஜனவரி மாதம் கொழும்பையும் கைப்பற்றினர்.

கோல்புருக் - கமறன் அரசியல் சீர்திருத்தம் - 1833

இலங்கையில் நிலவிவந்த ஸ்திரமற்ற சூழ்நிலையைக் கருத்திற் கொண்டு, இலங்கையின் அரசியல், நிருவாகம், வருமானம் என்பன தொடர்பாக ஆராய்ந்து தேவையான சிபாரிசுகளைச் செய்யவென 1829 இல் 'வில்லியம் கோல்புருக்' தலைமையில் பிரித்தானிய அரசு குழுவொன்றை அனுப்பி வைத்தது. அத்துடன் இலங்கையின் நீதி பரிபாலன முறைகள் பற்றிய சிபாரிசுகளுக்கென 1830 இல் 'சார்ள்ஸ் கமறன்' குழுவும் அனுப்பப்பட்டது.

இவ்விரு குழுக்களின் அறிக்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு 1833 செப்டெம்பர் 28 ஆந் திகதி 'கோல்புருக் - கமறன் அரசியல் சீர்திருத்தம்' (Colebrooke-Cameron Reforms) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதுவே பிரித்தானியரால் இலங்கைக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட முதலாவது அரசியல் சீர்திருத்தமாகும்.

கோல்புருக் - கமறன் சீர்திருத்தத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் வருமாறு.

- சட்ட நிருபண சபை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. (சட்ட சபை)

சட்ட நிருபண சபையொன்று 15 உறுப்பினர்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது. இச்சபையில் உத்தியோகப்பற்றுள்ள 9 பேரும், உத்தியோகப்பற்றற்ற 6 பேரும் அங்கம் வகித்தனர். இவர்கள் அனைவரும் தேசாதிபதியால் தெரிவு செய்யப்பட்டு நியமிக்கப்பட்டனர். உத்தியோகப்பற்றற்ற 6 பேரில் ஐரோப்பியர் - 3, பறங்கியர் - 1, கரையோரச் சிங்களவர் - 1, தமிழர் - 1 எனக் காணப்பட்டனர்.

சட்ட நிருபண சபையின் கட்டமைப்பு - 1833	
(உறுப்பினர்கள் - 15)	
<u>உத்தியோகப்பற்றுள்ளோர் (9)</u>	<u>உத்தியோகப்பற்றற்றோர் (6)</u>
<ul style="list-style-type: none"> - அரசாங்கக் காரியதரிசி - 1 - தனாதிகாரி - 1 - வருமான வரி அதிகாரி - 1 - நில அளவை அதிகாரி - 1 - கணக்காய்வாளர் நாயகம் - 1 - மேல் மாகாண அரசாங்க அதிபர் - 1 - நியமனம் - 3 	<ul style="list-style-type: none"> - ஐரோப்பியர் - 3 - பறங்கியர் - 1 - தமிழர் - 1 - கரையோரச் சிங்களவர் - 1

- 1889 இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தத்தின்படி கண்டிச் சிங்களவர் - 1, முஸ்லிம் - 1 என சட்ட நிருபண சபையில் இடமளிக்கப்பட்டு உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை 6 இலிருந்து 8 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது. சட்ட சபை 1834 மே மாதம் முதன் முறையாகக் கூடியது.

- இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. முதலாவது சட்ட சபையின் உத்தியோகப்பற்றற்றோர் பிரதி

நிதித்துவம் முழுவதுமாக வகுப்புவாரியாக மேற்கொள்ளப் பட்டது. அதாவது ஐரோப்பியர், பறங்கியர், கரையோரச் சிங்களவர், தமிழர் என ஒவ்வொரு இனத்திற்கும் சட்ட சபையில் உறுப்புரிமை வழங்கப்பட்டது.

- சட்ட நிருவாக சபை அமைக்கப்பட்டது. (நிறைவேற்று சபை)

சட்ட சபை நிறைவேற்றிய சட்டங்களை அமுல்படுத்தவென சட்ட நிருவாக சபையொன்று தாபிக்கப்பட்டது. முக்கியமாக வரவு செலவு அதிகாரங்கள் இதற்கு வழங்கப்பட்டன. தேசாதிபதியை உறுப்பினராகவும் தலைவராகவும் கொண்டு ஏனைய 5 உத்தியோகப்பற்றுள்ளோர் இதன் அங்கத்தவர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் இராணுவத் தளபதி, தனாதிகாரி, குடியேற்ற நாட்டுச் செயலாளர், சட்டமா அதிபர், மத்திய மாகாண அரசாங்க அதிபர் ஆவர். இதுவொரு நிலையான மன்றமாகும். இதன் ஆலோசனைகளை தேசாதிபதி புறக்கணிக்கின்ற போதெல்லாம் அது குறித்து குடியேற்ற நாட்டு மந்திரிக்கு அறிவிக்க வேண்டும்.

- புதிய நீதித்துறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

சுதந்திரமானதும் முறையானதுமான நீதிமன்ற முறையும் குற்றவியல் சட்டமும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஐரோப்பியர் - சுதேசிகள், கரையோரத்தவர் - கண்டியர் என முன்னர் பின்பற்றப்பட்டு வந்த வேறுபட்ட நீதிமுறை நீக்கப்பட்டு சகலருக்கும் ஒரே நீதி என்ற நிலை ஏற்படுத்தப்பட்டது. நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தைப் பேணும் வகையில் தேசாதிபதியும் கிராம சபைகளும் கொண்டிருந்த சில நீதித்துறை அதிகாரங்கள் குறைக்கப்பட்டு அவை நீதிமன்றங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன.

ஒரு பிரதம நீதியரசரையும் வேறு 2 நீதிபதிகளையும் கொண்ட உயர் நீதிமன்றம் அமைக்கப்பட்டு குடியியல், குற்றவியல் வழக்குகளின் மேன்முறையீடுகளை விசாரணை செய்யும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. இந்நீதிபதிகள் பிரித்தானிய

அரசினால் நியமிக்கப்பட்டனர். அத்துடன் உயர் நீதிமன்றத்தின் மேற்பார்வையின் கீழ் மாவட்ட நீதிமன்றங்களும் உருவாக்கப்பட்டன. இம்மாவட்ட நீதிமன்றங்களின் வேலைகளைக் குறைப்பதற்கு வேறு சில ஏற்பாடுகளும் பின்னர் செய்யப்பட்டன.

மேலும் பிரித்தானியாவில் நடைமுறையில் இருந்த 'ஆட்கொணர் எழுத்தாணைச் சட்டம்' (Habeas Corpus) இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதன் மூலம் மக்களின் சிவில் உரிமைகளுக்கு பாதுகாப்புக் கிடைத்தது. ஆட்களைக் கைது செய்வதற்கும் நாடு கடத்துவதற்கும் சொத்துக்களைப் பறிமுதல் செய்வதற்கும் தேசாதிபதி பெற்றிருந்த அதிகாரங்கள் இதன்மூலம் ஒழிக்கப்பட்டு பொதுமக்களோடு சம்பந்தமான பொலிஸாரின் நடவடிக்கைகள் நீதிமன்றங்களோடு தொடர்புபடுத்தப்பட்டன.

- தேசாதிபதியின் அதிகாரங்கள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டன.

சட்ட, நிர்வாக, நீதித்துறைகளில் அதுவரை காலமும் சுயாதீனமான முழு அதிகாரங்கள் கொண்டிருந்த தேசாதிபதி சில கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டார். அதாவது சட்டத்தை உருவாக்கவென சட்ட சபையும் நிர்வாகம் செய்யவென சட்ட நிர்வாக சபையும் நீதி செலுத்தவென நீதிமன்ற முறையும் தாபிக்கப்பட்டன. இதுவொரு வகையான வலுவேறாக்கத் தன்மை கொண்டு காணப்பட்டதெனினும் சட்ட சபையும் சட்ட நிர்வாக சபையும் தேசாதிபதிக்கு ஆலோசனை கூறும் மன்றங்கள் போலவே அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

மேலும் தேசாதிபதியின் அதிகாரங்கள் பெருமளவில் குறைக்கப்பட்டதாக இல்லை. ஏனெனில் சட்ட சபைக்குத் தலைமை தாங்கவும் அங்கு சட்டமூலங்களை (Bill) சமர்ப்பிக்கவும் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களை அங்கீகரிக்கவும் மறுக்கவும் முடியின் அனுமதிக்காக அனுப்பவும் சில விசேட சட்டங்களைப் பிறப்பிக்கவும் அவர் அதிகாரங் கொண்டு காணப்

பட்டார். அத்துடன் நிதி விடயங்களை தொடர்ந்து கவனிக் கவும் குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பு வழங்கவும் தண்டனைக ளைக் குறைக்கவும் தேசாதிபதிக்கு அதிகாரங்கள் இருந்தன.

- தனியான நிருவாக முறை ஏற்படுத்தப்பட்டது.

கண்டி, கரையோரம் என முன்னர் பின்பற்றப்பட்டு வந்த வேறுபட்ட நிருவாக முறை நீக்கப்பட்டு, இலங்கை முழு வதும் ஒரே விதமான நிருவாக முறை அறிமுகப்படுத்தப் பட்டது. அத்துடன் முன்னர் காணப்பட்ட 16 நிருவாகப் பிரிவுகள் மாற்றப்பட்டு வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, மத்தி என 5 மாகாணங்கள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டுப் பிரிக்கப் பட்டன.

- கச்சேரி முறை அமுல்படுத்தப்பட்டது.

அரசாங்க நிருவாக அலுவல்களை இலகுவாக்கும் பொருட்டு ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் ஒவ்வொரு கச்சேரி அமைக்கப் பட்டு அவற்றிற்கு அரசாங்க அதிபர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். அத்துடன் சிவில் சேவை முறை தாபிக்கப்பட்டதோடு சிவில் சேவையில் இலங்கையர்களையும் இணைத்துக் கொள்ள ஏற் பாடு செய்யப்பட்டது.

- இராஜகாரிய முறை ஒழிக்கப்பட்டது.

மக்கள் எவ்வித கூலியுமின்றி அரசுக்கு இலவச சேவை செய்து வந்த முன்னைய மன்னராட்சிகால முறை நீக்கப்பட்டது. அத்து டன் குறிப்பிட்ட பிரிவினர் குறிப்பிட்ட தொழிலைத்தான் செய்ய வேண்டுமென்ற சாதி அடிப்படையிலான தொழில் முறையும் அகற்றப்பட்டு, எவரும் விரும்பிய தொழில் செய்து வருமானம் பெற வாய்ப்பளிக்கப்பட்டது.

- அரசின் ஏகபோக வர்த்தக உரிமை நீக்கப்பட்டது.

பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் அரசு கொண்டிருந்த தனியு ரிமையால் அரசாங்கத்தின் வருமான நிலைமை திருப்திகரமாக இருக்கவில்லை. அதனால் அரசின் ஏகபோக வர்த்தக உரிமை

நீக்கப்பட்டு, வர்த்தகம் தாராளமயமாக்கப்பட்டது. இதனால் தனியார்துறை வளர்ச்சியடைந்ததுடன் கட்டுப்பாடுகள் குறைந்த சுதந்திர வர்த்தக சமூகமொன்று உருவானது. வர்த்தகப் பொருட்களுக்கான சுங்க வரி குறைக்கப்பட்டது. முதலாளித்துவப் பொருளாதாரத்தின் விருத்தியினால் வர்த்தக நிலையங்கள், வங்கிகள், தனியார் சொத்துடைமை தொடர்பான சட்ட ஏற்பாடுகள் உருவாகின. ஏற்றுமதி இறக்குமதி அதிகரித்து இலங்கை உலக சந்தையில் நுழைந்தது.

- பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரம் விருத்தியடைந்தது.

ஐரோப்பியரின் வர்த்தக நலனுக்காக பெருந்தோட்டத் தொழில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஐரோப்பிய வர்த்தகர் பலரும் பெருந்தோட்டத்துறையில் முதலீடு செய்ததன் மூலம் கறுவா, கோப்பி, தேயிலை போன்ற பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரம் வளர்ச்சியடைந்தது. இதனால் நாட்டு மக்களுக்குத் தேவையான நெல், சிறு தானியம் போன்ற சுதேச தொழில்துறை பாதிப்படைந்ததுடன் அவை இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. இதன்மூலம் நாட்டில் இரட்டைப் பொருளாதாரம் அமுல்படுத்தப்பட்டது.

- அரசாங்க ஊழியர்கள் மேலதிக தொழில் செய்ய அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

சிவில் சேவை உத்தியோகத்தர்களின் சம்பளத்தைக் குறைத்து ஓய்வூதியத் திட்டத்தை நீக்கி அரசாங்க செலவைக் குறைக்க எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அத்துடன் வர்த்தகப் பயிற்சி செய்கையிலும் வியாபாரத்திலும் ஈடுபடுவதற்கு அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது. இதனால் பயிற்சி செய்கை நடவடிக்கைகளில் ஆர்வங்கொண்ட அரச ஊழியர்கள் தமது கடமையில் அசிரத்தை காட்டி வந்தனர்.

- வரிமுறை சீர்திருத்தப்பட்டது.

நிலவரியைச் சேர்க்க ஏலத்தில் விற்பனை செய்யும் முறை நீக்கப்பட்டது. பொருள் மூலம் வரி செலுத்தும் முறைக்கு பதிலாக

பணத்தின் மூலம் வரி செலுத்தும் முறை அறிமுகமானது. நேரடி வரி முறைக்கு பதிலாக நேரில் வரி முறை அமுல்படுத்தப்பட்டது.

- ஆங்கிலக் கல்வி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

ஆங்கிலம் அரசுகளும் மொழியாகவும் போதனா மொழியாகவும் ஆக்கப்பட்டதால் சுதேசிகளில் சிலர் ஆங்கிலக் கல்வி கற்றுக் கொண்டதோடு, வசதி படைத்தோர் வெளிநாடு சென்று உயர்கல்வி கற்கவும் வாய்ப்பேற்பட்டது. இதன்மூலம் பிற்காலத்தில் சுதேச மத்திய தர வர்க்கம் ஒன்று தோற்றம் பெற்றது. எனினும் இதனால் சுதேச மொழிகளான சிங்களம், தமிழ் பாதிக்கப்பட்டன.

- சட்ட ரீதியான ஆட்சிக்கு அடித்தளமிடப்பட்டது.

அரசும் அரசாங்கமும் பிரிக்கப்பட்டு ஆட்சி பற்றிய முடிவுகள் அனைத்தும் சட்டப்படி மேற்கொள்ளப்பட்டதால் ஆட்சிக் கருமங்கள் குறித்து அதிகாரத் தரப்பினர் அனைவரும் பதில் கூறக்கூடிய ஒரு முறைமைக்குள் இயங்க வேண்டி ஏற்பட்டது.

நியமன உறுப்பினர்கள்
கரையோரச் சிங்களவராக T.J. பிலிப்ஸ், தமிழராக A. குமாரசுவாமி ஆகியோர் 1835.05.30 தொடக்கம் நியமிக்கப்பட்டனர். கண்டிச் சிங்களவராக B.P. பானபொக்க, முஸ்லிமாக M.C. அப்துல் றகுமான் ஆகியோர் நியமிக்கப்பட்டனர்.
மசோதாக்கள்
1859 இல் உத்தியோகப்பற்றற்ற உறுப்பினர்களும் (நிதி மசோதா தவிர்ந்த) சாதாரண மசோதாக்களைக் கொண்டு வர உரிமை வழங்கப்பட்டது.
புதிய மாகாணங்கள்
1845 இல் வடமேல் மாகாணமும் 1873 இல் வட மத்திய மாகாணமும் 1886 இல் ஊவா மாகாணமும் 1889 இல்

சப்ரகமுவ மாகாணமும் தாபிக்கப்பட்டன. ஊவா மாகாணம் மத்திய மாகாணத்திலிருந்தும் சப்ரகமுவ மாகாணம் மேல் மாகாணத்திலிருந்தும் பிரிக்கப்பட்டன.

1797 மக்கள் கிளர்ச்சி

1796 இல் தென்னை வரி, 1800 இல் மகிழ்ச்சி வரி (ஜோய் டெக்ஸ்) போன்றவற்றிற்கு எதிராக மக்கள் கிளர்ச்சி செய்தனர்.

1848 கண்டி கலகம்

1840 களில் நிரூபிக்க உறுதியில்லாத காணிகளை தரிசுநில கட்டளைச் சட்டம் (Waste Lands Ordinance) நிறைவேற்றி அரசு சொந்தமாக்கி கோப்பிச் செய்கையாளர்களுக்கு விற்பனை செய்ததால் கண்டி மக்களிடையே பதற்றம் ஏற்பட்டது. 1830 இன் ஆரம்பத்திலிருந்து இந்தியத் தொழிலாளர்கள் கோப்பித் தோட்டங்களில் வேலை செய்ய அழைத்து வரப்பட்டனர். 1844 இல் இவர்களின் எண்ணிக்கை 71,000 ஆக உயர்ந்திருந்தது. பலதரப்பட்டவர்களாலும் மதுப்பாவனை அதிகரித்தது.

அத்துடன் கண்டியில் பௌத்த தலங்கள் அந்நியப்படுத்தப்பட்டு மிஷனரிகளின் செல்வாக்கும் அதிகரித்தது. இதனால் கண்டியக் கட்டமைப்பு சிதைந்து மக்களிடையே பரவிய அமைதியின்மை 1848 இல் மக்கள் கிளர்ச்சியாக மாறியது.

நெல்வரி

1864 இல் உள்ளூர் விவசாயிகளுக்கு பத்தில் ஒரு பகுதி நெல் வரி விதிக்கப்பட்டது. பிரித்தானியரான ஜோர்ஜ் வோல் விவசாயிகளைப் பாதிக்கும் நெல்வரிக்கு எதிராகப் போராடினார். 1892 இல் நெல்வரி இரத்துச் செய்யப்பட்டது.

குரு - மெக்கலம் அரசியல் சீர்திருத்தம் - 1910

கோல்புருக் - கமறன் சீர்திருத்தங்கள் நடைமுறைக்கு வந்த ஆரம்ப காலங்களில் இலங்கையில் தோட்டத் தொழிலில் முதலீடு செய்திருந்த ஐரோப்பியர் மற்றொரு புதிய அரசியல் சீர்திருத்தம் வேண்டுமென விடுத்து வந்த கோரிக்கை ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. பிற்காலங்களில் சுதேச மத்தியதர வகுப்பினரின் கோரிக்கைகளைத் தொடர்ந்து புதிய அரசியல் சீர்திருத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இலங்கையின் தேசாதிபதி சேர் ஹென்றி மெக்கலம் (1907 - 1912) குடியேற்ற நாட்டு மந்திரி குரு ஆகியோரால் 1910 நவம்பர் 24 ஆந் திகதி புதிய அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. கோல்புருக் - கமறன் சீர்திருத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டு சுமார் 75 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரான இச்சீர்திருத்தம் 'குரு - மெக்கலம் அரசியல் சீர்திருத்தம்' (Crewe-McCullum Reform) என அழைக்கப்படுகின்றது.

இச்சீர்திருத்தத்தின் பிரதான நோக்கம் சட்ட சபையின் கட்டமைப்பில் மாற்றம் செய்வதாகும். குரு - மெக்கலம் சீர்திருத்தத்தில் பின்வரும் முக்கிய அம்சங்கள் காணப்பட்டன.

▪ சட்ட நிரூபண சபையின் அங்கத்தவர் எண்ணிக்கை 21 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது. அதில் உத்தியோகப்பற்றுள்ளோர் 11 பேரும் உத்தியோகப்பற்றற்றோர் 10 பேரும் இடம்பெற்றனர். உத்தியோகப்பற்றற்றவர்களில் இலங்கைத் தமிழர் - 2, கரையோர் சிங்களவர் - 2, கண்டிச் சிங்களவர் - 1, முஸ்லிம் 1 என 6 பேர் இன ரீதியாக தேசாதிபதியால் தெரிவு செய்யப்பட்டு நியமிக்கப்பட்டனர். நகர்ப்புற ஐரோப்பியர் - 1, நாட்டுப்புற ஐரோப்பியர் - 1, பறங்கியர் - 1, படித்த இலங்கையர் - 1 என 4 பேர் 5 வருட பதவிக் காலத்திற்கென தேர்தல் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இத்தேர்தல் 1911 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. குரு - மெக்கலம் சீர்திருத்தத்தின்படி அமைக்கப்பட்ட புதிய சட்ட சபை 1912. 01.16 இல் முதன் முறையாக கூடியது.

சட்ட நிருபண சபையின் கட்டமைப்பு - 1912
(உறுப்பினர்கள் - 21)

உத்தியோகப் பற்றுள்ளோர் (11)

- இலங்கை இராணுவத் தளபதி - 1
- குடியேற்ற நாட்டுச் செயலாளர் - 1
- அரசாங்க சட்ட அதிகாரி - 1
- வருமான வரி அதிகாரி - 1
- குடியேற்ற நாட்டுத் தனாதிகாரி - 1
- பிரதம சிவில் வைத்திய அதிகாரி - 1
- மேல் மாகாண அரசாங்க அதிபர் - 1
- தென் மாகாண அரசாங்க அதிபர் - 1
- மத்திய மாகாண அரசாங்க அதிபர் - 1
- நியமனம் - 2

உத்தியோகப் பற்றுற்றோர் (10)

ஆளுநர் நியமனம் (6)

- இலங்கைத் தமிழர் - 2
- கரையோர சிங்க. - 2
- கண்டிச் சிங்களவர் - 1
- முஸ்லிம் - 1

தேர்தல் தெரிவு (4)

- நகர்ப்புற ஐரோ. - 1
- நாட்டுப்புற ஐரோ. - 1
- பறங்கியர் - 1
- படித்த இலங்கையர் - 1

- கல்வி கற்ற ஆண்களுக்கு முதன்முறையாக வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. மட்டுப்படுத்தப்பட்ட இவ்வாக்குரிமை மூலம் படித்த இலங்கையர் ஒருவர் சட்ட சபையில் பிரதிநிதித்துவம் பெற்றார்.
- அரசாங்க அதிகாரிகளைக் கொண்ட சட்ட நிருவாக சபையும் தேசாதிபதி தலைமையில் தொடர்ந்து இயங்கி வந்தது.
- தேசாதிபதி தொடர்ந்தும் சட்ட சபைக்குத் தலைமை தாங்கி சட்டங்களை அங்கீகரித்து வந்ததுடன், ஏனைய சட்டத்துறை அதிகாரங்களையும் செலுத்தி வந்தார். அத்துடன் தேசாதிபதிக்கு சபையில் வாக்களிக்கும் உரிமை இருந்ததோடு தீர்மானிக்கும் மேலதிக வாக்குரிமையும் (Casting Vote) வழங்கப்பட்டது.

படித்த இலங்கையர்

படித்த இலங்கையராக சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் 1911, 1916 ஆம் ஆண்டுகளில் சட்ட சபைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். 1911 டிசம்பர் 12, 13 ஆம் திகதிகளில் படித்த இலங்கையரைத் தெரிவு செய்வதற்காக இலங்கையில் நடத்தப்பட்ட முதலாவது தேர்தலில் 2,957 பேர் வாக்களிக்கத் தகுதி பெற்றிருந்தனர். சேர். பொன் இராமநாதன், டொக்டர் மார்கஸ் பெர்னாண்டோவுடன் போட்டியிட்டு

664 மேலதிக வாக்குகளால் வெற்றி பெற்றார். 1916 இல் சேர் பொன். இராமநாதன், T.S. ஜயவர்தனவுடன் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றார்.

சேர் பொன். அருணாச்சலம்

பதிவாளர் நாயகமாகப் பதவி வகித்த சட்ட நிருபண சபையின் உத்தியோகப்பற்றுள்ள அங்கத்தவரான இலங்கையர் சேர் பொன்னம்பலம் அருணாச்சலம் 1913.01.16 தொடக்கம் சட்ட நிருவாக சபையிலும் நியமிக்கப்பட்டார்.

முதலாவது தேர்தல்

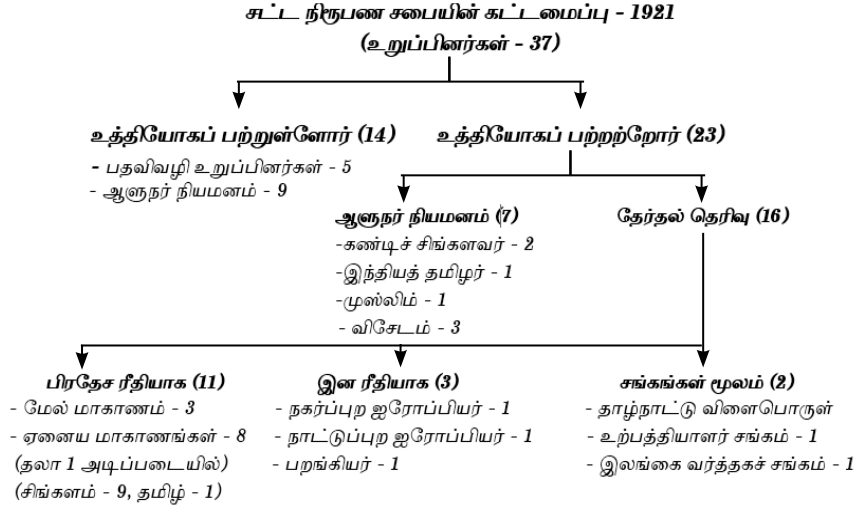
1911 ஆம் ஆண்டு 4 விசேட தொகுதிகளுக்கு தேர்தல் நடைபெறுவதற்கு மாறாக இலங்கைத் தொகுதி மற்றும் பறங்கியர் தொகுதி ஆகியவற்றிற்கு மாத்திரமே தேர்தல் நடைபெற்றது. ஐரோப்பியர் தொகுதிகள் இரண்டிலும் போட்டியின்றி உறுப்பினர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

மெனிங் அரசியல் சீர்திருத்தம் - 1920

குரு - மெக்கலம் சீர்திருத்தத்தில் திருப்தி காணாத சதேசமத்திய தர வகுப்பினர் மற்றொரு யாப்புச் சீர்திருத்தம் கோரி அழுத்தங் கொடுத்தனர். இதன் காரணமாக பிரித்தானிய அரசின் சிபாரி சுப்படி தேசாதிபதி 'சேர் வில்லியம் ஹென்றி மெனிங்' (1918-1925) 1920 ஆகஸ்ட் 13 ஆந் திகதி புதிய யாப்புச் சீர்திருத்தம் ஒன்றை மேற்கொண்டார். இது 'தற்காலிக) மெனிங் அரசியல் சீர்திருத்தம்' (Manning Reform) என அழைக்கப்படுகின்றது. மெனிங் சீர்திருத்தத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் வருமாறு.

- சட்ட சபையின் அங்கத்தவர் எண்ணிக்கை 37 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது. அதில் உத்தியோகப்பற்றுள்ளோர் 14 பேரும் உத்தியோகப்பற்றற்றோர் 23 பேரும் இடம் பெற்றனர். உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களில் கண்டிச் சிங்களவர் - 2, இந்தியத் தமிழர் - 1, முஸ்லிம் - 1 என 4 பேர் மலைநாட்டுப்

பிரதிநிதிகளாகவும் சிங்களவர் - 1, இலங்கைத் தமிழர் - 1, பறங்கியர் - 1 என 3 பேர் விசேட அங்கத்தவர்களாகவும் மொத்தமாக 7 பேர் தேசாதிபதியால் தெரிவு செய்யப்பட்டு நியமிக்கப்பட்டனர்.

மிகுதி 16 அங்கத்தவர்கள் தேர்தல் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இவர்களில் 11 பேர் பிரதேச ரீதியாகத் தெரிவாகினர். பிரதேச ரீதியான தெரிவில் (கொழும்பு நகருக்கு 1 உட்பட) மேல் மாகாணம் 3 பேர் ஏனைய 8 மாகாணங்களுக்கும் தலா ஒன்று வீதம் 8 பேர் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். (சிங்களம் 9, தமிழ் 2).

மிகுதி 5 பேரில் ஐரோப்பியர் - 2, பறங்கியர் - 1 என 3 பேர் இன ரீதியாகவும் 'தாழ்நாட்டு விளைபொருள் உற்பத்தியாளர் சங்கம்' (Low Country Planters Association), 'இலங்கை வர்த்தகச் சங்கம்' என 2 பேர் சங்கங்கள் மூலமும் தெரிவாகினர். (தற்காலிக) மெனிங் யாப்பின்படி 1921 ஜூன் 17 ஆந் திகதி முதன்முறையாக கூடிய சட்ட சபை 1924 ஆகஸ்ட் 29 ஆந் திகதி கலைக்கப்பட்டது.

- சட்டசபை உறுப்பினர்களைத் தெரிவு செய்வதற்கு இன ரீதியான பிரதிநிதித்துவத்தோடு முதன்முறையாக பிரதேச

ரீதியான பிரதிநிதித்துவமும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. சட்ட சபையில் உத்தியோகப்பற்றுள்ளவர்களின் எண்ணிக்கையை விட உத்தியோகப்பற்றற்றவர்களின் எண்ணிக்கை முதற் தடவையாக அதிகரிக்கப்பட்டது. இருவகையான சங்கங்களுக்கு முதன் முறையாக பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டது. இந்தியத் தமிழருக்கு முதன்முறையாக ஒரு நியமன உறுப்புரிமை வழங்கப்பட்டது. கண்டிச் சிங்களவருக்கு இன ரீதியான நியமனம் வழங்கப்பட்டதன் மூலம் அவர்கள் ஒரு சிறுபான்மை இனமாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர்.

- சட்ட நிருவாக சபையும் தொடர்ந்து இயங்கி வந்ததுடன், முதன்முறையாக ஐரோப்பியர், சிங்களவர், இலங்கைத் தமிழர் ஆகிய 3 உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களும் இடம்பெற்றனர்.
- தேசாதிபதி தொடர்ந்தும் சட்ட சபைக்குத் தலைமை தாங்கி வந்ததுடன், சட்டங்களுக்குக் கையொப்பமிடல், சபை நடவடிக்கைகளை இடைநிறுத்தி வைத்தல், சிலவகை மசோதாக்களை முக்கியம் வாய்ந்ததெனக் கூறி உத்தியோகப்பற்றுள்ள அங்கத்தவர்களின் வாக்குகளால் மாத்திரம் நிறைவேற்றல் போன்ற அதிகாரங்களையும் செலுத்தி வந்தார்.

இந்தியத் தமிழர்

1921 ஆம் ஆண்டு இந்தியத் தமிழர் சார்பாக A.G. ஆதம் அலி நியமிக்கப்பட்டார்.

மெனிங் - டுவன்ஷயர் அரசியல் சீர்திருத்தம் - 1924

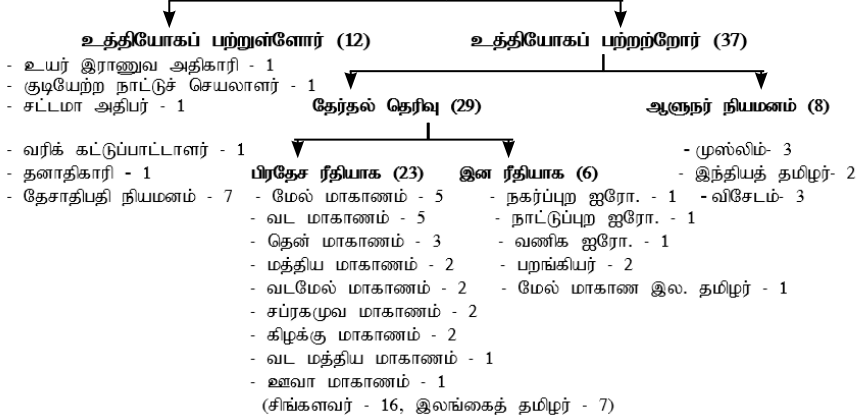
(தற்காலிக) மெனிங் அரசியல் சீர்திருத்தத்தில் பல குறைபாடுகள் காணப்பட்டதால் மீண்டும் சீர்திருத்தக் கோரிக்கைகள் எழுந்தன. இதனால் தேசாதிபதி சேர் வில்லியம் ஹென்றி மெனிங் பிரித்தானிய அரசின் சிபாரிசில் மற்றொரு அரசியற் சீர்திருத்தத்தைத் தயாரித்தார். எனினும் குடியேற்ற நாட்டு மந்திரி டிவன்ஷயர் பிரபு அதில் சில திருத்தங்களைச் செய்தார். இதன்படி 1924

ஓக்டோபர் 15 ஆந் திகதி 'மெனிங் - டிவன்ஷயர் அரசியல் சீர்திருத்தம்' (Manning-Devonshire Reform) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அதன் முக்கிய அம்சங்கள் வருமாறு.

- சட்ட சபையின் அங்கத்தவர் எண்ணிக்கை 49 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது. இதில் உத்தியோகப்பற்றுள்ளோர் 12 பேரும் உத்தியோகப்பற்றற்றோர் 37 பேரும் இடம்பெற்றனர். உத்தியோகப்பற்றற்றோரில் தேர்தல் மூலம் 29 பேரும் தேசாதிபதி தெரிவில் 8 பேரும் இடம் பெற்றனர். தேர்தல் மூலம் பிரதேச ரீதியாக 23 பேரும் இன ரீதியாக 6 பேரும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

பிரதேசரீதியாக மேல் மாகாணம் - 5, வட மாகாணம் - 5, தென் மாகாணம் - 3, மத்தியமாகாணம் - 2, கிழக்குமாகாணம் - 2, வடமேல் மாகாணம் - 2, சப்ரகமுவ மாகாணம் - 2, வட மத்திய மாகாணம் - 1, ஊவா மாகாணம் - 1 என 23 பேர் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இன ரீதியான தெரிவில் நகர்ப்புற ஐரோப்பியர் - 1, நாட்டுப்புற ஐரோப்பியர் - 1, வணிக ஐரோப்பியர் - 1, மேல் மாகாண இலங்கைத் தமிழர் - 1, பறங்கியர் - 2 என 6 பேர் இடம்பெற்றனர். அத்துடன் ஆளுநர் தெரிவில் முஸ்லிம் - 3, இந்தியத் தமிழர் - 2, விசேடம் - 3 என 8 பேர் நியமிக்கப்பட்டனர்.

சட்ட நிருபண சபையின் கட்டமைப்பு - 1924
(உறுப்பினர்கள் - 49)

- சட்ட சபையில் உத்தியோகப்பற்றினோரின் எண்ணிக்கை முதன்முறையாகக் குறைக்கப்பட்டுள்ளது. சட்ட சபை அங்கத்தவர்களின் பெரும்பான்மையினர் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமையின் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். வணிக ஐரோப்பியர் ஒருவர் முதன்முறையாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். பிரதேச ரீதியாகவும் இன ரீதியாகவும் தெரிவுசெய்யப்படுவோரின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்பட்டது. தேர்தல் மூலம் மேல் மாகாண இலங்கைத் தமிழர் ஒருவரைத் தெரிவு செய்ய வாய்ப்பளிக்கப்பட்டது.
- சட்ட சபை உறுப்பினர் 25 வயதுக்கு மேற்பட்டவராகவும் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய பிரஜையாகவும் ஆங்கிலம் எழுத வாசிக்கத் தெரிந்தவராகவும் 1,500 ரூபாவுக்குக் குறையாத வருட வருமானத்தை அல்லது 5,000 ரூபாவுக்குக் குறையாத அசையாச் சொத்தைக் கொண்டவராக அல்லது நகர்ப்புறத்தில் 500 ரூபா பிற இடமாயின் 400 ரூபா ஆண்டுப் பெறுமானத்திற்கு குறையாத வீட்டில் வசிப்பவராகவும் இருக்க வேண்டும்.
- மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமையின் கீழ் வாக்களிக்கத் தகுதியுடையோர் 21 வயதுக்கு மேற்பட்டவராகவும் ஆண்க

ளாகவும் சிங்களம் அல்லது தமிழ் அல்லது ஆங்கிலம் எழுத, வாசிக்கத் தெரிந்தவராகவும் அத்துடன் 600 ரூபாவுக்குக் குறையாத வருட வருமானத்தை அல்லது 1,500 ரூபாவுக்குக் குறையாத அசையாச் சொத்தை அல்லது 400 ரூபாவுக்கு மேற்பட்ட வருட வாடகை செலுத்தும் நகர வீட்டில் குடியிருப்போராக அல்லது 200 ரூபாவுக்கு மேற்பட்ட கிராம வீட்டில் குடியிருப்போராக இருக்க வேண்டும்.

- நிதிக்குழுவின் (Financial Committee) அதிகாரங்கள் பலப்படுத்தப்பட்டன. அதுவரை தேசாதிபதியினதும் சட்ட நிருவாக சபையினதும் அதிகாரத்திற்குட்பட்டிருந்த நிதி விடயங்கள், நிதிக்குழு மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டு அதன் அதிகாரங்கள் அதிகரிக்கப்பட்டன. இந்நிதிக்குழு குடியேற்ற நாட்டுச் செயலாளர் தலைமையில் சட்ட சபையின் சகல உத்தியோகப் பற்றற்ற உறுப்பினர்களையும் கொண்டிருந்தது. அத்துடன் இதில் குடியேற்ற நாட்டு தனாதிக்காரி, வரிக்கட்டுப்பாட்டாளர் அகியோரும் இடம்பெற்றிருந்தனர்.

நாட்டின் நிதியோடு தொடர்பான விடயங்கள், அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் என்பன குறித்து குடியேற்ற நாட்டுச் செயலாளர், நிதிக் குழு உறுப்பினர்களின் ஆலோசனைகளைப் பெற்றுக் கொண்டார். இந்நிதிக் குழுவில் சட்ட சபையின் உத்தியோகப் பற்றற்ற சகல உறுப்பினர்களும் இடம்பெற்றிருந்தால் சுதேச நலன்களுக்கேற்ப முடிவுகள் பல மேற்கொள்ளப்பட்டதுடன் சுதேச அரசியல் தலைவர்கள் பல்வேறு கலந்துரையாடல்கள் மற்றும் வாதப்பிரதிவாதங்களில் ஈடுபட்டு அரசியல் ரீதியான பயிற்சியையும் பெற்றுக் கொண்டனர்.

- இச்சீர்திருத்தத்தின் கீழ் அமைக்கப்பட்ட சட்ட நிருவாக சபை முன்னரை விட அதிகாரத்தில் குறைந்திருந்த அதே வேளை ஓரளவு சுதந்திரமாக இயங்கியது. இச்சபையில் உத்தியோகப்பற்றுள்ள அங்கத்தவர் 5 பேரும் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர் 4 பேருமாக மொத்தம் 9 பேர் இடம்பெற்றனர்.

- தேசாதிபதி தொடர்ந்தும் சட்ட சபைக்குத் தலைமை தாங்கினார். அத்துடன் தேசாதிபதியே சட்டங்களை அங்கீகரித்து வந்ததுடன், சிலவகையான சட்டங்களை முடியின் அனுமதிக்காகத் தடுத்து வைக்கவும் சபை அமர்வுகளை இடை நிறுத்தவும் அவருக்கு அதிகாரம் இருந்தது. அத்துடன் சிலவகையான மசோதாக்களை அவசரமெனக் கூறி, உத்தியோகப்பற்றுள்ளவர்களதும் நியமன அங்கத்தவர்களதும் வாக்குகளுடன் மாத்திரம் அவரால் நிறைவேற்ற முடிந்தது.
- தேசாதிபதி சபைக்கு சமூகமளிக்காத காலங்களில் சபைக்குத் தலைமை தாங்க உப தலைவர் ஒருவரை சபையிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்க முதன்முறையாக அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

சட்ட சபைக்கு மேல் மாகாண இலங்கைத் தமிழர்
மேல் மாகாண இலங்கைத் தமிழராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவர் அருணாச்சலம் மகாதேவா ஆவார்.
சட்ட சபையின் உப தலைவர்
உப தலைவராக முதலில் சேர் ஜேம்ஸ் பீரிஸ் (1924 - 1930), பின்னர் சேர் D.B. ஜயதிலக (1930 - 1931) தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.
வாக்காளர் வீதம்
1924 ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் சனத்தொகையான 4,498,605 பேரில் 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட ஆண்கள் 1,180,000 பேர் இருந்தனர். இவர்களில் வாக்களிக்கத் தகுதியுடையோர் எண்ணிக்கை 204,997 ஆகும். இது மொத்த சனத்தொகையில் 4% மாத்திரமே ஆகும்.

இலங்கை தேசிய இயக்கம்

தேசிய இயக்கம் என்பது ஒரு நாட்டில் வாழ்கின்ற மக்கள் அனைவரும் தமக்கிடையில் இன, மத, மொழி, பால், வர்க்க வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் ஒற்றுமை, ஐக்கியம் அடிப்படையில்

அரசியல் விடுதலைக்காக - நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபடும் மக்கள் இயக்கமாகும்.

அந்நியராட்சி நடைபெறுகின்ற நாடுகளிலெல்லாம் இவ்வாறான தேசிய இயக்கம் தோன்றி சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபடுகின்ற நிலையை காணலாம். இலங்கையிலும் 1948 ஆம் ஆண்டு சுதந்திரம் கிடைப்பதற்கு முன்னர் பல்வேறு அமைப்புகள் மூலம் தேசிய இயக்கம் வளர்ந்துள்ளது. எனினும் அது சுதந்திரத்திற்கான போராட்டங்களை எந்தளவு தூரம் முன்னெடுத்துச் சென்றது என்பது கேள்விக்குரியதாகும்.

1505 இல் ஐரோப்பியர் இலங்கையைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்த காலப்பகுதியில் சுதேச சமயங்களும் மொழிகளும் கலாசாரமும் படிப்படியாக வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கின. இறுதியாக பிரித்தானியரின் ஆட்சிக் காலத்தில் மறைமுகமாகவும் நேரடியாகவும் கிறிஸ்தவ சமயமும் ஆங்கில மொழியும் வளர்க்கப்பட, பௌத்த மதமும் சிங்கள மொழியும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன.

1815 இல் கண்டி உடன்படிக்கையில் பௌத்த சமயத்துக்கும் பிரதானிகளுக்கும் தொடர்ந்து வழங்கப்படுவதாக உறுதியளிக்கப்பட்ட சிறப்பிடமும் படிப்படியாக உதாசீனம் செய்யப்பட்டது. இதன் காரணமாக 1818 இல் கண்டி கலகம் இடம்பெற்றது. இதனை இலங்கையின் முதலாவது சுதந்திரப் போராட்டம் என்பர்.

1848 இல் இடம்பெற்ற தரிசுநிலச் சட்டத்திற்கு எதிரான மக்கள் போராட்டம் பிரித்தானியரால் மிக மோசமாக அடக்கியொடுக்கப்பட்டது. அதன்பின்னர் பிரித்தானியரின் ஆட்சி குறித்து சுதேச மக்கள் மத்தியில் எதிர்மாறான உணர்வுகள் உருவாகத் தொடங்கின. அதுவே இலங்கை தேசிய இயக்கத்தைத் தோற்றுவிக்கும் தளமாக மாறியது.

இலங்கை தேசிய இயக்கம் பின்வரும் பிரதான அமைப்புகள் ஐராடாக வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளது.

□ சமய மறுமலர்ச்சி இயக்கம் (1870)

□ மது ஒழிப்பு இயக்கம் (கலால் இயக்கம்) (1912)

□ இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் (1919)

இலங்கையில் தேசிய இயக்கத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் சமய மறுமலர்ச்சியோடு, குறிப்பாக பௌத்த மத சீர்திருத்தத் தோடு தொடர்புபட்டதாகக் காணப்படுகின்றது. பிரித்தானிய ராட்சிக் காலத்தில் பௌத்த மதம் சீரழிந்து போவதைக் கண்ட பௌத்த குருமாரும் தலைவர்களும் 1870 களில் மீண்டும் பௌத்த மதத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்கான பணிகளில் ஈடுபட்டனர். அந்நிய மத, கலாசார ஆதிக்கத்திலிருந்து பௌத்த சமய, கலாசாரத் தைப் பாதுகாப்பதற்காக அநகாரிக தர்மபாலவும் (1864 - 1933) சைவ சமயத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுக நாவலரும் (1822 - 1879) இஸ்லாம் சமயத்தைப் பாதுகாக்க அறிஞர் சித்தி லெப்பையும் (1832 - 1898) பெரும் பங்காற்றினர்.

அத்துடன் நாட்டின் பல பாகங்களிலும் பௌத்த மத சீர்திருத்த அமைப்புகள் தோற்றம் பெறத் தொடங்கின. 1891 இல் 'மகாபோதி சங்கம்', 1898 இல் 'பௌத்த வாலிபர் சங்கம்', 1903 இல் 'பௌத்த மகா சபை' என்பன இவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவை. இச்சமய மறுமலர்ச்சி நடவடிக்கைகள் ஒரு வகையில் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிரானதாக இனங்காணப்பட்டன.

சமய மறுமலர்ச்சியோடு மது விலக்கு இயக்கமும் செயற்படலாயிற்று. 1911 இல் அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்திய மது வரிக் கொள்கைக்கு எதிராக 1912 இல் மது ஒழிப்பு இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. நாடு முழுவதும் திறக்கப்பட்ட மது விற்பனை நிலையங்களை மூட வைத்து பிரித்தானியருக்கு வரி வருமானம் கிடைப்பதைத் தடுப்பதும் கலாசார சீரழிவைத் தடுப்பதும் இதன் முக்கிய குறிக்கோள்களாக இருந்தன.

இதன் தலைவராக D.S. சேனநாயக தெரிவு செய்யப்பட்டார். இவ்வியக்கத்தில் சிங்கள - பௌத்த தலைவர்களே முன்னின்று உழைத்தனர். F.R. சேனநாயக, எட்மன்ட் ஹேவவிதாரண, சேர்D.B. ஜயதிலக, W.A. சில்வா, கலாநிதி C.A. ஹேவவிதாரண, பியதாச சிரிசேன, P.H. ஏப்ரஹாம் B. சில்வா, ஆதர் வீ. டயஸ் ஆகியோர்

இவ்வியக்கத்தின் முக்கியஸ்தர்களாக விளங்கினர்.

பிரித்தானிய அரசின் செயற்பாடுகளில் அதிருப்தி கொண்ட மது ஒழிப்பு இயக்கம் அரசுக்கெதிரான பிரசாரங்களில் ஈடுபட்டதால், 1915 ஆம் ஆண்டளவில் அதுவொரு தேசிய இயக்கம் போல இனங் காணப்பட்டது. அதனால் இவ்வியக்க வளர்ச்சியில் அச்சங் கொண்ட பிரித்தானிய அரசு, அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் மது விலக்குச் சங்கங்களில் அங்கத்துவம் வகிப்பதை தடை செய்தது.

1915 மார்ச் மாதம் பிரித்தானியர் கண்டி கைப்பற்றப்பட்ட நூற்றாண்டுக் கொண்டாட்டங்களை நடத்தினர். 1915 ஏப்ரலில் சிங்கள - தமிழ் புதுவருட காலத்தின் போது சிங்கள - முஸ்லிம் இனக்கலவரம் ஏற்பட்டது. அப்போதைய ஆளுநர் சேர் றொபேர்ட் சாமர்ஸ் (1912-1916) கலவரத்தை அடக்க இராணுவச் சட்டத் தைப் (Martial Law) பிறப்பித்தார்.

இக்கலகத்திற்கு தேசிய இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களே காரணமெனக் கருதிய பிரித்தானிய அரசு, சுதேச தலைவர்களான F.R. சேனநாயக, D.S. சேனநாயக, C.V. பட்டுவந்தொடாவ, கலாநிதி C.A. ஹேவவிதாரண, சேர் D.B. ஜயதிலக, A.E. குணசிங்க, W.A. B சில்வா, பியதாச சிறிசேன, சைமன் விஜேசேகர, A.E. மொலமுரே, டயஸ் பண்டாரநாயக ஆகியோர் உட்பட 80 இற்கும் மேற்பட்டவர்களைகைது செய்து சிறையிலடைத்தது. எட்வேர்ட் ஹென்றி பேதிரிஸ் போன்ற சில முக்கியஸ்தர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். இராணுவ நீதிமன்றத் தீர்ப்பில் சிலர் தூக்கிலிடப்பட்டனர். இராணுவச் சட்டம் நிலவிய அம்மூன்று மாத காலம் 'நூறு இருண்ட நாட்கள்' என வரலாற்றில் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

இக்கலகத்தை அடக்க பிரித்தானியர் மேற்கொண்ட மிகக் கடுமையான நடவடிக்கைகள் சிங்களவர் மத்தியில் பெரும் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தின. இதனால் நாடு முழுவதும் பரவலாக பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு எதிரான போக்குக் காணப்பட்டது. இந்நிலையில் சேர் பொன். இராமநாதன், E.W. பெரேரா ஆகியோர் சிறையிலடைக்கப்பட்ட இலங்கைத் தலைவர்களை விடுவிக்க பிரித்தா

னியா வரை சென்று வந்தனர். இலங்கை தேசிய இயக்கம் ஒரு மதப்புனருத்தான இயக்கம் என அங்கு அவர்கள் விளக்கி தடுத்து வைக்கப்பட்டோர் விடுதலை பெற உதவியிருந்தனர்.

✓ இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ்

சிங்கள - முஸ்லிம் கலவரத்தைத் தொடர்ந்து பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள் மேற்கொண்ட கடுமையான நடவடிக்கைகள் சுதேச மக்கள் மத்தியில் தேசாபிமான உணர்வை அதிகரித்தன. அதனால் ஆரம்பத்தில் சமய, கலாசார மறுமலர்ச்சி இயக்கமாகத் தொடங்கிய இலங்கை தேசிய இயக்கம் 1915 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் அரசியல் இயக்கமாக மாறத் தொடங்கியது.

1908 இல் சேர் ஜேம்ஸ் பீரிஸ் உருவாக்கிய 'இலங்கைத் தேசிய சங்கம்' 1917 இல் சேர் பொன். அருணாச்சலம் நிறுவிய 'இலங்கை சீர்திருத்தச் சங்கம்' உட்பட சுதேச அமைப்புகள் பல ஒன்றிணைந்து, 1918 இல் 2 ஆவது யாப்புச் சீர்திருத்த மாநாடொன்றை நடத்தின. அதில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின்படி 1919 டிசம்பர் 11 இல் இலங்கையின் பல்வேறு இனத்தவர்களையும் பல இயக்கங்களையும் ஒன்றிணைத்து 'இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ்' (Ceylon National Congress) உருவாக்கப்பட்டது.

இலங்கை தேசிய காங்கிரஸின் தோற்றத்திற்கு வழிவகுத்த காரணிகள் வருமாறு.

- பல்வேறு இன, மத, பிரதேச, கொள்கை ரீதியாக பல தேசிய வாத சிந்தனை கொண்ட அமைப்புகள் காணப்பட்டமையால் சுதேசிகள் தமது கோரிக்கைகளை பிரித்தானியரிடமிருந்து வென்றெடுப்பதில் பலவீனம் காணப்பட்டு வந்தது. அதனால் எல்லா அமைப்புகளையும் ஒன்றிணைத்த ஒரு பலமிக்க இயக்கத்தின் தேவை ஏற்பட்டமை
- 1915 சிங்கள - முஸ்லிம் கலவரத்தில் சுதேச தலைவர்கள் பலர்கைது செய்யப்பட்டு சிறையிலடைக்கப்பட்டதோடு, நாட்டு மக்கள் பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்களின் கடுமையான தாக்கங்களுக்கு உள்ளாகினர். இதன்மூலம் அதிகரித்த தேசாபி

மான உணர்வின் விளைவாக சுதேசிகளின் நலன்களைப் பாதுகாத்து முன்னேற்றும் ஓர் உறுதியான அமைப்பின் அவசியம் உணரப்பட்டமை

- 1917 ஓகஸ்ட் 20 இல் பிரித்தானியா இந்தியாவுக்கு வழங்கிய 'மொண்டேகு - செம்ஸ்போட் சீர்திருத்தம்' (Montagu – Chelmsford Reforms 1917 – 1919) போல ஒன்றைப் பெற்றுக் கொள்ள சுதேசிகள் ஒன்றுபட்ட குரலில் ஒலிக்க வேண்டிய நிலை காணப்பட்டமை
- சமய மறுமலர்ச்சி இயக்கம், மது ஒழிப்பு இயக்கம் என்பவற்றின் மூலம் வளர்ச்சியும் எழுச்சியும் பெற்று வந்த தேசியவாத சிந்தனைகள் ஒருங்கு சேர்ந்தமை

இலங்கை தேசிய காங்கிரஸின் முதலாவது தலைவராக சேர் பொன். அருணாச்சலம் தெரிவு செய்யப்பட்டார். சேர் பொன். இராமநாதன், சேர் ஜேம்ஸ் பீரிஸ், F.R. சேனநாயக, E.W. பெரேரா, A.E. குணசிங்க, சேர் D.B. ஜயதிலக போன்றோர் காங்கிரஸின் ஏனைய முக்கியஸ்தர்களாக விளங்கினர்.

இலங்கை தேசிய காங்கிரஸின் நோக்கங்கள் வருமாறு.

- பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் உள்ளூர் சுயாட்சியைப் பெற்றுக் கொள்ளல்
- இந்நீண்ட கால இலக்கை அடைவதற்கு உதவும் வகையில் யாப்பு மற்றும் நிர்வாகச் சீர்திருத்தங்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்குரிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளல்
- சகல பிரதான நகரங்களுக்கும் நகர சபைகளையும் மாவட்ட சபைகளையும் கிராம சபைகளையும் நிறுவி உள்ளூராட்சி முறையை இலங்கை முழுவதும் பரவலாக்குதல்
- மக்களுக்கு நன்மையளிக்கும் வகையில் வரி முறையைச் சீராக்குதல்
- தேசிய வருமானத்திலிருந்து அதிக தொகையை ஒதுக்கி கல்வி

முறையைச் சீராக்குதல்

- 14 வயது வரையான சகலருக்கும் பாடசாலைக் கல்வியைக் கட்டாயமாக்குதல்
- நாட்டின் உற்பத்தித் திறனை விருத்தி செய்வதற்கு தேவையான விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப, விவசாய, வர்த்தக மற்றும் கல்வியை விருத்தி செய்தல்
- இலங்கையில் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தைத் தாபித்தல்
- சிறுவர் உழைப்பை ஒழித்தல், தொழிலாளர்களுக்கு அதிக சம்பளத்தையும் குறைந்த வேலை நேரத்தையும் விதித்தல், தொழிற் சங்கங்களை அமைக்கும் உரிமையைப் பெற்றுக் கொடுத்தல், சிறந்த வேலை நிபந்தனைகளை உருவாக்குதல் தொடர்பான சட்டங்களை தாபிப்பதில் செல்வாக்குச் செலுத்துதல்
- தென்னாபிரிக்காவில் ஆசிய மக்களுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள சட்டங்களை அகற்றுவதற்கு அழுத்தங் கொடுத்தல்

இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் இலங்கை தேசிய காங்கிரஸின் பங்களிப்பு மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். சொத்துடையோரையும் மேற்கத்தைய கல்வி கற்ற உத்தியோகத்தர்களையும் (சுதேச மத்தியதர வர்க்கம்) அதிகளவில் கொண்டிருந்த இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ், அரசியலில் சாதாரண பொதுமக்களின் பங்குபற்றுதலை அதிகம் விரும்பியிருக்கவில்லை. எனவே பொதுமக்களுடன் தொடர்பற்றிருந்ததால் இதுவொரு வெகுஜன இயக்கமாக இனங்காணப்படவில்லை.

மேலும் மத்திய தர வகுப்பினரின் தேவைகளுக்கேற்ப கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்த காங்கிரஸ் கரையோர தோட்டச் சொந்தக்காரர்களை மிகக் கூடுதலாக உள்ளடக்கியிருந்தது. இவர்கள் பூரண சுதந்திரத்திற்காக அன்றி, பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் கூடுதலான பொறுப்பாட்சியை மாத்திரம் பெற்றுக்கொள்ளும் முயற்சியாக அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளில்

அதிக ஆர்வம் காட்டினர். அதனால் காங்கிரஸின் முக்கியஸ்தர்கள் பிரித்தானிய அரசுக்கு எப்போதும் விசுவாசமுள்ளவர்களாக காணப்பட்டனர்.

எனினும் இலங்கை தேசிய காங்கிரஸின் தலைமைத்துவத்தில் பின்வரும் இருவகை இயல்புடையோர் காணப்பட்டனர்.

- அரசியற் திட்டவாதிகள் (மிதவாதிகள்)
- தேசியவாதிகள் (புரட்சி வாதிகள் / முற்போக்கு வாதிகள்)

காங்கிரஸில் அரசியற் திட்டவாதிகளே பெரும்பான்மையின ராகக் காணப்பட்டனர். அதனால் காங்கிரஸின் கொள்கைகளும் செயற்பாடுகளும் அரசியற் திட்டவாதிகளின் நலன்களுக்கேற்ப அமைந்திருந்தன. இவர்கள் பிரித்தானிய ஆட்சியின் கீழ் அரசியலமைப்பு மாற்றங்களினூடாக தமக்குக் கூடுதலான அதிகாரங்களையும் பொறுப்புக்களையும் பெற்றுக் கொள்வதில் அதிக நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர்.

தேசியவாதிகள் சற்றுத் தீவிரத் தன்மையுடையோராக இருந்தனர். இவர்கள் நாட்டுக்கு முழுமையான சுதந்திரத்தை வேண்டி நின்றனர். எனினும் காங்கிரஸில் இவர்கள் சொற்ப எண்ணிக்கையினராக இருந்ததால் இவர்களது செல்வாக்கு மிகக் குறைவாகக் காணப்பட்டது. A.E. குணசிங்க, விக்டர் கொரயா போன்றோர் இதில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

காங்கிரஸ் தனது நோக்கங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ள மென்மையான உபாயங்களைப் பின்பற்றியது. புரட்சிகர - தீவிரத் தன்மையோ, வன்முறைகளோ, ஆயுதப் போராட்ட வழிமுறையோ இல்லை. மாறாக தமது அரசியல் அபிலாஷைகளை அடைந்து கொள்ள அமைதியான வழிமுறைகளைப் பின்பற்றியது. கூட்டங்களை நடத்துதல், கலந்துரையாடுதல், தீர்மானங்களை நிறைவேற்றுதல், அறிக்கை விடுதல், மகஜர்களை அனுப்புதல், பேரம் பேசுதல் என்பன அதன் உபாயங்களாக இருந்தன.

இலங்கை தேசிய காங்கிரஸின் இத்தகைய இயல்பு சமகாலத்

தில் செயற்பட்ட இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் பரந்தளவிலான - மக்கள் சக்தி கொண்ட ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டத் தினின்றும் பெரிதும் வேறுபடுகின்றது. அதாவது இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ், இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் கட்டமைப்பினை ஒத்திருந்த போதிலும் அது தனது நோக்கங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ள இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் நிகழ்ச்சி நிரலையோ வழி முறைகளையோ பின்பற்றியிருக்கவில்லை.

எனினும் இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் 1920, 1924, 1931 ஆம் ஆண்டுகளில் இடம்பெற்ற யாப்புச் சீர்திருத்தங்களுக்கு அதிக பங்களிப்புச் செய்துள்ளது. ஆரம்ப காலங்களில் இதுவொரு மக்கள் அமைப்பாக இல்லாதிருந்தாலும் பிற்காலத்தில் அரசியலில் மக்களின் கருத்துக்களை ஒன்றுபடுத்தும் ஒரு தேசியத்துவ இயக்கமாகக் காணப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் இலங்கையின் சுதந்திரத்திற்குத் தலைமை தாங்கும் வாய்ப்பும் இலங்கை தேசிய காங்கிரசுக்குக் கிடைத்தது.

காங்கிரஸ் உருவாகிய ஆரம்ப காலத்திலேயே அதில் பிளவுகளும் ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டன. 1921 ஆம் ஆண்டு தமிழ் - சிங்களத் தலைவர்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட இன ரீதியான பிளவு இலங்கையின் தேசியத்துவ சிந்தனையை பலவீனமடையச் செய்தது. அதுவரை தமது பொது நலனை அடிப்படையாகக் கொண்டு செயற்பட்டு வந்த சுதேச தலைவர்கள் பின்னர் இன ரீதியான நலனையும் பாதுகாப்பையும் முன்னிலைப்படுத்தத் தொடங்கினர்.

குறிப்பாக 1918 இல் சிங்களத் தலைவர்கள் மேல் மாகாண இலங்கைத் தமிழர் ஒருவருக்கான பிரதிநிதித்துவத்துக்கு ஆதரவளிப்பதாக உடன்பட்டபோதும் 1920 இல் ஆளுநர் மெனிங் வெளியிட்ட சீர்திருத்தத்தில் அத்திட்டம் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அத்துடன் 1921 இல் இடம்பெற்ற சட்ட சபைக் கான தேர்தலில் தமிழர்களின் பிரதிநிதித்துவம் வெகுவாகக் குறைவடைந்தது.

இதனால் சிங்களத் தலைவர்களாலும் தேசாதிபதியாலும் தாம் ஏமாற்றப்பட்டதாகவும் பாதிக்கப்பட்டதாகவும் உணர்ந்த தமிழ்த்

தலைவர்கள் 3:2 என்ற சிங்கள - தமிழ் பிரதிநிதித்துவக் கோரிக்கையை முன்வைத்து சேர் பொன். அருணாச்சலம் தலைமையில் இலங்கை தேசிய காங்கிரஸிலிருந்து விலகிச் சென்று 1921 ஆம் ஆண்டு 'தமிழர் மகா சபையை' அமைத்துக் கொண்டனர். இதன்படி இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் முதன்முறையாக இன ரீதியாகப் பிளவுபட்டது.

மேலும் காங்கிரஸிலிருந்த கண்டிச் சிங்களவர்களும் கொள்கை ரீதியாக தலைமைத்துவத்துடன் முரண்பட்டு அதிலிருந்து விலகி 1925 இல் 'கண்டி தேசியப் பேரவை' (Kandyan National Assembly) என்றொரு அமைப்பை உருவாக்கிக் கொண்டனர். இதில் A.E. மொலமுரே, T.B. கொப்பேகடுவ, G.B. இரத்தநாயக ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். ஒரு சமஷ்டி ஆட்சி முறையின் கீழ் கண்டியில் ஒரு பிரதேச சுயாட்சி அமைக்கப்பட வேண்டுமென 1927 நவம்பரில் பேரவை கோரிக்கை விடுத்தது. இதன்படி பிரதேச ரீதியாகவும் பிளவுபட்ட காங்கிரஸ் கரையோரச் சிங்களவர்களுடன் மாத்திரம் சுருங்கிப் போனது.

1927 இல் இலங்கையில் புதிய அரசியல் சீர்திருத்தமொன்றை சிபாரிசு செய்ய வந்த டொனமூர் குழுவினர், வாக்குரிமை விஸ்தரிப்பு சம்பந்தமாகவும் ஆராய்ந்தனர். அதன்போது சாட்சியமளித்த இலங்கைத் தலைவர்களில் A.E. குணசிங்க தவிர்ந்த ஏனையோர் சர்வஜன வாக்குரிமை அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். இதனால் ஏற்கனவே காங்கிரஸின் மிதவாதப் போக்கில் அதிருப்தி கொண்டிருந்த A.E. குணசிங்க, 1928 இல் 'இலங்கைத் தொழிற் கட்சியையும்' (Ceylon Labour Party) 'அகில இலங்கைத் தொழிற்சங்கக் காங்கிரஸையும்' (All Ceylon Labour Union Congress) உருவாக்கினார். பின்னர் 1929 இல் அவர் காங்கிரஸிலிருந்து விலகினார்.

1931 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட டொனமூர் அரசியற் திட்டத்தை ஏற்பதா இல்லையா என்ற சர்ச்சையில் இலங்கை தேசிய காங்கிரசில் உள்ளோர் ஏற்றுக் கொண்டதால் E.W. பெரேரா, R.L. பெரேரா போன்ற முக்கியஸ்தர்கள் காங்கிரஸிலிருந்து விலகி, 'அகில இலங்கைத் தாராண்மைக் கழகத்தை' (All

Ceylon Liberal League) உருவாக்கினர். இதனால் இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் அரசியல் ரீதியாகவும் பிளவுபட்டது.

இவ்விதம் இலங்கை தேசிய இயக்கம் இன, மத, பிரதேச, கொள்கை ரீதியாக பலவாறு பிளவுற்றமைக்குப் பிரதான காரணம், இலங்கையிலுள்ள அனைத்து மக்களையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி நாட்டிற்கு பூரண சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பரந்த தளத்தினையுடைய இலக்கைக் கொண்டிருக்காமல் சுயாட்சி எனும் வரையறைக்குள் நின்றனுகொண்டு தமது குறுகிய அரசியல் நலன்களை மாத்திரம் மேலோங்கச் செய்திருந்தமையாகும்.

மேலும் டொனமூர் அரசியலமைப்பின் கீழ் தாபிக்கப்பட்ட அரசாங்க சபை, நிறைவேற்றுக் குழுக்கள், அமைச்சரவை போன்ற அரசியல் அதிகார நிறுவனங்களில் காங்கிரஸின் முக்கியஸ்தர்கள் இடம்பெற்று அதன் நோக்கங்களை முன்னெடுத்துச் சென்ற தால் காங்கிரஸின் முக்கியத்துவம் குறைவடையத் தொடங்கியது. எனினும் 1945 இல் இலங்கைத் தேசியக் காங்கிரஸ் இலங்கைக்கு பூரண சுதந்திரம் வழங்கப்பட வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது.

இலங்கை இடதுசாரி இயக்கம்

இலங்கை அரசியலில் 1930 களின் ஆரம்பத்தில் இனங் காணப்பட்ட சில இடதுசாரிக் கொள்கையுடைய முக்கியஸ்தர்கள் நாட்டின் பூரண சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபடத் தொடங்கினர். அதுவரை பிரித்தானிய ஆட்சியின் கீழ் கூடியளவு பொறுப்பு பாட்சியைக் கோரும் சுதேச தலைவர்களே அதிகமிருந்தனர். எனினும் சோசலிச சித்தாந்தத்தை மிகத்தெளிவாகப் பின்பற்றியதன் மூலம் இடதுசாரி இயக்கம் இலங்கை அரசியலில் தனித்துவமாக வேறுபட்டு அறியப்பட்டது.

1920 களில் முதலாளித்துவ வர்க்க நலன்களைத் தக்கவைத்துக் கொள்கின்ற வகையில் அரசியல் நகர்வுகளை மேற்கொண்டுவந்த இலங்கை தேசிய காங்கிரஸில் தொழிலாளர் வர்க்க நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் சிலர் செயற்பட்டு வந்தனர். சுதந்திரம் தொடர்பில் இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் கடைப்பிடித்துவந்த

மிதவாதப் போக்கில் அதிருப்தி கொண்ட வகையில், 1922 இல் A.E. குணசிங்க தலைமையில் இலங்கையின் முதலாவது தொழிற் சங்கமான 'இலங்கை தொழிற் சங்கம்' (Ceylon Labour Union) அமைக்கப்பட்டு சற்றுத் தீவிரத் தன்மை கொண்ட தனிவழிப் போக்குப் பின்பற்றப்பட்டது. நகர்ப்புறத் தொழிலாளர் வகுப்பினரை மையப்படுத்தி தொழிலாளர் வர்க்க நலன் பேணும் வகையிலான அரசு எதிர்ப்பு இயக்கமாக அது எழுச்சியடைந்து கொண்டு வந்தது.

இலங்கையில் ஒழுங்கமைந்த தொழிலாளர் இயக்கத்தின் முன்னோடியான A.E. குணசிங்க 1922 இல் முதலாவது பொது வேலை நிறுத்தத்தை அரங்கேற்றியதன் மூலகர்த்தாவாவார். எனினும் அவர் ஒரு கொம்யூனிசவாதியாக இருக்கவில்லை. 1930 களின் ஆரம்பத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் A.E. குணசிங்க தலைமையின் பலவீனமானதும் எதிர் மாறானதுமான வழிநடத்தல்கள் தொழிலாளர் எழுச்சிப் போராட்டத் தலைமையில் நம்பிக்கையினத்தையும், அதன்வழி தலைமைத்துவ வெற்றிடத்தையும் உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தது. இது தொழிலாளர்களின் அடுத்தகட்ட அபிவிருத்திகளைப் பூர்த்திசெய்யத் தேவையான பலமிக்க தலைமைத்துவத்தை வேண்டி நின்றது.

அப்போது புரட்சிகர சிந்தனை கொண்ட - மேற்கத்தைய பல் கலைக்கழகங்களில் கல்வி கற்று நாடு திரும்பிய சுதேச மத்தியதர வகுப்பைச் சேர்ந்த - தீவிரத் தன்மை வாய்ந்த (Radical) சில புதிய இளந்தலைமுறையினரால் தொழிலாளர் இயக்கத்திற்கு புதிய தலைமைத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. இதில் கலாநிதி S.A. விக்ரமசிங்க, கலாநிதி N.M. பெரேரா, கலாநிதி கொல்வின் R.De சில்வா, பிலிப் குணவர்தன போன்றோர் மிக முக்கியமானவர்கள். இவர்கள் கொம்யூனிசவாத சிந்தனைப் போக்குக் கொண்டிருந்ததுடன் நாட்டிற்கு சுதந்திரத்தைப் பெற்று சோசலிச அரசை உருவாக்க ஆர்வங் கொண்டிருந்தனர்.

இலங்கை இடதுசாரி இயக்கத்தின் வளர்ச்சியில் பல்வேறு தேசிய சர்வதேச காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளன.

1917 சோவியத் சோசலிசப் புரட்சி, 1920 களில் உலகில் ஏற்பட்ட பொருளாதார மந்த நிலை, தொழிலாளர் வகுப்பினரின் எழுச்சி என்பன இலங்கை அரசியலிலும் பாதிப்பைச் செலுத்தின.

1932 இல் வெள்ளவத்தை நெசவாலைத் தொழிலாளர்கள் தமது சம்பளத்தைக் குறைக்க நிருவாகம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளுக்கெதிராக வேலைநிறுத்தப் போராட்டம் நடத்திய போது A.E. குணசிங்க அதற்கு எதிர்மாறாக செயற்பட்டமையால், கலாநிதி கொல்வின் R.De சில்வா உட்பட இடதுசாரி முக்கியஸ்தர்கள் அப்போராட்டத்தை முன்கொண்டு செல்ல உதவினர். இதன்மூலம் தொழிலாளர் வர்க்கத்தினரின் குரலாக இடதுசாரிகள் உருவெடுத்தனர். அத்துடன் 1933 பெப்ரவரி 23 இல் புதிதாக 'வெள்ளவத்தை நெசவாலைத் தொழிலாளர் சங்கம்' உருவாக்கப்பட்டு கலாநிதி கொல்வின் R.De சில்வா தலைவராக்கப்பட்டார். செயலாளராக வேர்ணன் குணசேகர நியமிக்கப்பட்டார்.

என்னும் வெள்ளவத்தை நெசவாலைத் தொழிலாளர்களின் போராட்டம் தோற்றுப்போய் சம்பளக் குறைப்பு நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டதால் தீவிர இடதுசாரி அரசியலின் தலைமைத்துவத்தில் தொழிலாளர்கள் அணிதிரளும் போக்கு உத்வேகமெடுத்தது. இதன்படி இலங்கையில் இடதுசாரி கொள்கை பலமடைவதற்கான ஆரம்ப ஆளணி வளத்தை நகர்ப்புறத் தொழிலாளர்களும் அறிவுசார் வளத்தை கல்விகற்ற - தீவிரத்தன்மை வாய்ந்த இளைஞர்களும் வழங்கியிருந்தனர்.

முதலாம் உலக மகா யுத்த முடிவு தினமான நவம்பர் 11 ஆந்திகதி ஓய்வு பெற்ற - அங்கவீனமுற்ற பிரித்தானிய படைவீரர்களுக்கு உதவவென பிரித்தானிய அரசு வருடாந்தம் அதன் காலனித்துவ நாடுகளிலெல்லாம் பொப்பி மலர்களை விற்பனை செய்து நிதி திரட்டி வந்தது. 1932 இல் பொப்பி மலர் விற்பனை இலங்கையில் இடம்பெற்றபோது, அதற்கு எதிராக ஓய்வு பெற்ற இலங்கைப் படைவீரர்கள் சூரியகாந்திப் பூக்களை விற்பனை செய்து சூரியமல் இயக்கத்தை ஆரம்பித்து வைத்தனர்.

1933 இல் இம்மலர் விற்பனை இலங்கைப் பாடசாலை

மாணவர் மத்தியில் இடம்பெற்றதை விமர்சித்து பிரித்தானிய ஆசிரியர் டொரின் யங் 'மலர்களுக்கிடையிலான போராட்டம்' என்ற தலைப்பில் 'சிலோன் டெய்லி நியூஸ்' பத்திரிகையில் கட்டுரையொன்றை எழுதியிருந்தார். அத்துடன் டொரின் யங் சூரியமல் இயக்கத்திற்கும் தலைமை தாங்கினார். (பின்னர் இவர் கலாநிதி S.A. விக்ரமசிங்கவை மணந்து கொண்டார்).

இடதுசாரிகள் இதன் உறுப்பினர்களாக இருந்து சூரியகாந்திப் பூக்களை விற்பனை செய்து நிதி திரட்டி வந்தனர். டொரின் யங் (தலைவர்), டெரன்ஸ் B. சில்வா, ரொபின் ரட்ணம், ரோய் டி மெல், கலாநிதி கொல்வின் R.De சில்வா, பிலிப் குணவர்தன, லெஸ்லி குணவர்தன, எட்மன்ட் சமரசிங்க, வேர்ணன் குணசேகர, கலாநிதி N.M. பெரேரா ஆகியோர் இவ்வியக்கத்தின் முக்கியஸ்தர்களாவர். இந்நிதி சுதேச மக்களின் அவசர அவசிய நலன்களுக்குச் செலவிடப்பட்டது.

1934, 1935 இல் நாடெங்கும் பரவிய மலேரியா நோயில் பாதிக்கப்பட்ட இலட்சக்கணக்கான மக்களுக்கு உதவுவதில் இடதுசாரிகள் முன்னின்று உழைத்தனர். மலேரியா நிவாரண இயக்கத்தை ஆரம்பித்து சூரியமல் இயக்கத்தின் மூலம் திரட்டப்பட்ட நிதியைக் கொண்டு மலேரியாப் பாதிப்புக்குள்ளான இடங்களுக்குக் கெல்லாம் சென்று மக்களுக்கு உணவு மற்றும் வைத்திய வசதிகளைப் பெற்றுக் கொடுத்தனர். இடதுசாரிகளின் இவ்வன்னத பணியினால் சாதாரண கிராமப்புற மக்கள் மத்தியில் இடது சாரிகள் பிரபல்யம் பெற்றனர்.

✓ **லங்கா சமசமாஜக் கட்சி**

இடதுசாரிக் கொள்கையுடையோரையும் நகர்ப்புறத் தொழிலாளர்களையும் ஒன்றிணைத்து 1935 டிசம்பர் 18 இல் 'லங்கா சமசமாஜக் கட்சி' (LSSP) உருவாக்கப்பட்டது. இதுவே இலங்கையின் உத்தியோகபூர்வ முதலாவது அரசியல் கட்சியாகும். கலாநிதி கொல்வின் R.De சில்வா இதன் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இன, மத, மொழி வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் இலங்கைக்கு பூரண சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதோடு

இலங்கையை ஒரு சோசலிச நாடாக மாற்றுவது இக்கட்சியின் பிரதான நோக்கங்களாக இருந்தன.

1930 களின் ஆரம்பத்தில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு இயக்கமாக ஆரம்பித்து 1935 இல் லங்கா சமசமாஜக் கட்சியின் உருவாக்கத் தோடு ஓர் ஒழுங்கமைந்த இடதுசாரி இயக்கம் அரசியல் பரிமாணம் பெற்றது.

லங்கா சமசமாஜக் கட்சி ஆரம்பத்தில் பின்வரும் குறிக்கோள்களைக் கொண்டு தாபிக்கப்பட்டது.

1. பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து பூரண சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளல்
2. உற்பத்தி, பங்கீடு, பரிமாற்றம் போன்றவற்றை தேசிய மயமாக்குதல்
3. சாதி, இனம், சமயம், பால் வேறுபாடுகளின் அடிப்படையிலான அநீதிகளை ஒழித்தல்

பின்னர் பின்வரும் அம்சங்களும் கட்சிக் கொள்கைகளாக இருந்தன.

1. ஊழியர்களின் நாளாந்த வேலை நேரத்தை 8 மணித்தியாலங்களாக வரையறுத்தல்
2. பாடசாலை மாணவர்களுக்கு இலவச நூல்களை வழங்குதல்
3. கீழ்நிலை நீதிமன்றங்களில் ஆங்கிலத்திற்கு பதிலாக சுதேச மொழிகளான சிங்களம், தமிழ் பயன்படுத்துதல்
4. கிராமந்தோறும் எல்லா அரசு நிருவாகத்திலும் சுதேச மொழிகளை விஸ்தரித்தல்
5. சிறுவர் உழைப்பினை தடை செய்தல்

ஆரம்ப காலத்தில் இடதுசாரிகள் சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கை நலனுக்காகப் பெரிதும் குரல் கொடுத்துப் பாடுபட்டதால் இடதுசாரிக் கொள்கையின் பால் மக்கள் ஈர்க்கப்பட்ட

டனர். 1936 அரசாங்க சபைத் தேர்தலில் கலாநிதி N.M. பெரேரா, பிலிப் குணவர்தன ஆகிய இருவரும் அரசாங்க சபை உறுப்பினர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

லங்கா சமசமாஜக் கட்சியின் வளர்ச்சியில் பிரேஸ்கேடில் விவகாரம் (Bracegirdle) பிரசித்தி பெற்றதாகும். அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து 1939 இல் இலங்கைக்கு வந்த பிரித்தானிய பிரஜையான பிரஸ்கேடில் LSSP இல் சேர்ந்து கொண்டு தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நலன்களுக்காக அரசாங்கத்தை எதிர்த்து பிரச்சாரம் செய்து வந்தார். இதனால் அவரை நாட்டை விட்டு வெளியேற அரசாங்கம் உத்தரவிட்டும் LSSP இன் முயற்சியால் அது சட்டவிரோதமானதென நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியது.

மேலும் 1939, 1940 இல் தோட்டத் தொழிலாளர்களைக் கொண்டு LSSP நடத்திய முல்லோயா வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தில் கோவிந்தன் என்பவர் பொலிஸாரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதற்கு எதிராக நாடெங்கும் LSSP ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தியது. இதனால் அரசாங்க சபைத் தலைவரான சேர் D.B. ஜயதிலக பதவி விலகியதுடன் இதுகுறித்து விசாரணை செய்ய தேசாதிபதி குழுவொன்றையும் நியமித்தார். இவ்விரு சம்பவங்களும் LSSP இற்கு மக்கள் மத்தியில் ஆதரவை அதிகரித்தது.

பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான கடும் நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருந்த LSSP எதிர்காலத்தில் நாட்டில் தாக்கம் செலுத்தக்கூடிய மிகப் பெரும் சக்தியாக ஆரம்பத்தில் இனங்காணப்பட்ட போதிலும் 2 ஆம் உலக மகா யுத்தம் ஆரம்பித்ததிலிருந்து கட்சிக்குள் ஏற்பட்ட அடுத்தடுத்த தொடர்ச்சியான பிளவுகளால் அது வெகு சீக்கிரமே பலவீனமடைந்துவிட்டது.

குறிப்பாக 2 ஆம் உலக மகா யுத்தம் இலங்கை இடதுசாரி இயக்கத்தில் பாரிய தாக்கத்தைச் செலுத்தியது. இந்த யுத்தம் மக்கள் யுத்தமா அல்லது ஏகாதிபத்திய யுத்தமா என உலக சோசலிச இயக்கத்தில் இடம்பெற்ற வாதப் பிரதிவாதங்கள் மற்றும் உலக சோசலிச இயக்கத்தில் தோன்றிய 'ஸ்டேலின் வாதம்' (Stalinism) 'ரொஸ்கி வாதம்' (Trotskyism) என்பன இடதுசாரி இயக்

கத்தின் பிளவுக்கான பிரதான உள்ளகக் காரணிகளாகும்.

மேலும் 2 ஆம் உலக மகா யுத்த காலத்தில் பிரித்தானிய அரசு இலங்கையிலுள்ள இடதுசாரிக் கட்சிகளைத் தடை செய்ததும் இலங்கை தேசிய காங்கிரஸிலுள்ள வலதுசாரிக் தலைவர்கள் பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்களோடு நெருக்கமாகி சுயாட்சி நோக்கிய போக்கில் ஒற்றுமையாக செயற்பட்டதும் இலங்கை இடதுசாரி இயக்கத்தின் பிளவுக்கு மற்றைய காரணங்களாகும்.

LSSP இல் ஏற்பட்ட முக்கிய பிளவுகள் வருமாறு.

- கலாநிதி S.A. விக்ரமசிங்க LSSP இலிருந்து விலகி, 1940 நவம்பரில் 'ஐக்கிய சோசலிசக் கட்சியை' ஆரம்பித்தார். 1943 ஜூலை 03 இல் இது 'இலங்கை கொம்யூனிசக் கட்சி' (CP) எனப் பெயர் மாற்றம் பெற்றது. பீற்றர் கெனமன், M.G. மென்டிஸ் இக்கட்சியின் முக்கியஸ்தர்களாவர்.
- கலாநிதி கொல்வின் R.De சில்வா 1945 இல் LSSP இலிருந்து விலகி 'போல்செவிக் - லெனினிசக் கட்சியை' (BLP) உருவாக்கினார். எனினும் BLP 1950 இல் LSSP உடன் இணைந்து கொண்டது.
- பிலிப் குணவர்தன 1950 மே 14 இல் LSSP இலிருந்து விலகி 'நவ லங்கா சமசமாஜக் கட்சியை' (NLSSP) தாபித்தார்.
- நவ லங்கா சமசமாஜக் கட்சியும் இலங்கைக் கொம்யூனிசக் கட்சியும் கூட்டணியாக செயற்படத் தொடங்கியது. 1953 ஒக்டோபர் 01 இல் இக்கூட்டணியுடன் இணைந்து செயற்பட LSSP தீர்மானித்தது.
- 1964 இல் 'புரட்சிகர LSSP' என்றும் 1974 இல் 'நவ சமசமாஜக் கட்சி' (NSSP) என்றும் LSSP இலிருந்து பிரிந்தவர்களால் புதிய கட்சிகள் உருவாக்கப்பட்டன. நவ சமசமாஜக் கட்சி 1999 இல் 'புதிய இடதுசாரி முன்னணி' என்றும் 'ஜனநாயக இடதுசாரி முன்னணி' என்றும் பிரிந்தது.

இலங்கைக் கொம்யூனிசக் கட்சியில் ஏற்பட்ட பிளவுகள் வருமாறு.

- 1964 இல் 'இலங்கை கொம்யூனிசக் கட்சி (பீக்கிங் சார்பு)', 'இலங்கை கொம்யூனிசக் கட்சி (மொஸ்கோ சார்பு)' என இரண்டாகப் பிரிந்தது.
- பீக்கிங் சார்பு கொம்யூனிசக் கட்சியிலிருந்து 1965 இல் பிரிந்து சென்றவர்களால் மக்கள் விடுதலை முன்னணி (JVP) உருவாக் கப்பட்டது.
- 2008 இல் மக்கள் விடுதலை முன்னணியிலிருந்து பிரிந்தவர் களால் 'தேசிய சுதந்திர முன்னணி' தாபிக்கப்பட்டது.

LSSP இல் ஏற்பட்ட முதன்மை பிளவு

சோவியத் றஷ்யாவில் ஜோசப் ஸ்டேலினுக்கும் (Joseph Stalin) லியோன் ரொஸ்கிக்கும் (Leon Trotsky) இடையே ஏற்பட்ட கருத்து முரண்பாடுகள் காரணமாக LSSP இலுள்ள ஸ்டேலின் ஆதரவாளர்கள் கலாநிதி S.A. விக்ரமசிங்க தலைமையில் 1940 இல் LSSP இலிருந்து வெளியேறியமையே LSSP இற்குள் ஏற்பட்ட பிரதான முதன்மைப் பிளவாகும்.

டொனமூர் அரசியலமைப்பு – 1931

அறிமுகம்

டொனமூர் அரசியல் திட்டம் 1931 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் நடைமுறைக்கு வந்தது. இலங்கையருக்கு அதிகாரத்துடன் பொறுப்பும் கிடைத்த வகையிலும் சுதந்திரத்துக்கான பாதையைத் திறந்துவிட்ட வகையிலும் இவ்வரசியல் திட்டம் இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. அத்துடன் இலங்கையில் 1833 ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கோல்புருக் - கமறன் சீர்திருத்தத்தின் பின்னர் உருவாக்கப்பட்ட முதலாவது எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு டொனமூர் யாப்பாகும்.

தேசாதிபதி சேர் ஹியூகிளிபேர்ட் (Sir Heucliperd) இலங்கையில் தொடர்ந்தும் அரசியல் சீர்திருத்தக் கோரிக்கை இருந்து வருவதாகவும் மெனிங் - டிவன்ஷயர் சீர்திருத்தப்படி நாட்டை ஆட்சி செய்ய முடியாதிருப்பதாகவும் பிரித்தானிய அரசுக்கு அறிவித்ததைத் தொடர்ந்து, 1927 ஆம் ஆண்டு டொனமூர் பிரபு தலைமையிலான 4 பேர் கொண்ட ஆணைக்குழு இலங்கைக்கு

வந்தது.

நடைமுறையிலுள்ள மெனிங் - டிவன்ஷியர் யாப்பில் காணப் படுகின்ற குறைபாடுகளைக் கண்டறிந்து, இலங்கைக்குப் பொருத் தமானதொரு புதிய அரசியல் சீர்திருத்தத்தை சிபாரிசு செய்வதே டொனமூர் ஆணைக்குழுவின் பிரதான நோக்கமாக இருந்தது.

டொனமூர்க் குழுவினர் நாட்டின் பல்வேறு இடங்களுக்கும் சென்று சாதாரண மக்கள் முதல் ஒழுங்கமைப்புகள், அரசியல் பிரமுகர்கள் வரை பல்வேறு தரப்பினரையும் சந்தித்து கருத்துக் களையும் ஆலோசனைகளையும் பெற்றனர். இதற்கென 34 இடங் களில் கூட்டங்களை நடத்தி 141 சான்றுகளைப் பெற்றுக் கொண் டனர்.

குறிப்பாக டொனமூர்க் குழு முன்னிலையில் சாட்சியமளித்த கரையோரச் சிங்களவர்கள், பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறை யையும் மந்திரிசபை முறையையும் (Cabinet) கோரினர். கண்டிச் சிங்களவர்கள் சமஷ்டி ஆட்சியையும் தமிழர்களும் முஸ்லிம் களும் ஐரோப்பியரும் பறங்கியரும் இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையை விரும்பினர். (பின்னர் இக்கோரிக்கை 1939 இல் G.G. பொன்னம்பலத்தின் 50:50 வரை தொடர்ந்தது.)

எனினும் டொனமூர்க் குழுவினர் இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறை இலங்கையில் இன ரீதியான பிளவுகளை உருவாக்கிவிடும் எனக்கூறி அதனை நிராகரித்து விட்டனர். அத்துடன் கட்சிமுறை இல்லாததாலும் இனவாத சிந்தனைப் போக்கு நிலவுவதாலும் இப்போதைக்கு கெபினட் ஆட்சி முறையை தாபிக்க முடியாதிருப் பதாகக் கூறினர்.

மேலும் மெனிங் - டிவன்ஷியர் யாப்பின் கீழ் அமைந்த சட்ட நிருபண சபையின் உத்தியோகப்பற்றற்ற உறுப்பினர்கள் நிரந்தர எதிர்க்கட்சியினர் போல் பொறுப்பில்லாத அதிகாரம் பெற்றிருந்ததை டொனமூர்க் குழுவினர் ஒரு பிரதான குறைபாடாகக் கண்டனர். அத்துடன் சட்ட நிருவாக சபையானது, சட்ட நிருபண சபைக்குக் கட்டுப்படாமலும் நிதிக் குழுவை விட அதிகாரங் குறைந்தும் காணப்பட்டதால் இச்சபையை டொனமூர்க் குழு

அகற்ற விரும்பியது.

1924 ஆம் ஆண்டு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமையின் கீழ் 4 வீத இலங்கையர் மாத்திரமே வாக்களிக்கத் தகுதி பெற்றிருந்ததைக் கண்டு குழுவினர் வருத்தம் தெரிவித்தனர். செனட்சபை உட்பட்ட இருமன்ற சட்ட சபை முறையை அறிமுகப்படுத்தும் படி சுதேசிகளும் ஐரோப்பியர் சிலரும் கோரிக்கை விடுத்தனர். எனினும் 2 ஆம் மன்றத்தின் உறுப்பினர்களைத் தெரிவு செய்வதில் சிக்கலுண்டு எனக் கூறி அதனை டொனமூர்க் குழுவினர் நிராகரித்து விட்டனர்.

இவ்விதம் பூரணப்படுத்தப்பட்ட டொனமூர் ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை 1928 செப்டெம்பர் 27 ஆந்திகதி தொடக்கம் சட்ட நிருபண சபையில் விவாதத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. பல்வேறு கருத்து முரண்பாடுகளுக்கு மத்தியில் இறுதியாக டொனமூர் அறிக்கை குடியேற்ற நாட்டு மந்திரியின் சில திருத்தங்களுடன் 1929.12.12 ஆந்திகதி சட்ட சபையில் நிறைவேற்றப்பட்டது. (ஆதரவு - 19, எதிர்ப்பு - 17) குடியேற்ற நாட்டு மந்திரி மேற்கொண்ட திருத்தங்கள் வருமாறு:

- பெண்களுக்கான வாக்களிக்கும் வயது 30 இலிருந்து ஆண்களைப் போல 21 ஆக ஆக்கப்பட்டது.
- பிரதேசவாரியாக 65 உறுப்பினர்கள் தெரிவு செய்வது 50 ஆகவும் 12 நியமன உறுப்பினர்கள் 8 ஆகவும் குறைக்கப்பட்டது.
- அரசாங்க சபைக் கூட்டங்கள் கண்டி, யாழ்ப்பாணத்திலும் நடத்தப்படலாம் என்பது அகற்றப்பட்டு கொழும்பில் மாத்திரம் நடத்த அனுமதிக்கப்பட்டது.

இதன்படி 1931 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் நடைமுறைக்கு வந்த டொனமூர் அரசியலமைப்பு (Donoughmore Constitution) பின்வரும் முக்கிய அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தது.

- அரசாங்க சபை
- நிறைவேற்றுக் குழுக்கள்

- 3 அரசு அதிகாரிகள்
- அமைச்சரவை
- தேசாதிபதி
- சர்வஜன வாக்குரிமை
- பிரதேசவாரி பிரதிநிதித்துவம்
- பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு

டொனமூர் ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள்
டொனமூர் பிரபு (Lord Donoughmore) - தலைவர், சேர் மெத்திவ் நாதன் (Sir Mathew Nathan) - உறுப்பினர், சேர் ஜோப்ரி பட்லர் (Sir Geoffrey Butler) - உறுப்பினர், கலாநிதி டிரமண்ட் ஷீல்ஸ் (Sir Drummond Shiels) - உறுப்பினர், பி. ஏ. கிலட்டர் பக் (Mr.P.A. Clutter Buck) - செயலாளர்
டொனமூர் ஆணைக்குழுவின் பயணம்
டொனமூர் ஆணைக்குழு 1927.08.06 இல் பிரித்தானிய அரசால் நியமிக்கப்பட்டு, 1927.10.27 இல் பிரித்தானியாவை விட்டு வெளியேறி, 1927.11.13 இல் இலங்கையை வந்தடைந்து, 1928.01.18 வரை இலங்கையில் தங்கியிருந்து, 1928.02.04 இல் பிரித்தானியாவை சென்றடைந்தது.

அரசாங்க சபை

அரசாங்க சபை (State Council) டொனமூர் யாப்பின் பிரதான சட்ட ஆக்க மன்றமாகும். இச்சபை 61 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. 50 பேர் பிரதேசவாரித் தேர்தல் மூலம் நாடு முழுவதிலுமுள்ள 50 தேர்தல் தொகுதிகளிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டனர். தேர்தலில் போதியளவு பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளாத சிறு பான்மைச் சமூகங்களிலிருந்து 8 பேர் தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டனர். இதில் 1931 இல் ஐரோப்பியர் - 4, பறங்கியர் - 2,

முஸ்லிம் - 1, இந்தியத் தமிழர் - 1 என இடம் பெற்றனர். 1936 இல் பறங்கியர் - 1, முஸ்லிம் - 2 என சிறு மாற்றம் செய்யப்பட்டது.

ஏனையவர்கள் பிரதம காரியதரிசி, நிதிக் காரியதரிசி, சட்ட - நீதிக் காரியதரிசி ஆகிய 3 அரச அதிகாரிகளாவர். இம்மூவரும் பதவி வழியாக அரசாங்க சபையில் அங்கம் வகித்ததுடன், சபை நடவடிக்கைகளிலும் கலந்து கொண்டு ஆலோசனை வழங்கினர். இவர்களுக்கு அரசாங்க சபையில் வாக்களிக்கும் உரிமை தவிர்ந்த ஏனைய எல்லா உரிமைகளும் வழங்கப்பட்டன.

டொனமூர் அரசியலமைப்பு காலத்தில் 1931, 1936 ஆம் ஆண்டுகளில் அரசாங்க சபைக்கான தேர்தல் நடைபெற்றது. 1941 இல் தேர்தல் நடத்தப்படாமல் சபையின் ஆயுட் காலம் நீடிக்கப்பட்டது. அரசாங்க சபைக்கான தேர்தல் முடிவில் கூடும் முதலாவது சபைக் கூட்டத்தின்போது சபைக்குத் தலைமை தாங்குவென சபாநாயகர் (Speaker) ஒருவர் முதன் முதலாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். அரசாங்க சபையின் கூட்ட நடப்பெண் (Quorum) 20 ஆகும். சபையின் பதவிக்காலம் 5 வருடங்களாகும்.

அரசாங்க சபை சட்டம், நிருவாகம் ஆகிய இரு வேறுபட்ட கடமைகளை ஆற்றியது. அதாவது சபை உறுப்பினர்கள் சட்டம் இயற்றியதோடு தங்களை 7 நிறைவேற்றுக் குழுக்களாகப் பிரித்துக் கொண்டு நிருவாக அலுவல்களையும் மேற்கொண்டனர். இதன்படி அரசாங்க சபை உறுப்பினர்களுக்கு முதன் முறையாக அதிகாரத்துடன் பொறுப்பும் வழங்கப்பட்டது.

அரசாங்க சபையின் பிரதான கடமை சட்டம் இயற்றுவதாகும். மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்ட இச்சபை நாட்டுக்குத் தேவையான சட்டங்களை இயற்றியது. சாதாரண மற்றும் நிதிச் சட்ட மூலங்கள் இச்சபையில் நிறைவேற்றப்பட்டன. வரவு - செலவுத் திட்டம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றும் அதிகாரம் முதன்முறையாக அரசாங்க சபைக்கு வழங்கப்பட்டது. எனினும் அரச ஊழியர்களின் சம்பளம் தொடர்பான நிதி அலுவல்கள் தேசாதிபதியிடம் இருந்தன.

சட்ட ஆக்கத்தில் அரசாங்க சபை பூரண சுதந்திரமும் அதிகாரமும் பொறுப்பும் கொண்டதாக இருக்கவில்லை. ஏனெனில் இங்கு இயற்றப்படும் சட்டங்கள் தேசாதிபதி கையொப்பமிட்ட பின்னரே சட்டமாக அமலுக்கு வரும். எனினும் தேசாதிபதி சில காரணங்களுக்காக சபையில் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்ட மூலங்களுக்கு கையொப்பமிட மறுக்கலாம். சிலவகைச் சட்ட மூலங்களுக்கு ரத்ததிகாரம் பிரயோகிக்கலாம். சில சட்ட மூலங்களை இடைநிறுத்தி வைக்கலாம்.

மேலும் பிரித்தானிய அரசு அரசாங்க சபையின் சட்ட ஆக்க அதிகாரத்தைத் தடை செய்யலாம். நாட்டுக்கு வெளியே சட்டம் இயற்றவோ, அரசியலமைப்பைத் திருத்தவோ இலங்கை தொடர்பாக பிரித்தானிய பாராளுமன்றம் இயற்றும் சட்டங்களை மாற்றியமைக்கவோ அரசாங்க சபைக்கு அதிகாரமில்லை.

அரசாங்க சபையை அதன் பதவிக்காலம் முடிவடைவதற்கு முன்னர் தேசாதிபதி பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களில் கலைக்கலாம்.

- தேசாதிபதி விரும்புகின்றபோது
- வருடாந்த வரவு - செலவுத் திட்டம் 2 ஆவது தடவையும் தோற்கடிக்கப்பட்டபோது
- வரவு - செலவுத் திட்டம் 3 மாதங்களுக்குள் நிறைவேற்றப்படாதிருக்கும்போது
- அமைச்சரவைக்கு எதிராக சபையில் நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை நிறைவேற்றப்பட்டபோது

அரசாங்க சபைக் காலத்தில் வரவு - செலவுத் திட்டம் தோற்கடிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. மேலும் சபை உறுப்பினர்கள் கட்சி அடிப்படையில் இல்லாததுடன் ஆளுங்கட்சி, எதிர்க்கட்சி என்ற பாகுபாடும் அங்கு இருக்கவில்லை. மொத்தத்தில் இது பிரித்தானிய பாராளுமன்ற முறையிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டிருந்தது.

முதலாவது சபாநாயகர்
டொனமூர் யாப்பின் கீழ் அரசாங்க சபையின் முதலாவது சபாநாயகர் - A. பிரான்ஸிஸ் மொலமுரே
அரசாங்க சபையின் தலைவர்
அரசாங்க சபையின் தலைவராக (Leader of the House) ஆரம்பத்தில் சேர் D.B. ஜயதிலக (1931-1942), பின்னர் D.S. சேனநாயக (1942-1947) கடமையாற்றினர்.

நிறைவேற்றுக் குழுக்கள்

டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் புதியவொரு முக்கிய அம்சமாக நிறைவேற்றுக் குழுமுறை (Executive Committee System) காணப்பட்டது. சுதேசிகளுக்கு அதிகாரத்துடன் பொறுப்பு இருக்கத்தக்கதாகவும் மந்திரி சபை ஆட்சி முறையை அமுல்படுத்த முடியாத நிலைப்பாட்டுக்கு ஒரு மாற்று வழியாகவும் இந்நிறைவேற்றுக் குழுமுறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

பிரித்தானியரின் எந்தவொரு காலனித்துவ தேசத்திலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்காத இந்நிறைவேற்றுக் குழுமுறை பிரித்தானிய உள்ளூராட்சி மன்ற முறையில் காணப்படுகின்றது. அவ்விதம் இலங்கையில் இம்முறை அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்கு பின்வருவன முக்கிய காரணங்களாகும்.

- சுதேச அரசியல் தலைவர்களுக்கு ஆட்சி அலுவல்களைக் கொண்டு நடத்தக்கூடிய அறிவையும் அனுபவத்தையும் பயிற்சியையும் பெற்றுக் கொடுத்தல்
- அரசாங்க சபையின் மக்கள் பிரதிநிதிகள் அனைவருக்கும் பொறுப்புக்களைக் கொடுத்து அவர்களை நிருவாகத்திலும் பங்கெடுக்கச் செய்தல்
- இலங்கையிலுள்ள பல்வேறு இன மக்களுக்கும் நிருவாகத்தில் பங்குபெற வாய்ப்பளித்தல்

அரசாங்க சபையின் உறுப்பினர்கள் சட்டம் இயற்றிய தோடு, நிறைவேற்றுக் குழுக்களிலும் பொறுப்புக்களைப் பெற்று, நாட்டு நிருவாகத்திலும் பங்கெடுத்தனர். அரசாங்க சபையின் 61 உறுப்பினர்களில் 3 அரச அதிகாரிகள் மற்றும் சபாநாயகர் தவிர்ந்த ஏனையவர்கள் இரகசிய வாக்கெடுப்பின் மூலம் தங்களை 7 நிறைவேற்றுக் குழுக்களாகப் பிரித்துக் கொண்டனர். இக்குழு ஒவ்வொன்றிலும் 6 - 9 பேர் வரை இடம்பெற வேண்டும். ஒரு குழுவில் 7 அல்லது 8 பேர் இடம் பெற்றனர். எந்தக் குழுவில் எத்தனை பேர் என்பதை அரசாங்க சபை தீர்மானித்தது.

7 நிறைவேற்றுக் குழுக்களுக்கும் பின்வரும் பொறுப்புக்கள் வழங்கப்பட்டன. (உறுப்பினர் எண்ணிக்கை உட்பட)

1. உள்ளூராட்சி (8)
2. காணி, விவசாயம் (8)
3. உள்நாட்டலுவல்கள் (7)
4. சுகாதாரம் (7)
5. தொழில், கைத்தொழில், வர்த்தகம் (8)
6. கல்வி (7)
7. போக்குவரத்து, பொது வேலை (8)

ஏனைய ஒதுக்கு அதிகாரங்களும் பல முக்கிய பொறுப்புக்களும் 3 அரச அதிகாரிகளிடம் காணப்பட்டன. இதன்படி இலங்கையருக்கு 7/10 பொறுப்புக்கள் வழங்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

அரச அதிகாரிகள் மூவரும் நிறைவேற்றுக் குழுக்களில் அங்கம் வகிக்காவிட்டாலும், எந்தவொரு நிறைவேற்றுக் குழுவின் செயற்பாட்டிலும் பங்குபற்றும் உரிமை பிரதம காரியதரிசிக்கு இருந்தது. மற்றைய இருவரும் குழுக்களின் அழைப்பின்பேரில் பங்குபற்ற முடிந்தது. எனினும் நிறைவேற்றுக் குழுக்களில் வாக்களிக்கும் உரிமை இவர்களுக்கு இருக்கவில்லை.

நிறைவேற்றுக் குழு ஒவ்வொன்றும் தமக்கென ஒரு தலைவரைத் தெரிவு செய்தது. தெரிவு செய்யப்பட்ட 7 தலைவர்களும் தேசாதிபதியினால் அமைச்சர்களாக நியமனம் செய்யப்பட்டனர். தலைவரின் விருப்பப்படி குறிப்பிட்ட குழுவின் கூட்டம் நடைபெற்றது. அத்துடன் 3 இற்குக் குறையாத உறுப்பினர்களின் வேண்டுகோளின்படியும் கூட்டம் இடம்பெற முடிந்தது.

நிறைவேற்றுக் குழுக்கள் பின்வரும் கடமைகளை மேற்கொண்டன.

- தமக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள பொறுப்புக்களை சிறப்பாக நிறைவேற்றல்
- தமக்குக் கீழுள்ள திணைக்களங்களை மேற்பார்வை செய்தலும் கட்டுப்படுத்துதலும்
- திணைக்களங்களின் வரவு - செலவு விடயங்களை ஒழுங்குபடுத்தல்
- தேவையான போதெல்லாம் குறைநிரப்புத் திட்டங்களைத் தயாரித்தல்
- திணைக்களங்களின் கடமைகள் தொடர்பான கொள்கைகளை உருவாக்குதல்
- திணைக்களங்களில் ஏற்படும் பதவி வெற்றிடங்களுக்கு ஆட்களை சிபாரிசு செய்தல்
- தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட விடயங்களை கலந்தாலோசித்தல்
- குழுவின் அதிகாரத்தின் கீழ் வரும் சட்டவாக்க நடவடிக்கைகள் பற்றி ஆராய்தல்
- திணைக்களங்களோடு தொடர்பான ஏனைய நிறைவேற்றுமற்றும் நிருவாக அலுவல்களைக் கவனித்தல்

நிறைவேற்றுக் குழுமுறை அமுல்படுத்தப்பட்டமையால் எதிர்பார்த்தபடியே இலங்கை அரசியலில் பல மாற்றங்களும் விளைவுகளும் இனங்காணப்பட்டன. இந்நிறைவேற்றுக் குழுமுறையின் மூலம் பின்வரும் அனுகூலங்கள் ஏற்பட்டன.

- அரசாங்க சபையிலுள்ள தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களின் முக்கியத்துவம் அதிகரித்தது. ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் சட்டங்களை உருவாக்குவதில் பங்குபற்றியதோடு, நிருவாக விடயங்களிலும் பொறுப்புக்களைப் பெற்றுப் பணியாற்றினர். ஏதாவது ஒரு குழுவில் அங்கம் வகித்து அத்துறையைக் கட்டுப்படுத்தினர். கட்சிக் கட்டுப்பாடுகள் எதுவுமின்றி அவர்கள் சுதந்திரமாகச் செயற்பட்டனர்.
- சுதேச தலைவர்கள் அரசியல், நிருவாக ரீதியான பயிற்சிகளைப் பெற்றுக்கொள்ள வாய்ப்புக் கிடைத்தது. குழு நடவடிக்கைகளில் கலந்து செயற்படல், பொறுப்புக்களை ஏற்று நடத்தல், அமைச்சராகப் பணியாற்றல் என்பவற்றின் மூலம் அரசியல் ரீதியான அறிவு, அனுபவம் மற்றும் பயிற்சிகளைப் பெற்றுக் கொண்டனர்.
- சிறுபான்மையினர் ஆட்சிக் கருமங்களில் பங்கேற்க முடிந்தது. நிறைவேற்றுக் குழுக்களில் அவர்கள் அங்கம் வகித்ததோடு, சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் நிறைவேற்றுக் குழுத் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.
- சுதேசிகள் தமது நாட்டை தாமே ஆட்சி செய்ய சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. சட்டம் உருவாக்குதல் தொடக்கம் நிருவாகம் செய்தல் வரைக்கும் சுதேசிகளின் விருப்பங்களும் தேவைகளும் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டன.
- நிறைவேற்றுக் குழுக்களின் தீர்மானங்கள் நீண்ட வாதப் பிரதிவாதங்களுக்குப் பின்னர் மேற்கொள்ளப்பட்டதால் அவை குறைபாடுகள் நிவர்த்திக்கப்பட்ட முடிவுகளாக இருக்க வாய்ப்பேற்பட்டன.

நிறைவேற்றுக் குழுமுறை அமுல்படுத்தப்பட்டமையால் பின் வரும் குறைபாடுகள் ஏற்பட்டதாக சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன.

- அரசாங்க சபையின் தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டதனால் சகல விடயங்களிலும் அவர்களின் ஆதிக்கம் நிலவியது.
- குழுக்களுக்குப் பொறுப்பான துறையின் கீழுள்ள எல்லா விடயங்களும் ஆரம்பத்தில் நிறைவேற்றுக் குழுக்களில் கொண்டு வரப்பட்டு நுணுகி ஆராயப்பட்டதால் நீண்ட வாதப் பிரதிவாதங்களும் முடிவெடுப்பதில் காலதாமதமும் ஏற்பட்டன.
- குழுக்களுக்கிடையே ஒரு முறையான இணைப்பு காணப்படாததாலும் பொறுப்புக்கள் குறித்த தெளிவான நடைமுறை இல்லாததாலும் அவைகளுக்கிடையே இழுபறி நிலை ஏற்பட்டன. இதனால் ஒரு விடயம் குறித்து இரு குழுக்கள் செயற்பட்டன.
- குழுவில் ஒன்றுபட்ட கொள்கையேதும் இல்லாததால் குழு உறுப்பினர்களிடையே ஒற்றுமை காணப்படவில்லை. இதனால் குழுத் தலைவரான அமைச்சர் பலமடைந்து கொண்டு சென்ற போக்கு காணப்பட்டது.
- சிறுபான்மையினருக்கு கணிசமான அளவு முக்கியத்துவம் வழங்கப்படவில்லை. டொனாமூர் காலத்தின் ஆரம்பத்தில் குழுக்களின் தலைவர்களாக இரு சிறுபான்மையினர் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்த போதிலும் பின்னர் குழுக்களின் தலைமை தனிச் சிங்களமயப்பட்டிருந்தது.
- நிறைவேற்றுக் குழுக்களின் பல்வேறு குறைபாடுகளாலும் அரசாங்க சேவையின் அன்றாட செயற்பாடுகள் வினைத்திறனற்றதாக மாறின. தகுதியற்றோருக்கு நியமனம் வழங்கப்பட்டது, தகுதியானோர் வெளியேற்றப்பட்டனர், நிருவாகத்தில் அதிகரித்த தலையீடும் கட்டுப்பாடும் காணப்பட்டன.
- மிகுந்த முக்கியத்துவமும் பலமும் வாய்ந்த பொறுப்புக்கள்

குழுக்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை. அரசு அதிகாரிகள் மூவரும் குழுக்களின் முடிவுகளைக் கட்டுப்படுத்தும் பிரதான பொறுப்புக்களைப் பெற்றிருந்தனர்.

- அமைச்சரவை தொடர்பான குறைபாடுகள் பலவற்றிற்கு நிறைவேற்றுக் குழுமுறை காரணமாகியது. கட்சி அடிப்படை இல்லாமை, ஒன்றுபட்ட கொள்கை இல்லாமை, கூட்டுப் பொறுப்பின்மை, பிரதமர் போன்ற தலைமைத்துவ வழிகாட்டலின்மை.
- தலைமைத்துவத்தின் இயல்பு காரணமாக சில குழுக்கள் மிகுந்த உற்சாகமாக இயங்கிய அதேவேளை, சில குழுக்கள் பலவீனமுற்றுக் காணப்பட்டன.
- அரசாங்க ஊழியர்கள் ஒரு தலைமைத்துவத்தின் கீழ்நிறி பலருக்குக் கட்டுப்படவேண்டி இருந்ததால் அவர்கள் தம் இஷ்டப்படி செயற்படத் தொடங்கினர்.
- நிருவாகத்தில் ஏற்படுகின்ற தவறொன்று எங்கு நடக்கிறதெனத் தெரியாததால் எல்லாப் பிழைகளுக்கும் மந்திரிமார் அரசாங்க ஊழியர்கள் மீது பழிபோடும் நிலை காணப்பட்டது.

எனவே, நிறைவேற்றுக் குழுமுறையானது இலங்கை அரசியல் சீர்திருத்த வளர்ச்சியில் ஒரு முக்கிய அம்சமென ஆரம்பத்தில் ஓரளவு வரவேற்கப்பட்ட போதிலும் பிற்காலத்தில் அது பலராலும் எதிர்க்கப்பட்டதாக விமர்சிக்கப்படுகிறது.

நிறைவேற்றுக் குழுக்களுக்கான பொறுப்புக்களும் குழுத் தலைவர்களும் (அமைச்சர்கள்)		
குழுக்கள்	1931	1936
உள்நாட்டலுவல்கள்	சேர் D.B. ஜயதிலக	சேர் D.B. ஜயதிலக (1936 - 1942) A. மகாதேவா (1942 - 1947)
காணி, விவசாயம்	D.S. சேனநாயக	D.S. சேனநாயக
உள்ளூராட்சி	C.V. பட்டுவந்தொடாவ	S.W.R.D. பண்டாரநாயக
சுகாதாரம்	T.B. பானபொக்க	Dr. W.A. de. சில்வா
தொழில், கைத்தொழில், வர்த்தகம்	பெரிய சுந்தரம்	G.C.S. கொராயா
கல்வி	C.W.W. கன்னங்கர	C.W.W. கன்னங்கர
போக்குவரத்து, பொதுவேலை	H.M. மாக்கான் மாக்கார்	J.L. கொத்தலாவல

மூன்று அரச அதிகாரிகள்

டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தில் அரச அதிகாரிகள் என அறியப்பட்ட 3 பதவி நிலைகள் மிகுந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. பிரதம காரியதரிசி (Chief Secretary), நிதிக் காரியதரிசி (Financial Secretary), சட்ட - நீதிக் காரியதரிசி (Legal Secretary) ஆகிய மூவரும் நாட்டில் தேசாதிபதிக்கு அடுத்தடுத்த நிலைகளில் அமர்த்தப்பட்டனர். பிரித்தானிய அரசின் விருப்பத்தின் பேரில் தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் 3 அரச அதிகாரிகளும் தேசாதிபதிக்கு நேரடிப் பொறுப்புச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருந்தனர்.

அரச அதிகாரிகள் மூவரும் அரசாங்க சபையில் அங்கத்தவர்களாக இருந்து ஆலோசனை வழங்கினர். அத்துடன் ஆட்சிக் கருமங்கள் தொடர்பாக தேசாதிபதிக்கும் அமைச்சரவைக்கும் நிறைவேற்றுக் குழுக்களுக்கும் ஆலோசகர்களாக செயற்பட்டனர். முன்னைய யாப்புக்களில் தேசாதிபதி பெற்றிருந்த பல முக்கிய அதிகாரங்கள் டொனமூர் யாப்பில் அரச அதிகாரிகளுக்கு மாற்றப்பட்டன. யாப்பின்படி இம்மூவரும் பெற்றிருந்த அதிகாரங்களும் பொறுப்புக்களும் தேசாதிபதியின் நிலையை மேற்பார்வை அந்தஸ்திற்கு உள்ளாக்கியது.

இவர்களில் பிரதம காரியதரிசி முதன்மையானவர். தேசாதிபதிக்கு அடுத்த நிலையிலுள்ள இவர் தேசாதிபதி இல்லாத காலங்களில் பதில் தேசாதிபதியாகக் கடமையாற்றக் கூடியவர். இவர் பாதுகாப்பு, வெளிவிவகாரம், பொதுச்சேவை ஆகியவற்றிற்குப் பொறுப்பாக இருந்தார். மந்திரி சபையின் தலைவராகவும் பொதுச் சேவை ஆணைக்குழுவின் தலைவராகவும் இவர் கடமையாற்றினார். பிரதம காரியதரிசி முன்னர் குடியேற்ற நாட்டுச் செயலாளர் என அறியப்பட்டார். இவரது வருட சம்பளம் 3,000 ஸ்ரேலிங் பவுண்களாகும்.

நிதிக் காரியதரிசி நாட்டின் அனைத்து விதமான நிதி விடயங்களுக்கும் பொறுப்புடையவர். வரவு - செலவுத் திட்டம் தயாரித்தல், திணைக்களங்களின் நிதி நிலைமைகளை மேற்பார்வை

செய்தல், திணைக்களங்களுக்கு நிதி ஒதுக்குதல், அரசு ஊழியர்களுக்கு சம்பளம் வழங்குதல், பணம் அச்சிடுதல், வரி அறவிடுதல் என்பன இவரது கடமைகளாகும். நிறைவேற்றுக் கடமைகள், மேற்பார்வைக் கடமைகள், ஆலோசனைக் கடமைகள் என்ற வகையில் இவர் செயற்படுவார். இவரது வருடாந்த சம்பளம் 2,000 ஸ்ரேலிங் பவுண்டுகளாகும்.

சட்ட - நீதிக் காரியதரிசி நாட்டின் பொதுவான சட்ட, நீதி விடயங்களுக்குப் பொறுப்புடையவர். சட்ட, நீதி விடயங்கள் குறித்து அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை வழங்குதல், சட்ட ரீதியான ஆவணங்கள் மற்றும் ஒப்பந்தங்களைத் தயாரித்தல், தேர்தல்களை நடத்துதல், அரசாங்கத்தின் சார்பில் வழக்குத் தொடுத்தல் என்பன இவரது முக்கிய பணிகளாகும். இவரது வருடாந்த சம்பளம் 2,000 ஸ்ரேலிங் பவுண்டுகளாகும்.

டொனமூர் யாப்பின்படி 3 அரசு அதிகாரிகளும் பெற்றிருந்த பொறுப்புக்கள் பலமும் முக்கியத்துவமும் வாய்ந்தவை. இவர்களின் அனுசரணையோடுதான் இலங்கை அமைச்சர்கள் இயங்க வேண்டியிருந்தது. இவர்கள் பிரித்தானிய அரசின் விருப்பத்தில் நியமனம் பெற்றதால் இவர்களுக்கு சுதேச மக்கள் நலன் இரண்டாந்தரமானது. ஏகாதிபத்திய நலனைப் பாதுகாப்பதே இவர்களின் நோக்காக இருந்ததால் இவர்கள் 'அரசியல் திட்ட காவல்நாய்கள்' என அழைக்கப்பட்டனர். எனினும் 1940 களின் ஆரம்பத்தில் பிரித்தானிய அரசின் போக்குகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டதால் இலங்கையைச் சேர்ந்த சேர் ஒலிவர் குணதிலக நிதிக் காரியதரிசியாக நியமிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அமைச்சரவை

நிறைவேற்றுக் குழுக்களின் 7 தலைவர்களையும் 3 அரசு அதிகாரிகளையும் கொண்டு 10 உறுப்பினர்களையுடைய அமைச்சரவை (Board of Ministers) அமைக்கப்பட்டது. எனினும் இது பிரித்தானிய மாதிரியிலான மந்திரி சபை (Cabinet) முறையினதாக இருக்கவில்லை.

நிறைவேற்றுக் குழுக்களின் 7 தலைவர்களையும் அந்தந்தக் குழுக்கள் தெரிவு செய்ய, அவர்களை தேசாதிபதி அமைச்சர்களாக நியமனம் செய்து வைத்தார். 3 அரச அதிகாரிகளும் பதவிவழி உறுப்பினர்களாக அமைச்சரவையில் அங்கம் வகித்தனர். அமைச்சரவையின் தலைவராக பிரதம காரியதரிசி கடமையாற்றினார். உப தலைவராக அரசாங்க சபையின் தலைவர் (Leader of the House) கடமையாற்றினார். இப்பதவி நிலைக்கு 7 இலங்கை அமைச்சர்களும் சேர்ந்து தமக்குள் ஒருவரைத் தெரிவு செய்து கொண்டனர். இவர் அரசாங்க சபையின் முதல்வர் என அறியப்பட்டார். 3 அரச அதிகாரிகள் உட்பட குறைந்தது 6 பேரைக் கொண்டு அமைச்சரவைக் கூட்டம் நடைபெற்றது.

அமைச்சரவையின் பிரதான பொறுப்பு நாட்டை நிருவகிப்பதாகும். நாட்டுக்குத் தேவையான மசோதாக்களைத் தயாரித்து, அவற்றை அரசாங்க சபையில் சமர்ப்பித்து, சட்டமாக்கி நிருவாகம் செய்யும். குறிப்பாக வரவு - செலவுத் திட்டத்தைத் தயாரித்து சபையில் நிறைவேற்றிக் கொள்ள அமைச்சரவை கூடிய கவனம் செலுத்தும். ஏனெனில் வரவு - செலவுத்திட்டம் 2 தடவைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டால் அரசாங்க சபையும் அமைச்சரவையும் கலைந்துவிடும். எனினும் டொனமூர் காலத்தில் வரவு - செலவுத் திட்டம் தோற்கடிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

அமைச்சரவையின் பிரதான குறைபாடு பிரித்தானிய மாதிரி யிலான மந்திரிசபை முறையினதாக இல்லாததாகும். இதனால் அமைச்சரவை கூட்டுப் பொறுப்பின்றிச் செயற்பட்டது. கட்சி அடிப்படையோ, ஒன்றுபட்ட கொள்கையோ அங்கு காணப்படவில்லை. அமைச்சரவை உருவாகிய ஆரம்ப காலங்களில் பிளவுபட்ட நிலையிலேயே இயங்கி வந்தது.

இலங்கை அமைச்சர்கள் ஒரு குழுவாகவும் மூன்று அரச அதிகாரிகள் இன்னொரு குழுவாகவும் செயற்பட்டு வந்தனர். இலங்கை அமைச்சர்கள் சுதேச நலன் விரும்பிகளாகவும் அரச அதிகாரிகள் ஏகாதிபத்திய நலன் சார்ந்தவர்களாகவும் செயலாற்றி வந்தனர். இதனால் அரச அதிகாரிகளின் போக்கு 'அமைச்சரவையில் ஓர் உள் அமைச்சரவை' போலக் காணப்பட்டதாக Q.C. கொரயா

விமர்சித்துள்ளார்.

அதேவேளை இலங்கை அமைச்சர்கள் மத்தியிலும் ஒற்றுமை காணப்பட்டிருக்கவில்லை. அரசாங்க சபையில் ஓர் அமைச்சர் கொண்டு வந்த மசோதாவுக்கு எதிராக வேறொரு அமைச்சர் பேசுவதும் எதிர்த்து வாக்களிப்பதும் தாராளமாக இடம்பெற்றது. அத்துடன் ஓர் அமைச்சரின் மசோதா சபையில் தோற்கடிக்கப் படும்போது குறிப்பிட்ட அமைச்சரோ அமைச்சரவையோ பதவி விலகுவதுமில்லை. மேலும் 1931 இல் அமைக்கப்பட்ட அமைச்சரவையில் சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த இருவர் அமைச்சர்களாக அங்கம் வகித்த போதிலும், 1936 இல் அமைச்சரவை தனிச்சிங்களமயமாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது.

எனினும் 1940 களில் இலங்கை அமைச்சர்கள் நாட்டை நிருவகிக்கின்ற அளவுக்கு பலம் பெற்றுக் கொண்டதோடு, சுதந்திரத்தை நோக்கிய போக்கில் ஒன்றுபட்டுச் செயற்பட்டனர். அத்துடன் இலங்கையைச் சேர்ந்த சேர் ஒலிவர் குணதிலக நிதிக் காரியதரிசியாக நியமிக்கப்பட்டதோடு, மற்றைய இரு காரியதரிசிகளும் இலங்கை அமைச்சர்களுடன் நட்புறவுடன் செயற்பட்டனர்.

இலங்கைக்கு கெபினட் முறையிலான ஒரு நகல் அரசியல் திட்டத்தை உருவாக்கும்படி பிரித்தானிய அரசு இலங்கை அமைச்சர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளும் அளவுக்கு இலங்கை அமைச்சர்கள் பிற்காலத்தில் முக்கிய சக்தியாக உருவாகி இருந்தனர். சோல்பரி அரசியல் அமைப்பு உருவாக்கத்தோடு 1947 ஆம் ஆண்டு சுதேச அரசியல் தலைவர்கள் பிரதமராகவும் அமைச்சர்களாகவும் அமர்ந்து நாட்டை ஆளும் தகுதியைப் பெற்றுக்கொண்டமைக்கு டொனமூர் கால அமைச்சரவைப் பயிற்சியும் அனுபவமுமே வித்திட்டது எனலாம்.

தேசாதிபதி

டொனமூர் யாப்பின் கீழான தேசாதிபதி (Governor) முன்னைய யாப்புகளில் இடம்பெற்ற தேசாதிபதிகளிலிருந்து பெருமளவில் வேறுபடுகிறார். முன்னர் தேசாதிபதி பெற்றிருந்த மிகையான அதிகாரங்கள் பல டொனமூரில் அவரிடமிருந்து அகற்றப்பட்ட

டாலும் தொடர்ந்தும் அவர் குறிப்பிடத்தக்க மேலதிக பொறுப்புக்களைக் கொண்டு, அரசாங்க முறைமையின் முதன்மை நபராகத் திகழ்கிறார்.

சுதேசிகளுக்கு படிப்படியாக பொறுப்பாட்சியை வழங்குகின்ற வகையிலும் பல முக்கிய பொறுப்புக்களை அரச அதிகாரிகள் மூவர் மீதும் சுமத்திய வகையிலும் தேசாதிபதி அதிகளவு பொறுப்பானவர் என்ற நிலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டு, அரசியல் கருத்து முரண்பாடுகளிலிருந்து விலக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறார். எனினும் தேசாதிபதி குடியேற்ற நாட்டாட்சி தொடர்பான இறுதிப் பொறுப்பாளராவார்.

அதாவது டொனமுருக்கு முன்னைய யாப்புகளில் அதிகளவு அதிகாரங்களைக் கொண்ட தேசாதிபதியினதும் சோல்பரி யாப்பின் கீழமைந்த பெயரளவு அதிகாரங் கொண்ட மகா தேசாதிபதியினதும் நிலைகளுக்கு ஓரளவு இடைப்பட்ட அந்தஸ்தில் டொனமூர் தேசாதிபதி அமர்த்தப்பட்டார் எனலாம்.

தேசாதிபதி அரச இலச்சினையை வைத்திருத்தல், அதனைப் பயன்படுத்துதல், காணி நன்கொடை வழங்குதல், சம்பிரதாயபூர்வ விழாக்களில் கலந்து கொள்ளல், முப்படைகளின் பிரதம தளபதியாகச் செயற்படுதல், குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பு வழங்குதல், வெளிவிவகாரங்களை நடைமுறைப்படுத்துதல் போன்ற அதிகாரங்களை செலுத்துகின்றார். எனினும் குறிப்பிட்ட துறையுடன் தொடர்பான அரச அதிகாரியின் சம்மதமும் ஆலோசனையும் முக்கியமானதாகும்.

தேசாதிபதி சட்டத்துறையான அரசாங்க சபை தொடர்பாக பல அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளார். அரசாங்க சபையின் புதிய கூட்டத் தொடர்களை ஆரம்பித்து வைத்தல், சபையைக் கலைத்தல், அவசர நிலைமைகளின் போது சபையில் உரையாற்றுதல் என்பவற்றுடன் அரசாங்க சபையில் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதாக்கள் தொடர்பாக பின்வரும் ஒதுக்கு அதிகாரங்களைப் பெற்றுள்ளார்.

1. மசோதாக்களுக்கு அனுமதி வழங்குதல்
2. மசோதாக்களை முடியின் அனுமதிக்காகத் தடுத்து வைத்தல்
3. மசோதாக்களுக்கு அனுமதியளித்து செல்லுபடியாகும் காலத்தை 6 மாதங்களால் தாமதப்படுத்தல்
4. மசோதாக்களை மீள் பரிசீலனைக்காகத் திருப்பி அனுப்புதல்
5. மசோதாக்களை முக்கியமானதெனக் கருதி 2/3 பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றுமாறு திருப்பி அனுப்புதல்
6. மசோதாக்களுக்கு அனுமதியளிக்காமல் ரத்ததிகாரம் பிரயோகித்தல்

மேலும் 1920.09.11 ஆந்திகதி அரசு கட்டளை மூலம் பிறப்பிக்கப்பட்ட பின்வரும் 10 வகையான மசோதாக்களில் 9 ஆவதைத் தவிர ஏனையவை தொடர்பான விசேட ஒதுக்கதிகாரங்களை தேசாதிபதி தொடர்ந்தும் பிரயோகிக்க டொனமூரில் அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளது.

1. விவாகரத்துக்கான மசோதா
2. தேசாதிபதிக்கு பொன், பொருள், நிலம் வழங்குதல் தொடர்பான மசோதா
3. நாட்டின் நிதி முறை அல்லது வங்கிப் பணம் வெளியிடுதல் தொடர்பான மசோதா
4. வங்கிகளை நிறுவுதல், மாற்றுதல், அதிகாரமளித்தல், நீக்குதல் தொடர்பான மசோதா
5. சுங்க வரி மாற்றம் தொடர்பான மசோதா
6. முடியின் உடன்படிக்கைக்கு முரணான மசோதா
7. முடியின் தரை, கடல் மற்றும் விமானப்படை தொடர்பான மசோதா

8. பிரித்தானிய அரசின் கப்பற் போக்குவரத்து மற்றும் வர்த்தகத்தைப் பாதிக்கும் மசோதா
9. ஐரோப்பியரல்லாதோருக்கான கட்டுப்பாடுகள், நிபந்தனைகளை ஐரோப்பியருக்கும் விதிக்க முனையும் மசோதா
10. முடி சம்மதமளிக்க மறுத்த ஏற்பாடுகளைக் கொண்ட மசோதா

மேற்படி 9 வகை மசோதாக்களுடன் டொனமூர் யாப்பு மேலதிகமாக பின்வரும் 6 வகை மசோதாக்கள் தொடர்பாகவும் தேசாதிபதிக்கு விசேட ஒதுக்கதிகாரங்களை வழங்கியுள்ளது.

1. ஒரு சமூகத்தவருக்கோ சமயத்தவருக்கோ இல்லாத கட்டுப்பாடுகளை அல்லது சலுகையை வேறொரு சமூகத்தினருக்கோ சமயத்தினருக்கோ வழங்கும் மசோதா
2. அரசாங்க ஊழியர்களின் உரிமைகளையோ சலுகைகளையோ பாதிக்கும் மசோதா
3. நாட்டின் நிதி நிலைமைகளைப் பாதிக்கும் மசோதா
4. நாட்டின் பாதுகாப்பு, இராணுவம், பொதுமக்கள் பாதுகாப்பு தொடர்பான மசோதா
5. வெளிநாட்டு வர்த்தகம், துறைமுகங்கள், கப்பல் போக்குவரத்து, இராணுவம் மற்றும் ஏகாதிபத்திய விடயங்களைப் பாதிக்கும் மசோதா
6. நாட்டின் நீதி பரிபாலனத்தைப் பாதிக்கும் மசோதா

எனினும் ஒரு மசோதா தொடர்பான தமது முடிவு குறித்து தேசாதிபதி குடியேற்ற நாட்டு மந்திரிக்கு அறிவிக்க வேண்டும். மேலும் பொதுச்சட்டம், நல்லாட்சி, பொதுமக்கள் நம்பிக்கை என்பவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக அரசாங்க சபை நிறைவேற்றத் தவறிய விடயங்களில் சட்டம் உருவாக்கவும் தேசாதிபதிக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருந்தது. இவ்விதம் முக்கிய சட்டம் குறித்தும் அவர் குடியேற்ற நாட்டு மந்திரிக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

அவசரகால அதிகாரங்கள் பலவும் தேசாதிபதிக்கு வழங்கப் பட்டுள்ளன. நாட்டில் நெருக்கடி நிலை ஏற்பட்டுள்ள வகையில் அவர் எந்தவொரு திணைக்களத்தின் நடவடிக்கைகளையும் முறைப்படி தமது நேரடிக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வர முடிந்தது. இது குறித்து அவர் குடியேற்ற நாட்டு மந்திரிக்கு அறிவிக்க வேண்டும். நிறைவேற்றுக் குழுக்களால் தெரிவு செய்யப்படுகின்ற தலைவர்களை தேசாதிபதி உத்தியோகபூர்வமாக நியமனம் செய்து வைத்தார். நிறைவேற்றுக் குழுக்களின் முடிவுகளும் நடவடிக்கைகளும் தேசாதிபதிக்கு அறிவிக்கப்பட வேண்டும்.

அரச அதிகாரிகள் மூவரும் பிரித்தானிய அரசின் விருப்பப்படி தேசாதிபதியினால் நியமனம் செய்யப்பட்டனர். அதனால் இவர்கள் தேசாதிபதிக்கு நேரடியாகப் பொறுப்புச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருந்தனர். எனினும் இம்மூவருக்கும் தெளிவாகவே பல முக்கிய பொறுப்புக்கள் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்ததால் இவர்களின் விடயங்களில் தேசாதிபதி தலையீடு செய்வதாக இல்லாமல் மேற்பார்வையாளராக இருந்தார்.

தேசாதிபதி அரசாங்க சபைக்கு 8 உறுப்பினர்களை நியமிக்க அதிகாரங் கொண்டிருந்தார். அத்துடன் அரசாங்க ஊழியர்களின் நியமனம், இடமாற்றம், பதவி நீக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு என்பன தேசாதிபதியின் அதிகாரத்தின் கீழ் உள்ளன. எனினும் கீழ்நிலை ஊழியர்களின் நியமன விடயங்களை அவர் திணைக்களத்தலைவர்களிடம் ஒப்படைக்க முடியும்.

தேசாதிபதி நாட்டின் நிருவாகக் கடமைகளில் நேரடியாக ஈடுபடுவதில்லை. நிருவாகத்திற்குப் பொறுப்பானவர்கள் அரசியற் திட்டப்படி சரியாகவும் சிறப்பாகவும் நடப்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வது தேசாதிபதியின் கடமையாக இருந்தது. இதன்படி சகல துறைகளையும் மேற்பார்வை செய்யக் கூடிய கால அவகாசம் தேசாதிபதிக்கு போதுமாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

எனவே டொனமூர் யாப்பின்படி தேசாதிபதி குறிப்பிடத்தக்க பல்வேறு அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்த போதிலும் நடைமுறையில் பெரும்பாலானவற்றை அவர் தன்னிச்சைப்படி நேரடியாக

செயற்படுத்தாத நிலை காரணமாக அவை பெயரளவிலான அதிகாரங்களாக மாறியதோடு, தேசாதிபதி ஒரு மேற்பார்வையாளர், கண்காணி என்ற அந்தஸ்திற்கு உள்ளானார்.

இலங்கையில் பிரித்தானிய தேசாதிபதிகள்

1798 முதல் 1948 வரை இலங்கையில் 29 பிரித்தானிய தேசாதிபதிகள் கடமையாற்றினர். பிரட்றிக் நோத் முதலாவது தேசாதிபதியாகவும் சேர் ஹென்றி மொங் மேசன் மூர் 29 ஆவது தேசாதிபதியாகவும் ஆட்சி செய்தனர்.

சர்வஜன வாக்குரிமை

டொனமூர் அரசியற் திட்டத்தின் ஒரு புரட்சிகர அம்சமாக சர்வஜன வாக்குரிமை (Universal Franchise) வர்ணிக்கப்படுகிறது. 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட சகல ஆண், பெண் இருபாலாருக்கும் இதன்மூலம் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. 1910 ஆம் ஆண்டு குற - மெக்கலம் சீர்திருத்தத்தின் மூலம் இலங்கையில் முதன் முறையாக வாக்குரிமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. எனினும் இது 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட கல்வி கற்ற ஆண்களுக்கு மாத்திரம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாக அமைந்திருந்தது.

1910 ஆம் ஆண்டு சீர்திருத்தத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமையின் மூலம் சட்ட சபையின் 21 உறுப்பினர்களில் 4 பேரும் 1920 ஆம் ஆண்டு சீர்திருத்தத்தின் மூலம் 37 உறுப்பினர்களில் 16 பேரும் 1924 ஆம் ஆண்டு சீர்திருத்தத்தின் மூலம் 49 உறுப்பினர்களில் 29 பேரும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். ஆனால் 1931 ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சர்வஜன வாக்குரிமையின் மூலம் அரசாங்க சபையிலுள்ள 61 உறுப்பினர்களில் 50 பேர் தெரிவு செய்யப்பட்டமை ஒரு சிறப்பம்சமாகும்.

மேலும் 1928 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியாவில் சர்வஜன வாக்குரிமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஒரு சில ஆண்டுகளிலேயே இலங்கையிலும் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்பட்டமை ஒரு முக்கிய

அம்சமாகும். அத்துடன் அக்காலப்பகுதியில் பிரான்ஸ், இத்தாலி, சுவிட்சர்லாந்து போன்ற முன்னணி ஐரோப்பிய நாடுகளில் கூட பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

1931 இற்கு முன்னர் இலங்கையர் சமூகத்தில் 4 வீதத்தினர் மாத்திரம் வாக்களித்திருக்க 1936 தேர்தலில் 54.69 வீதத்தினர் (1,146,683 பேர்) வாக்களித்தனர். வாக்களிப்பு வீதம் குறைந்தமைக்கு 7 தொகுதிகளில் போட்டியில்லாமையும் ஒரு காரணமாகும்.

வாக்களிக்கத் தகுதியானோர் எண்ணிக்கை 1931 - 1936	
ஆண்டு	வாக்காளர் எண்ணிக்கை
1931	1,557,850
1936	2,096,654

டொனமூர்க் குழுவினர் இலங்கையில் சர்வஜன வாக்குரிமை வழங்க எண்ணியபோது, A.E. குணசிங்க தவிர்ந்த சுதேச மத்தியதர வகுப்பினர் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்படுவதை எதிர்த்தனர். சர்வஜன வாக்குரிமை மூலம் தமது அரசியல் தனித்துவமும் வாய்ப்புகளும் பறிபோகலாம் என இவர்கள் கருதி இருக்கலாம். எனினும் மத்திய தர வகுப்பினர் வாக்குரிமை விஸ்தரிப்பை எதிர்த்தமைக்கு பின்வரும் காரணங்களை முன்வைத்திருந்தனர்.

1. தேர்தல் தொகுதி விரிவடையும் போது சூழ்ச்சிகளும் ஊழல்களும் அதிகரிக்கும்.
2. சொத்துடையோருக்கே வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும். ஏனெனில் அவர்களே நாட்டுப்பற்றுடன் செயற்படுவர்.
3. கல்வியறிவுடையோருக்கே வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும். ஏனெனில் அறிவற்றோர் வாக்கை தவறாகப் பயன்படுத்துவர்.
4. பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்படக் கூடாது. ஏனெனில்

அவர்கள் அரசியல் ஈடுபாடற்றவர்கள்.

5. வாக்குரிமையின் வயதெல்லை 21 இலிருந்து 25 ஆக அதிகரிக்கப்பட வேண்டும்.

என்னும் மேற்கூறிய காரணங்கள் ஒவ்வொன்றையும் நிராகரித்த டொனாமூர்க் குழுவினர் வாக்குரிமை விஸ்தரிப்புக்கு ஆதரவாக பின்வரும் நியாயங்களை எடுத்துக் கூறினர்.

1. வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்படும்போது அதனைப் பயன்படுத்தும் வகையில் மக்களின் அரசியல் அறிவு விருத்தியடைந்து லஞ்சம், ஊழல் குறைவடையும். பிரித்தானியாவில் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்பட்ட போதெல்லாம் லஞ்சம், ஊழல் குறைவடைந்திருக்கின்றது.
2. சொத்துடையோர் மாத்திரம் நாட்டுப்பற்றுடையோர் எனக் கூற முடியாது. சொத்தில்லாதவர்களும் சிறந்த நாட்டுப்பற்றுாளர்களாக இருந்திருக்கின்றார்கள்.
3. எழுதப்பட்டிக்கத் தெரிந்திருப்பது மாத்திரம் அறிவிற்கோ அரசியலறிவிற்கோ சான்றாகாது. கல்வியறிவுற்ற கிராமத்தவர்களில், நகர்ப்புறத்திலுள்ளோரை விட புத்திக் கூர்மையும் நல்லறிவும் புரிந்துணர்வும் கொண்டவர்கள் உள்ளனர். அத்துடன் இவர்களுக்கு கல்வியறிவு கிடைக்காமைக்கு அரசாங்கமே காரணமாகும். எனவே வாக்குரிமை வழங்கும்போது கல்வி வளர்ச்சியும் ஏற்படும்.
4. ஆண், பெண் சமத்துவ அடிப்படையிலும் தாய் - சேய் நலன், மருத்துவம் மற்றும் வீட்டு குடும்ப விவகாரங்களில் பெண்களின் பங்களிப்பு அவசியமாக இருப்பதாலும் அவர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டியுள்ளது.
5. 21 வயதுக்கு மேற்பட்டோருக்கு ஏற்கனவே வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளதாலும் அவ்வயது ஒரு முதிர்ச்சியடைந்த - வாழ்க்கைக் கடமைகளை ஏற்று நடத்தக்கூடிய வயதென உலகளாவிய ரீதியில் சட்டத்தாலும் சமூகத்தாலும் ஏற்றுக்

கொள்ளப்பட்டுள்ளதாலும் அது வாக்குரிமையின் வயதெல் லையாகக் கொள்ளப்படுவது சரியானதாகும்.

இதன்படி சர்வஜன வாக்குரிமை சிபாரிசு செய்யப்பட்ட மைக்கு பின்வரும் காரணிகள் பின்னணியாக இருந்துள்ளதை டொனமூர் அறிக்கை சுட்டிக்காட்டியுள்ளது.

- ▶ பின்தங்கிய சாதாரண மக்களை அரசியல் மயப்படுத்தி பலப் படுத்துவதன் மூலம் இம்மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தில் முன்னேற்றத்தையும் அபிவிருத்தியையும் ஏற்படுத்துதல். இவர்களின் வாக்குகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக அரசி யல்வாதிகள் மக்களுக்குப் பொறுப்புச் சொல்லும் வகையில் சேவையாற்றுவர்.
- ▶ நகரத்திற்கும் கிராமத்திற்கும் இடையில் காணப்படும் சமமற்ற அபிவிருத்தி நிலையை நீக்கி, நகரத்தைப் போல் கிராமப்பு றமும் சம அபிவிருத்தி காணும் நிலை உருவாகும்.
- ▶ மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமை மூலம் அரசியலில் ஆதிக் கம் செலுத்தி வந்த மத்தியதர வகுப்பினரின் செல்வாக்கை அகற்றி, நாட்டு மக்கள் அனைவரினதும் அதிகாரத்தை அடிப் படையாகக் கொண்ட ஆட்சி முறையினை உருவாக்குதல்
- ▶ தமிழர்களிலுள்ள சுமார் 70,000 - 80,000 தாழ்த்தப்பட்ட வகுப் பினருக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதன் மூலம் அவர்கள் தமது துன்பங்களிலிருந்து மீள வழி பிறப்பதோடு, குடிமக்கள் என்ற வகையில் உயர் உரிமையொன்றையும் பெற்று சமூகத்தில் மதிப்பையும் தன்மானத்தையும் பெற்றுக் கொள்வர்.
- ▶ தொழிலாளர் பிரிவினருக்குரிய சம்பளம், வேலை நேரம், நஷ்டஈடு என்பன தொடர்பான சட்ட ஏற்பாடுகள் உருவாகும் வகையில் பொறுப்புடைய அரசாங்கத்தை அமைத்தல்

இவற்றினை விட சர்வஜன வாக்குரிமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மைக்கு பின்வரும் காரணங்களும் இருந்திருக்கலாம்.

- ▶ அக்காலப்பகுதியில் பிரித்தானிய அரசுக்கெதிராக -

சுதந்திரம் கோரி எழுச்சியடைந்து கொண்டிருந்த இடதுசாரி இயக்கத்தின் பால் மக்கள் ஈர்க்கப்படுவதைத் தடுத்து நிறுத்த, மக்களை அரசியல் ரீதியாக பலப்படுத்த வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

- ▶ டொனமூர்க் குழுவில் சாதாரண மக்களுக்கு ஏதாவது நல்லது செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணங் கொண்ட மெத்தியூ போன் றவர் இடம் பெற்றிருந்தமை
- ▶ குரூ - மெக்கலம் சீர்திருத்தத்திலிருந்து வாக்களிப்பின் மூலம் தெரிவு செய்யப்படும் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை படிப்படியாக அதிகரிக்கப்பட்டு வந்துள்ளமை
- ▶ பிரித்தானியாவில் சர்வஜன வாக்குரிமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட காலத்தில் (1928) டொனமூர் சீர்திருத்தம் தயார் செய்யப்பட்டமை
- ▶ சுதேச அரசியல் தலைவர்கள் சுதந்திரம் பற்றிச் சிந்திப்பதை மலினப்படுத்தி அவர்களை அரசியலில் அதிகாரத்தைக் கைப் பற்றும் போட்டா போட்டிக்கு உட்படுத்தல்

இலங்கையில் சர்வஜன வாக்குரிமை நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டதைத் தொடர்ந்து பின்வரும் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் விளைவுகள் பல ஏற்பட்டன.

- சமூக நலத் திட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

இலவசக் கல்வி, தாய்மொழிக் கல்வி, மாணவர்களுக்கு மதிய உணவு, இலவச மருத்துவம், விவசாயக் குடியேற்றத் திட்டங்கள், விவசாய மானியம், உணவு மானியம், உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் என்பன நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன.

- தொழிலாளர் மேம்பாட்டுச் சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

தொழிலாளர் நலனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் தொழிலாளர் நஷ்ட ஈட்டுக் கட்டளைச் சட்டம் (1934), தொழிற்சங்கக் கட்டளைச் சட்டம் (1935), சாப்புச் சட்டம் (1939), சம்பளக்

கட்டளைச் சட்டம் (1941), பிரசவகால சகாய கட்டளைச் சட்டம் (1941), தொழிற்சாலைக் கட்டளைச் சட்டம் (1942) என்பன உருவாக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. (கட்டளைச் சட்டம் - Ordinance)

- அரசியற் கட்சிகள் தோற்றம் பெற்றன.

டொனமூர் யாப்பு அரசியல் கட்சியின் தேவையை உதாசீனப் படுத்தியதெனினும் மறைமுகமாக அரசியல் கட்சிகள் உருவாகின. 1935 இல் லங்கா சமசமாஜக் கட்சி (LSSP), 1939 இல் இலங்கை - இந்தியக் காங்கிரஸ் (CIC), 1943 இல் இலங்கை கொம்பூனிசக் கட்சி (CP), 1945 இல் போல்செவிக் லெனினிசக் கட்சி (BLP), 1946 இல் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி (UNP) ஆகியன இக்காலத்தில் தோற்றம் பெற்றன.

- சாதாரண மக்களின் அரசியல் அறிவு விருத்தியடைந்தது.

வேட்பாளர்கள் மக்களின் வாக்குகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக தமது கொள்கைத் திட்டங்களை மக்கள் முன்வைத்து விளக்கமளித்தனர். இதன்மூலம் மக்கள் வேட்பாளர்களையும் அவர்களின் கொள்கைகளையும் பற்றிக் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்தனர்.

- மக்களின் தேவைகள், பிரச்சினைகள் என்பன அரசியல் அரங்கிற்குக் கொண்டுவரப்பட்டன.

மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் தத்தம் தொகுதி மக்கள் எதிர்நோக்கும் தேவைகளையும் பிரச்சினைகளையும் அரசியல் அரங்குகளில் முன்வைக்கவும் விவாதிக்கவும் தொடங்கினர். இதன்மூலம் நாடு முழுவதிலுமுள்ள மக்களின் விவகாரங்கள் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குட்பட்டன.

- ஜனநாயக ரீதியான செயற்பாடுகள் அதிகரிக்கத் தொடங்கின.

மக்களின் அரசியல் பங்குபற்றுதல் அதிகரித்து ஜனநாயக செயற்பாடுகள் விரிவடைந்தன. பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்திற்குள் மக்கள் நுழைந்தனர். இதனால் அரசாங்கம் மக்களுக்

குப் பொறுப்புச் சொல்லும் வகையினதாக மாற்ற மடைந்தது.

வாக்களிக்க நிறப்பெட்டிகள்
1931 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சர்வஜன வாக்குரிமையின் படி மக்கள் வாக்களிக்க நிறப் பெட்டிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. பச்சை, சிவப்பு, மஞ்சள் என வேட்பாளர்களுக்கு நிறம் வழங்கப்பட்டு, மக்கள் தமது வாக்குச் சீட்டை மறைவிலுள்ள விரும்பிய நிறப் பெட்டியில் இட்டு வாக்களித்தனர். 1936 தேர்தல் வரை இம்முறை பயன்படுத்தப்பட்டது.
இலங்கையில் வாக்குரிமையின் வயதெல்லை
இலங்கையில் 1959 ஆம் ஆண்டின் 11 ஆம் இலக்க தேர்தல் திருத்தச் சட்டத்தின்படி 18 வயதுக்கு மேற்பட்டோருக்கு வாக்குரிமை வழங்கும் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. எனினும் இவ்வாக்காளர்கள் 1965 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தலிலேயே முதன்முறையாக வாக்களித்தனர்.
சர்வசன வாக்குரிமை
உலகிலேயே சர்வசன வாக்கரிமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட 2 ஆவது நாடு இலங்கையாகும் (1931). முதலாவது நாடு பிரித்தானியா (1928).

பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவம்

டொனமூர் அரசியற் திட்டத்தின்கீழ் அரசாங்க சபையின் 61 உறுப்பினர்களில் 50 பேர் 'பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறை' (First Past The Post) மூலம் தெரிவாகினர். இவர்கள் நாடு முழுவதிலுமுள்ள 50 தேர்தல் தொகுதிகளிலிருந்து 5 வருடப் பதவிக் காலத்திற்கென மக்களால் நேரடியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

இலங்கையில் பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவத் தேர்தல் முறைப் படி 1921 ஆம் ஆண்டு மெனிங் சீர்திருத்தத்தின் கீழான சட்டநிருபண சபைக்கு முதன்முறையாக 11 பேரும் பின்னர் 1924 ஆம்

ஆண்டு மெனிங் - டிவன்ஷியர் சீர்திருத்தத்தின் கீழான சட்ட நிரூபண சபைக்கு 23 பேரும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

இந்நிலையில் இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையை முற்றாக ஒழித்து, பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையை முழுமையாக அமுல்படுத்த வேண்டுமென டொனமூர் குழுவிடம் சிங்களத் தலைவர்கள் கோரிக்கை விடுத்தனர். ஆனால் பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறை மூலம் தமது பிரதிநிதித்துவம் வெகுவாகக் குறைவடைவதைச் சுட்டிக்காட்டிய சிறுபான்மைத் தலைவர்கள் இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையை வேண்டி நின்றனர்.

எனினும் டொனமூர்க் குழு தமது அறிக்கையில் இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையை அகற்றி பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையை சிபாரிசு செய்தமைக்கு பின்வரும் நியாயங்களைக் கூறியிருந்தனர்.

1. அதுவொரு பொல்லாத புழுவைப் போன்றது. நாட்டு மக்களின் திறமையான ஆற்றலையும் தேசிய ஒற்றுமையையும் அழித்துவிடும்.
2. இனம், மதம், சாதி, பிரதேசம் என பல்வேறு பிரிவினரின் பிரச்சினைகளையும் கேட்க நேரிடுவதோடு, சட்ட சபை உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரிக்கும்.
3. சிறுபான்மை இனங்கள் உள்ள ஒரு நாட்டில் இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையினால் மாத்திரம் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முடியாது. இதற்கு இனங்களுக்கிடையிலான நட்பு, நம்பிக்கை என்பன அவசியமாகும்.
4. அரசாங்க சபையில் சிறுபான்மையினருக்கு எதிராக சட்டம் இயற்றப்பட்டால் தேசாதிபதிக்கு வழங்கப்படும் ரத்ததிகாரத்தின் மூலம் அதனைத் தடுத்துக்கொள்ள முடியும்.
5. பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவ தேர்தல் முறை மூலம் போதிய உறுப்புரிமை கிடைக்கப் பெறாத சிறுபான்மை இனங்களுக்கு தேசாதிபதி நியமன உறுப்புரிமை வழங்குவார்.

டொனமூர் சீர்திருத்தத்தின்படி இலங்கையின் 50 தொகுதிகளிலிருந்தும் தலா ஒருவர் வீதம் 50 பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

ஒரு தொகுதியில் போட்டியிடுபவர்களில் மிகக்கூடுதலான வாக்குகளைப் பெறுகின்றவர் அத்தொகுதியின் பிரதிநிதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். டொனமூர் காலத்தில் பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையில் (FPTP System) நடைபெற்ற இரு தேர்தல்களிலும் சிறுபான்மையினர் அச்சம் தெரிவித்தபடி அவர்களின் பிரதிநிதித்துவம் குறைவடைந்தது.

இனங்களின் விகிதாசாரத்தில் வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும் முன்னர் இன ரீதியாக வழங்கப்பட்ட பிரதிநிதித்துவ எண்ணிக்கையைப் பொறுத்தவரை இனங்களுக்கிடையே பாரியளவு வேறுபாடுகள் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆனால் டொனமூர் சீர்திருத்தத்தில் பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தின் பரவலாக்கம், சிறுபான்மையினரின் பிரதிநிதித்துவத்தை அவர்களின் இன விகிதாசாரத்திற்குள் சிறைப்படுத்தி விட்டது. இந்தியத் தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் தமது இன விகிதாசார அளவில் கூட பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. இந்நிலையானது நாட்டின் சட்டவாக்கத்தில் சிறுபான்மையினரை அச்சங் கொள்ளச் செய்தது.

மாகாண ரீதியாக உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை - 1931/1936		
மாகாணம்	உறுப்பினர் எண்ணிக்கை	
மேல் மாகாணம்	14	
மத்திய மாகாணம்	08	
தென் மாகாணம்	07	
வட மாகாணம்	04	
கிழக்கு மாகாணம்	02	
வடமேல் மாகாணம்	06	
வட மத்திய மாகாணம்	01	
ஊவா மாகாணம்	03	
சப்ரகமுவ மாகாணம்	05	
மொத்தம்	50	
இலங்கையின் இன ரீதியான சனத்தொகை விபரம் - 1931		
இனம்	எண்ணிக்கை	வீதம்
சிங்களவர்	3,473,029	65.45
தமிழர்	1,417,477	26.71
முஸ்லிம்கள்	325,913	6.14
பறங்கியரும் ஏனையோரும்	32,315	0.60
மலாயர்	15,977	0.30
ஐரோப்பியர்	9,254	0.17
வேடரும் ஏனையோரும்	32,000	0.60
மொத்தம்	5,305,965	

பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு

பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு (Public Service Commission) ஒன்று டொனமூர் யாப்பின் மூலம் புதிதாக அறிமுகப்படுத்தப் பட்டது. அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களின் பதவி நியமனம், பதவியுயர்வு, இடமாற்றம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு, பதவி நீக்கம் என்பவற்றோடு தொடர்பான விடயங்கள் இவ்வாணைக்குழுவின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டிருந்தது.

3 அங்கத்தவர்களைக் கொண்டுள்ள இவ்வாணைக்குழுவின் பதவிவழி உறுப்பினராகவும் தலைவராகவும் பிரதம காரியதரிசி காணப்பட்டார். மற்றைய இருவரையும் தேசாதிபதி நியமித்தார். இவ்விருவரும் முன்னர் அரசியலில் தீவிர ஈடுபாடு காட்டாத வர்களிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும். இவர்களின் பதவிக்காலம் 5 வருடங்களாகும்.

பொதுச்சேவை தொடர்பில் ஓர் ஒழுங்குமுறை கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டுமென்பதற்காகவே இவ்வாணைக்குழு அமைக்கப்

பட்டது. எனினும் அரசாங்க ஊழியர்களின் பதவி நியமனம், பதவி நீக்கம் தொடர்பான பொறுப்புக்களை பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு கொண்டிருந்த போதிலும் அவற்றில் பூரண அதிகாரம் கொண்டதாகக் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. அதாவது பொதுச்சேவை தொடர்பாக அமைச்சரவைக்கும் தேசாதிபதிக்கும் ஆலோசனை வழங்கும் அந்தஸ்தையே இவ்வாணைக்குழு பெற்றிருந்தது.

பொதுச்சேவையில் ஏற்படும் பதவி வெற்றிடங்களுக்கு சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர்கள் சிபாரிசு செய்யும் ஆட்களை பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு ஆராய்ந்தது. இங்கு பெரும்பாலும் பிரதம காரியதரிசி இறுதி முடிவை மேற்கொள்வதுடன் அவர் இது தொடர்பில் தேசாதிபதிக்கு மாத்திரம் பொறுப்புச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருந்தார்.

சோல்பரி அரசியலமைப்பு - 1947

அறிமுகம்

இலங்கையில் டொனமூர் அரசியலமைப்பு நடைமுறையில் இருந்த காலப்பகுதியில் பல்வேறு அரசியல் அபிவிருத்தி ஏற்பட்ட போதிலும் குறைபாடுகள் பலவும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டு வந்தன. குறிப்பாக நிறைவேற்றுக் குழுமுறை மற்றும் மந்திரி சபை முறை (Board of Ministers) தொடர்பாக பல்வேறு விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. அத்துடன் அரசாங்க சபையின் தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களும் 3 அரச அதிகாரிகளும் பெற்றிருந்த அதிகாரங்கள் குறித்தும் அதிகம் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டன.

அதனால் டொனமூர் அரசியல் திட்டம் எந்தப் பிரிவினரையும் திருப்திப்படுத்தியிருக்கவில்லை. குறிப்பாக சிறுபான்மைச் சமூகத்தினர் இவ்வரசியல் முறையில் தமக்குப் போதிய இடம் வழங்கப்படவில்லை எனத் தெரிவித்திருந்தனர். கரையோரச் சிங்களவர்கள் பிரித்தானிய மாதிரியிலான மந்திரி சபை முறையின் (Cabinet System) தேவையை பலமாக வலியுறுத்தி வந்தனர். நாட்டின் அரசாங்க சேவை அதிகரித்த அரசியல் தலையீடு

காரணமாக பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது.

இந்நிலை குறித்து அறிந்து கொண்ட குடியேற்ற நாட்டு மந்திரி ஓம்ஸ்பிகோர் நாட்டின் தற்போதைய அரசியல் சூழ்நிலைக்கேற்ப சில சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்ளுமாறு 1937 நவம்பரில் தேசாதிபதி அன்றாடம் கொல்டிகட்டிடம் கேட்டுக் கொண்டார். இதன்படி தேசாதிபதி இலங்கையிலுள்ள பல்வேறு சமூகப் பிரதிநிதிகளையும் கலந்தாலோசித்து 1938 இல் தமது அரசியல் சீர்திருத்த அறிக்கையைத் தயாரித்து அனுப்பி வைத்தார்.

ஆனால் பல்வேறு குறைபாடுகளை எடுத்துக் கூறிய இலங்கையர் சமூகம் இச்சீர்திருத்த அறிக்கையை எதிர்த்தது. அரசாங்க சபையும் கண்டித்தது. இதனிடையே 2 ஆம் உலக மகா யுத்தம் தொடங்கியதால் சீர்திருத்த நடவடிக்கைகள் பின்தள்ளப்பட்டன. அரசாங்க சபையின் ஆயுட் காலமும் நீடிக்கப்பட்டது.

எனினும் நாட்டின் அரசியல் சீர்திருத்தக் கோரிக்கைகளின் அவசர நிலையினை உணர்ந்து கொண்ட பிரித்தானிய அரசு, அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் அவசியம் குறித்து அறிந்துள்ளதாகவும் இவ்விடயத்தில் சுதேசிகள் மத்தியில் ஒன்றுபட்ட கருத்து நிலவாததால் விசாரணைக் குழுவொன்று அதனை ஆராய வேண்டுமென்றும் யுத்த காலத்தில் இதனைச் செய்ய முடியாததால் யுத்தம் முடிவடைந்ததும் கூடிய விரைவில் இவ்விடயம் குறித்து நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படும் என்றும் 1941 செப்டம்பர் 01 இல் இலங்கை மந்திரி சபைக்கு அறிவித்தது.

பிரித்தானிய அரசின் அறிவிப்புக் குறித்து அதிருப்தி தெரிவித்த மந்திரி சபை விசாரணைக் குழு நியமிக்கும் யோசனையை நிராகரித்தது. அத்துடன் தொடர்ந்தும் அரசியல் சீர்திருத்தக் கோரிக்கையை வலியுறுத்தி வந்த இலங்கை மந்திரிமார், 1942 இல் இந்தியாவுக்கு வந்த 'கிறிபிஸ்' விசாரணைக் குழு (Sir Stafford Cripps Mission) இலங்கைக்கு வர வேண்டும் அல்லது தாம் இந்தியா சென்று அக்குழுவை சந்திக்க வேண்டும் எனக் கோரிக்கை விடுத்தனர். ஆனால் சேர் ஸ்டெபோர்ட் கிறிபிஸ் தலைமையிலான குழு இலங்கை வருவது முடியாத விடயம் என்றும் யுத்தம் முடிவடைந்

ததும் இலங்கை விவகாரம் உடனடியாகக் கவனிக்கப்படும் என்றும் குடியேற்ற நாட்டு மந்திரி தெரிவித்திருந்தார்.

எனினும் இலங்கையின் அரசியல் சீர்திருத்தம் குறித்து பிரித்தானிய அரசு ஓர் உறுதியான அறிக்கையை வெளியிட வேண்டுமென இலங்கை மந்திரிமார் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்தனர். இதன்படி 1943 மே 26 ஆந் திகதி பிரித்தானிய அரசு ஒரு பிரகடனத்தை வெளியிட்டது. அதில் யுத்தம் முடிவடைந்ததும் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் பூரண சுதந்திரமுள்ளதும் முடியின் கீழமைந்ததுமான அரசியல் அந்தஸ்தைக் கொண்டதாக இலங்கை அரசியல் திட்டம் மாற்றியமைக்கப்படும் என்றும் இலங்கையின் பாதுகாப்பு மற்றும் வெளிவிவகாரம் என்பன பிரித்தானிய அரசின் ஆலோசனைப்படி மேற்கொள்ளப்பட ஒழுங்கு செய்யப்படும் என்றும் மிக முக்கிய விடயங்களில் மாத்திரம் விசேட அதிகாரங்களைச் செலுத்தும் வகையில் தேசாதிபதியின் அதிகாரங்கள் குறைக்கப்படும் என்றும் கூறப்பட்டிருந்தது.

மேலும் அப்பிரகடனத்தின்படி இலங்கைக்கான ஒரு நகல் அரசியலமைப்பு ஆலோசனை தயாரிக்கும் அதிகாரம் அமைச்சரவைக்கு வழங்கப்பட்டது. அத்துடன் நகல் யாப்பு அரசாங்க சபையின் 2/3 பெரும்பான்மை பெறப்பட வேண்டும் எனவும் விதிக்கப்பட்டது.

அதற்கிணங்க அப்போதைய சபை முதல்வரான D.S. சேனநாயகவின் வேண்டுகோளின்படி இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் உபவேந்தரான சேர் ஐவர் ஜென்னிங்ஸ் மந்திரி சபையின் சார்பாக நகல் அரசியல் திட்ட வரைபொன்றைத் தயாரித்தார். சேர் ஓலிவர் குணதிலக இதற்கு உதவியாக இருந்தார். 1944 பெப்ரவரி 2 ஆம் திகதி இந்நகல் வரைபு ஆளுநர் சேர் அன்ருகொல்டிகட்டிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

இதன்படி மந்திரி சபை தயாரித்த நகல் அரசியலமைப்பு வரைபு ஆளுநரின் அதிகாரங்களில் பெருமளவில் பாதிப்பு ஏற்படாத வகையையும் சிறுபான்மையினரின் நலன்களைப் பேணும் வகையையும் கவனத்திற் கொண்டு டொமினியன் (Dominion) அந்தஸ்தை

நோக்கியதாக அமைந்திருந்தது.

மந்திரி சபை தயாரித்த நகல் அரசியலமைப்பு யோசனைகளில் பின்வரும் முக்கிய அம்சங்கள் காணப்பட்டன.

- நிறைவேற்றுக் குழுக்களுக்கு பதிலாக நாட்டு நிருவாகத் துக்குப் பொறுப்பாக 10 பேரைக் கொண்ட அமைச்சரவை தாபிக்கப்பட வேண்டும். பிரதமர் அரசாங்க சபையிலிருந்து ஆளுநரால் நியமிக்கப்பட வேண்டும். ஏனைய அமைச்சர்கள் பிரதமர் சிபாரிசில் ஆளுநரால் நியமிக்கப்பட வேண்டும். அமைச்சர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுத பேசத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்ற முன்னைய நிபந்தனை நீக்கப்பட வேண்டும்.
- அமைச்சர்களுக்குத் துணையாக 10 உதவி அமைச்சர்கள் நியமிக்கப்பட வேண்டும்.
- 100 அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட அரசாங்க சபை / சனப்பிரதிநிதிகள் சபை அமைக்கப்பட வேண்டும். எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழுவொன்று அமைக்கப்பட்டு 75,000 பேருக்கு ஒரு பிரதிநிதி, 1,000 சதுர மைலுக்கு ஒரு பிரதிநிதி என்ற அடிப்படையில் பிரதேசவாரித் தேர்தல் முறை மூலம் 95 பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும். இவ்விதம் சனத்தொகை, பரப்பளவு அடிப்படையில் தொகுதிகள் பிரிக்கப்படுவதால் சிறுபான்மையினரின் பிரதிநிதித்துவமும் பாதுகாக்கப்படும். குறிப்பாக வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களில் முன்னர் இருந்து வந்த 7 தொகுதிகளுக்கு பதிலாக 16 தொகுதிகள் கிடைக்க வாய்ப்புண்டு. மேலும் வட மத்திய மாகாணத்துக்கு முன்னர் இருந்து வந்த ஒரு தொகுதிக்கு பதிலாக 5 தொகுதிகள் கிடைக்கப்பெறும். மேலும் தேர்தலில் போதியளவு பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளாத சமூகத்திலிருந்து 5 பிரதிநிதிகளை ஆளுநர் நியமிக்க வேண்டும்.
- செனட்சபை (மேல் சபை) அமைக்கப்படுவது சம்பந்தமாக அரசாங்க சபை பின்னர் தீர்மானிக்க வேண்டும்.
- சுதந்திரமான எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழுவொன்று அமைக்

கப்பட வேண்டும். இதன் தலைவராக பிரதம நீதியரசர் அல்லது உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி ஒருவர் நியமிக்கப்பட வேண்டும். ஏனைய 2 உறுப்பினர்கள் அரசாங்க சபையில் அங்கத்துவம் பெறாதவர்களிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும்.

- அரசாங்க சேவை ஆணைக்குழுவொன்றும் நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவொன்றும் அமைக்கப்பட வேண்டும். இவற்றிற்கான உறுப்பினர்களை ஆளுநர் நியமிக்க வேண்டும்.
- பிரதம நீதியரசரையும் உயர்தர நீதிமன்ற நீதிபதிகளையும் பிரதமரைக் கலந்தாலோசித்து ஆளுநர் நியமனம் செய்ய வேண்டும்.
- எந்தவொரு மதத்திற்கோ எந்தவொரு இனத்திற்கோ சிறப்புரிமைகளை வழங்கும் வகையிலோ தீங்கிழைக்கும் வகையிலோ அமைந்த சட்டங்களை அரசாங்க சபை இயற்றக் கூடாது. அவ்விதம் இயற்றப்படுகின்ற சட்டங்களுக்கு ஆளுநர் அனுமதி வழங்கக் கூடாது.
- அரசியலமைப்புத் திருத்தம், மாற்றம் என்பன அரசாங்க சபை உறுப்பினர்களின் 2/3 பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.
- 1943 ஆம் ஆண்டு பிரகடனத்தின்படி உள்நாட்டு நிருவாகம் தொடர்பாக ஆளுநருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள விசேட அதிகாரங்கள் குறைக்கப்பட வேண்டும். எனினும் பாதுகாப்பு, வெளிவிவகாரம், வங்கியும் செலாவணியும், வெளிநாட்டு வர்த்தகம், கடற்படை, வெளிநாட்டவர்களின் சொத்துக்கள் என்பன பற்றிய விசேட அதிகாரங்கள் ஆளுநருக்கு இருக்க வேண்டும்.

பிரித்தானிய அரசு இந்நகல் அரசியலமைப்பு ஆலோசனைகளை ஏற்கவோ மறுக்கவோ இல்லை. மாறாக இலங்கையின் அரசியல் நிலவரங்களை ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்கவென ஆணைக்குழுவொன்றை நியமித்தது. இதனால் அதிருப்தியடைந்த மந்திரி சபை தமது நகல் அரசியலமைப்பு யோசனைகளை

மீளப்பெறுவதாக அறிவித்ததுடன் ஆணைக்குழுவை புறக்கணிக்கவும் முடிவு செய்தது.

1944 ஆம் ஆண்டு இலங்கை வந்த சோல்பரி பிரபு தலைமையிலான ஆணைக்குழு பல்வேறு விசாரணைகளை மேற்கொண்டு மந்திரி சபையின் நகல் அரசியலமைப்பு ஆலோசனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு புதிய அரசியலமைப்பு சிபாரிசுகளை முன்வைத்தது. இதன்படி இலங்கைக்கான புதிய அரசியலமைப்பு பின்வரும் இரு கட்டளைச் சட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது.

- 1946 ஆம் ஆண்டு இலங்கை (அரசியலமைப்பு) கட்டளைச் சட்டம் (1946.05.15)
- 1947 ஆம் ஆண்டு இலங்கை (சுதந்திர) கட்டளைச் சட்டம் (1947.11.13)

அத்துடன் இலங்கையின் பாதுகாப்பு, வெளிவிவகாரம், பொதுச்சேவை தொடர்பாக 1947 நவம்பர் 11 இல் கொழும்பில் கைச்சாத்திடப்பட்ட 3 ஒப்பந்தங்களும் அரசியலமைப்பின் பகுதிகளாகின. இக்கட்டளைச் சட்டங்களும் ஒப்பந்தங்களும் 1948 பெப்ரவரி 4 ஆந் திகதி நடைமுறைக்கு வந்ததோடு இலங்கை சுதந்திரமடைந்தது.

சோல்பரி யாப்பில் (The Soulbury Constitution) பின்வரும் முக்கிய அம்சங்கள் காணப்பட்டன.

- ▶ பாராளுமன்றம்
- ▶ அமைச்சரவை
- ▶ மகா தேசாதிபதி
- ▶ பொதுச்சேவை
- ▶ நீதிச்சேவை
- ▶ சிறுபான்மையினருக்கான காப்பீடுகள்
- ▶ உயர் நீதிமன்றம்

இலங்கையின் சுதந்திரம் தொடர்பான சட்டம்

இலங்கை சுதந்திர சட்டமூலம் 1947.11.13 ஆம் திகதி பிரித் தானிய பாராளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு இரு சபைகளிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு 1947.12.10 ஆந் திகதி முடியினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. 1947.12.19 ஆந் திகதி இலங்கை (சுதந்திர) கட்டளைச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு 1948.02.04 ஆம் திகதி இலங்கை சுதந்திரமடைந்தது.

பாராளுமன்றம்

சோல்பரி யாப்பின் கீழ் பாராளுமன்றம் அமைக்கப்பட்டது. இது சனப்பிரதிநிதிகள் சபை (கீழ் சபை), செனட் சபை (மேல் சபை) ஆகிய இரு சபைகளையும் பிரித்தானிய முடியையும் (அவரது பிரதிநிதியான மகா தேசாதிபதியையும்) கொண்டது. பாராளுமன்றம் சட்டம் இயற்றும் பிரதான அதிகாரத்தைக் கொண்டது. யாப்பின் 29(2) ஐப் பாதிக்காத எந்தவொரு சட்டத் தையும் இயற்ற முடியும். ஒரு மசோதா இரு சபைகளிலும் நிறை வேற்றப்பட்ட பின்னர் மகா தேசாதிபதியின் கையொப்பத்துடன் சட்டமாக அமுலுக்கு வரும். நீதித்துறை சட்டங்களின் மீது நீதிப் புனராய்வு அதிகாரத்தை செலுத்தியது.

✓ சனப்பிரதிநிதிகள் சபை

சனப்பிரதிநிதிகள் சபையே இரு சபைகளிலும் அதிகாரங் கூடியது. இச்சபையிலிருந்தே அரசாங்கம் அமைக்கப்படுகிறது. இச்சபைக்கான உறுப்பினர்கள் மக்களால் நேரடியாகத் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை யாப்பில் குறிப்பிடப்படவில்லை. எனினும் இதற்கென அமைக்கப்படும் தொகுதி நிர்ணய ஆணைக்குழு மாகாண அடிப்படையில் 75,000 பேருக்கு ஒரு பிரதிநிதி, 1,000 சதுர மைலுக்கு ஒரு பிரதிநிதி என்ற அடிப்படையில் இச்சபைக்கான உறுப்பினர் எண்ணிக்கையைத் தீர்மானிக்கும்.

இதன்படி சனப்பிரதிநிதிகள் சபை 5 வருடங்களுக்கு ஒரு

தடவை நடத்தப்படும் தொகுதிவாரித் தேர்தல் மூலம் ஆரம்பத்தில் (1947, 1952, 1956) தெரிவு செய்யப்பட்ட 95 உறுப்பினர்களையும் 6 நியமன உறுப்பினர்களையுமாக மொத்தம் 101 பேரைக் கொண்டிருந்தது. பின்னர் (1960 மார்ச், 1960 ஜூலை, 1965, 1970) தெரிவு செய்யப்பட்ட 151 உறுப்பினர்களையும் 6 நியமன உறுப்பினர்களையுமாக மொத்தம் 157 பேரைக் கொண்டிருந்தது. 6 நியமன உறுப்பினர்களும் பொதுத் தேர்தலில் போதியளவு பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளாத சிறுபான்மையினரிலிருந்து தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர்.

சனப்பிரதிநிதிகள் சபையின் முதலாவது கூட்டத் தொடரின் முதலாவது அமர்வில் சபாநாயகர், பிரதி சபாநாயகர், குழுக்களின் பிரதித் தலைவர் ஆகியோர் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். (பிரதி சபாநாயகர் குழுக்களின் தலைவராவார்.) சபையைக் கூட்டுவதற்கான குறைந்தபட்ச அங்கத்தவர் எண்ணிக்கை (Quorum) 30 அல்லது 1/5 ஆகும். சபைத் தீர்மானங்கள் யாவும் சமூகமளித்துள்ளோரின் சாதாரண பெரும்பான்மை மூலமும் அரசியலமைப்புத் திருத்தம், மாற்றம் என்பன விசேட பெரும்பான்மை மூலமும் மேற்கொள்ளப்படும்.

சனப்பிரதிநிதிகள் சபையின் பிரதான கடமை சட்டம் இயற்றுவதாகும். சாதாரண சட்ட மூலங்களை இச்சபையில் முதலில் கொண்டு வரலாம். அத்துடன் நிதிச் சட்டமூலங்கள் இச்சபையில் மாத்திரமே முதலில் கொண்டுவரப்பட முடியும். இச்சபையின் சட்ட மூலமொன்றை செனட் சபை ஏற்காவிட்டால் சனப்பிரதிநிதிகள் சபை மீண்டுமொரு தடவை அதனை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் மகா தேசாதிபதியின் கையொப்பத்துடன் சட்டமாகிவிடும். இதன்படி சட்டவாக்கத்தில் இச்சபை செனட் சபையை விட அதிகாரங் கூடியதாகும்.

சனப்பிரதிநிதிகள் சபைக்கான தேர்தலில் பெரும்பான்மை பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் விருப்பில் பிரதமர் தெரிவு செய்யப்படுவதுடன், பெரும்பாலான அமைச்சர்களும் இச்சபையிலிருந்து தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். நாட்டு நிருவாகத்திற்குப்

பொறுப்பான மந்திரி சபை சனப்பிரதிநிதிகள் சபைக்கு கூட்டாகப் பொறுப்பு வகிக்க வேண்டும். சபை உறுப்பினர்கள் கேட்கின்ற கேள்விகளுக்கு அமைச்சர்கள் பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளனர். அமைச்சரவைக்கு எதிராக நம்பிக்கை யில்லாப் பிரேரணை கொண்டு வந்து நிறைவேற்றுவதன் மூலம் அமைச்சரவையைப் பதவி நீக்கும் அதிகாரம் இச்சபைக்கு உண்டு.

நீதித்துறையிலும் சனப்பிரதிநிதிகள் சபை சில அதிகாரங்களைச் செலுத்துகின்றது. உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளைப் பதவி நீக்கும் தீர்மானங்கள் சனப்பிரதிநிதிகள் சபையிலும் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். சனப்பிரதிநிதிகள் சபையைக் கூட்டல், கலைத்தல், அமர்வை இடைநிறுத்தல் என்பன பிரதமர் சிபாரிசில் மகா தேசாதிபதியால் மேற்கொள்ளப்படும். வருடத்தில் குறைந்தது ஒரு தடவையாவது பாராளுமன்றத்தைக் கூட்ட வேண்டும். கூடியது 4 மாதங்கள் வரை அமர்வு இடைநிறுத்தி வைக்கப்படலாம்.

முதலாவது பொதுத்தேர்தல் - 1947

1947 ஆம் ஆண்டு முதலாவது பொதுத்தேர்தல் 88 தொகுதிகளுக்கு நடைபெற்றது. புத்தளம் பொகுதியில் H.S. இஸ்மாயில் போட்டியின்றித் தெரிவு செய்யப்பட்டார். கிரியெல்ல தொகுதியிலிருந்து புளோரன்ஸ் சேனநாயக என்ற பெண் தெரிவானார். இத்தேர்தலில் 55.9 வீத வாக்குகள் அளிக்கப்பட்டன. 19 நாட்கள் நடைபெற்ற இத்தேர்தலில் 9 அரசியல் கட்சிகளின் 179 பேரும் 182 சுயேச்சையுமாக 361 வேட்பாளர்கள் போட்டியிட்டனர். இதில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி (UNP) 42 ஆசனங்களைப் பெற்றுக் கொண்டது.

வாக்களிக்கும் வயது

வாக்காளருக்கான வாக்களிக்கும் வயதெல்லை 1959 இல் 18 எனக் குறைக்கப்பட்டது. எனினும் 1965 தேர்தலிலேயே 18 வயதையடைந்தோர் முதன் முறையாக வாக்களிக்க வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

✓ செனட் சபை

பாராளுமன்றத்தின் மற்றைய சபை செனட் சபையாகும் (Senate). சனப்பிரதிநிதிகள் சபையின் சட்ட ஆக்கத்தில் பங்கு கொள்ளும் வகையில் இச்சபை அமைக்கப்பட்டது. எனினும் சனப்பிரதிநிதிகள் சபையை விட செனட் சபை அதிகாரம் குறைந்ததாகும்.

செனட் சபை தாபிக்கப்பட்டதன் நோக்கங்கள் வருமாறு.

1. சனப்பிரதிநிதிகள் சபை அவசர அவசரமாகவும் தூர நோக்கின்றியும் மேற்கொள்ளும் சட்டவாக்கத்தைத் தடுத்தல்
2. சிறுபான்மையினரின் நலன்களைப் பாதுகாத்தல்
3. போட்டிகரமானதும் மோதல் ரீதியானதுமான அரசியல் அதிகாரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட விரும்பாத, ஆனால் நாட்டுக்குச் சேவையாற்ற விரும்புகின்ற கல்வி கற்ற புத்திஜீவிகளின் சேவையை நாட்டுக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தல்
4. பொதுத்தேர்தலில் முழுமையாகப் பிரதிநிதித்துவம் பெறாத - போதிய பிரதிநிதித்துவத்தினைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியாத சனக்குழுக்களுக்கும் சமூகப் பிரிவினருக்கும் பிரதிநிதித்துவத்தினைப் பெற்றுக் கொடுத்தல்
5. பிரித்தானிய பொதுநலவாய அமைப்பின் ஏனைய உறுப்பு நாடுகளிலுள்ளது போல இரு மன்ற முறையை இலங்கையிலும் தாபித்தல்

செனட் சபை 30 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. இதில் 15 பேர் சனப்பிரதிநிதிகள் சபை அங்கத்தவர்களால் தனிமாற்று வாக்கு முறை மூலம் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். மிகுதி 15 பேர் பொதுச்சேவையில் சிறப்பாக சேவையாற்றிய அல்லது தொழில் சார் வர்த்தகம், கைத்தொழில், விவசாயம், கல்வியியல், சட்டம், மருத்துவம், விஞ்ஞானம், பொறியியல், வங்கியியல் போன்ற முக்கிய துறைகளில் சிறந்து விளங்குபவர்களிலிருந்து பிரதமர் சிபாரிசில் மகா தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகின்றனர்.

செனட் சபை கலைக்கப்பட முடியாத ஒரு நிரந்தர சபையாகும். 2 வருடங்களுக்கு ஒரு தடவை மொத்த அங்கத்தவர்களில் 10 பேர் (1/3) பதவி நீங்க புதிய 10 பேர் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். இதன்படி ஒரு அங்கத்தவரின் பதவிக்காலம் 6 வருடங்களாக இருக்கும். செனட் சபையின் முதலாவது கூட்டத்தில் அதன் தலைவரும் உப தலைவரும் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர்.

நிதி மசோதா தவிர்ந்த ஏனைய சாதாரண மசோதாக்களை செனட் சபையும் முதலில் கொண்டு வரலாம். இச்சபையில் நிறைவேற்றப்படும் மசோதாக்கள் சனப்பிரதிநிதிகள் சபையிலும் நிறைவேற்றப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். அவ்விதம் நிறைவேற்றப்படாவிட்டால் அம்மசோதா எவ்விதத்திலும் சட்டமாக மாட்டா. சனப்பிரதிநிதிகள் சபையில் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு நிதி மசோதாவை ஒரு மாதத்துக்கும் சாதாரண மசோதாவை 6 மாதங்களுக்கும் செனட் சபை தாமதப்படுத்தி ஆராயலாம். எனினும் செனட் சபை நிதி மசோதாவை ஏற்க மறுத்தால் முடியின் சம்மதம் பெற்று சட்டமாகி விடும். சாதாரண மசோதாவை இரு தடவைகள் ஏற்க மறுத்தால் மகா தேசாதிபதியின் கையொப்பத்துடன் சட்டமாகி விடும்.

செனட் சபையிலிருந்து குறைந்தது 2 அமைச்சர்களும் கூடியது 2 பிரதி அமைச்சர்களும் (பாராளுமன்ற செயலாளர்கள் - Parliamentary Secretaries) தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும். மந்திரிமார்களில் ஒருவர் நீதி மந்திரியாக இருக்க வேண்டும். சகல அமைச்சர்களும் செனட் சபைக் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ளலாம். அமைச்சர்கள் செனட்டர்களின் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்ல வேண்டும். எனினும் இச்சபை மந்திரி சபைக்கெதிராக நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை கொண்டுவர முடியாது.

செனட் சபை அதிகாரம் குறைந்திருப்பதாலும் அதன் உறுப்பினர்கள் மக்களால் தெரிவு செய்யப்படாததாலும் இச்சபை அரசியலில் ஆடம்பரம் என்றும் வீண் காலதாமதத்தையும் செலவையும் ஏற்படுத்துவதென்றும் பழமைவாதிகளின் புகலிடம் என்றும் விமர்சிக்கப்படுகின்றது.

மேலும் செனட் சபை உறுப்பினர்களில் பெரும்பான்மையினர் தெரிவு செய்யப்படும் முறையின் காரணமாக ஆளுங் கட்சியின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டிருந்தனர். அத்துடன் நடைமுறையில் செனட் சபை சனப்பிரதிநிதிகள் சபை நிறைவேற்றிய சட்டங்களின் இறப்பர் முத்திரையாக - காபன் பிரதியாக இருந்து வந்த நிலையே காணப்பட்டது. 1971 ஆம் ஆண்டின் 36 ஆம் இலக்க யாப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின்படி 1971 ஒக்டோபர் 2 ஆந் திகதி சனப்பிரதிநிதிகள் சபையினால் செனட் சபை ஒழிக்கப்பட்டதன் மூலம் அதன் பலவீனம் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

✓ பாராளுமன்ற இறைமை

சோல்பரி அரசியல் அமைப்பின் மூலம் முதன் முதலாக இலங்கைக்கு வெஸ்ட் மின்ஸ்டர் (West Minster) முறையிலான பாராளுமன்ற முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. எனினும் இலங்கைப் பாராளுமன்றமானது சட்டவாக்கத்தில் பிரித்தானியப் பாராளுமன்றத்தைப் போல் பூரண அதிகாரங் கொண்டதாகக் காணப்படவில்லை என விமர்சிக்கப்பட்டது. அதற்கு பின்வரும் நியாயங்கள் எடுத்துக் கூறப்பட்டன.

- இலங்கைப் பாராளுமன்றம் சனப்பிரதிநிதிகள் சபை மற்றும் செனட் சபை என்பவற்றுடன் பிரித்தானிய முடியையும் ஓர் அங்கமாகக் கொண்டிருந்தது.
- இலங்கையின் வேண்டுகோளின் பேரில் இலங்கை தொடர்பாக பிரித்தானிய பாராளுமன்றம் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம் கொண்டுள்ளது.
- இலங்கையின் ஆட்சி நடவடிக்கைகளில் பாதிக்கப்படுவோர் பிரித்தானிய பிரிவிக்கவுன்ஸிலில் (Privy Council) முறைப்பாடு செய்ய முடிந்தது.
- பாராளுமன்றம் இயற்றும் சட்டங்கள் மகா தேசாதிபதியின் சம்மதம் பெற்ற பின்னரே சட்டமாக அமுலுக்கு வந்தது. மகா தேசாதிபதி சில வகை சட்டங்களுக்கு கையொப்பமிட மறுக்கவும் முடியின் சம்மதத்திற்காக தடுத்து வைக்கவும் அதிகாரம்

பெற்றிருந்தார்.

- சனப்பிரதிநிதிகள் சபையினதும் செனட் சபையினதும் உறுப்பினர்கள் பிரித்தானிய முடிக்கு நம்பிக்கையுடையவர்களாக சத்தியப் பிரமாணம் செய்து பதவியேற்க வேண்டும்.
- அரசியலமைப்பின் 29(2) சரத்து பாராளுமன்றத்தின் சட்ட வாக்க அதிகாரத்தை மட்டுப்படுத்தியுள்ளது. இதன்படி இன, மதக் குழுக்களைப் பாதிக்கும் சட்டங்களை பாராளுமன்றம் இயற்ற முடியாது.
- பாராளுமன்றம் இயற்றும் சட்டங்கள்மீது நீதித்துறை நீதிப் புனராய்வு அதிகாரத்தை செலுத்தியது.
- பாராளுமன்றம் சட்டங்களை விரைவாக இயற்றிக் கொள்வதில் செனட் சபை காலதாமதத்தை ஏற்படுத்தும் அதிகாரத்தைப் பெற்றது.
- செனட் சபை உறுப்பினர்களும் சனப்பிரதிநிதிகள் சபையின் 6 நியமன உறுப்பினர்களும் மக்கள் இறைமையைப் பெற்றிருக்கவில்லை.

✓ தேர்தல் தொகுதி பிரிப்பு முறை

ஒவ்வொரு குடிசன மதிப்பீடு முடிந்த ஒரு வருடத்திற்குள் தொகுதி நிர்ணய ஆணைக்குழு அமைக்கப்பட்டது. 1946 ஆம் ஆண்டு L.M.T.De சில்வா, N. நடராஜா, H.E. ஜேன்ஸ் ஆகிய உறுப்பினர்களைக் கொண்டு முதலாவது ஆணைக்குழு அமைக்கப்பட்டது. அதன் அறிக்கைப்படி 84 தனி அங்கத்தவர் தொகுதிகளும் 4 இரட்டை அங்கத்தவர் தொகுதிகளும் ஒரு மூன்று அங்கத்தவர் தொகுதியுமாக மொத்தம் 89 தொகுதிகள் அமைக்கப்பட்டன.

அம்பலாங்கொட - பலபிடிய, பலாங்கொடை, கடுகண்ணாவ, பதுளை என்பன இரட்டை அங்கத்தவர் தொகுதிகளாகவும் கொழும்பு மத்தி மூன்று அங்கத்தவர் தொகுதியாகவும் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டன. இதில் வடக்கு கிழக்கில் பிரதேச ரீதியாக

மேலதிகமாக 4+4 = 8 அங்கத்துவம் எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

1959 பெப்ரவரி மாதம் நியமிக்கப்பட்ட 2 ஆவது தொகுதி நிர்ணய ஆணைக்குழு 1959 செப்டம்பர் 22 இல் சமர்ப்பித்த அறிக்கையின்படி தேர்தல் தொகுதிகளின் எண்ணிக்கை 89 இலிருந்து 145 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது. 1960 மார்ச் மாத பொதுத் தேர்தலிலிருந்து இது அமுல்படுத்தப்பட்டது.

இதன்படி 140 தனி அங்கத்தவர் தொகுதிகளும் 4 இரட்டை அங்கத்தவர் தொகுதிகளும் ஒரு மூன்று அங்கத்தவர் தொகுதியுமாக மொத்தம் 145 தொகுதிகள் அமைக்கப்பட்டன. மட்டக்களப்பு, மூதூர், அக்குறணை, கொழும்பு தெற்கு ஆகியன முஸ்லிம் ஒருவர் தெரிவு செய்யப்படுவதற்காக இரட்டை அங்கத்தவர் தொகுதிகளாகவும் கொழும்பு மத்தி சிறுபான்மை ஒருவரை, முடிந்தால் பறங்கியரைத் தெரிவு செய்ய மூன்று அங்கத்தவர் தொகுதியாகவும் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டன.

தேர்தல் தொகுதி பிரிப்பு முறை 1947 - 1956				
மாகாணம்	தொகுதிகளின் எண்ணிக்கை	சனத்தொகைப்படி அங்கத்தவர்கள்	பரப்பளவின்படி அங்கத்தவர்கள்	மொத்த எண்ணிக்கை
மேற்கு	18	19	1	20
மத்தி	14	13	2	15
தெற்கு	11	10	2	12
வடக்கு	9	5	4	9
கிழக்கு	7	3	4	7
வடமேல்	10	7	3	10
வடமத்தி	5	1	4	5
ஊவா	6	4	3	7
சப்ரகமுவ	9	8	2	10
மொத்தம்	89	70	25	95

தேர்தல் தொகுதி பிரிப்பு முறை 1960 - 1970			
மாகாணம்	சனத்தொகைப்படி	பரப்பளவின்படி	மொத்தம்
மேல்	34	1	35
மத்தி	21	2	23
தேற்கு	17	2	19
வடக்கு	09	4	13
கீழ்க்கு	07	4	11
வடமேல்	13	3	16
வடமத்தி	04	4	08
ஊவா	07	3	10
சப்ரகமுவ	14	2	16
மொத்தம்	126	25	151

அமைச்சரவை

சோல்பரி அரசியலமைப்பின் மூலம் இலங்கையில் முதன் முறையாக மந்திரி சபை (Cabinet) ஆட்சிமுறை அறிமுகப்படுத்தப் பட்டது. மந்திரிசபை பிரதமரையும் ஏனைய அமைச்சர்களையும் கொண்டது. பிரித்தானிய மாதிரியிலான மந்திரிசபை முறை (West Minster System) இதுவென அறியப்பட்டது.

பொதுத் தேர்தல் முடிவில் சனப்பிரதிநிதிகள் சபை உறுப்பினர்களில் பெரும்பான்மையோரின் நம்பிக்கையைப் பெறக்கூடிய வரை மகா தேசாதிபதி பிரதமராக நியமனம் செய்கிறார். ஏனைய அமைச்சர்கள் பிரதமர் சிபாரிசில் மகா தேசாதிபதியால் நியமனம் செய்யப்படுகின்றனர். நீதி அமைச்சர் உட்பட குறைந்தது 2 அமைச்சர்கள் செனட் சபையிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும். நிதி அமைச்சர் பிரதிநிதிகள் சபையிலிருந்து தெரிவாவார்.

பாராளுமன்ற மற்றும் திணைக்கள விடயங்களில் அமைச்சர்களுக்கு உதவி செய்யவென அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை அளவுக்கு பிரதி அமைச்சர்கள் பிரதமர் சிபாரிசில் மகா தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகின்றனர். அமைச்சர்களையும் அமைச்சுக்களையும் தெரிவு செய்தல், அமைச்சுக்களையும் அமைச்சுப் பொறுப்புக்களையும் மாற்றுதல், அமைச்சர்களை பதவி நீக்குதல் போன்ற அமைச்சரவை சார்ந்த அனைத்து விடயங்கள் தொடர்பாகவும் பிரதமரே இறுதி முடிவெடுப்பார்.

பாதுகாப்பு, வெளிவிவகாரம் போன்ற மிக முக்கிய அமைச்சுப் பொறுப்புக்கள் பிரதமரிடம் காணப்படும். அமைச்சரவையின் தலைவராக விளங்கும் பிரதமர் அமைச்சரவையை ஒன்றுபட்ட கொள்கையின் அடிப்படையில் வழிநடத்திச் செல்வார். இதன்படி அரசாங்கத்தினதும் நிறைவேற்றுத்துறையினதும் முதன்மை நபராக பிரதம மந்திரி காணப்படுகிறார்.

பொதுத் தேர்தலில் ஒரு கட்சி பெரும்பான்மை ஆசனங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுமாயின் அமைச்சரவை ஒரே கட்சி உறுப்பினர்களைக் கொண்டு அமைக்கப்படும். கூட்டுப் பொறுப்பு அமைச்சரவையின் பிரதான பண்பாகக் காணப்படும். அமைச்சரவை நாட்டு நிருவாகத்துக்கு முழுப் பொறுப்புடையது. நாட்டு விவகாரங்கள் தொடர்பாக அவ்வப்போது தேவையான தீர்மானங்களை நிறைவேற்றி நடைமுறைப்படுத்துவதும் காலத்துக்குக் காலம் தேவையான சட்ட மூலங்களைத் தயாரித்து பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்து சட்டமாக்கி அமுல்படுத்துவதும் அமைச்சரவையின் பிரதான கடமைகளாகும்.

அரசாங்கம் என்ற வகையில் அமைச்சரவை சனப்பிரதிநிதிகள் சபைக்கு கூட்டாகப் பொறுப்பு வகிக்க வேண்டும். அமைச்சர்கள் இரு சபைகளின் கூட்டங்களிலும் கலந்து கொள்ளலாம். சபை உறுப்பினர்களின் கேள்விகளுக்கு அமைச்சர்கள் பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளனர். சனப்பிரதிநிதிகள் சபையில் அமைச்சரவைக்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை நிறைவேற்றப்பட்டால் அமைச்சரவை பதவி விலகும். அத்துடன் சிம்மாசனப் பிரசங்கம் தோல்வியடைகின்ற போதும் வரவு செலவுத் திட்டம் தோற்கடிக்கப்படுகின்ற போதும் அமைச்சரவை பதவி நீங்க வேண்டும்.

மேலும் பிரதமரின் பதவி அவர் இறத்தல், இராஜினாமாச் செய்தல், அமைச்சரவை கலைதல் போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் வெற்றிடமாகும். பிரதமர் பதவி வெற்றிடமாகின்ற போதெல்லாம் அமைச்சரவையும் கலைந்து விடும்.

உலகில் முதல் பெண் பிரதமர்

சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தலைவர் என்ற வகையில் சிறீமாவோ பண்டாரநாயக 1960 ஜூலை 21 இல் பிரதமராக நியமிக்கப்பட்டார். பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இல்லாததால் 1960 ஓகஸ்ட் 2 இல் செனட் சபை உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டார். இதற்காக M.B.De. சொய்ஸா தனது செனட் சபை உறுப்புரிமையிலிருந்து விலகியிருந்தார்.

மகா தேசாதிபதி

சோல்பரி யாப்பின்படி இலங்கைக்கு ஆணிலப்பத (Dominion) அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டதால் பிரித்தானிய முடி இலங்கை அரசின் தலைவராக்கப்பட்டார். முடி இங்கு இல்லாததால் அவரது அதி காரங்கள், முன்னுரிமைகள், செயற்பாடுகள் போன்றவற்றை ஒத்த ஒரு மகா தேசாதிபதி (Governor General) அவரது பிரதிநிதியாக நியமிக்கப்பட்டார்.

பிரித்தானிய அரசினதும் பிரித்தானிய முடியினதும் குடியேற்ற நாட்டு மந்திரியினதும் பிரதிநிதியாக இருந்து வந்த தேசாதிபதியின் அந்தஸ்து அகற்றப்பட்டு பிரித்தானிய முடியின் பிரதிநிதியாக மாத்திரம் செயற்பட வேண்டியவரானார். அதாவது அரசியற் திட்ட சம்பிரதாயங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு செயற்படும் ஒரு பெயரளவு நிருவாகியாகக் (Nominal Executive) கருதப்பட்டார்.

மகா தேசாதிபதி இலங்கைப் பிரதமரின் விருப்பத்துடன் பிரித்தானிய முடியினால் நியமனம் செய்யப்பட்டார். இவரது பதவிக் காலம் வரையறுக்கப்படவில்லை. எனினும் அவர் இலங்கைப் பிரதமர் விரும்பும் வரை பதவி வகித்ததுடன் இவரது பதவிக் காலம் 5 வருடங்கள் என்ற பொதுவான அடிப்படையைக் கொண்டிருந்தது. இவரது வருட சம்பளம் 8,000 ஸ்ரேலிங் பவுண்களாகும். மகா தேசாதிபதி நாட்டில் இல்லாத அல்லது பதவி வெற்றிடமான காலங்களில் உயர் நீதிமன்ற பிரதம நீதியரசர் பதில் கடமையாற்றுவார். அப்போது இவர் வருட சம்பளம் 6,000 ஸ்ரேலிங் பவுண்கள் பெறுவார்.

மகா தேசாதிபதி தமக்கு அரசியலமைப்பில் நேரடியாக வழங்கப்பட்டுள்ள கடமைகள் தவிர்ந்த மற்றைய எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரில் கருமமாற்ற வேண்டும். இதன் மூலம் மகா தேசாதிபதி ஒரு நாம நிருவாகி என்ற அந்தஸ்தைப் பெறுகிறார்.

அரசின் தலைவரது பிரதிநிதி என்ற வகையில் மகா தேசாதிபதி முத்துறைகளிலும் பல்வேறு கடமைகளை மேற்கொள்கிறார். பாராளுமன்றத்தைக் கூட்டல், ஒத்தி வைத்தல், சனப்பிரதிநிதிகள் சபையைக் கலைத்தல், பாராளுமன்றத்தில் சிம்மாசனப் பிரசங்கம் நிகழ்த்துதல், புதிய கூட்டத் தொடர்களை ஆரம்பித்து வைத்தல், பாராளுமன்றத்தில் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களுக்கு கையொப்பமிடல், சனப்பிரதிநிதிகள் சபைக்கு 6 உறுப்பினர்களையும் செனட்சபைக்கு 15 உறுப்பினர்களையும் நியமித்தல் என்பன மகா தேசாதிபதியின் சட்டத்துறை அதிகாரங்களாகும்.

மேலும் மகா தேசாதிபதி சனப்பிரதிநிதிகள் சபையின் செயலாளரை சபாநாயகரின் ஆலோசனையுடனும் செனட் சபையின் செயலாளரை செனட் தலைவரின் ஆலோசனையுடனும் நியமனம் செய்கிறார். (இச்செயலாளர்களை எழுதுவினைஞர்கள் (Clerks) என யாப்பு குறிப்பிடுகிறது.)

மகா தேசாதிபதியின் நிறைவேற்றுத்துறைக் கடமைகளில் பிரதமர் மற்றும் அமைச்சர்களை அவர் நியமனம் செய்கிறார். பொதுத் தேர்தல் முடிவில் சனப்பிரதிநிதிகள் சபையில் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களின் நம்பிக்கையைப் பெறக்கூடியவரை பிரதமராகவும் பிரதமர் சிபாரிசில் பாராளுமன்றத்திலிருந்து ஏனைய அமைச்சர்களையும் மகா தேசாதிபதி நியமிக்கின்றார்.

மேலும் மகா தேசாதிபதி முப்படைகளின் பிரதம தளபதியாகக் கடமையாற்றுவதுடன் முப்படைகளின் தளபதிகள், வெளிநாட்டுத் தூதுவர்கள், கணக்காய்வாளர் நாயகம், சட்டமா அதிபர், தொகுதி நிர்ணய ஆணைக்குழுவின் 3 உறுப்பினர்கள், பொதுச் சேவை ஆணைக்குழுவின் 3 உறுப்பினர்கள் போன்றோரையும் பிரதமர் சிபாரிசில் நியமிக்கிறார்.

அத்துடன் அரசு இலச்சினையை வைத்திருந்ததல், போர், சமாதான உடன்படிக்கை மேற்கொள்ளல், காணி நன்கொடை வழங்கல், சம்பிரதாயபூர்வ விழாக்களில் கலந்து கொள்ளல் என்பனவும் மகா தேசாதிபதியின் நிறைவேற்றுத்துறைக் கடமைகளாகும். இக்கடமைகளை அவர் பிரதமர் சிபாரிசில் நிறைவேற்றுகிறார்.

நீதித்துறையில் மகா தேசாதிபதி உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமித்தல், நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவிற்கு பிரதம நீதியரசர் தவிர்ந்த மற்றைய 2 உறுப்பினர்களை நியமித்தல், குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பு வழங்குதல், தண்டனைகளைக் குறைத்தல் போன்ற கடமைகளை பிரதமர் சிபாரிசில் மேற்கொள்கிறார்.

சோல்பரி யாப்பில் மகா தேசாதிபதி பெயரளவு நிருவாகியாக இருந்த போதிலும் நடைமுறையில் மகா தேசாதிபதிகளின் நடவடிக்கைகள் தொடர்பாக சில விமர்சனங்கள் உள்ளன.

பிரதமர் D.S. சேனநாயக 1952 இல் இறந்ததும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியை (UNP) சேர்ந்த சேர் ஜோன் கொத்தலாவல போன்ற கட்சிப் பிரமுகர்களை தவிர்த்து விட்டு அவரது மகன் டட்லி சேனநாயகவை மகா தேசாதிபதி சோல்பரி பிரபு பிரதமராக நியமித்தமை சர்ச்சையை ஏற்படுத்தியது. அதனால் 1953 இல் ஜோன் கொத்தலாவல பிரதமரானதும் 1954 இல் பிரித்தானிய மகாராணி இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தபோது சேர் ஒலிவர் குணதிலகவை மகா தேசாதிபதியாக நியமிக்க ஜோன் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

சேர் ஒலிவர் குணதிலக இலங்கைக்கு சுதந்திரம் கிடைக்கும் விடயத்தில் அதிக பங்களிப்புச் செய்துள்ளார். நாட்டில் இடம்பெற்ற இனக்கலவரம் காரணமாக 1958 மே 27 இல் அவசரகால நிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டபோது அந்தப் பொறுப்பை பிரதமர் SWRD பண்டாரநாயக, மகா தேசாதிபதி ஒலிவர் குணதிலகவிடம் ஒப்படைத்திருந்தார். அப்போது மகா தேசாதிபதி மேற்கொண்ட நடவடிக்கையை பலர் ஆதரித்த போதிலும் அவர் தமது அதிகாரத்தையும் மீறி செயற்பட்டுள்ளதாக குற்றச்சாட்டுகளும் தெரிவிக்கப்பட்டன.

1960 மார்ச் பொதுத் தேர்தலில் எந்தக் கட்சியும் பெரும்பான்மை பெற்றிருக்காத நிலையில் மகா தேசாதிபதி சேர் ஒலிவர் குணதிலக பிரதமராக டட்லி சேனநாயகவை நியமித்ததும் சிம்மாசனப் பிரசங்கம் தோல்வியடைந்த பின்னர் பிரதமர் சிபாரிசில் உடனடியாக பாராளுமன்றத்தைக் கலைத்ததும் சர்ச்சையைத் தோற்றுவித்தது.

1962 ஜனவரியில் பிரதமர் சிறீமாவின் ஆட்சியைக் கவிழ்க்க நடைபெறவிருந்த இராணுவ சதிப்புரட்சி குறித்து முன்கூட்டியே அறிந்திருந்ததாக மகா தேசாதிபதி சேர் ஒலிவர் குணதிலக மீது குற்றச்சாட்டு தெரிவிக்கப்பட்டது. இதக் காரணமாக சிறீமாவின் வேண்டுகோளின் பேரில் 1962.02.26 இல் வெளியிடப்பட்ட பிரித்தானிய அரசின் அறிவித்தலின்படி 1962.03.02 ஆம் திகதி முதல் வில்லியம் கோபல்லாவ புதிய மகா தேசாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார்.

அரசின் தலைவரும் மகா தேசாதிபதிகளும் (1948 – 1972)		
அரசின் தலைவர்	மகா தேசாதிபதி	காலம்
6 ஆம் ஜோர்ஜ் மன்னர் (1948.02.04 - 1952.02.06)	சேர் ஹென்றி மொங் மேஷன் மூர்	1948.02.04 - 1949.07.06
	சோல்பரி பிரபு	1949.07.06 - 1952.02.06
2 ஆம் எலிசபெத் மகாராணி (1952.02.06 - 1972.05.22)	சோல்பரி பிரபு	1952.02.06 - 1954.07.17
	சேர் ஒலிவர் குணதிலக	1954.07.17 - 1962.03.02
	வில்லியம் கோபல்லாவ	1962.03.02 - 1972.05.22
மகா தேசாதிபதி சோல்பரி பிரபு காலத்தில் பதில் பிரதம நீதியரசராக இருந்த செல்லப்பா நாகலிங்கம் 1954 இல் பதில் மகா தேசாதிபதியாகப் பணியாற்றினார்.		

பொதுச்சேவை

பொதுச்சேவை தொடர்பாக சோல்பரி யாப்பின் 7 ஆம் அத்தியாயம் விளக்குகிறது. அரசு சேவை உத்தியோகத்தர்களின் பதவி நியமனம், இடமாற்றம், பதவி நீக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு என்பவற்றுக்குப் பொறுப்பாக பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு (Public Service Commission) அமைக்கப்பட்டது. இது டொனமூர் யாப்பில் அமைக்கப்பட்ட பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவை விட அதிகாரத்தில் கூடியதும் சுதந்திரமான தொழிற்பாட்டைக் கொண்டதுமான ஒரு யாப்புசார் விசேட தாபனமாகும்.

இவ்வாணைக்குழு பிரதமர் சிபாரிசில் மகா தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் 3 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. இவர்களில் ஒருவரை ஆணைக்குழுவின் தலைவராக மகா தேசாதிபதி நியமிக்கிறார். இவர்கள் அரசியலில் தீவிர ஈடுபாடு காட்டாதவர்களிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும். இவர்களின் பதவிக்காலம் 5 வருடங்களாகும். இவர்களுக்கான சம்பளம் பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியிலிருந்து வழங்கப்படும். இவர்கள் இப்பதவிக்கு மீளவும் நியமிக்கப்படலாம்.

பொதுச்சேவை தொடர்பாக அதிக அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ள இவ்வாணைக்குழு அரசு சேவை விடயத்தில் இன, மத, மொழி ரீதியான பாரபட்சம் காட்டப்படக் கூடாது என்பதற்காகவும் பொதுச்சேவை நியமனங்களோடு தொடர்பான விடயங்கள் அரசியல் கலப்பற்ற விதத்தில் இடம்பெற வேண்டும் வேண்டும் என்பதற்காகவும் தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

டொனமூர் யாப்பின் கீழ் தாபிக்கப்பட்டிருந்த பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு முழுமையாக அரசியல் மயப்பட்டிருந்ததால் அரசு சேவை வினைத்திறன்றுப் போயிருந்தது. இதனால் சோல்பரி யாப்பில் அரசு சேவையில் தகுதியானவர்கள் இடம்பெற வழிவகுக்கும் ஒரு ஏற்பாடாகவே சுயாதீன பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு அமைக்கப்பட்டது.

ஆணைக்குழுவின் சுதந்திரத்தைப் பேணுமுகமாக அதன் கடமைகளில் வெளியார் தலையிடுதல் தண்டனைக்குரிய குற்றமாகக் கருதப்பட்டது. ஆணைக்குழுவின் செயற்பாடுகளில் யாராவது தலையீடு செய்தால் ரூ. 1,000 அபராதம் அல்லது ஒரு வருட சிறை அல்லது இரண்டுமோ தண்டனையாக வழங்கப்பட முடியும்.

எனினும் 1956 ஆம் ஆண்டு தனிச் சிங்களச் சட்டம் இயற்றப்பட்ட பின்னர் பதவி நியமன விடயங்களில் சட்டப்படி மொழி ரீதியான பாரபட்சம் காட்டப்பட்டது. மேலும் ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள் பிரதமர் சிபாரிசில் நியமிக்கப்படுவதால் இங்கு அரசியல் ஆதிக்கம் இருக்க மாட்டாது என்பதை உறுதிப்படுத்த முடியாது.

நீதிச்சேவை

நீதிச்சேவை குறித்து சோல்பரி யாப்பின் 6 ஆம் அத்தியாயம் விளக்குகிறது. கீழ்நிலை நீதிமன்ற நீதிபதிகள் மற்றும் நீதிச்சேவை உத்தியோகத்தர்கள் ஆகியோரது பதவி நியமனம், இடமாற்றம், பதவி நீக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு என்பவற்றுக்குப் பொறுப்பாக நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு (Judicial Service Commission) அமைக்கப்பட்டது. நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு சோல்பரி அரசியலமைப்பின் புதியவொரு யாப்புசார் விசேட தாபனமாகும்.

இவ்வாணைக்குழு 3 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. பிரதம நீதியரசர் ஆணைக்குழுவின் பதவிவழி உறுப்பினரும் தலைவருமாவார். மற்றைய 2 உறுப்பினர்களும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளிலிருந்து பிரதமர் சிபாரிசில் மகாதேசாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகின்றனர். இவர்களில் ஒருவர் ஓய்வு பெற்ற நீதிபதியாக இருக்கலாம். இவர்களின் பதவிக்காலம் 5 வருடங்களாகும். இவர்கள் இப்பதவிக்கு மீளவும் நியமிக்கப்படலாம்.

நீதிச்சேவை தொடர்பாக அதிக அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ள இவ்வாணைக்குழு நீதிச்சேவை விடயத்தில் இன, மத, மொழி ரீதியான பாரபட்சம் காட்டப்படக்கூடாது என்பதற்காகவும் நீதிச்சேவை நியமனங்களோடு தொடர்பான விடயங்கள் அரசியல் கலப்பற்ற விதத்தில் இடம்பெற வேண்டும் என்பதற்காகவும் அமைக்கப்பட்டதெனலாம்.

ஆணைக்குழுவின் சுதந்திரத்தைப் பேணுமுகமாக அதன் கடமைகளில் வெளியார் தலையிடுதல் தண்டனைக்குரிய குற்றமாகக் கருதப்பட்டது. ஆணைக்குழுவின் செயற்பாடுகளில் எவராவது தலையீடு செய்தால் ரூ.1,000 அபராதம் அல்லது ஒரு வருட சிறை அல்லது இரண்டுமோ தண்டனையாக வழங்கப்பட முடியும்.

எனினும் 1956 ஆம் ஆண்டு தனிச்சிங்களச் சட்டம் இயற்றப்பட்ட பின்னர் பதவி நியமன விடயங்களில் சட்டப்படி மொழி ரீதியான பாரபட்சம் காட்டப்பட்டது. மேலும் ஆணைக்குழுவின்

உறுப்பினர்கள் பிரதமர் சிபாரிசில் நியமிக்கப்படுவதால் இங்கு அரசியல் கலப்பு இருக்க மாட்டாது என்பதை உறுதிப்படுத்த முடியாது.

சிறுபான்மையினர் காப்பீடுகள்

சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர் தமது விசாரணையின் போது ஆட்சி நடவடிக்கைகளில் சிறுபான்மையினர் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதையும் தமது எதிர்கால நல உரிமைகளின் பாதுகாப்பு குறித்து அவர்கள் அச்சம் கொண்டிருப்பதையும் அறிந்து கொண்டனர். குறிப்பாக அரசாங்க சேவைக்கு உத்தியோகத்தர்களைச் சேர்த்தல், அரசாங்க வருமானங்களைச் செலவு செய்தல், சட்டங்கள் இயற்றுவதல் போன்றவற்றில் சிறுபான்மையினர் புறக்கணிக்கப்படுவதாக முறையிடப்பட்டது. மேலும் பிரதேசவாரி பிரதிநிதித்துவ முறை மூலம் தமது பிரதிநிதித்துவம் குறைவடைவது ஒரு முக்கிய விவகாரமாக எடுத்துரைக்கப்பட்டது.

இதன் காரணமாக சோல்பரி அரசியலமைப்பு சிறுபான்மையினரின் பாதுகாப்பைக் கருத்திற் கொண்டு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் பல்வேறு ஏற்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளது. அவை வருமாறு.

- அரசியலமைப்பின் 29(2) சரத்து
- பல அங்கத்தவர் தேர்தல் தொகுதி
- 6 நியமன அங்கத்தவர்கள்
- செனட் சபை
- பிரிவிக் கவுன்ஸில் (Privy Council)
- பொதுச்சேவை, நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுக்கள்
- தேர்தல் தொகுதி பிரிப்பு முறை
- மகா தேசாதிபதியின் விசேட அதிகாரம்
- நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம்

✓ அரசியலமைப்பின் 29(2) சரத்து

யாப்பின் 29ஆம் சரத்து பாராளுமன்றத்தின் சட்டவாக்க அதிகாரத்தை விபரிக்கின்றது. அதில் 29(1) சரத்து நாட்டுக்குத் தேவையான சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரத்தை பாராளுமன்றத்திற்கு வழங்கியுள்ள அதேவேளை 29(2) சரத்து அவ்விதம் இயற்றும் சட்டங்களில் பின்வரும் மட்டுப்பாடுகளை விதிக்கின்றது.

- எந்தவொரு மதத்தினதும் சுதந்திரமான செயற்பாட்டிணைத்தடை செய்யவோ அல்லது கட்டுப்படுத்தவோ கூடாது.
- ஏதேனும் சமூகத்தை அல்லது மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களை உட்படுத்தாத தகுதியீனங்களுக்கு அல்லது கட்டுப்பாடுகளுக்கு வேறு சமூகங்களை அல்லது மதங்களைச் சேர்ந்தவர்களை உட்படுத்தக் கூடாது.
- ஏதேனும் சமூகத்தை அல்லது மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு அளிக்கப்படாத ஏதேனும் சிறப்புரிமையை அல்லது அனுகூலத்தை வேறு சமூகங்களை அல்லது மதங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு அளிக்கக் கூடாது.
- ஏதேனும் சமய நிறுவனத்தின் சட்டதிட்டங்களை அதன் அதிகாரத் தரப்பின் சம்மதமின்றி மாற்றக்கூடாது.

யாப்பின் 29(3) சரத்து மேற்படி 29(2) இற்கு முரணாக இயற்றப்பட்ட சட்டம் எதுவும் செல்லுபடியற்றதெனக் கூறுகிறது. அதாவது பாராளுமன்றம் சட்டம் இயற்றும்போது சிறுபான்மையினருக்கு எதிராக அமைந்துவிடக் கூடாதென்ற ஒரே நோக்கத்திற்காக உருவாக்கப்பட்ட இச்சரத்து சிறுபான்மையினரின் நல உரிமைகளைப் பேணக்கூடிய ஒரு பலம் வாய்ந்த யாப்புசார் ஏற்பாடாகக் கருதப்பட்டது.

ஆனால் நடைமுறையில் இச்சரத்துக்கு முரணாக பிரஜா உரிமைச் சட்டம் (1948), தனிச் சிங்களச் சட்டம் (1956), சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்த அமுலாக்கச் சட்டம் (1967) என்பன சிறுபான்

மையினருக்கு எதிராக இயற்றப்பட்டன. எனவே சிறுபான்மையினரைக் கருத்திற் கொண்டு யாப்பில் சேர்க்கப்பட்ட 29(2) சரத்து வெறுமனே யாப்பலங்காரமாக மாறிவிட்டது. எனினும் இவ்வேற்பாடு சிறுபான்மையினருக்கு உளவியல் ரீதியான பாதுகாப்பை வழங்கியதெனலாம்.

✓ பல அங்கத்தவர் தேர்தல் தொகுதி

நாட்டில் சிறுபான்மையினர் கணிசமானளவு வாழும் தொகுதிகள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டு அவை இரட்டை அல்லது மூன்று அங்கத்தவர் தேர்தல் தொகுதிகளாக்கப்படுவதன் மூலம் சிறுபான்மையினர் தமக்கான பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும் எனக் கருதப்பட்டது. இதற்காக அம்பலாங்கொட - பலபிடிய, பதுளை, கடுகண்ணாவ, பலாங்கொடை, மட்டக்களப்பு, மூதூர், அக்குறணை, கொழும்பு தெற்கு என்பன இரட்டை அங்கத்தவர் தொகுதிகளாகவும் கொழும்பு மத்தி மூன்று அங்கத்தவர் தொகுதியாகவும் கணிக்கப்பட்டன.

ஆனால் நடைமுறையில் மட்டக்களப்பில் (1970) ஒரு முஸ்லிமோ கொழும்பு மத்தியில் (1947 - 1970) ஒரு தமிழரோ எதிர்பார்க்கப்பட்ட மாதிரி தெரிவு செய்யப்படவில்லை. அத்துடன் கடுகண்ணாவ, பலாங்கொடை (1947) தொகுதிகளில் 4 சிங்களவர்கள் மாத்திரம் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

மேலும் பல அங்கத்தவர் தொகுதியில் சிறுபான்மை உறுப்பினரின் இடம் வெற்றிடமாகின்றபோது அங்கு நடைபெறும் இடைத்தேர்தலில் பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவரே வெற்றிபெற முடிகின்றது. எனவே பல அங்கத்தவர் தேர்தல் தொகுதிகள் சிறுபான்மையினரின் பிரதிநிதித்துவத்தைப் பாதுகாக்கத் தவறிவிட்டன.

✓ 6 நியமன அங்கத்தவர்கள்

சிறுபான்மையினரின் நலன்கருதி 6 நியமன அங்கத்தவர்களை பிரதமர் சிபாரிசில் மகா தேசாதிபதி நியமனம் செய்ய யாப்பில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அதாவது பொதுத் தேர்தலில்

போதியளவு பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளாத சிறுபான்மைச் சமூகத்திலிருந்து இந்நியமனம் இடம்பெற வேண்டும். ஆனால் நடைமுறையில் இதன் அடிப்படையில் நியமிக்கப்பட்ட சிறுபான்மை உறுப்பினர்கள் தமது சமூகத்தின் நலன்களுக்கப்பால் தமக்கு நியமனம் வழங்கிய ஆளுங்கட்சியின் விசுவாசியாக இருந்ததுடன், இந்த முறையின் கீழ் பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் நியமிக்கப்பட்டதால் சிறுபான்மையினருக்கு இதுவொரு முக்கிய பாதுகாப்பு ஏற்பாடாக அமைந்திருக்கவில்லை.

✓ செனட் சபை

செனட் சபை தாபிக்கப்பட்டதன் நோக்கங்களில் ஒன்று அது சிறுபான்மையினரின் நல உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் என்பதாகும். செனட் சபையின் 15 பேர் பிரதமர் சிபாரிசில் மகா தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் போது சிறுபான்மையினர் மற்றும் அறிஞர்கள் போன்றோர் இடம்பெறுவதால் சிறுபான்மையினருக்கெதிராக சனப்பிரதிநிதிகள் சபை இயற்றும் சட்டங்களை தடுத்து நிறுத்தக் கூடியதாக இருக்கும் எனக் கருதப்பட்டது.

ஆனால் நடைமுறையில் சனப்பிரதிநிதிகள் சபை சட்டம் இயற்றுவதை தடுக்கக்கூடிய அதிகாரம் செனட் சபைக்கு இருக்கவில்லை. அத்துடன் சனப்பிரதிநிதிகள் சபை சிறுபான்மையினருக்கு எதிராக இயற்றிய சட்டங்களை எதிக்கவும் இல்லை. மேலும் பிரதமர் சிபாரிசில் நியமிக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் தமது இன நலன்களுக்கப்பால் பிரதமரதும் அவரது கட்சியினதும் விருப்பப்படி செயற்பட்டனர்.

அதேவேளை செனட் சபைக் கூட்டத்தொடர் நடைபெறாத காலத்தில் சனப்பிரதிநிதிகள் சபையில் தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டு 1971 ஒக்டோபர் 2 ஆந் திகதி செனட் சபை முறையே நாட்டிலிருந்து இல்லாமற் செய்யப்பட்டது. எனவே செனட் சபை எவ்வகையிலேனும் சிறுபான்மையினருக்கு ஒரு பாதுகாப்பானதாக இருக்கவில்லை.

✓ பிரிவிக் கவுன்ஸில்

நாட்டில் ஆட்சி நடவடிக்கைகளின்போது பாதிக்கப்படும் எவரும் இங்கு நீதி கிடைக்கவில்லை எனில் பிரித்தானிய கோமறைக் கழகமான பிரிவிக் கவுன்ஸிலில் (Privy Council) முறையீடு செய்து போதிய நீதியைப் பெற்றுக் கொள்ளும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. குறிப்பாக சிறுபான்மையினர் பாதிக்கப்படும்போது இதன்மூலம் பரிகாரம் காணும் சிறப்பேற்பாடாகவே இது கருதப்பட்டது.

ஆனால் நடைமுறையில் இதுவும் ஒரு திருப்திகரமான பாதுகாப்பு ஏற்பாடாக இல்லை. ஏனெனில் 1948 ஆம் ஆண்டு பிரஜா உரிமைச் சட்டத்தின் மூலம் மலையகத் தமிழ் சிறுபான்மையினரின் பிரஜா உரிமை பறிக்கப்பட்டதற்கு எதிராக பிரிவிக் கவுன்ஸில் முறையீடு செய்தபோது பிரஜா உரிமைகள் சம்பந்தமாக சட்டம் இயற்றிக் கொள்ளும் அதிகாரம் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்திற்கு உண்டென்று தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது.

மேலும் 1956 ஆம் ஆண்டு தனிச் சிங்களச் சட்டத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட கோடஸ்வரன் எனும் எழுதுவினைஞர் செய்த முறையீட்டுக்கு ஆதரவாக பிரிவிக் கவுன்ஸில் தீர்ப்பு வழங்கியபோதும் அது அரசினால் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. எனவே பிரிவிக் கவுன்ஸில் சிறுபான்மையினருக்கான ஒரு பாதுகாப்பு ஏற்பாடாக அமைந்திருக்கவில்லை.

✓ பொதுச்சேவை, நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுக்கள்

சோல்பரி யாப்பில் பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவும் நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவும் அமைக்கப்பட்டதன் நோக்கங்களில் ஒன்று அரசாங்க சேவை மற்றும் நீதிச்சேவைக்கான பதவி நியமனம், இடமாற்றம், பதவி நீக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு போன்றவற்றின் போது சிறுபான்மையினர் பாதிக்கப்படாதிருப்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதாகும். பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவின் 3 உறுப்பினர்களில் சிறுபான்மை உறுப்பினர் ஒருவரும் நியமிக்கப்பட்டார்.

ஆனால் நடைமுறையில் 1956 ஆம் ஆண்டு தனிச் சிங்களச் சட்டம் இயற்றப்பட்ட பின்னர் தமிழ் மொழி பேசும் சிறுபான்மையினர் சட்ட ரீதியாகவே புறக்கணிக்கப்பட்டனர். மேலும் இவ்விரு ஆணைக்குழுக்களுக்கும் பிரதமர் சிபாரிசில் உறுப்பினர்கள் நியமிக்கப்பட்டதால் அவற்றின் செயற்பாடுகள் அவ்வளவு தூரம் சுயாதீனத் தன்மையுடையதாகக் காணப்படவில்லை எனச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. எனவே பொதுச்சேவை, நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுக்கள் சிறுபான்மையினரின் பதவி நியமன விடயங்களில் பாதுகாப்பான ஒரு ஏற்பாடாகக் காணப்பட்டிருக்கவில்லை.

✓ தேர்தல் தொகுதி பிரிப்பு முறை

தேர்தல் தொகுதிகளை வரையறை செய்யும்போது 75,000 மக்களுக்கு ஒரு பிரதிநிதி, 1000 சதுர மைலுக்கு ஒரு பிரதிநிதி என்ற அடிப்படை பின்பற்றப்பட்டது. இதன் மூலம் அதிக பரப்பளவையும் குறைவான சனத்தொகையையும் கொண்ட வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் சிறுபான்மையினர் மேலதிகமாக 4 + 4 = 8 ஆசனங்களைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

✓ தேசாதிபதியின் விசேட அதிகாரம்

யாப்பின் 29(2) சரத்து எந்தவொரு இனக்குழு அல்லது சமயக் குழுவைப் பாதிக்கும்படியாக பாராளுமன்றம் சட்டம் இயற்றுவதை கட்டுப்படுத்துவதுடன், அவ்விதம் இயற்றப்படும் சட்டமெதுவும் 29(3) சரத்தின்படி செல்லுபடியற்றது எனவும் கூறுகின்றது. இச்சரத்துக்கு முரணாக சட்டம் இயற்றப்பட்டால் அதற்கு மகா தேசாதிபதி கையொப்பமிடாமல் முடியின் அங்கீகாரத்திற்காக ஒதுக்கி வைக்கும் விசேட அதிகாரம் யாப்பின் மூலம் தேசாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது.

ஆனால் நடைமுறையில் சிறுபான்மையினருக்கு எதிராக பாராளுமன்றம் இயற்றிய எல்லாச் சட்டங்களுக்கும் கையொப்பமிட்டதன் மூலம் அரசாங்கத்துடன் முரண்பட்டுக் கொள்ளாமல் தமது பதவியைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளும் வகையில் மகா தேசாதிபதி செயற்பட்டதால் அவரது விசேட அதிகாரம்

சிறுபான்மையினருக்கு பாதுகாப்பானதாகக் காணப்படவில்லை.

✓ நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம்

பாராளுமன்ற சட்டங்களை நீதிப்புனராய்வுக்கு உட்படுத்தும் அதிகாரத்தை நீதித்துறை செலுத்தியது. இதுகுறித்து யாப்பில் குறிப்பிடப்படவில்லையாயினும் 1962 இராணுவ சதிப்புரட்சி தொடர்பாக நீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பின் மூலம் நீதிப்புனராய்வு உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. எனவே சிறுபான்மையினரைப் பாதிக்கும்படி - யாப்புக்கு முரணாக பாராளுமன்றம் சட்டம் இயற்றினால் இதன்மூலம் பாதுகாப்பைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் எனக் கருதப்பட்டது. ஆனால் நீதித்துறை ஆட்சித்துறை நடவடிக்கைகளில் ஆதிக்கம் செலுத்தக் கூடிய ஒரு சக்தியாகக் காணப்படவில்லை.

தனிச் சிங்களச் சட்டம்

தாம் ஆட்சிக்கு வந்தால் தனிச் சிங்களச் சட்டத்தை இயற்றப் போவதாக SWRD பண்டாரநாயக தமது தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் தெரிவித்திருந்தார். இதன்படி 1956 ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தலில் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி வெற்றி பெற்று பிரதமராக SWRD பண்டாரநாயக தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

1956.06.05 ஆம் திகதி தனிச் சிங்களச் சட்டம் சனப்பிரதிநிதிகள் சபையில் நிறைவேற்றப்பட்ட போது அதற்கு ஆதரவாக 66 வாக்குகளும் எதிராக 29 வாக்குகளும் கிடைத்தன. பின்னர் 1956.07.06 ஆந் திகதி இச்சட்டம் செனட் சபையில் நிறைவேற்றப்பட்டது.

இச்சட்டம் யாப்பின் 29(2) பிரிவுக்கு முரணானதென G.G. பொன்னம்பலம் சனப்பிரதிநிதிகள் சபையில் கண்டித்தார். தபால் தலையிலாவது இனி தமிழ் இருக்குமா என சந்தேகிக்கப்பட வைக்கிறது என S. நடேசன் செனட் சபையில் பேசினார். 1956 ஆம் ஆண்டின் 33 ஆம் இலக்க அரசகரும மொழிச்

சட்டம் என இது அழைக்கப்படுகிறது.

கோடஸ்வரன் வழக்கு

1956 ஆம் ஆண்டு தனிச் சிங்களச் சட்டத்தின்படி தமிழ் மொழி மூல அரச ஊழியர்கள் 3 வருடங்களுக்குள் சிங்கள மொழியில் தேர்ச்சி பெற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. பதவியில் தொடர்ந்து நிலைத்திருக்கவும் சம்பள உயர்வு பெறவும் இது அவசியப்படுத்தப்பட்டது.

அரசாங்கத்தின் இம்மொழிக் கொள்கை யாப்பின் 29(2) இற்கு முரணானதெனக் கூறி எழுதுவினைஞரான கோடஸ்வரன் என்பவர் 1964 ஆம் ஆண்டு கொழும்பு மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுத்தார். சிங்கள மொழியில் தேர்ச்சி பெறாததால் 1962 பெப்ரவரியிலிருந்து தனக்கு நிறுத்தப்பட்ட சம்பள உயர்வு மீள வழங்கப்பட வேண்டுமென அதில் நியாயம் கோரியிருந்தார்.

இவ்வழக்கை விசாரித்த மாவட்ட நீதிமன்றம் தனிச் சிங்களச் சட்டம் யாப்புக்கு முரணான தீர்ப்பு வழங்கியது. ஆனால் அத்தீர்ப்பை எதிர்த்து அரசாங்கம் உயர் நீதிமன்றத்தில் மேன்முறையீடு செய்தது. ஒரு அரச ஊழியர் தனது சம்பளம் தொடர்பாக வழக்குத் தொடர முடியாதென உயர் நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. இதனை எதிர்த்து கோடஸ்வரன் பிரித்தானிய பிரிவிக் கவுன்ஸிலில் மேன்முறையீடு செய்திருந்தார். இவ்வழக்கை மிண்டும் விசாரிக்கும்படி 1970 ஆம் ஆண்டு பிரிவிக் கவுன்ஸில் தெரிவித்தது. ஆனால் முதலாம் குடியரசு யாப்பு உருவாக்கப்படும் வரை இவ்வழக்கு குறித்து அரசாங்கம் எந்த நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ளவில்லை.

உயர் நீதிமன்றம்

உயர் நீதிமன்றம் (Supreme Court) பிரதம நீதியரசரையும் 8 கீழ்நிலை நீதிமன்ற நீதிபதிகளையும் பல தற்காலிக நீதிபதிகளையும் கொண்டிருந்தது. இவர்கள் பிரதமர் சிபாரிசில் மகா தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டனர். நீதிபதிகள் நன்னடத்தையுடைய

வர்களாக இருக்கும் வரை 62 வயது வரை கடமையாற்றலாம். மகா தேசாதிபதியின் விருப்பப்படி இப்பதவிக் காலம் மேலும் ஒரு வருடம் நீடிக்கப்படலாம்.

உயர் நீதிமன்றத்தில் சில குற்றவியல் வழக்குகளை விசாரணை செய்வதற்கு மகா தேசாதிபதி பதில் நீதிபதிகளை நியமிக்கலாம். இது உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் வேலைப் பளுவைக் குறைப்ப தற்கான ஒரு நடவடிக்கையாகும். உயர் நீதிமன்றம் குற்றவியல் வழக்குகளை முதல் விசாரணை செய்யும் அதிகாரம் கொண்டது. ஏனைய சிவில் வழக்குகள் தொடர்பாக மேன்முறையீட்டு அதிகா ரம் கொண்டுள்ளது.

நீதிபதிகளின் சம்பளம் பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப் பட்டு திரட்டு நிதியிலிருந்து வழங்கப்படும். நீதிபதிகள் லஞ்சம், ஊழல், ஒழுக்கக்கேடு போன்ற குற்றத்திற்காக பாராளுமன்றத் தின் வேண்டுகோளின் பேரில் மகா தேசாதிபதியால் பதவி நீக்கப் படலாம்.

சோல்பரி யாப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்கள்		
சட்ட இலக்கம்	திகதி	விடயம்
1954 இன் 29	1954.07.06	அடுத்த இரு திருத்தங்களுக்காக 29(2) இல் திருத்தம்
1954 இன் 35	1954.07.16	பிரதிநிதிகள் சபையின் 'அங்கத்தவர் எண்ணிக்கையை குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு அதிகரித்தல், வரையறை ஆணைக்குழுவின் காலத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வரல்
1954 இன் 36	1954.07.16	1949 இன் 3 ஆம் இலக்க இந்திய - பாகிஸ்தானிய பிரஜா உரிமைச் சட்டப்படியான பிரதிநிதிகள் சபைத் தேர்தலுக்கான ஏற்பாடு
1959 இன் 4	1959.02.06	வரையறை ஆணைக்குழு நியமனம், பாராளுமன்ற செயலாளர்களின் அதிகாரங்கள்
1961 இன் 71	1961.12.30	தேர்தல் நீதிபதியைச் சேர்த்தல்
1964 இன் 18	1964.03.12	தேர்தல்கள் ஆணையாளர் பதவி மற்றும் தேர்தல் நடத்துவதற்கான நிதி ஏற்பாடு
1970 இன் 29	1970.11.18	குறிப்பிட்ட சில அரச அலுவலர்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகத் தகுதி பெற அனுமதி
1971 இன் 36	1971.10.02	செனட் சபை ஒழிப்பு

முதலாம் குடியரசு அரசியலமைப்பு – 1972

அறிமுகம்

முதலாம் குடியரசு அரசியலமைப்பு 1972 மே மாதம் 22 ஆந்திகதி நடைமுறைக்கு வந்தது. அத்தினமே இலங்கையின் குடியரசு தினமாகும். 1970 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலில் சிறீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி (SLFP) - (91 ஆசனங்கள்), லங்கா சமசமாஜக் கட்சி (LSSP) - (19 ஆசனங்கள்), இலங்கை கொம்யூனிசக் கட்சி (CP) - (6 ஆசனங்கள்) ஆகிய ஐக்கிய முன்னணி பெற்ற 2/3 பெரும்பான்மை மூலம் சோல்பரி அரசியலமைப்பு அகற்றப்பட்டு முதலாம் குடியரசு அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.

1948 பெப்ரவரி 4 ஆந்திகதி பிரித்தானியரிடமிருந்து இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றாலும் அது பூரண சுதந்திரமல்ல என வாதிடப்பட்டது. அதற்கு பின்வரும் நியாயங்கள் எடுத்துக் கூறப்பட்டன.

- இலங்கைப் பாராளுமன்றம் என்பது சனப்பிரதிநிதிகள் சபை, செனட் சபை என்பவற்றுடன் பிரித்தானிய முடியையும் கொண்டிருக்கும் எனக் கூறப்பட்டிருந்தது.

- இலங்கையின் வேண்டுகோளின் பேரில் இலங்கை தொடர் பாக சட்டங்களை இயற்றுவதற்கு பிரித்தானியப் பாராளுமன்றம் அதிகாரம் பெற்றிருந்தது.
- இலங்கைப் பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றும் சில மசோதாக்கள் சட்டமாவதற்கு பிரித்தானிய முடியின் அங்கீகாரத்தை நேரடியாகப் பெற வேண்டும் என்றும் சில சட்டங்களுக்கு தேவைப்பட்டால் முடியின் பிரதிநிதியான மகாதேசாதிபதி அனுமதி வழங்க மறுக்கலாம் என்றும் கூறப்பட்டிருந்தது.
- இலங்கை அரசாங்கம் பிரித்தானிய அரசு மரபுகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது.
- இலங்கையின் நிறைவேற்று அதிகாரத்தை மேற்கொள்ளும் அதிகாரம் தொடர்ந்து பிரித்தானிய முடிக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது.
- மகா தேசாதிபதியை பிரித்தானிய முடி நியமிப்பார் என்றும் அவர் முடி விரும்பும் வரை பதவி வகிப்பார் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.
- சனப்பிரதிநிதிகள் சபையினதும் செனட் சபையினதும் உறுப்பினர்கள் பிரித்தானிய முடிக்கு நம்பிக்கையுடையவர்களாக சத்தியப் பிரமாணம் செய்து பதவியேற்க வேண்டும்.
- பிரித்தானிய முடியின் விருப்பம் இருக்கும் வரை அரசு உத்தியோகத்தர்கள் பதவி வகிப்பர்.
- யாப்பின் 29(2) சரத்து இலங்கை பாராளுமன்றத்தின் சட்டவாக்க அதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்தியது.
- சோல்பரி யாப்பில் அடிப்படை உரிமைகள் உள்ளடக்கப்படவில்லை.
- சோல்பரி யாப்பு தேசிய நலன்களை கருத்தில் கொள்ளாததுடன் நாட்டு மக்களால் உருவாக்கப்படாததாகும்.
- வளர்ச்சியடைந்து வருகின்ற நாடான இலங்கைக்கு சோல்பரி

யாப்பு அறிமுகம் செய்த அரசாங்க முறை பொருத்தமற்றுக் காணப்பட்டது.

இப்பின்னணியில் இலங்கைக்கான புதிய அரசியலமைப் பொன்று இலங்கையர்களால் உருவாக்கப்பட வேண்டுமென வலியுறுத்தப்பட்டு வந்தது. அதனால் 1970 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலில் புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் மக்கள் அங்கீகாரத்தை SLFP தமது தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தினூடாகக் கோரியிருந்தது. இதன்படி சிறீமா பண்டாரநாயக 1970.07.21 இல் அரசியலமைப்பு நிர்ணய சபையை அமைத்தார். கொழும்பு நவரங்கல மண்டபத்தில் கூடிய சனப்பிரதிநிதிகள் சபை உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அரசியல் நிர்ணய சபை 2/3 பெரும்பான்மை மூலம் முதலாம் குடியரசு அரசியலமைப்பை உருவாக்கியது. இவ்வரசியலமைப்பு 16 அத்தியாயங்களையும் 134 சரத்துகளையும் கொண்டது.

முதலாம் குடியரசு யாப்பின் முக்கிய அம்சங்கள் வருமாறு.

- மக்கள், அரசு, இறைமை
- பௌத்த மதம்
- மொழி
- அரசு கொள்கைக் கோட்பாடுகள்
- அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும்
- குடியரசு ஜனாதிபதி
- தேசிய அரசுப் பேரவை
- அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம்
- அமைச்சரவை
- அரசாங்க சேவை
- நீதிச் சேவை
- நீதித்துறை

மக்கள், அரசு, இறைமை

முதலாம் குடியரசு யாப்பின் முதலாம் அத்தியாயம் மக்கள், அரசு, இறைமை சம்பந்தமாகக் கூறுகிறது. இலங்கை சுதந்திரமும் இறைமையும் தன்னாதிக்கமும் கொண்ட குடியரசாகும் என்றும் இலங்கைக் குடியரசு ஒற்றையாட்சி அரசொன்றாகும் என்றும் 1, 2 ஆம் உறுப்புரைகள் கூறுகின்றன.

மேலும் இலங்கை குடியரசில் இறைமை மக்களிடத்தில் உள்ளதாகவும் பராதீனப்படுத்த (Inalienable) முடியாததாகவும் இருக்கும் என்றும் மக்களின் இறைமை மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட ஒரு தேசிய அரசுப் பேரவையினால் பிரயோகிக்கப்படும் என்றும் யாப்பின் 3, 4 ஆம் உறுப்புரைகளில் கூறப்பட்டுள்ளன.

தேசிய அரசுப் பேரவை குடியரசின் அரசு தத்துவத்தின் மீயுயர் கருவி (The Supreme Instrument) ஆகும். தேசிய அரசுப் பேரவை யானது மக்களின் சட்டவாக்க அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும் என்றும் இலங்கையின் பாதுகாப்பு உள்ளிட்ட மக்களின் ஆட்சித் துறை (நிறைவேற்றுத்துறை) அதிகாரத்தை ஜனாதிபதி மற்றும் அமைச்சரவை மூலம் பிரயோகிக்கும் என்றும் தேசிய அரசுப் பேரவையினால் அதன் தத்துவங்கள் (அதிகாரங்கள்), சிறப்புரிமைகள் சம்பந்தமானவற்றில் சட்டப்படி நேரடியாகப் பிரயோகிக்கப்படக்கூடிய விடயங்களில் தவிர, மக்களின் நீதித்துறை அதிகாரத்தை சட்டத்தினால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட நீதிமன்றங்கள் மற்றும் ஏனைய நிறுவனங்கள் மூலம் பிரயோகிக்கும் என்றும் யாப்பின் 5 ஆம் உறுப்புரை கூறுகிறது.

இந்த யாப்பு ஏற்பாடுகளின்படி அரசாங்கத்தின் முத்துறை அதி காரங்களையும் முழுமையாகச் செலுத்தும் ஒரேயொரு தாபன மாக தேசிய அரசுப் பேரவை கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

பௌத்த மதம்

அரசியலமைப்பின் 2 ஆம் அத்தியாயம் பௌத்த மதம் சம்பந்தமாகக் கூறுகிறது. அதன் 6 ஆம் உறுப்புரையில் இலங்கைக்

குடியரசு பௌத்த மதத்துக்கு முதன்மை தானம் வழங்க வேண்டும் என்பதுடன் யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ள மத உரிமைகளை எல்லா மதங்களுக்கும் உறுதியளிக்கும் அதேவேளை பௌத்த மதத்தைப் பாதுகாத்தலும் பேணி வளர்த்தலும் அரசின் கடமையாதல் வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பல மதங்களைக் கொண்ட இந்நாட்டில் ஒரு மதத்துக்கு மாத்திரம் அரசியலமைப்பு அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டுள்ளமை இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை வளர்ச்சியடைவதற்கு ஒரு முக்கிய காரணியாக இருந்துள்ளது.

மொழி

அரசியலமைப்பின் 3 ஆம் அத்தியாயம் மொழி சம்பந்தமாகக் கூறுகிறது. 7 ஆம் உறுப்புரை இலங்கையின் அரசுகளும் மொழி 1956 ஆம் ஆண்டின் 33 ஆம் இலக்க அரசுகளும் மொழிச் சட்டத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளவாறு சிங்கள மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்றும் 8(1) உறுப்புரை தமிழ்மொழியின் உபயோகம் 1958 ஆம் ஆண்டின் 28 ஆம் இலக்கத் தமிழ் மொழி (விசேட ஏற்பாடுகள்) சட்டத்தின்படி இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறுகிறது.

யாப்பின் 9 ஆம் உறுப்புரை சட்டவாக்க மொழி பற்றிக் கூறுகிறது. சட்டங்கள் யாவும் சிங்களத்தில் சட்டமாக்கப்பட வேண்டும் அல்லது இயற்றப்பட வேண்டும் (9/1). அவ்விதம் சட்டமாக்கப்படும் அல்லது இயற்றப்படும் ஒவ்வொரு சட்டத்தினதும் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பொன்றும் இருக்க வேண்டும் (9/2).

நீதியை நிருவகிப்பதற்குச் சட்டத்தினால் அதிகாரமளிக்கப்பட்டுள்ள நீதிமன்றங்கள், நியாய சபைகள் என்பவற்றினதும் கைத் தொழில் பிணக்குகள் சட்டத்தின் கீழ் தாபிக்கப்பட்ட நீதிமன்றங்கள், நியாய சபைகள், ஏனைய நிறு வனங்கள் என்பவற்றிலும் 1958 ஆம் ஆண்டின் 10 ஆம் இலக்க இணக்க சபைகள் சட்டத்தின் கீழ் தாபிக்கப்பட்ட இணக்க சபைகளினதும் மொழி இலங்கை முழுவதும் சிங்களமாக இருக்க வேண்டும். எனினும் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களிலும் முஸ்லிம் விவாக விவாகரத்துச்

சட்டத்தின் கீழான விடயங்களிலும் நீதி மன்ற நடவடிக்கைகளில் தமிழில் பங்குபற்றலாம் (11/1).

சிங்கள மொழி சம்பந்தமான இவ்வரசியலமைப்பு ஏற்பாடு தமிழ்மொழியையும் சிறுபான்மையினரையும் ஆட்சி நடவடிக்கைகளில் அதிக பாதிப்புக்குள்ளாக்கியது. தமிழ் மற்றும் சிங்கள மொழிகள் பேசப்படும் இந்நாட்டில் அரசகரும - சட்டவாக்க - நீதிமன்ற மொழியாக சிங்களத்தை மாத்திரம் ஆக்கியிருப்பது இனங்களுக்கிடையில் கசப்புணர்வுகள் வளர முக்கிய காரணமாகும்.

அரச கொள்கைக் கோட்பாடுகள்

அரச கொள்கைக் கோட்பாடுகள் (Principles of State Policy) எனும் புதிய யாப்பு ஏற்பாடு 5 ஆம் அத்தியாயத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. யாப்பின் 16 ஆம் சரத்து அரச கொள்கைக் கோட்பாடுகளை விபரிக்கிறது. இலங்கையை ஆள்வதிலும் சட்டங்களை உருவாக்குவதிலும் பின்வரும் அரச கொள்கைக் கோட்பாடுகள் வழிகாட்ட வேண்டும். சோசலிச சனநாயகமொன்றை இலங்கையில் தாபிப்பதற்கான முற்போக்குள்ள முன்னேற்றத்தினை முன்கொண்டு செல்ல குடியரசு உறுதி பூண்டுள்ளதுடன் அதன் குறிக்கோள்களுள் பின்வருவனவும் அடங்கும்.

- பிரிவு உரிமைகள் உட்பட பிரசைகளின் எல்லா உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் முழுமையாக அனுபவித்தல்
- வேலை செய்யும் வயதடைந்த எல்லாப் பிரசைகளுக்கும் முழுமையான வேலை வாய்ப்புக்களைப் பெற்றுக் கொடுத்தல்
- முழு நாட்டையும் துரிதமாக அபிவிருத்தி செய்தல்
- பிரசைகளிடையே சமூக உற்பத்தியை நியாயமான முறையில் பங்கீடு செய்தல்
- மனிதனை மனிதன் சுரண்டும் வழக்கத்துக்கு முடிவுகாணும் வகையில் உற்பத்தி, பங்கீடு, பரிமாற்றம் என்னும் மார்க்கங்களில் அரச அல்லது கூட்டுறவு சார்ந்த கூட்டுச் சொத்துக்களை

அபிவிருத்தி செய்தல்

- மக்களது ஒழுக்கப் பண்பு, கலாசார தரங்கள் என்பவற்றை உயர்த்தல்
- நல்லதொரு வாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்றுவதற்கு தனியாகவும் கூட்டாகவும் மானிடத் திறமைகள் முழுமையாக மலர்ச்சியடையும் வகையில் சமுதாயத்தை ஒழுங்கமைத்தல்

அத்துடன் பின்வரும் கோட்பாடுகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

- இலங்கையின் தன்னாதிக்கம், இறைமை, ஐக்கியம், ஆள்புல ஒருமை என்பவற்றை அரசு பாதுகாக்க வேண்டும்.
- இன, மத பிரிவினர் உட்பட இலங்கை மக்களின் எல்லாப் பிரிவினரிடையேயும் ஒத்துழைப்பையும் பரஸ்பர நம்பிக்கையையும் வளர்ப்பதன் மூலம் தேசிய ஐக்கியத்தை வலுப்படுத்த அரசு முயற்சிக்க வேண்டும்.
- பொருளாதார, சமூக ரீதியான சிறப்புரிமைகளை நீக்கி சமமின் மையையும் சுரண்டலையும் அகற்றி, எல்லாப் பிரசைகளுக்கும் சம சந்தர்ப்ப வாய்ப்புக்களை அரசு உறுதி செய்ய முயற்சிக்க வேண்டும்.
- தேசிய வாழ்வின் சகல மட்டங்களிலும், சிவில் நிருவாகம், நீதி நிருவாகம் உட்பட அரசாட்சியிலும் மக்கள் பங்குபெறச் சாத்தியமான சகல சந்தர்ப்பங்களையும் அளிப்பதன் மூலம் மக்களது சனநாயக உரிமைகளையும் அரசாங்கத்தின் சனநாயக கட்டமைப்பையும் அரசு பலப்படுத்தி விரிவாக்க வேண்டும்.
- மக்களின் கலாசாரங்களையும் மொழிகளையும் அபிவிருத்தி செய்ய அரசு உதவி புரிய வேண்டும்.
- சமூகப் பாதுகாப்பு, வீட்டு நலன் என்பவற்றை உறுதிப்படுத்த அரசு முயற்சிக்க வேண்டும்.
- தமது மதக் கோட்பாடுகளுக்கு ஏற்ப, ஒரு வாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்றி வர சகல மதத்தவர்களுக்கும் முடியுமாக

இருக்கும் வகையில், தேவையான பொருளாதார, சமூக சூழலை அமைப்பதற்கு அரசு முயற்சிக்க வேண்டும்.

- சமாதானம், சர்வதேச ஒத்துழைப்பு என்பவற்றை அரசு விருத்தி செய்ய வேண்டும்.

எனினும் 17 ஆம் சரத்து அரசு கொள்கைக் கோட்பாடுகளின் நடைமுறை அந்தஸ்தை விபரிக்கிறது. 16 ஆம் சரத்தின் ஏற்பாடுகள் சட்ட உரிமைகளை வழங்குவனவல்ல என்றும் அவை சட்ட நீதிமன்றம் எதிலும் வலியுறுத்தப்படக்கூடியனவல்ல என்றும் அத்தகைய ஏற்பாடுகள் தொடர்பிலான ஒவ்வாமை பற்றிய கேள்வி எதுவும் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்திலோ வேறு எந்த நீதிமன்றத்திலோ எழுப்பப்படலாகாது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதன்படி அரசு கொள்கைக் கோட்பாடுகளை அரசாங்கம் கண்டிப்பாக நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என்ற கடப்பாடு இல்லாததால் இதுவொரு யாப்பலங்காரமாகக் கருதப்படுகிறது. அத்துடன் இலங்கையில் ஒரு சோசலிச சமூகமொன்றை உருவாக்கும் அடிப்படைகளை இக்கோட்பாடுகள் கொண்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும்

முதலாம் குடியரசு யாப்பின் 6 ஆம் அத்தியாயம் அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் சம்பந்தமாகக் கூறுகிறது. உரிமைகள் பற்றிய இவ்வத்தியாயம் ஒரு புதிய யாப்பு ஏற்பாடாகும். யாப்பின் 18(1) சரத்து இலங்கைக் குடியரசில் பின்வரும் உரிமைகள், சுதந்திரங்கள் பற்றிக் கூறுகிறது.

- சட்டத்தின் முன்பு ஆட்கள் எல்லோரும் சமமானவர்கள். அத்துடன் அவர்கள் சட்டத்தின் மூலம் கிடைக்கும் சமமான பாதுகாப்புக்கும் உரிமையுடையவர்கள்.
- சட்டப்படியன்றி ஆளெவரும் அவரது உயிரையோ, சுதந்திரத்தையோ சொந்தப் பாதுகாப்பையோ இழத்தலாகாது.
- சட்டப்படியன்றி பிரசை எவரும் கைது செய்யப்படவோ

கட்டுக்காவலில் வைக்கப்படவோ சிறையிலிடப்படவோ தடுத்து வைக்கப்படவோ கூடாது.

- சிந்தனை செய்யும் சுதந்திரம், மனசாட்சியைப் பின்பற்றும் சுதந்திரம், மத சுதந்திரம் என்பன சார்பான உரிமை ஒவ்வொரு பிரசைக்கும் இருக்க வேண்டும். தான் விரும்பும் மதம் அல்லது நம்பிக்கையொன்றை உடையவராக இருத்தல் அல்லது மேற்கொள்ளல் சார்பான சுதந்திரமும் தனியாக அல்லது மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து பகிரங்கமாகவோ அந்தரங்கமாகவோ தனது மதத்தை அல்லது நம்பிக்கையை வழிபாட்டிலும் அனுசரிப்பிலும் செயற்பாட்டிலும் போதிப்பிலும் வெளிக் காட்டுதல் சார்பான சுதந்திரமும் இந்த உரிமையில் அடங்கும்.
- ஒவ்வொரு பிரசைக்கும் தானாக அல்லது ஏனையவர்களுடன் சேர்ந்து தனது சொந்த கலாசாரத்தை அனுபவிப்பதற்கும் அபிவிருத்தி செய்வதற்கும் உரிமையுண்டு.
- அமைதியான முறையில் ஒன்று கூடுவதற்கும் ஒருங்கு சேர்வதற்குமான சுதந்திரம் சார்பான உரிமை எல்லாப் பிரசைகளுக்கும் உண்டு.
- பேச்சுச் சுதந்திரம், வெளியிடுதல் உட்பட கருத்துத் தெரிவிக்கும் சுதந்திரம் என்பன சார்பான உரிமை ஒவ்வொரு பிரசைக்கும் இருக்க வேண்டும்.
- மத்திய அரசாங்க சேவை, உள்ளூராட்சிச் சேவை, பொதுக் கூட்டுத்தாபனச் சேவை என்பனவற்றிலும் இவை போன்ற பிற சேவைகளிலும் நியமனம் பெறுவதற்கு ஏனைய விதத்தில் தகைமை வாய்ந்த எந்தப் பிரசைக்கும் இனம், மதம், சாதி அல்லது பால் காரணமாக அத்தகைய நியமனம் தொடர்பில் வேறுபாடு காட்டப்படக் கூடாது. எனினும் அத்தகைய சேவைகளின் நன்மை கருதிக் குறிப்பிட்ட பதவிகள் அல்லது பதவி வகைகள் ஆண்களுக்கு அல்லது பெண்களுக்கென ஒதுக்கப்படலாம்.
- இலங்கை முழுவதும் தடையின்றிப் பிரயாணஞ் செய்வதற்கும்

தான் விரும்பும் இடத்தில் வசிப்பதற்குமான சுதந்திரம் ஒவ்வொரு பிரசைக்கும் இருக்க வேண்டும்.

எனினும் யாப்பின் 18(2) சரத்து இவ்வரிமைகளின் மட்டுப்பாடுகள் குறித்துக் கூறுகிறது. அதாவது இந்த அத்தியாயத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் பிரயோகித்தல், செயற்படுத்தல் என்பன தேசிய ஐக்கியமும் ஒருமையும், தேசிய பாதுகாப்பு, தேசிய பொருளாதாரம், பொதுமக்கள் பாதுகாப்பு, பொதுமக்கள் ஒழுங்கு, பொதுமக்கள் சுகாதாரம், ஒழுக்கம் அல்லது மற்றவர்களின் உரிமைகள், சுதந்திரங்கள் என்பவற்றின் பாதுகாப்பு அல்லது 16 ஆம் சரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள அரசு கொள்கைக் கோட்பாடுகளுக்குப் பயன்கொடுத்தல் என்பவற்றின் அக்கறை கருதி சட்டம் விதிக்கும் அத்தகைய மட்டுப்பாடுகளுக்கு அமைந்திருத்தல் வேண்டும்.

முதன்முறையாக யாப்பில் உரிமைகள் பற்றிய ஒரு பிரகடனம் வெளியிடப்பட்டமை சிறப்பு வாய்ந்ததாயினும் இதில் உரிமைகள் மிகக் குறைவாக உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பதுடன் இவை சட்டத்தின் மூலம் கட்டுப்படுத்தப்பட முடிவதும் இவை மீறப்படுகின்றபோது மேற்கொள்ளப்படக் கூடிய நீதிமன்ற நடவடிக்கைகள் குறித்து எதுவும் குறிப்பிடப்படாததும் இவ்வரிமைகள் சம்பந்தமான ஏற்பாட்டின் முக்கிய குறைபாடுகளாகும்.

குடியரசின் ஜனாதிபதி

அரசின் தலைவர் என்ற வகையில் ஜனாதிபதிப் பதவி முதலாம் குடியரசு யாப்பில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஜனாதிபதி ஆட்சித்துறைத் தலைவரும் ஆயுதம் தாங்கிய படைகளின் தலைவருமாவார். தேசிய அரசுப் பேரவை உறுப்பினராவதற்குத் தகுதியுடைய பிரஜை ஒருவர் 4 ஆண்டுகளுக்கென பிரதமரால் ஜனாதிபதியாகப் பெயர் குறித்து நியமிக்கப்படுகிறார்.

ஜனாதிபதி அரசியலமைப்பில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ள விடயங்களில் தவிர எப்போதும் பிரதமரின் ஆலோசனைப்படியே கருமமாற்ற வேண்டும் (27/1). இதன்படி முதலாம் குடியரசு யாப்பில் ஜனாதிபதி நாம நிருவாகியாவார். மேலும் ஜனாதிபதி தேசிய

அரசுப் பேரவைக்கு பொறுப்புடையவராக இருக்க வேண்டும் (91).

ஜனாதிபதி சட்ட, நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறைகளில் பல அதிகாரங்களையும் பணிகளையும் கொண்டுள்ளார் (21).

- போர், சமாதானம் பிரகடனம் செய்தல்
- தேசிய அரசுப் பேரவையைக் கூட்டுதல், அமர்வை இடைநிறுத்தல், கலைத்தல்
- பிரதமரையும் அமைச்சரவை அந்தஸ்துள்ள அமைச்சர்களையும் பிரதி அமைச்சர்களையும் நியமித்தல்
- மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தினதும் மேல் நீதிமன்றத்தினதும் நீதிபதிகளை நியமித்தல்
- வெளிநாட்டுத் தூதுவர்கள், அதிகாரம் பெற்ற அரசு பிரதிநிதிகள் மற்றும் இராஜதந்திர முகவர்களை அங்கீகரித்தலும் நியமித்துப் பொறுப்பளித்தலும்
- தேசிய அரசுப் பேரவையின் சம்பிரதாயபூர்வ அமர்வுக்குத் தலைமை தாங்குதல்
- யாப்பில் அல்லது சட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதன்படி ஜனாதிபதிக்குரிய வேறு பணிகளையும் யாப்புக்கும் சட்டத்திற்கும் ஏற்ப சர்வதேச வழக்கப்படி அரசின் தலைவரால் புரியப்படும் பணிகளையும் மேற்கொள்ளல்
- அரசு இலச்சினையை வைத்திருத்தலும் அதன்கீழ் காணி நிலங்களை நன்கொடையாக வழங்குத்தலும் பொருத்தமான எல்லா ஆவணங்களிலும் அதனைப் பொறித்தலும்

பொதுத்தேர்தல் முடிவில் தேசிய அரசுப் பேரவை உறுப்பினர்களில் அதிகமானோரின் நம்பிக்கையைப் பெறக்கூடியவர் என ஜனாதிபதி கருதுபவரை பிரதமராகவும் பிரதமர் சிபாரிசில் ஏனைய அமைச்சர்களையும் ஜனாதிபதி நியமிக்க வேண்டும். அமைச்சர்களும் அமைச்சுக்களும் எண்ணிக்கையையும்

அமைச்சர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டிய விடயங்கள் மற்றும் பணிகளையும் பிரதமர் தீர்மானிக்கின்றபடி ஜனாதிபதி செயற்படுத்த வேண்டும்.

ஜனாதிபதி பின்வரும் பதவிகளுக்குரிய ஆட்களையும் நியமனம் செய்கிறார் (108).

- ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட வேண்டுமென அரசியலமைப்பினால் அல்லது சட்டத்தினால் கூறப்பட்டுள்ள அரச அலுவலர்கள்
- சட்டமா அதிபர்
- தரைப்படை, கடற்படை, விமானப்படைத் தலைவர்கள், பொலிஸ்மா அதிபர்

தேசிய அரசப் பேரவையின் செயலாளர், அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் உறுப்பினர்கள், அரச சேவைகள் ஆலோசனை சபை, அரச சேவைகள் ஒழுக்காற்று சபை, நீதிச் சேவைகள் ஆலோசனை சபை, நீதிச் சேவைகள் ஒழுக்காற்று சபை ஆகியவற்றின் உறுப்பினர்கள், கணக்காய்வாளர்நாயகம், அமைச்சரவையின் செயலாளர், சகல அமைச்சுக்களுக்குமான செயலாளர்கள், தொகுதி நிர்ணய ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர்கள், தேர்தல் ஆணையாளர் ஆகியோர் பிரதமர் சிபாரிசில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் அரச அலுவலர்களாவர்.

யாப்பின் ஜனாதிபதி குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பு வழங்கலாம் (22/1). குற்றவாளியாக தீர்ப்பளிக்கப்பட்ட ஒருவர் விடயத்தில் ஜனாதிபதி பின்வரும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளலாம். 22(2).

- ▶ நிபந்தனையற்ற அல்லது நிபந்தனையுடனான மன்னிப்பை வழங்கலாம்.
- ▶ குற்றவாளிக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள தண்டனையை நிறைவேற்றும் காலத்தை தள்ளி வைக்கலாம்.

- ▶ குற்றவாளிக்கு விதிக்கப்பட்ட தண்டனையை விட குறைந்த தண்டனையை வழங்கலாம்.
- ▶ தண்டனையாக விதிக்கப்பட்ட சொத்திழப்பை தளர்த்துதல்

எனினும் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டுள்ள குற்றவாளி தொடர்பில் தீர்ப்பு வழங்கிய நீதிபதியின் அறிக்கை சட்டமா அதிபரின் ஆலோசனையுடன் நீதியமைச்சரினால் ஜனாதிபதிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட வேண்டும்.

யாப்பின் மூலம் ஜனாதிபதிக்கு சில பதவிக்கால பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஜனாதிபதி அவரது பதவிக் காலத்தில் அலுவலக ரீதியாக அல்லது தனிப்பட்ட முறையில் செய்த, செய்யாது விட்ட எவ்விடயத்துக்காகவும் அவருக் கெதிராக குடியியல் அல்லது குற்றவியல் வழக்கு நடவடிக்கை எதுவும் நடத்தப்பட முடியாது (23/1).

மேலும் ஜனாதிபதிக்கான சம்பளம், படிகள், ஓய்வூதியம் என்பன தேசிய அரசுப் பேரவையினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதி யிலிருந்து வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதுடன் அவருக்கு பாதக மாகும் விதத்தில் அவை மாற்றியமைக்கப்பட முடியாது (24).

ஜனாதிபதி பதவியானது பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களில் வெற்றிட மாகும்.

1. ஜனாதிபதி இறத்தல்
2. பிரதமருக்கு முகவரியிடப்பட்ட எழுத்து மூலம் ஜனாதிபதி தமது பதவியிலிருந்து விலகுதல்
3. உளப்பலவீனம் அல்லது உடற்பலவீனம் காரணமாக ஜனாதிபதி அவரது பதவியின் பணிகளை செய்ய முடியாத வராக இருக்கிறார் என பிரதமர் தீர்மானித்தல்
4. பிரதமரால் பிரேரிக்கப்பட்டு ஜனாதிபதிக்கெதிரான நம்பிக் கையில்லாப் (No-confidence) பிரேரணைத் தீர்மானம் ஒன்றை தேசிய அரசுப் பேரவை நிறைவேற்றுதல்

5. தேசிய அரசுப் பேரவையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் அரைப் பங்கினருக்கு குறையாதோரால் கையொப்பமிடப்பட்டு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை மொத்த உறுப்பினர்களின் 2/3 பெரும்பான்மையில் நிறைவேற்றப்படுதல்

ஜனாதிபதிப் பதவி வெற்றிடமாகி பிரதமர் புதிய ஒருவரை ஜனாதிபதிப் பதவியில் நியமிக்கா விட்டால் ஜனாதிபதிப் பதவியில் பிரதம நீதியரசர் பதில் கடமையாற்றுவார்.

தேசிய அரசுப் பேரவை

தேசிய அரசுப் பேரவை (National State Assembly) முதலாம் குடியரசு அரசியலமைப்பின் சட்ட ஆக்க மன்றமாகும். சோல்பரியாப்பின் கீழ் பாராளுமன்றம் பலவீனமுடையதாகக் காணப்பட்ட தன்மைகள் அகற்றப்பட்டு நாட்டில் பலமிக்க - பூரண இறைமை கொண்டதாக தேசிய அரசுப் பேரவை அமைக்கப்பட்டது.

காலதாமதத்தை ஏற்படுத்தும் ஈரங்க சட்ட மன்ற முறை, நீதிப் புனராய்வு, நியமன அங்கத்துவம், சட்டங்களுக்கு அரச தலைவரின் அங்கீகாரம், சட்டவாக்கத்தில் மட்டுப்பாடுகள், பிரித்தானிய அரசு கட்டுப்பாடுகள் என்பன அகற்றப்பட்டன. சட்டங்கள் யாவும் தேசிய அரசுப் பேரவையினால் (NSA) மாத்திரம் இயற்றப்பட்டு சபாநாயகரின் கையொப்பத்துடன் சட்டமாக்கப்பட்டது.

தேசிய அரசுப் பேரவை உறுப்பினர்கள் அனைவரும் பிரதேச வாரித் தேர்தல் முறை மூலம் மக்களால் நேரடியாகத் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். பதவிக்காலம் 6 வருடங்கள். எனினும் முதலாவது தேசிய அரசுப் பேரவையின் பதவிக் காலம் 5 வருடங்களாகும். தேசிய அரசுப் பேரவை உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையாப்பில் குறிப்பிடப்படவில்லை. முதலாவது தேசிய அரசுப் பேரவை 157 உறுப்பினர்களையும் பின்னர் 1977 இல் யாப்பின் படி நடைபெற்ற முதலாவது பொதுத் தேர்தலில் தொகுதி நிர்ணய ஆணைக்குழுவின் சிபாரிசுப்படி 168 உறுப்பினர்களையும் கொண்டிருந்தது. 18 வயதையடைந்தவர் வாக்காளராகத் தகுதி பெறுகிறார்.

பேரவையைக் கூட்டல், கலைத்தல், அமர்வை இடைநிறுத்தல் என்பன பிரதமர் சிபாரிசில் ஜனாதிபதியால் மேற்கொள்ளப் பட்டன. வருடத்தில் குறைந்தது ஒரு தடவையாவது பேரவை கூட்டப்பட வேண்டும். 4 மாதங்களுக்கு மேல் அமர்வு இடை நிறுத்தப்படக் கூடாது. பேரவையின் கூட்ட நடப்பெண் (Quorum) 20 ஆகும். பொதுத் தேர்தல் ஒன்றின் முடிவில் நடை பெறும் முதலாவது கூட்டத் தொடரின் முதலாவது அமர்வில் சபாநாயகர், பிரதி சபாநாயகர், குழுக்களின் பிரதித் தலைவர் ஆகியோர் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். பேரவைக்கான செயலாளர் (எழுதுவினைஞர் - Clerk) ஒருவர் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப் படுகிறார்.

தேசிய அரசுப் பேரவை முத்துறைகளிலும் மிகக்கூடிய அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது. இலங்கை குடியரசில் இறைமை மக்களிடம் உள்ளதாகவும் பராதீனப்படுத்த முடியாததாகவும் இருக்கும் (3) என்றும் மக்களின் இறைமை மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட ஒரு தேசிய அரசுப் பேரவையினால் பிரயோகிக்கப்படும் (4) என்றும் யாப்பு கூறு கின்றது. தேசிய அரசுப் பேரவை குடியரசின் அரச தத்துவத்தின் மீயுயர் கருவியாகும் (5).

தேசிய அரசுப் பேரவை மக்களின் சட்டவாக்க அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும் என்றும் இலங்கையின் பாதுகாப்பு உள்ளிட்ட மக்களின் நிறைவேற்றுத்துறை அதிகாரத்தை ஜனாதிபதி மற்றும் அமைச்சரவை மூலம் பிரயோகிக்கும் என்றும் தேசியப் பேரவை தொடர்பாக நேரடியாகப் பிரயோகிக்கக்கூடிய விடயங்களில் தவிர மக்களின் நீதித்துறை அதிகாரத்தை சட்டத்தினால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட நீதிமன்றங்கள் மற்றும் வேறு நிறுவனங்கள் மூலம் பிரயோகிக்கும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதன்படி மக்களின் இறைமையைச் செயற்படுத்தக்கூடிய ஒரே தாபனம் தேசிய அரசுப் பேரவை என்றும் பேரவை நாட்டின் அதியுச்ச அதிகார நிறுவனம் என்றும் யாப்பில் தெளிவாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பேரவையின் சட்டவாக்க அதிகாரம் மிக உயர்ந்தது (44). அரசியலமைப்பை முற்றாக அல்லது பகுதியளவில் நீக்குதல் அல்லது திருத்துதல், புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்குதல் போன்ற அதிகாரங்களை பேரவை கொண்டுள்ளது. தேசிய அரசுப் பேரவை அதன் சட்டவாக்க அதிகாரத்தை துறக்கவோ (Abdicate), கையளிக்கவோ (Delegate), பராதீனப்படுத்தவோ (Alienate) கூடாது. வேறு சட்டவாக்க அதிகாரம் கொண்ட நிறுவனம் எதனையும் உருவாக்கக் கூடாது (45) என்று யாப்பு கூறுகின்றது.

மேலும் பேரவை சட்டம் உருவாக்கும்போது எவ்வித வரையறைகளுக்கும் உட்படத் தேவையில்லை. நாட்டுக்குத் தேவையான எவ்வகைச் சட்டங்களையும் இயற்றிக் கொள்ளும் அதிகாரம் பேரவைக்குள்ளது.

தேசிய அரசுப் பேரவை இயற்றுகின்ற சட்டங்களை நீதிப்புனராய்வுக்கு உட்படுத்தும் அதிகாரம், நீதியை நிருவகிக்கும் எந்தவொரு நீதிமன்றத்துக்கும் வழங்கப்படவில்லை. எனினும் பேரவை இயற்றும் சட்டங்கள் அரசியலமைப்புக்கு முரண்படாதிருக்கும் வகையில் அமையப்பெற அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் சபாநாயகருக்கு ஆலோசனை வழங்கும். யாப்புக்கு முரண் என அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் கூறுகின்ற மசோதாக்களையும் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் பேரவை சட்டமாக இயற்றிக் கொள்ளலாம்.

தேசிய அரசுப் பேரவை நிறைவேற்றுத்துறை அதிகாரங்களையும் செலுத்துகின்றது. நாட்டின் நிருவாகத்திற்குப் பொறுப்பான அமைச்சரவை பேரவையிலிருந்து அமைக்கப்படுகின்றது. பொதுத்தேர்தல் முடிவில் பேரவை உறுப்பினர்களில் அதிகமானோரின் நம்பிக்கையைப் பெறக்கூடியவர் ஜனாதிபதியால் பிரதமராக நியமிக்கப்படுவதுடன் ஏனைய அமைச்சர்கள் பிரதமர் சிபாரிசில் பேரவையிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டு ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகின்றனர்.

அமைச்சரவை தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு கூட்டாகப் பொறுப்பு வகிக்க வேண்டும். பேரவை நடவடிக்கைகளில் அமைச்சர்கள் கலந்து கொள்வதோடு பேரவை உறுப்பினர்கள்

கேட்கின்ற கேள்விகளுக்கு அமைச்சர்கள் பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளனர். பேரவையில் அமைச்சரவைக்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை நிறைவேற்றப்பட்டால் அமைச்சரவை பதவி நீங்கும். இங்கு நிறைவேற்றுத்துறையின் செயற்பாடுகளும் ஆயுட்காலமும் பேரவையினால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது.

தேசிய அரசுப் பேரவை நீதித்துறை அதிகாரங்களையும் கொண்டுள்ளது. பேரவையோடு சம்பந்தமான விடயங்களில் சபாநாயகரின் முடிவுகளுக்கு எதிராக எந்தவொரு நீதிமன்றமும் கேள்வி எழுப்ப முடியாது. சில வகை நீதிமன்றங்களை சட்டத்தின் மூலம் பேரவை தாபிக்கும். மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தினதும் மேல் நீதிமன்றத்தினதும் நீதிபதிகளைப் பதவி நீக்கும் தீர்மானம் பேரவையினால் மேற்கொள்ளப்படும்.

இவ்வாறு தேசிய அரசுப் பேரவை சட்ட, நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரங்களை ஒருங்கே குவிக்கப்பட்ட அதியுச்ச அதிகாரத் தாபனமாக விளங்கியது. இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் தேசிய அரசுப் பேரவை பெற்றிருந்த அதிகாரங்களை வேறெந்த சட்டமன்றங்களும் பெற்றிருக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

➤ பிரதிநிதித்துவ முறை

1972 முதலாம் குடியரசு யாப்பின் 77 - 81 சரத்துகள் தேர்தல் தொகுதிகள் பிரிப்பு மற்றும் பிரதிநிதித்துவம் சம்பந்தமாகக் கூறுகின்றது. ஒவ்வொரு குடிசன மதிப்பீட்டைத் தொடர்ந்து நியமிக்கப்படும் தேர்தல் தொகுதி நிர்ணய ஆணைக்குழு இலங்கையை 75,000 மக்களுக்கு ஒரு பிரதிநிதி மற்றும் 1,000 சதுர மைலுக்கு ஒரு பிரதிநிதி என்ற வகையில் தேர்தல் தொகுதிகளாகப் பிரிக்கும்.

முதலாம் குடியரசு யாப்பின்படி அரசியலமைப்பு நிர்ணய சபையின் செயலாளராகக் கடமையாற்றிய நோயல் தித்தவெல தலைமையில் தொகுதி நிர்ணய ஆணைக்குழு அமைக்கப்பட்டது. இக்குழுவின் சிபாரிசுக்கமைய 1975.02.11 ஆம் திகதி யாப்பில் மேற்

கொள்ளப்பட்ட முதலாவது திருத்தப்படி 90,000 மக்களுக்கு ஒரு பிரதிநிதி என மாற்றம் செய்யப்பட்டது.

ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை 1976 இல் ஜனாதிபதி வில்லியம் கோபல்லாவயிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு, 1977 தேர்தலில் அமுல்படுத்தப்பட்டது. இதன்படி சனத்தொகை அடிப்படையில் 143 உறுப்பினர்களும் பரப்பளவு அடிப்படையில் 25 உறுப்பினர்களுமாக மொத்தம் 168 உறுப்பினர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

இதில் 154 தனி அங்கத்தவர் தொகுதிகளிலிருந்து 154 உறுப்பினர்களும் 6 பல அங்கத்தவர் தொகுதிகளிலிருந்து 14 உறுப்பினர்களும் தெரிவாகினர். பேருவளை, ஹரிஸ்பத்துவ, பொத்துவில், மட்டக்களப்பு ஆகியன இரட்டை அங்கத்தவர் தொகுதிகளாகவும் கொழும்பு மத்தி, நுவரெலியா - மஸ்கெலியா என்பன 3 அங்கத்தவர் தொகுதிகளாகவும் கணிக்கப்பட்டன.

அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம்

அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் (Constitutional Court) முதலாம் குடியரசு யாப்பின் புதியவொரு யாப்புசார் நிறுவனமாகும். தேசிய அரசுப் பேரவையில் கொண்டு வரப்படுகின்ற மசோதாக்களின் யாப்புறு தன்மையை பரிசீலிப்பது இதன் நோக்கமாகும். அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் 4 ஆண்டுகள் பதவிக்காலத்திற்கென பிரதமர் சிபாரிசில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் 5 உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தது. எனினும் நீதிமன்ற அமர்வு ஒன்றின் போது 3 பேர் கடமையாற்ற வேண்டும். தேசிய அரசுப் பேரவையின் செயலாளர் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் பதிவாளராக இருக்க வேண்டும் என்பதுடன் அவரே அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தைக் கூட்ட வேண்டும்.

அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வரப்படும் மசோதாக்களை பின்வரும் இரு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்.

1. சாதாரண சட்டமூலம்

2. அவசர சட்டமூலம்

ஒரு சாதாரண சட்டமூலம் தொடர்பாக அதன் ஏதேனும் ஏற்பாடு அரசியலமைப்புடன் ஒத்துப்போகின்றதா எனும் கேள்வி பின்வரும் யாதேனும் ஒரு வகையில் எழுப்பப்படலாம்.

1. சட்டமா அதிபர் தனது அபிப்பிராயத்தை சபாநாயகருக்கு அறிவித்தால்
2. அச்சட்டமூலம் தேசிய அரசுப் பேரவையின் நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்க்கப்பட்டதிலிருந்து ஒரு கிழமைக்குள் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஓர் அரசியல் கட்சியின் தேசிய அரசுப் பேரவையிலுள்ள தலைவர் எழுத்து மூலம் சபாநாயகருக்கு அறிவித்தால்
3. அச்சட்ட மூலம் தேசிய அரசுப் பேரவையின் நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்க்கப்பட்டதிலிருந்து ஒரு கிழமைக்குள் பேரவையின் 20 உறுப்பினர்களேனும் கையொப்பமிட்டு சபாநாயகருக்கு அறிவித்தால்
4. சபாநாயகர் தாமாகக் கருதினால்
5. அச்சட்டமூலம் தேசிய அரசுப் பேரவையின் நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்க்கப்பட்டதிலிருந்து ஒரு கிழமைக்குள் பிரஜை எவரும் தயவுடன் கேட்டு அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் சபாநாயகருக்கு ஆலோசனையளித்தால்

ஒரு முடிவுக்கென குறிப்பிட்ட சட்டமூலம் அரசியலமைப்பு நீதி மன்றத்துக்கு சபாநாயகரால் அனுப்பப்பட வேண்டும். எனினும் தேசிய நலன்கருதி அவசரமென அமைச்சரவை புறக்குறிப்பிடும் ஒரு சட்டமூலமானது சபாநாயகரினால் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட வேண்டும். அரசியலமைப்பு நீதி மன்றத்தின் முடிவு அறிவிக்கப்படும் வரை இதுகுறித்து தேசிய அரசுப் பேரவை எந்த நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ள முடியாது.

அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் முடிவுகளும் அதற்கான காரணங்களும் சபாநாயகருக்கு அனுப்பப்பட வேண்டும். சாதாரண

சட்டமூலம் தொடர்பாக 2 கிழமைக்குள்ளும் அவசர சட்டமூலம் தொடர்பாக கூடிய விரைவில் ஆனாலும் அவ்விடயத்தில் கூட்டம் கூடியதிலிருந்து 24 மணித்தியாலங்களுக்குள் சபாநாயகருக்கு அறிவிக்க வேண்டும்.

அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் தீர்மானம் பின்வருவனவற்றுள் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும்.

1. அதன் அபிப்பிராயத்தின்படி அச்சட்டமூலத்தின் ஏற்பாடுகள் அரசியலமைப்புடன் ஒத்துப்போகின்றன
2. அதன் அபிப்பிராயப்படி அச்சட்ட மூலம் அல்லது அதிலுள்ள ஏதேனும் ஏற்பாடு அரசியலமைப்புடன் ஒத்துப்போகவில்லை
3. அச்சட்ட மூலம் அல்லது அதிலுள்ள ஏதேனும் ஏற்பாடு அரசியலமைப்புடன் ஒத்துப்போகின்றதா என்பது பற்றி அதற்குச் சந்தேகம் உண்டு.

இதில் சட்டமூலம் அல்லது அதிலுள்ள ஏதேனும் ஏற்பாடு அரசியலமைப்புடன் ஒத்துப்போகாதுள்ளது அல்லது அரசியலமைப்புடன் ஒத்துப்போகின்றதா என்பது பற்றி அதற்குச் சந்தேகம் உண்டு என அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் சபாநாயகருக்கு ஆலோசனை வழங்கினால் அச்சட்டமூலம் அரசியலமைப்பைத் திருத்துவதற்குத் தேவையான 2/3 விசேட பெரும்பான்மை மூலமல்லாது சட்டமாக நிறைவேற்றப்பட முடியாது.

அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் முடிவானது சபாநாயகரைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்பதோடு எல்லா நோக்கங்களுக்காகவும் முடிவானதாக இருக்க வேண்டும். இதுகுறித்து நீதியை நிருவகிக்கும் எந்தவொரு நிறுவனமோ ஆளோ அதிகாரியோ விசாரணை செய்யவோ கருத்துரை அல்லது தீர்ப்புக் கூறவோ எவ்வகையிலும் கேள்விக்குட்படுத்தவோ முடியாது.

முதலாம் குடியரசு யாப்பில் தேசிய அரசுப் பேரவை பலமிக்க தாபனமாக அமைக்கப்பட்டதால் அதன் சட்டவாக்க அதிகாரத்திற்கு சவால் விடக்கூடிய எந்தவொரு நிறுவனமும் இருந்துவிடக்

கூடாது என்பதில் அதிக கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. அதனால் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் மிகவும் பலவீனமான முறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் யாப்பு நடைமுறையில் இருந்த காலம் முழுவதும் ஆளும் கட்சி 2/3 பெரும்பான்மை பலத்துடன் திகழ்ந்ததால் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் அவசியமற்ற ஒன்றாக மாறியிருந்தது.

அமைச்சரவை

முதலாம் குடியரசு யாப்பின் அமைச்சரவை பெரும்பாலும் சோல்பரி யாப்பின் அமைச்சரவையை ஒத்ததாகும். எனினும் தேசிய அரசுப் பேரவை நாட்டின் பலமிக்க தாபனமாக அமைக்கப்பட்டதால் அதிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட அமைச்சரவை சோல்பரி யாப்பின் அமைச்சரவையை விட பலமிக்கதாகும். யாப்பின் 92(1) சரத்துப்படி குடியரசின் ஆட்சியை நெறிப்படுத்துவதற்கும் கட்டுப்படுத்துவதற்கும் பொறுப்புடைய அமைச்சரவை காணப்பட வேண்டும். அமைச்சரவை தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு கூட்டாகப் பொறுப்பு வகித்தலும் பொறுப்புக் கூறலும் வேண்டும்.

பிரதம மந்திரியையும் மற்றைய அமைச்சர்களையும் கொண்டதே மந்திரி சபையாகும். பிரதமர் அமைச்சரவையின் தலைவராவார். பொதுத் தேர்தல் முடிவில் பேரவை உறுப்பினர்களில் அதிகமானோரின் நம்பிக்கையைப் பெறக்கூடியவரை ஜனாதிபதி பிரதமராக நியமிக்கிறார். அமைச்சர்களதும் அமைச்சுக்களதும் எண்ணிக்கை, அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டிய பொறுப்புக்கள் என்பவற்றை பிரதமர் தீர்மானிக்க வேண்டும் (94/1).

அவ்விதம் தீர்மானிக்கப்பட்ட அமைச்சுக்களுக்குப் பொறுப்பாக தேசிய அரசுப் பேரவையிலிருந்து ஜனாதிபதி அமைச்சர்களை நியமிக்க வேண்டும் (94/2). அமைச்சரவை அங்கத்தவர்களின் நியமனம் மற்றும் நீக்கம் போன்றவற்றில் பிரதமரின் ஆலோசனையை ஜனாதிபதி நிறைவேற்றுகிறார். எனினும் பிரதமரைப் பதவி நீக்கும் அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்கு இல்லை.

அமைச்சரவையின் பிரதான கடமை நாட்டை நிருவகிப்பதாகும். நாட்டுக்குத் தேவையான சட்டமூலங்களைத் தயாரித்து

அவற்றை தேசிய அரசுப் பேரவையில் நிறைவேற்றச் செய்து அமுல்படுத்தும் பொறுப்பு அமைச்சரவைக்குரியதாகும். அத்துடன் அமைச்சரவை சில விடயங்கள் தொடர்பாக நேரடியாக முடிவெடுத்து நடைமுறைப்படுத்தும். இதற்காக அமைச்சரவை கூட்டுப் பொறுப்புடன் இயங்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

அரச அலுவலர்களின் நியமனம், இடமாற்றம், பதவி நீக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு என்பவற்றிற்கு அமைச்சரவை பொறுப்புடையதாக இருக்க வேண்டும் என்பதுடன் அவை குறித்து தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு பொறுப்புக் கூறவும் வேண்டும் (106). இதன் படி சகல அரச அலுவலர்களின் நியமனம், இடமாற்றம், பதவி நீக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு சம்பந்தமான அதிகாரங்களை அமைச்சரவை செலுத்தும்.

கீழ்நிலை நீதிமன்ற நீதிப திகளதும் நீதித்துறை உத்தியோகத்தர்களதும் நியமனம் நீதிச் சேவைகள் ஆலோசனை சபையின் சிபாரிசில் அமைச்சரவையால் மேற்கொள்ளப்படும் (126). இச்சிபாரிசினை மாற்றியமைக்கும் அதிகாரம் அமைச்சரவைக்கு உண்டு. எனினும் அவ்விதம் செய்யப்படும் மாற்றம் குறித்து அமைச்சரவை தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு அறிவிக்க வேண்டும்.

அமைச்சரவையின் தலைவராகவும் வழிகாட்டியாகவும் விளங்கும் பிரதமர் ஏனைய அமைச்சர்களின் ஒத்துழைப்புடன் பேரவையில் பெரும்பான்மை பலத்தைப் பேணிக்கொண்டு நாட்டில் நிறைவேற்று அதிகாரத்தை செலுத்தும் உண்மையான நிருவாகியாக உள்ளார். பிரதமர் இறந்தாலோ அல்லது இராஜினாமாச் செய்தாலோ அமைச்சரவை கலைந்து விடும்.

அமைச்சர்கள் பேரவைக் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்வதோடு பேரவை உறுப்பினர்களின் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளனர். பேரவையில் பெரும்பான்மை இருக்கும் வரை அமைச்சரவை பதவி வகிக்கும். சிம்மாசனப் பிரசங்கம் தோல்வியடைந்தாலோ அமைச்சரவைக்கு எதிராக பேரவையில் நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை நிறைவேற்றப்பட்டாலோ

அமைச்சரவை பதவி நீங்கும். அமைச்சரவைக்கான செயலாளர் ஒருவர் மற்றும் ஒவ்வொரு அமைச்சுக்குமான செயலாளர்கள் பிரதமர் சிபாரிசில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகின்றனர்.

அரசாங்க சேவை

அரச சேவையாளர்களின் நியமனம், இடமாற்றம், பதவி நீக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு என்பன முதலாம் குடியரசு யாப்பில் அமைச்சரவையின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டுள்ளது. சோல்பரியாப்பில் இவ்வதிகாரங்கள் சுயாதீனமான ஒரு பொதுச் சேவை ஆணைக்குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது.

எனினும் பொதுச் சேவையாளர்களின் பதவி நியமனம், இடமாற்றம், பதவி நீக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு என்பவற்றில் ஒழுங்கு முறை கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக அரச சேவைகள் ஆலோசனை சபையும் (State Services Advisory Board) அரச சேவைகள் ஒழுக்காற்று சபையும் (State Services Disciplinary Board) தாபிக்கப்பட்டன.

அரச சேவைகள் ஆலோசனை சபைக்கு 3 உறுப்பினர்களும் அரச சேவைகள் ஒழுக்காற்று சபைக்கு 3 உறுப்பினர்களும் 4 வருடப் பதவிக் காலத்துக்கென பிரதமர் சிபாரிசில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்களின் சம்பளம், படிகள் என்பன தேசிய அரசுப் பேரவையினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியிலிருந்து வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதுடன் பதவிக்காலத்தில் குறைக்கப்பட கூடாது. இவ்விரு சபைகளுக்கும் தனித்தனியான செயலாளர்கள் அமைச்சரவையினால் நியமிக்கப்படுவர்.

திணைக்களத் தலைவர்களின் நியமனம் குறிப்பிட்ட அமைச்சரின் சிபாரிசில் அரச சேவைகள் ஆலோசனை சபையுடனும் ஏனைய அரச அலுவலர்களின் நியமனம் குறிப்பிட்ட அமைச்சரின் ஊடாக அரச சேவைகள் ஆலோசனை சபையின் சிபாரிசிலும் அமைச்சரவையினால் மேற்கொள்ளப்படும். மேலும் அரச சேவையாளர்களின் இடமாற்றம் அமைச்சரவையினால் நேரடியாக மேற்கொள்ளப்படும்.

அரச சேவையாளர்களது பதவி நீக்கம் மற்றும் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகள் அரச சேவைகள் ஒழுக்காற்று சபையின் சிபாரிசில் குறிப்பிட்ட அமைச்சருக்கு ஊடாக அமைச்சரவையினால் மேற்கொள்ளப்படும்.

நீதிச் சேவை

முதலாம் குடியரசு யாப்பில் கீழ்நிலை நீதிமன்ற நீதிபதிகளதும் நீதிச்சேவை உத்தியோகத்தர்களதும் பதவி நியமனம், இடமாற்றம், பதவி நீக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு என்பன அமைச்சரவைக்கு உரித்தாக்கப்பட்டுள்ளது. நீதிச் சேவை தொடர்பான இவ்வதிகாரங்கள் முன்னர் சுயாதீனமான ஒரு நீதிச் சேவைகள் ஆணைக்குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது.

நீதிச் சேவைகள் ஆலோசனை சபை 5 உறுப்பினர்களையும் நீதிச் சேவைகள் ஒழுக்காற்று சபை 3 மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதிகளையும் கொண்டுள்ளது. இவ்விரு சபைகளின் பதவி வழி உறுப்பினராகவும் தவிசாளராகவும் பிரதம நீதியரசர் கடமையாற்றினார். மற்றைய உறுப்பினர்கள் 4 வருடப் பதவிக்காலத்திற்கென பிரதமர் சிபாரிசில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்களின் சம்பளம், படிகள் என்பன தேசிய அரசுப் பேரவையினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியிலிருந்து வழங்கப்படும் என்பதுடன் பதவிக்காலத்தில் குறைக்கப்பட மாட்டாது.

நீதிச் சேவைகள் ஆலோசனை சபைக்கு தவிசாளரின் ஆலோசனைப்படி செயலாளர் ஒருவர் அமைச்சரவையினால் நியமிக்கப்படுவார். இவர் நீதிச் சேவைகள் ஒழுக்காற்று சபையின் செயலாளராகவும் கடமையாற்றுவார்.

அமைச்சரவை நீதிச் சேவைகள் ஆலோசனை சபையின் ஆலோசனையுடன் ஆட்சேர்ப்புத் திட்டம், நியமன நடவடிக்கை முறை என்பன தொடர்பான விதிகளை ஆக்குதல் மற்றும் சபையின் தத்துவங்கள், பணிகள், கடமைகளைச் செய்யத் தேவையான அலுவல்களை ஏற்பாடு செய்தல் போன்ற கடமைகளை மேற்கொள்ளும்.

மேலும் அமைச்சரவை நீதிச் சேவைகள் ஒழுக்காற்று சபையின் ஆலோசனையுடன் குறிப்பிட்ட நீதிபதிகளதும் நீதிச்சேவை உத்தியோகத்தர்களதும் நடத்தை விதிகளை ஆக்குதல், ஒழுக்காற்று விசாரணகளை நடத்துவதோடு சம்பந்தமான நடவடிக்கை விதிகளை ஆக்குதல் மற்றும் சபையின் கடமைகளைச் செய்வதற்குத் தேவையான காரியங்களை ஏற்பாடு செய்தல் போன்ற கடமைகளை மேற்கொள்ளும்.

கீழ்நிலை நிதிமன்ற நீதிபதிகளதும் நீதிச்சேவை உத்தியோகத்தர்களதும் நியமனம் நீதிச் சேவைகள் ஆலோசனை சபையின் சிபாரிசில் அமைச்சரவையால் மேற்கொள்ளப்படும். இச்சிபாரிசுப்படி எவரையும் நியமிக்காதிருக்கவோ புதியவரை நியமிக்கவோ அமைச்சரவைக்கு அதிகாரம் உள்ளது. எனினும் இம்மாற்றம் குறித்து அமைச்சரவை தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு அறிவிக்க வேண்டும். மேற்குறிப்பிட்ட நீதிபதிகளதும் நீதிச்சேவை உத்தியோகத்தர்களதும் பதவி நீக்கம் நீதிச் சேவைகள் ஒழுக்காற்று சபையினால் மேற்கொள்ளப்படும். எனினும் இதற்கெதிராக நீதி அமைச்சருக்கு ஒரு மேன்முறையீடு செய்யலாம்.

மேலும் குறிப்பிட்ட நீதிபதிகளது பதவி நீக்கம், ஒழுக்கக்கட்டுப்பாடு என்பன தொடர்பான அதிகாரங்களை நீதிச் சேவைகள் ஒழுக்காற்று சபை பிரயோகிக்கும். இச்சபையின் பதவி நீக்க சிபாரிசு நீதி அமைச்சர் ஊடாக அமைச்சரவைக்கு அனுப்பப்பட வேண்டும். தீயொழுக்கத்திற்காக தேசிய அரசுப் பேரவையின் வேண்டுகோளில் ஜனாதிபதியால் பதவி நீக்கப்படலாம்.

நீதித்துறை

முதலாம் குடியரசு யாப்பில் நீதித்துறைக்கு குறிப்பிடத்தக்க அளவு முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டிருக்கவில்லை. சட்டத்துறையான தேசிய அரசுப் பேரவை அதன் தத்துவங்கள், சிறப்புரிமைகள் சம்பந்தமானவற்றில் சட்டப்படி நேரடியாகப் பிரயோகிக்கக் கூடிய விடயங்களில் தவிர் மக்களின் நீதித்துறைத் தத்துவத்தைச் சட்டத்தினால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட நீதிமன்றங்கள் மூலமும் வேறு நிறுவனங்கள் மூலமும் பிரயோகிக்கும்' என சரத்து 5(C)

கூறுகிறது.

அரசியலமைப்பு மூலம் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமும் (Court of Appeal) மேல் நீதிமன்றமும் (High Court) தாபிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் நீதிபதிகள் பிரதமர் சிபாரிசில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் நன்னடத்தை உடையவர்களாக இருக்கும் வரை பதவி வகிப்பர். தேசிய அரசுப் பேரவையின் வேண்டுகோளின் பேரில் ஜனாதிபதியால் இவர்கள் பதவியிலிருந்து நீக்கப்படுவர்.

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் பிரதம நீதியரசரையும் 10 இற்குக் குறையாததும் 20 இற்கு மேற்படாததுமான ஏனைய நீதிபதிகளையும் கொண்டது. இவர்களின் பதவிக்காலம் 1971 ஆம் ஆண்டின் 44 ஆம் இலக்க மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற சட்டத்தின்படி 62 வயதாக இருக்க வேண்டும் என்பதோடு மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் பதவிக்காலம் 61 வயதாக இருக்க வேண்டும். இந்நீதிபதிகளின் சம்பளம் தேசிய அரசுப் பேரவையினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியிலிருந்து வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதோடு பதவிக்காலத்தில் குறைக்கப்பட முடியாது.

1972 குடியரசு யாப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்கள்			
இல.	திகதி	கட்சி	விடயம்
1.	1975.02.11	SLFP	தொகுதி ரீதியான பிரதிநிதித்துவ எண்ணிக்கைக்கு 75,000 மக்கள் தொகை என்பது 90,000 எனத் திருத்தம்
2.	1977.10.04	UNP	நிறைவேற்று அதிகாரங் கொண்ட ஜனாதிபதி முறை அறிமுகம். 1978.02.04 இல் அமுல்

2 ஆம் குடியரசு அரசியலமைப்பு – 1978

அறிமுகம்

2 ஆம் குடியரசு அரசியலமைப்பு 1978 ஆம் ஆண்டு உருவாக் கப்பட்டது. இது 'இலங்கை ஜனநாயக சோசலிசக் குடியரசின் அரசியலமைப்பு' என்றே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினதும் J.R. ஜயவர்தனவினதும் நீண்டகால நோக்கமாகக் காணப்பட்ட ஜனாதிபதி ஆட்சி முறையுட னான புதிய அரசியலமைப்பு பல புதிய அம்சங்களைக் கொண்டு இன்றுவரை நடைமுறையில் உள்ளது.

இலங்கையில் பாராளுமன்ற ஆட்சி முறையிலும் முதலாம் குடியரசு யாப்பிலும் அதிருப்தி கொண்ட ஐக்கிய தேசியக் கட்சி புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்குவதினூடாக பாராளுமன்ற முறையை உள்ளடக்கிய ஜனாதிபதி ஆட்சி முறையையும் முதலா ளித்துவ ஜனநாயக ஏற்பாடுகளையும் நடைமுறைப்படுத்த விரும் பியது.

2 ஆம் குடியரசு யாப்பு ஐக்கிய அமெரிக்கா, பிரித்தானியா

ஆகிய நாடுகளின் அரசாங்க முறைகளைக் கொண்ட ஒரு கலப்பு முறையாகக் காணப்படுகிறது. பெரும்பாலும் இது பிரான்சிய அரசியலமைப்பை ஒத்திருப்பதால் இந்த யாப்பை 'ஆசியாவின் கோலிஸ்ட் முறைமை' (The Gaullist System in Asia) எனும் தலைப் பிலான நூலில் A.J. வில்சன் விளக்கியுள்ளார்.

இதில் முதலாம் குடியரசு யாப்பிலுள்ள சில விடயங்கள் மாற்றங்களுடன் தொடர்ந்து இடம்பெறுவதோடு பல புதிய விடயங்கள் காணப்படுகின்றன. செல்வாக்கிழந்திருந்த நீதித்துறை 3 ஆவது சக்தியாக புதிய யாப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது.

1977 ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தலுக்கான விஞ்ஞாபனத்தில் ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறையைக் கொண்ட புதிய யாப்பை உருவாக்கும் மக்கள் சம்மதத்தை ஐக்கிய தேசியக் கட்சி கோரியிருந்தது. இதன்படி பொதுத்தேர்தலில் அக்கட்சிக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற 5/6 ஆசனங்களைக் கொண்டு (140/168) முதலாம் குடியரசு யாப்பை அகற்றி 1978 செப்டெம்பர் 7 ஆம் திகதி முதல் 2 ஆம் குடியரசு யாப்பை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தது. 1978 முதல் இதுவரை யாப்பில் 'அரசியலமைப்புக்கான 20 ஆம் திருத்தம்' வரை 19 திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

எனினும் நிறைவேற்று அதிகாரங் கொண்ட ஜனாதிபதிப் பதவி முதலாங் குடியரசு யாப்பில் 1977.10.20 ஆம் திகதி மேற்கொள்ளப்பட்ட 2 ஆம் திருத்தத்தின்படி 1978.02.04 ஆம் திகதி நடைமுறைக்கு வந்துவிட்டது.

2 ஆம் குடியரசு யாப்பின் முக்கிய அம்சங்கள் வருமாறு.

- மக்கள், அரசு, இறைமை
- பௌத்த மதம்
- அடிப்படை உரிமைகள்
- மொழி
- பிரஜா உரிமை

- அரசு கொள்கையின் வழிகாட்டிக் கோட்பாடுகளும் அடிப்படைக் கடமைகளும்
- குடியரசு ஜனாதிபதி
- பாராளுமன்றம்
- அமைச்சரவை
- மக்கள் தீர்ப்பு
- அரசியலமைப்பைத் திருத்துதல்
- நீதித்துறை
- நிருவாகத்துக்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர் (ஓம்புட்ஸ்மன்)
- விகிதாசார தேர்தல்
- மாகாண சபை முறை
- உள்ளூராட்சி சபைகள்
- பாராளுமன்றப் பேரவை
- இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு

மக்கள், அரசு, இறைமை

2 ஆம் குடியரசு யாப்பின் முதலாம் அத்தியாயம் மக்கள், அரசு, இறைமை சம்பந்தமாகக் கூறுகின்றது. இலங்கை சுதந்திரமும் இறைமையும் தன்னாதிக்கமும் கொண்ட ஜனநாயக சோசலிசக் குடியரசு என்றும் ஒற்றையாட்சி அரசு என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இலங்கைக் குடியரசில் இறைமை மக்களுக்குரியதாகவும் பரா தீனப்படுத்த முடியாததாகவும் இருக்கும் என்பதுடன் இறைமை என்பது ஆட்சித் தத்துவங்கள், அடிப்படை உரிமைகள், வாக்குரிமை என்பவற்றை உள்ளடக்கும்.

மக்களின் சட்டவாக்க அதிகாரம் மக்களினால் தெரிவு செய்யப் பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட பாராளுமன்றத்தினாலும் மக்கள்

தீர்ப்பின்போது மக்களாலும் பிரயோகிக்கப்படும். இலங்கையின் பாதுகாப்பு உள்ளிட்ட மக்களின் நிறைவேற்றுத்துறை அதிகாரம் மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட குடியரசு ஜனாதிபதியால் பிரயோகிக்கப்படும்.

மக்களின் நீதித்துறை அதிகாரம் பாராளுமன்றம் தொடர்பான விடயங்களில் பாராளுமன்றத்தாலும் ஏனைய விடயங்களில் அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டங்களினால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட நீதிமன்றங்கள், நியாய சபைகள், நிறுவனங்கள் மூலமும் பிரயோகிக்கப்படும். இவ்வாறு மக்களின் இறைமை பிரயோகிக்கப்படும் விதம் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது.

யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகளானது யாப்பில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளதைத் தவிர வேறெந்த வகையிலும் குறைக்கப்படவோ மட்டுப்படுத்தப்படவோ கூடாது. 18 வயதை அடைந்த வாக்காளர் இடாப்பில் பெயருள்ள ஒவ்வொரு பிரஜைக்கும் வாக்குரிமை உண்டு.

இலங்கைக் குடியரசின் ஆள்புலமானது யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ள 25 நிருவாக மாவட்டங்களையும் அதன் ஆள்புல நீர்ப்பரப்புக்களையும் கொண்டிருக்கும். குடியரசின் தேசியக் கொடி யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ளவாறு சிங்கக் கொடியாக இருக்க வேண்டும். தேசிய கீதம் யாப்பில் சொல்லப்பட்டவாறான அமைப்பைக் கொண்ட 'சிறீ லங்கா தாயே' என்பதாகவும் தேசிய தினம் பெப்ரவரி 4 ஆம் திகதியாகவும் இருக்க வேண்டும்.

வாக்கு உங்கள் உரிமை (Vote is Your Right)

சர்வசன வாக்குரிமை குடியுரிமையொன்றாகும். அரசியலமைப்பினால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ள மக்களுக்குள்ள இறைமையை உண்மையாகவே பிரயோகிக்க முடிவது வாக்குரிமையூடாகவேயாகும். இதற்காக வாக்காளர் இடாப்பில் பெயர் உட்சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் இன்றியமையாததாகும். வாக்காளர் இடாப்பில் பெயரை உட்சேர்த்தலும் வாக்களித்தலும் மக்களுக்குள்ள உரிமையொன்றாகும்.

- தேர்தல் ஆணைக்குழு -

பௌத்த மதம்

2 ஆம் குடியரசு யாப்பின் 2 ஆம் அத்தியாயம் பௌத்த மதம் சம்பந்தமாகக் கூறுகிறது. அதன் 9 ஆம் சரத்து 'இலங்கை குடியரசில் பௌத்த மதத்துக்கு முதன்மைத் தானம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதோடு யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ள மத ரீதியான உரிமைகளை எல்லா மதங்களுக்கும் உத்தரவாதமளிக்கும் அதே வேளை பௌத்த சாசனத்தைப் பாதுகாத்தலும் பேணி வளர்த்தலும் அரசின் கடமையாக இருக்க வேண்டும்' எனக் கூறுகிறது.

பல மதங்களைக் கொண்ட இந்நாட்டில் ஒரு மதத்திற்கு மாத்திரம் உயர் அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டிருப்பது ஏனைய மதத்தவர்களிடையே அச்ச உணர்வையும் கசப்புணர்வையும் தோற்றுவித்ததோடு இலங்கை இனப்பிரச்சினைக்கும் இதுவொரு காரணமாகியது.

அடிப்படை உரிமைகள்

அரசியலமைப்பின் 3 ஆம் அத்தியாயம் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிக் கூறுகிறது. முன்னரை விட இந்த யாப்பில் உரிமைகள் விரிவாக விபரிக்கப்பட்டுள்ளதுடன் பாதுகாப்புப் பொறிமுறைகளும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வரிமைகள் வருமாறு.

▪ சரத்து - 10

ஆள் ஒவ்வொருவரும், தான் விரும்பும் மதத்தை அல்லது நம்பிக்கையை உடையவராக இருப்பதற்கான அல்லது மேற்கொள்வதற்கான சுதந்திரம் உட்பட, சிந்தனை செய்யும் சுதந்திரம், மனசாட்சியைப் பின்பற்றும் சுதந்திரம், மத சுதந்திரம் என்பவற்றுக்கு உரித்துடையவராதல் வேண்டும்.

▪ சரத்து - 11

ஆளுவரும் சித்திரவதைக்கு, அல்லது கொடூரமான, மனிதாபிமானமற்ற அல்லது இழிவான நடாத்துகைக்கு அல்லது தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்படலாகாது.

யாப்பின் 12 ஆம் சரத்து பின்வரும் உரிமைகளைப் பற்றிக் கூறுகிறது.

1. சட்டத்தின் முன் ஆட்கள் எல்லோரும் சமமானவர்கள் என்பதுடன் அவர்கள் சட்டத்தினால் சமமாகப் பாதுகாக்கப்படுவதற்கும் உரித்துடையவர்கள்.
2. இனம், மதம், மொழி, சாதி, பால், அரசியற் கொள்கை அல்லது பிறப்பிடம் காரணமாக அல்லது அத்தகைய காரணங்களுள் எந்த ஒன்று காரணமாகவும் எந்தப் பிரஜையையும் ஓரங்கட்டுதல் கூடாது.

எனினும் பகிரங்க சேவை, நீதித்துறைச் சேவை, உள்ளூராட்சிச் சேவையில், பகிரங்கக் கூட்டுத்தாபன சேவையில் உள்ள ஏதேனும் ஊழியத்திற்கான அல்லது பதவிக்கான கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு ஏதேனும் மொழியை அறிந்திருந்தல் நியாயமாக அவசியப்படி அப்பதவிக்கான தகைமையாக அம்மொழியில் போதிய அறிவை நியாயமான காலத்தினுள் பெற வேண்டுமென ஆளொருவர் தேவைப்படுத்தப்படுவது சட்டமுறையானதாக வேண்டும்.

மேலும் அவ்ஊழியத்திற்கான அல்லது பதவிக்கான பணிகளுள் எவற்றையும் ஏதேனும் மொழியை அறிந்திருந்தால் தவிர வேறு விதத்தில் நிறைவேற்ற முடியாமலிருந்தால் அத்தகைய ஏதேனும் ஊழியத்துக்கு அல்லது பதவிக்குச் சேர்த்துக் கொள்வதற்கான தகைமையாக அம்மொழியில் போதிய அறிவைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென ஆளொருவர் தேவைப்படுத்தப்படுவது சட்டமுறையானதாகும்.

3. எவரும் இனம், மதம், மொழி, சாதி, பால் காரணமாக அல்லது அத்தகைய காரணங்களுள் எந்த ஒன்று காரணமாகவும், கடைகள், பொது உணவுச்சாலைகள், விடுதிகள், பொதுக்களியாட்டவிடங்கள், தனது மதத்துக்குரிய பொது வழிபாட்டிடங்கள் என்பவற்றிற்குச் செல்லுதல் தொடர்பில் ஏதேனும் தகுதியினத்துக்கோ பொறுப்புக்கோ மட்டுப்பாட்டுக்கோ நிபந்தனைக்கோ உட்பட்டவராதல் கூடாது.

4. இவ்வறுப்புரையிலுள்ள எதுவும், பெண்கள் அல்லது பிள்ளைகள் அல்லது இயலாமையுள்ள ஆட்களின் முன்னேற்றத்துக்காக சட்டத்தின் மூலம், துணைநிலைச் சட்டவாக்கத்தின் மூலம் அல்லது ஆட்சித்துறை நடவடிக்கை மூலம் சிறப்பு ஏற்பாடு செய்யப்படுவதைத் தடுத்தலாகாது.

மேலும் யாப்பின் 13 ஆம் சரத்து பின்வரும் நீதி உரிமைகளை வழங்குகிறது.

1. சட்டப்படியன்றி எவரும் கைது செய்யப்படலாகாது. கைது செய்யப்படுவதற்கான காரணம் கைது செய்யப்படுபவருக்கு அறிவிக்கப்பட வேண்டும்.
2. கட்டுக்காவலில் வைத்திருக்கப்படும், தடுத்து வைத்திருக்கப்படும் அல்லது வேறு வகையில் சொந்தச் சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டிருக்கும் ஒவ்வொருவரும், சட்டப்படி மிக அண்மையிலுள்ள தகுதி வாய்ந்த நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி முன்னிலையில் கொண்டு வரப்பட வேண்டும் என்பதுடன், சட்டப்படி அந்நீதிபதியினால் ஆக்கப்படும் கட்டளைப்படியன்றியும் அதன் நியதிகளின்படியன்றியும் தொடர்ந்தும் கட்டுக்காவலில் வைத்திருக்கப்படுதலோ தடுத்து வைக்கப்படுதலோ சொந்தச் சுதந்திரம் பறிக்கப்படுதலோ ஆகாது.
3. தவறொன்றுக்குக் குற்றஞ்சாட்டப்படும் எவரும் குறித்த நீதிமன்றமொன்றினால் நடாத்தப்படும் நியாயமான விளக்கத்தில் அவர் நேரடியாகவோ அல்லது சட்டத்தரணி மூலமோ பேசுவதற்கு உரித்துடையவராக வேண்டும்.
4. சட்டப்படி குறித்த நீதிமன்றக் கட்டளைப்படியன்றி, எவரும் மரண தண்டனையினால் அல்லது சிறைத் தண்டனையினால் தண்டிக்கப்படக் கூடாது. புலனாய்வு அல்லது விளக்கம் முடியும் வரையில் ஆளொருவரைக் கைது செய்து வைத்திருத்தல், கட்டுக்காவலில் வைத்திருத்தல், தடுத்து வைத்திருத்தல் அல்லது அவரது சொந்தச் சுதந்திரத்தை வேறு வகையில் பறித்தல் தண்டனையாக அமையலாகாது.

5. ஒவ்வொருவரும் அவர் குற்றவாளியென நிரூபிக்கப்படும் வரை சுத்தவாளியாகக் கருதப்பட வேண்டும். எனினும் குறிப்பிட்ட நிகழ்வுகளை நிரூபிப்பதற்கான பொறுப்பை குற்றஞ்சாட்டப் பட்ட ஆளொருவர் மீது சட்டம் சுமத்தலாம்.
6. புரியப்பட்ட நேரத்தில் தவறொன்றாக இல்லாத ஏதேனும் செயல் அல்லது செய்யாமை காரணமாக ஆளொருவரும் தவறொன்றுக்குக் குற்றவாளியாகக் கூடாது என்பதுடன் அத்தவறு புரியப்பட்ட நேரத்தில் வலுவிலிருந்த தண்டத்திலும் பார்க்க கடுமையான தண்டம் எதுவும் அத்தகைய தவறுக்கு விதிக்கப் படவும் கூடாது.

தேசங்கள் என்ற சமுதாயத்தினால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சட்டத்தின் பொதுவான நெறிகளுக்கிணங்க எச்செயல் அல்லது செய்யாமை, அது புரியப்பட்ட நேரத்தின்போது குற்றமாக இருந்திருக்குமோ, அச்செயலுக்காக அல்லது செய்யாமைக்காக எவரையும் விசாரித்தலையும் அவருக்குத் தண்டனை அளித்தலையும் இவ்வறுப்புரையிலுள்ள எதுவும் பாதிக்கக் கூடாது.

தவறொன்றுக்கு ஆகக் குறைந்த தண்டமொன்றை விதிக்கும் படி தேவைப்படுத்துதல் அத்தகைய தவறு புரியப்பட்ட நேரத்தில் அத்தகைய தவறுக்கென விதிக்கப்பட்ட ஆகக்கூடிய தண்டத்தை அத்தகைய தண்டம் விஞ்சுவதாக இல்லாதிருப்பின் இவ்வறுப்புரையின் மீறுகையாக இருத்தலாகாது.

குடிவரவு, குடியகல்வு சட்டத்தின் அல்லது 1967 ஆம் ஆண்டின் 14 ஆம் இலக்க இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்த (அமுலாக்க) சட்டத்தின் அல்லது அவற்றிற்குப் பதிலாக ஆக்கப்படக்கூடியவாறான அத்தகைய வேறு சட்டத்தின் ஏற்பாடுகளின் கீழ் ஆக்கப்பட்ட அகற்றற் கட்டளையின் காரணமாக அல்லது துறை கடத்தும் கட்டளை காரணமாக ஆளொருவரைக் கைது செய்தல், கட்டுக்காவலில் வைத்திருத்தல், தடுத்து வைத்திருத்தல் அல்லது அவரின் சொந்தச் சுதந்திரத்தை வேறு வகையில் பறித்தல் இவ்வறுப்புரையை மீறுவதாக அமையாது.

மேலும் ஒவ்வொரு பிரசையும் பின்வருவனவற்றுக்கு உரித்து

டையவர் என யாப்பு கூறுகிறது. (14/1)

- ▶ வெளியிடுதல் உட்பட பேச்சுச் சுதந்திரமும் கருத்துத் தெரிவிக்கும் சுதந்திரமும்
- ▶ அமைதியான முறையில் ஒன்று கூடுவதற்கான சுதந்திரம்
- ▶ ஒருங்கு சேர்வதற்கான சுதந்திரம்
- ▶ தொழிற் சங்கமொன்றை அமைக்கவும் அதில் சேரவுமான சுதந்திரம்
- ▶ தனியாகவோ மற்றவர்களுடன் சேர்ந்தோ பகிரங்கமாகவோ அந்தரங்கமாகவோ தனது மதத்தை அல்லது நம்பிக்கையை வழிபாட்டிலும் அனுசரிப்பிலும் சாதனையிலும் போதனையிலும் வெளிக்காட்டுவதற்கான சுதந்திரம்
- ▶ தனியாகவோ ஏனையவர்களுடன் சேர்ந்தோ தனது சொந்தக் கலாசாரத்தை அனுபவிப்பதற்கும் மேம்படுத்தவதற்கும், தனது சொந்த மொழியைப் பயன்படுத்துவதற்குமான சுதந்திரம்
- ▶ ஏதேனும் சட்டப்படியான முயற்சியில், உயர்தொழிலில், வியாபாரத்தில், தொழிலில் அல்லது தொழில் முயற்சியில் தானாகவோ ஏனையவர்களுடன் சேர்ந்தோ ஈடுபடுவதற்கான சுதந்திரம்
- ▶ இலங்கை முழுவதும் தடையின்றி நடமாடுவதற்கும், தான் விரும்பிய இடத்தில் வசிப்பதற்குமான சுதந்திரம்
- ▶ இலங்கைக்கு திரும்பி வருவதற்கான சுதந்திரம்

அத்துடன் வேறு ஏதேனும் நாட்டின் பிரஜை ஒருவராக இல்லாதிருப்பவரும் இவ்வரசியலமைப்பு தொடங்குவதற்கு நேர் முன்னர் இலங்கையில் நிரந்தரமாகவும் சட்டப்படியும் வதிவிலிருந்தவரும், தொடர்ந்து அவ்வாறு வதிவிலிருப்பவருமான ஆளொருவர், அரசியலமைப்பு தொடங்கியதிலிருந்து 10 ஆண்டுகளைக் கொண்ட ஒரு காலப்பகுதிக்கு இவ்வறுப்புரையின்

(1) ஆம் பந்தியில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உரிமைகளுக்கு உரித் துடையவராக வேண்டும் (14/2).

அரசியலமைப்பின் 19 ஆம் திருத்தத்தின் 14A எனும் புதிய உறுப்புரையின் மூலம் தகவல் அறியும் உரிமை அடிப்படை உரிமைகளில் ஒன்றாக சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பிரஜையும் பிரஜை ஒருவரின் உரிமைகளைப் பிரயோகிப்பதற்கு தேவைப்படுத் தப்படுவதும் அரசாங்க தாபனங்களில் வைத்திருக்கப்படுவது மான ஏதேனும் தகவலை சட்டப்படி பெற அணுகுவதற்கான உரிமையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். எனினும் இத்தகவல் பெறுதல் தொடர்பாகக் கூறப்பட்டுள்ள கட்டுப்பாடுகளானது ஏற்கனவே பல்வேறு வழிகளில் தகவல்களைப் பெற்று வெளியிடும் ஊடக நிறுவனங்களுக்கு சட்ட ரீதியான புதிய அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்தலாம்.

யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் மட்டுப் படுத்தப்படலாம். தேசிய பாதுகாப்பு, இன - மத - நல்லுறவு, பாராளுமன்ற சிறப்புரிமை, நீதிமன்ற அவமதிப்பு, மாணநஷ்டம், தவறு புரியத் தூண்டுதல், தேசிய பொருளாதாரம், பொதுமக்கள் ஒழுங்கு, பொதுமக்கள் சுகாதாரம் அல்லது ஒழுக்கத்தைப் பாதுகாத்தல் அல்லது மற்றவர்களின் உரிமைகள், சுதந்திரங்களைப் பேணுதல் போன்ற நோக்கங்களுக்காக இவ்வரிமைகள் சட்டத்தின் மூலம் மட்டுப்படுத்தப்படலாம் (சரத்து 15).

அடிப்படை உரிமையானது ஆட்சித்துறை நடவடிக்கை அல்லது நிருவாக நடவடிக்கை மூலம் மீறப்பட்டமை அல்லது உடனடியாக மீறப்படவுள்ளமை தொடர்பில் உயர் நீதிமன்றத்தில் முறையீடு செய்யும் ஏற்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது. அத்துடன் ஒம்புட்ஸ்மன், இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு போன்றவற்றிலும் முறைப்பாடு செய்யலாம். (சரத்து 17)

இவ்விதம் 2 ஆம் குடியரசு யாப்பில் உரிமைகள் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ள போதிலும் உயிர் வாழும் உரிமை, கல்வி கற்கும் உரிமை, சொத்துரிமை, குழு உரிமை போன்ற மிக முக்கிய உரிமைகள் குறிப்பிடப்படாததுடன் இவ்வரிமைகளின் மட்டுப்ப

டுத்தல் ஏற்பாடு களானது உரிமைகளின் நடைமுறைப் பிரயோகத்தை கேள்விக் குறியாக்கியுள்ளது.

பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் (PTA)

பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் (Prevention of Terrorism Act - PTA) 1978 இல் உருவாக்கப்பட்டது. இதன்மூலம் பயங்கரவாத செயற்பாடுகளோடு தொடர்புபட்ட ஆட்கள் என சந்தேகிக்கப்படுவோரை கைது செய்யவும் தடுத்து வைத்து விசாரணை செய்யவும் பாதுகாப்புப் பிரிவினருக்கு கூடிய அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இது தொடர்பான ஏற்பாடுகள் 1979 ஆம் ஆண்டின் 48 ஆம் இலக்கச் சட்டத்தின் மூலம் (1979 ஜூலை 24) செய்யப்பட்டுள்ளன. இச்சட்டம் 1982 ஆம் ஆண்டின் 10 இலக்க மற்றும் 1988 ஆம் ஆண்டின் 22 ஆம் இலக்க சட்டங்களின் மூலம் திருத்தப்பட்டுள்ளது.

மேலும் இச்சட்டத்தை முழுமையாக அகற்றி பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டம் (Counter Terrorism Act) - CTA என்ற பெயரில் புதிய சட்டத்தை உருவாக்கும் ஒரு முயற்சியாக 2018 செப் டெம்பர் 17 இல் அதிவிசேட வர்த்தமானியில் பிரசுரிக்கப்பட்ட சட்டமூலம் 2018 ஒக்டோபர் 9 இல் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

ICCPR

2007 ஆம் ஆண்டின் 56 ஆம் இலக்க குடியியல், அரசியல் உரிமைகள் மீதான சர்வதேச உடன்படிக்கை (ICCPR) சட்டம் 2007 நவம்பர் 16 ஆம் திகதி அத்தாட்சிப்படுத்தப்பட்டது.

இச்சட்டத்தின்படி ஆளொருவர் போரைப் பரப்புதலோ அல்லது பாரபட்சத்தை, எதிர்ப்பு உணர்ச்சியை, வன்முறையைத் தூண்டுவதாக அமையும் தேசிய, இன, மத ரீதியான பகைமையை ஆதரித்தலோ ஆகாது. இத்தவறொன்றைப் புரிவதற்கு எத்தனிக்கும், அதனைப் புரிவதில் உதவி புரியும் அல்லது உடந்தையாக இருக்கும் அல்லது புரியப் போவதாக

அச்சுறுத்துகின்ற ஒவ்வொருவரும் இச்சட்டத்தின் கீழ் தவறொன்றுக்குக் குற்றவாளியாதல் வேண்டும்.

இத்தவறொன்றைப் புரிந்தமைக்கு குற்றவாளியாகக் காணப்பட்ட ஆளொவரும் மேல் நீதிமன்றத்தால் குற்றத் தீர்ப்பளிக்கப்படுவதன் மூலம் 10 ஆண்டுகளை விஞ்சாத கடுழிய சிறைத்தண்டனையால் தண்டிக்கப்பட வேண்டும். இத்தவறொன்று பிடியாணையின்றி கைது செய்யப்படக் கூடியதும் பிணையில் விடுவிக்கப்பட முடியாததுமாக வேண்டும் என்பதுடன், அத்தவறொன்றுக்காக சந்தேகிக்கப்பட்ட அல்லது குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட ஆளொவரும் விதிவிலக்கான சூழ்நிலைகளில் மேல் நீதிமன்றத்தினால் தவிர பிணையில் விடுவிக்கப்படலாகாது.

மேலும் சிறுவர் உரிமைகள், பிரஜைகளுக்கான சில உரிமைகள், இவ்வரிமைகள் மீறப்படுகின்ற போது மேல் நீதிமன்றத்தில் முறையிடும் ஏற்பாடு என்பனவும் இச்சட்டத்தில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன.

1966 டிசம்பர் 16 இல் ஐ.நா. பொதுச்சபையால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு 1980 மார்ச் நடைமுறைக்கு வந்த இவ்வொப்பந்தத்தை 1980 ஜூன் 11 இல் இலங்கை அரசு அங்கீகரித்தது. இவ் ஒப்பந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே இச்சட்டம் உருவாக்கப்பட்டது.

✓ தகவல் அறியும் சட்டம் (RTI)

தகவல் அறியும் சட்டம் 2016 ஓகஸ்ட் 4 ஆம் திகதி அத்தாட்சிப் படுத்தப்பட்டு 6 மாதங்களின் பின்னர் 2017 பெப்ரவரி 3 ஆம் திகதி நடைமுறைக்கு வந்தது. இது 2016 ஆம் ஆண்டின் 12 ஆம் இலக்கச் சட்டம் என அழைக்கப்படுகிறது.

இச்சட்டத்தின் பிரதான நோக்கம் தகவலைப் பெற அணுகுவதற்கான உரிமைக்கு ஏற்பாடு செய்வதற்கும் அணுகுவது மறுக்கப்படக்கூடிய காரணங்களை குறிப்பிடுவதற்கும் தகவலுக்கான

உரிமை ஆணைக்குழுவைத் தாபிப்பதற்கும் தகவல் அலுவலர்களின் நியமனத்திற்கும் தகவலைப் பெறுவதற்கான நடவடிக்கை முறைகளைத் தருவதற்கும் அவற்றுடன் தொடர்புபட்டிருப்பதற்குமாகும்.

தகவலைப் பெற அணுகுவதற்கான உரிமைக்குப் பயன்கொடுப்பதன் மூலம் பொது அதிகார சபைகளின் வெளிப்படைத்தன்மை மற்றும் பொறுப்புக் கூறும் பண்பாட்டைப் பேணிவளர்த்து அதன்மூலம் இலங்கை மக்கள் ஊழலை எதிர்த்து நிறுத்தல், பொறுப்புக் கூறும் தன்மை, நல்லாட்சியை மேம்படுத்துதல் ஊடாக முழுமையாகப் பங்கேற்கக் கூடியதும் நாட்டின் பொது வாழ்வில் தீவிரமாகப் பங்கேற்கக் கூடியதுமாக இருக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

இதன்படி சட்டத்தில் தகவலைப் பெற இருக்கும் உரிமையை முன்னெடுப்பதற்காக 'தகவலுக்கான உரிமை ஆணைக்குழு' (Right to Information Commission) ஒன்று தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் 5 உறுப்பினர்கள் காணப்படுவர். இவர்கள் திறமையை வெளிக்காட்டி பொது வாழ்வில் சிறந்து விளங்குகின்றவர்களாகவும் அனுபவம், சட்டம், ஆட்சியியல், பொது நிருவாகம், முகாமைத்துவம் ஆகிய துறைகளைச் சேர்ந்தவர்களிலிருந்து தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர்.

பிரஜை ஒருவருக்கு யாதேனும் அரசு நிறுவனத்தின் உடைமை அல்லது அதன் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள தகவலைப் பெற இச்சட்டம் வழிவகுக்கிறது. எனினும் பின்வரும் சூழ்நிலைகளில் தகவலை அணுகுவதற்கான கோரிக்கை மறுக்கப்படலாம்.

- ▶ எந்தவொரு பொது அக்கறையற்ற தனிப்பட்ட தகவல்
- ▶ அரசின் பாதுகாப்பையும் சர்வதேச உறவுகளையும் பாதிக்கக்கூடிய தகவல்
- ▶ நாணயம், வங்கி, வரி, வரவு செலவு, வெளிநாட்டு வியாபாரம் தொடர்பில் இலங்கையின் பொருளாதாரத்தைப் பாதிக்கக் கூடிய தகவல்

- ▶ பாதிப்பை விளைவிக்கும் வியாபார இரகசியங்கள், புலமைச் சொத்து தொடர்பான தகவல்
- ▶ மருத்துவப் பதிவேடுகள் தொடர்பான தகவல்
- ▶ எவரேனும் அலுவலருக்கும் பொது அலுவலருக்கும் இடையிலான வெளிப்படுத்த அனுமதிக்கப்படாத ஏதேனும் தொடர்பாடல்
- ▶ நம்பக உறவின் நிலைத்திருத்தலுக்கு இரகசியமாக வைத்திருக்க வேண்டிய தகவல்
- ▶ ஏதேனும் குற்றச் செயலை கண்டறிதலில் இடையூறு விளைவிக்கக் கூடியதும் சட்ட நடைமுறையைப் பாதிக்கக்கூடியதுமான தகவல்
- ▶ மூன்றாம் தரப்பு வெளியிட விரும்பாத தகவல்
- ▶ நீதிமன்ற அவமதிப்பாக இருக்கும் தகவல்
- ▶ பாராளுமன்றத்தினதும் மாகாண சபையினதும் சிறப்புரிமை மீறலாக அமையும் தகவல்
- ▶ பரீட்சைத் திணைக்களத்தால் நடத்தப்படும் பரீட்சையொன்றின் தரத்திற்கு தீங்காக அமையும் தகவல்
- ▶ அமைச்சரவையில் முடிவெடுக்கப்பட்டிருக்காத அமைச்சரவைக் குறிப்பு தொடர்பான தகவல்

தகவலுக்கான கோரிக்கை கொண்ட விண்ணப்பமொன்றை (RTI-1) அரசு தாபனமொன்றின் தகவல் அலுவலருக்கு அனுப்பலாம். 14 நாட்களுக்குள் (கூடியது - 21 நாட்கள்) தகவல் தர மறுக்கப்பட்டால் அத்தாபனத்தின் குறித்தளிக்கப்பட்ட அலுவலருக்கு மேன்முறையீடு (RTI-10) செய்யலாம். அவரும் தகவல் தர மறுத்தால் 2 மாதங்களுக்குள் தகவல் உரிமை ஆணைக்குழுவுக்கு மேன்முறையீடு செய்யலாம்.

அதிலும் திருப்தி காணாவிட்டால் ஒரு மாதத்துக்குள் மேன்

முறையீட்டு நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தாக்கல் செய்யலாம். குற்றவாளியாகக் காணப்படுபவருக்கு ரூ.50,000 இற்குக் குறையாத அபராதம் அல்லது 2 வருடங்களுக்குக் குறையாத சிறை அல்லது இரண்டுமோ தண்டனையாக வழங்கப்படும். இச்சட்டத்தின் பயனுறு அமுலாக்கலை உறுதிப்படுத்துவது வெகுஜன ஊடக அமைச்சின் பொறுப்பாகும்.

பாராளுமன்றத்தில் RTI		
தகவலுக்கான உரிமைச் சட்டம் (Right to Information) 2016.06.24 ஆம் திகதி பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேறியது. இச்சட்டம் முதலாம் வாசிப்பிற்கென பாராளுமன்ற மறுசீரமைப்பு மற்றும் வெகுஜன ஊடக அமைச்சர் கயந்த கருணாதிலகவினால் 2016.03.24 ஆம் திகதி சபையில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருந்தது. சட்டமூலம் தொடர்பிலான மனுக்களை உயர் நீதிமன்றம் ஆராய்ந்து 2/3 பெரும்பான்மையில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் எனக்கூறிய விடயங்கள் அகற்றப்பட்டு 2016.06.23 ஆம் திகதி 2 ஆம் வாசிப்பு மீதான விவாதம் ஆரம்பித்து 2016.06.24 வரை நடைபெற்று அன்றைய தினம் திருத்தங்களுடன் வாக்கெடுப்பின்றி இச்சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது.		
RTI தொடர்பான சட்ட, நிருவாக ஒழுங்குகள்		
விடயம்	சட்ட அந்தஸ்து	திகதி
தகவல் அறியும் உரிமை	அரசியலமைப்பு ஏற்பாடு (19 ஆம் திருத்தம்)	2015.05.15
தகவல் உரிமைச் சட்டம்	2016 ஆம் ஆண்டின் 12 ஆம் இலக்கச் சட்டம்	2016.08.04
அமுலாக்கல் திகதி	அதவிசேட வர்த்தமானி (2002/42)	2017.01.20
ஒழுங்கு விதிகள்	அதவிசேட வர்த்தமானி (2004/66)	2017.02.03
ஒழுங்கு விதிகள் (திருத்தம்)	அதவிசேட வர்த்தமானி (2006/43)	2017.02.17

மொழி

2 ஆம் குடியரசு யாப்பின் மூல ஏற்பாட்டின் 4 ஆம் அத்தியாயம் மொழி சம்பந்தமான பின்வரும் ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தது.

- இலங்கையின் அரசகரும மொழி சிங்கள மொழியாகும்.
- இலங்கையின் தேசிய மொழிகள் சிங்களமும் தமிழமாகும்.
- ஆளொருவருக்கு எந்தவொரு தேசிய மொழியிலும் கல்வி கற்க உரிமை உண்டு.
- அரசகரும மொழியே இலங்கை முழுவதிலும் நிருவாக மொழியாக இருக்க வேண்டும். எனினும் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழ் மொழியும் நிருவாக மொழியாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.
- எல்லாச் சட்டங்களும் துணைநிலைச் சட்டங்களும் இரு

தேசிய மொழிகளிலும் சட்டமாக்கப்பட அல்லது இயற்றப் படவேண்டும். அவை ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பையும் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

- அரசுகளும் மொழியே நீதிமன்றங்களின் மொழியாக இலங்கை எங்கும் இருக்க வேண்டும். எனினும் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் முதல்நிலை நியாயாதிக்கத்தினைப் பிரயோகிக்கும் நீதிமன்றங்களின் மொழி தமிழாக இருக்க வேண்டும்.

மொழி சம்பந்தமான இவ்வரசியலமைப்பின் மூல ஏற்பாடுகள் சிங்கள மொழிக்கு உயர் அந்தஸ்தை வழங்கியுள்ள அதேவேளை தமிழ் மொழியை சிறுமைப்படுத்தியுள்ளதாக விமர்சிக்கப்பட்டு வந்தது. இதன் காரணமாக 1987 ஆம் ஆண்டின் 13 ஆம் திருத்தம் தமிழையும் அரசுகளும் மொழி ஒன்றாக அங்கீகரித்துள்ளது. அத்துடன் இணைப்பு மொழியாக ஆங்கிலத்தைச் சேர்த்துள்ளது.

மேலும் 1988 ஆம் ஆண்டின் 16 ஆம் திருத்தம் சிங்களத்துடன் தமிழையும் இலங்கை முழுவதும் நிருவாக மொழியாக அங்கீகரித்துள்ளது. அத்துடன் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழும் ஏனைய எல்லா மாகாணங்களிலும் சிங்களமும் நிருவாக மொழியாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.

எனினும் ஒரு பிரதேச செயலகப் பிரிவில் சிங்களம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளும் பயன்படுத்தப்படும் விகிதாசாரத்தைப் பொறுத்து அப்பிரிவு இரு மொழி கொண்ட பிரதேசமாகவோ அல்லது குறிப்பிட்ட நிருவாக மொழி உள்ள ஒரு மாகாணத்தில் வேறொரு மொழி பயன்படுத்தப்படவோ ஜனாதிபதி பிரகடனம் மூலம் ஏற்பாடு செய்யலாம். இதன்படி நாட்டின் 41 பிரதேச செயலகப் பிரிவுகளில் தமிழ், சிங்களம் ஆகிய இரு மொழிகளும் நிருவாக மொழிகளாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மேலும் 16 ஆம் திருத்தம் சிங்களத்தையும் தமிழையும் சட்ட வாக்க மொழிகளாக்கியுள்ளது. சகல சட்டங்களும் துணைநிலைச் சட்டங்களும் சிங்களத்திலும் தமிழிலும் சட்டமாக்கப் படுதலும் இயற்றப்படுதலும் வெளியிடப்படுதலும் வேண்டும். அத்துடன்

ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பையும் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

மேலும் 16 ஆம் திருத்தப்படி இலங்கை முழுவதும் நீதிமன்றங்களின் மொழிகளாக சிங்களமும் தமிழும் இருக்க வேண்டும். அத்துடன் தமிழ் மொழி நிருவாக மொழியாக இல்லாத இடங்களில் சிங்களம் நீதிமன்றங்களின் மொழியாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.

எனவே தற்போது சிங்கள மொழியைப் போல் தமிழ் மொழிக்கும் அரசியலமைப்பில் சம அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டிருக்கின்ற போதிலும் நடைமுறையில் தமிழ் மொழியின் உபயோகம் மிகவும் தாழ்ந்த மட்டத்தில் இருப்பதாக விமர்சிக்கப்படுகிறது. மொழி உரிமை மீறப்பட்டால் உயர் நீதிமன்றம், ஒம்புட்ஸ்மன், இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு, அரசு கரும மொழிகள் ஆணைக் குழு போன்றவற்றில் முறைப்பாடு செய்யலாம்.

பிரஜா உரிமை

அரசியலமைப்பின் 5 ஆம் அத்தியாயம் பிரஜா உரிமை குறித்துக் கூறுகிறது. 26 ஆம் சரத்து 'இலங்கை பிரஜை அந்தஸ்து' ஒன்றைக் குறிப்பிடுவதுடன் ஆளொருவர் வம்சாவளி மூலமாக அல்லது பதிவு மூலமாக பிரஜா உரிமை பெற்றிருக்கும்போது எல்லா நோக்கங்களுக்காகவும் 'இலங்கைப் பிரஜை' என விபரிக்கப்பட வேண்டும். வம்சாவளிப் பிரஜை அல்லது பதிவுப் பிரஜை என்பதன் மூலம் இலங்கைப் பிரஜைகளுக்கிடையே எவ்வித வேறுபாடும் காட்டப்படக் கூடாது.

இலங்கையில் பிரஜா உரிமை வழங்கப்பட்ட சட்டங்கள்

பதிவுச் சான்றிதழ் (Certificate of Registration)

1949 ஆம் ஆண்டின் 3 ஆம் இலக்க இந்திய - பாகிஸ்தானிய வதிவோர் (பிரஜா உரிமை) சட்டம்

1967 ஆம் ஆண்டின் 14 ஆம் இலக்க இந்திய - இலங்கை உடன்படிக்கை (நடைமுறைப்படுத்தல்) சட்டம்

பிரஜா உரிமைச் சான்றிதழ் (Certificate of Citizenship)

1948 ஆம் ஆண்டின் 18 ஆம் இலக்க பிரஜா உரிமைச் சட்டம்
 1988 ஆம் ஆண்டின் 39 ஆம் இலக்க நாடற்ற ஆட்களுக்கு
 பிரஜா உரிமை வழங்குதல் (சிறப்பேற்பாடுகள்) சட்டம்
 2003 ஆம் ஆண்டின் 35 ஆம் இலக்க இந்திய வம்சாவளியின
 ரான ஆட்களுக்கு பிரஜா உரிமை வழங்குதல் சட்டம்
 2008 ஆம் ஆண்டின் 38 ஆம் இலக்க சீன வம்சாவளியினரான
 ஆட்களுக்கு பிரஜா உரிமை வழங்குதல் (விசேட ஏற்பாடு
 கள்) சட்டம்

அரசு கொள்கையின் வழிகாட்டிக் கோட்பாடுகளும் அடிப்படைக் கடமைகளும்

அரசியலமைப்பின் 6 ஆம் அத்தியாயம் அரசு கொள்கையின் வழிகாட்டிக் கோட்பாடுகளும் அடிப்படைக் கடமைகளும் சம்பந்தமாகக் கூறுகிறது. இவ்வரசு கொள்கையின் வழிகாட்டிக் கோட்பாடுகள், நீதியானதும் சுதந்திரமானதுமான சமூகத்தைத் தாபிப்பதற்கான சட்டங்களை ஆக்குவதிலும் இலங்கையை ஆள்வதிலும் பாராளுமன்றத்துக்கும் சனாதிபதிக்கும் அமைச்சரவைக்கும் வழிகாட்ட வேண்டும் (27/1). அக்கோட்பாடுகள் வருமாறு.

□ இலங்கையில் சனநாயக சோசலிச சமூகம் ஒன்றைத் தாபிக்க அரசு உறுதி பூண்டுள்ளதுடன் அதன் குறிக்கோள்கள் பின்வருவனவாகும்.

1. எல்லா மக்களும் தமது அடிப்படை உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் முழுமையாக அனுபவித்தல்
2. தேசிய வாழ்வின் அமைவுகளெல்லாம், (சமூக, பொருளாதார, அரசியல்) நீதியால் வழிப்படுத்தப்படுவனவாக அமைந்த ஒரு சமூக ஒழுங்கு முறையைச் செவ்வையான முறையில் ஆக்கிப் பாதுகாப்பதன் மூலம் மக்களின் சேம நலனை மேம்படுத்தல்
3. போதிய உணவு, உடை, வீட்டுவசதி, வாழ்க்கை நிலைமை

களில் தொடர்ச்சியான முன்னேற்றம், ஓய்வு நேரத்தை முழு மையாக அனுபவித்தல், சமூக, கலாசார வாய்ப்புக்கள் என்பன உட்பட, எல்லாப் பிரச்சைகளும் அவர்களது குடும்பத்தினரும் போதியதான வாழ்க்கைத் தரத்தை அனுபவித்தல்

4. பொது மற்றும் தனியார் பொருளாதார நடவடிக்கைகள் மூலமும், அத்தகைய பொது மற்றும் தனியார் பொருளாதார நடவடிக்கைகளையும் சமூகக் குறிக்கோள்கள் மற்றும் பொதுமக்கள் நலன் என்பவற்றிற்காக நெறிப்படுத்துவதற்கும் ஒருங்கிணைப்பதற்கும் உகந்த திட்டமிடலையும் கட்டுப்பாடுகளையும் விதித்துரைக்கின்ற சட்டங்களின் மூலமும் நாடு முழுவதையும் விரைவாக அபிவிருத்தி செய்தல்
 5. சமுதாயத்தின் பருப்பொருள் மூலவளங்களையும் சமூக உற்பத்தியையும், ஆகக்கூடியளவு பொது நலனுக்குப் பயன்படக்கூடிய வகையில் எல்லாப் பிரச்சைகளிடையேயும் ஒப்புரவான முறையில் பகிர்ந்தளித்தல்
 6. உற்பத்தி, விநியோகம், பரிமாற்றம் ஆகியவற்றுக்கான சாதனங்கள் அரசில் அல்லது அரச முகவர்களில் அல்லது சிறப்புரிமையுள்ள சிலரில் செறிந்தும் குவிந்தும் இல்லாமல், சகல இலங்கை மக்களிடையேயும் பரந்தனவாகவும் அவர்களினால் சொந்தமாக வைத்திருக்கப்பட்டனவாகவும் உள்ள நீதியான சமூக ஒழுங்கு முறையைத் தாபித்தல்
 7. மக்களின் ஒழுக்கத் தரத்தையும் கலாசாரத் தரத்தையும் உயர்த்துதலும், மனித ஆளுமையின் முழு வளர்ச்சியை உறுதிப்படுத்துதலும்
 8. எழுத்தறிவின்மையை முற்றாக இல்லாதொழித்தலும், எல்லா நிலைகளிலும் உலகளாவியதும் சமத்துவமானதுமான கல்வி வாய்ப்புக்கான உரிமையை எல்லா பிரச்சைகளுக்கும் உறுதிப்படுத்தலும்
- அரசானது இலங்கையின் சுதந்திரத்தையும் இறைமையையும்

ஐக்கியத்தையும் ஆள்புல ஒருமையையும் பாதுகாக்க வேண்டும்.

- அரசானது நிருவாகத்தைப் பன்முகப்படுத்துவதன் மூலமும் தேசிய வாழ்விலும் அரசாங்கத்திலும் உள்ள ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் பங்குபற்றுவதற்கு இயன்ற எல்லா வாய்ப்புக்களையும் மக்களுக்கு அளிப்பதன் மூலமும் அரசாங்கத்தின் சனநாயக அமைப்பையும் மக்களின் சனநாயக உரிமைகளையும் பலப்படுத்துதலும் விரிவுபடுத்துதலும் வேண்டும்.
- இன, மத, மொழி ரீதியான பிரிவினர் மற்றும் வேறு பிரிவினர் உட்பட, இலங்கையிலுள்ள எல்லாப் பிரிவினரான மக்களிடையேயும் ஒத்துழைப்பையும் பரஸ்பர நம்பிக்கையையும் வளர்ப்பதன் மூலம் அரசானது தேசிய ஐக்கியத்தைப் பலப்படுத்த வேண்டும் என்பதுடன், ஓரங்கட்டுதலையும் பட்சபாதத்தையும் நீக்குவதற்கென போதித்தல், கல்வி ஊட்டல், தகவலறிவிப்பு ஆகிய துறைகளில் பயனுள்ள நடவடிக்கைகளை எடுத்தலும் வேண்டும்.
- பிரசை எவரும், இனம், மதம், மொழி, சாதி, பால் காரணமாக அல்லது அரசியல் அபிப்பிராயம் காரணமாக, அல்லது முயற்சி காரணமாக ஏதேனும் தகுதியினத்துக்கு உட்படாத வகையில் பிரசைகளுக்குச் சமவாய்ப்புக்களை அரசு உறுதிப்படுத்த வேண்டும்.
- அரசானது பொருளாதார, சமூகச் சலுகையையும் ஏற்றத்தாழ்வினையும் மனிதன் மனிதனைச் சுரண்டுதலையும் அல்லது அரசு மனிதனைச் சுரண்டுதலையும் ஒழிக்க வேண்டும்.
- பொருளாதாரக் கட்டமைப்பின் செயற்பாடானது, செல்வமும் உற்பத்திச் சாதனங்களும் பொதுமக்களைப் பாதிக்கும் வகையில் ஒரு சிலரிடம் குவியாமல் இருப்பதை அரசு உறுதிப்படுத்த வேண்டும்.
- அரசானது சமூகப் பாதுகாப்பையும் சேமநலத்தையும் உறுதிப்படுத்த வேண்டும்.

- மக்களின் கலாசாரங்களையும் மொழிகளையும் அபிவிருத்தி செய்வதற்கு அரசு உதவ வேண்டும்.
- பல்வேறு மத நம்பிக்கைகளைக் கொண்டுள்ள மக்கள் தத்த மது மதக் கோட்பாடுகளை மெய்யாக உணர்வதை இயலச் செய்வதற்கு அவசியமான பொருளாதார, சமூகச் சூழலை அரசு உருவாக்க வேண்டும்.
- அரசானது குடும்பத்தைச் சமூகத்தின் அடிப்படைக் கூறாக ஏற்றுக் கொள்ளுதலும் பாதுகாத்தலும் வேண்டும்.
- பிள்ளைகளதும் இளைஞர்களதும் உடல் - உள - ஒழுக்க - மத - சமூக வளர்ச்சிகளை முழுமையாக விருத்தி செய்வதனை உறு திப்படுத்துவதற்கும் சுரண்டலிலிருந்தும் ஓரங்கட்டப்படுவ திலிருந்தும் அவர்களைப் பாதுகாப்பதற்குமென அரசானது அவர்களின் நலன்களை விசேட கவனத்தோடு மேம்படுத்த வேண்டும்.
- சமுதாயத்தின் நன்மைக்கென அரசானது, சூழலைப் பாதுகாத்தலும் பேணிக்காத்தலும் சீராக்குதலும் வேண்டும்.
- அரசானது நாடுகளிடையே சமாதானத்தையும் பாதுகாப்பையும் ஒத்துழைப்பையும் நீதியானதும் ஒப்புரவானதுமான சர்வதேச பொருளாதார, சமூக ஒழுங்குமுறைமையைத் தாபித்தலையும் மேம்படுத்தல் வேண்டும் என்பதுடன், சர்வதேசத் தொடர்புகளில் சர்வதேசச் சட்டத்துக்கும் உடன்படிக்கைக் கடப்பாடுகளுக்குமான மதிப்பை வளர்க்க முயற்சிக்க வேண்டும்.

மேலும் யாப்பின் 28 ஆம் சரத்து ஆட்களின் கடமைகளைப் பற்றிக் கூறுகிறது. அதாவது உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் பிரயோகித்தல், அனுபவித்தல் என்பன, கடமைகளையும் கடப்பாடுகளையும் புரிதலிலிருந்து பிரிக்க முடியாதவை. அத்துடன் பின்வருவன இலங்கையிலுள்ள ஒவ்வொருவரினதும் கடமையாகும்.

1. அரசியலமைப்பையும் சட்டத்தையும் போற்றிப் பாதுகாத்தல்

2. தேசிய நலனை மேம்படுத்துதலும் தேசிய ஐக்கியத்தை வளர்த்தலும்
3. தாம் தேர்ந்தெடுத்த முயற்சியை மனச்சாட்சியுடன் மேற்கொள்ளல்
4. அரசாங்க சொத்தைப் பேணிக்காத்தலும் பாதுகாத்தலும், அரசாங்க சொத்து பிழையான முறையில் பயன்படுத்தப்படுதலையும் வீணாக்கப்படுதலையும் தடுத்து நிறுத்துதலும்
5. மற்றவர்களின் உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் மதித்தல்
6. இயற்கையைப் பாதுகாத்தலும் அதன் செல்வங்களைக் காத்தலும்

எனினும் மேற்படி ஏற்பாடுகள் சட்ட உரிமைகளை அளிக்க வழிமேல்லை, சட்டக் கடப்பாடுகளை சுமத்தவழிமேல்லை. அவற்றை எந்த நீதிமன்றத்திலும் அல்லது நியாய சபையிலும் வலுப்படுத்தவும் முடியாது என்பதுடன் இவ்வேற்பாடுகளுடன் ஒத்துப் போகாத எப்பிரச்சினை குறித்தும் நீதிமன்றம் அல்லது நியாய சபை எதிலும் கேள்வி எழுப்பப்படுதலும் ஆகாது என யாப்பின் 29 ஆம் சரத்து கூறுகிறது. இதன்படி அரசு கொள்கையின் வழிகாட்டிக் கோட்பாடுகளும் அடிப்படைக் கடமைகளும் எவ்வித சட்டப் பெறுமதியும் அற்றவை என்பதுடன் இதுவொரு யாப்பலங்காரமாகக் காணப்படுகிறது.

குடியரசின் ஜனாதிபதி

இலங்கைக் குடியரசின் தலைவரான ஜனாதிபதிக்கு அதிகளவு நிறைவேற்று அதிகாரங்களை வழங்கும் அடிப்படை நோக்கத்திற்காகவே 2 ஆம் குடியரசு அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இந்த யாப்பின் சிருஷ்டியான J.R. ஜயவர்தன, இலங்கையின் நிறைவேற்று அதிகாரங் கொண்ட முதலாவது ஜனாதிபதியாக நியமனம் செய்யப்பட்டார். அரசியலமைப்பின் 7 ஆம் அத்தியாயம் ஜனாதிபதிப் பதவி பற்றிக் கூறுகிறது.

✓ ஜனாதிபதி தெரிவு முறை

யாப்பின் 30(2) சரத்து ஜனாதிபதி மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட வேண்டும் என்பதுடன் அவர் 5 ஆண்டுகள் பதவி வகிப்பார் எனவும் கூறுகிறது. ஜனாதிபதிப் பதவிக்கான தேர்தலில் போட்டியிடுபவர் பின்வரும் தகைமைகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென 14 ஆம் அத்தியாயத்தின் 92 ஆம் சரத்து கூறுகிறது.

- 30 வயதை அடைந்தவராக இருத்தல்
- பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்குத் தகைமையுடையவராக இருத்தல்
- 38(2)e சரத்தின் கீழ் ஜனாதிபதி பதவியிலிருந்து அகற்றப்படாதவராக இருத்தல்
- ஜனாதிபதிப் பதவிக்கு மக்களால் 2 தடவைகள் தேர்ந்தெடுக்கப்படாதவராக இருத்தல்

இத்தகைமைகளுடன் இலங்கைப் பிரஜை எவரும்

- அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியற் கட்சி ஒன்றினால் அல்லது
- பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருப்பவர் அல்லது இருந்தவர் சுயேச்சை வேட்பாளராக பிரஜை ஒருவரினால் நியமிக்கப்படலாம் 31(1).

ஒரு தேசிய பிரஜை என்ற வகையில் ஜனாதிபதியைத் தெரிவு செய்வதற்கான தேர்தல் அறுதிப் பெரும்பான்மை முறையில் (முடியா விட்டால் மாற்றீட்டு வாக்குமுறையில்) நடைபெறுகிறது. முழு நாடும் ஒரு தேர்தல் தொகுதியாகக் கணிக்கப்பட்டு நேரடியாக மக்கள் வாக்களிப்பதன் மூலம் ஜனாதிபதி தெரிவு செய்யப்படுகிறார். ஜனாதிபதித் தேர்தல் குறித்து யாப்பின் 94 ஆம் சரத்து விபரிக்கிறது. 1981 ஆம் ஆண்டின் 15 ஆம் இலக்கமிடப்பட்டதும் 1981 மார்ச் 12 இல் அத்தாட்சிப்படுத்தப்பட்டதுமான ஜனாதிபதித் தேர்தல் சட்டம் இத்தேர்தல் குறித்துக் கூறுகிறது.

ஜனாதிபதித் தேர்தலில் இருவர் போட்டியிட்டால் வாக்காளர் இருவரில் ஒருவருக்கு 1 எனக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் தமது வாக்கை அளிக்கலாம். அரசியலமைப்பின் 94(1) சரத்தின்படி ஜனாதிபதிக்கான தேர்தலில் 3 வேட்பாளர்கள் போட்டியிட்டால் வாக்காளர் தமது 2 ஆவது விருப்பத்தையும் மூன்றுக்கு மேற்பட்டோர் போட்டியிட்டால் தமது 2 ஆவது, 3 ஆவது விருப்பத்தையும் தெரிவிக்கலாம்.

மாதிரி வாக்குச் சீட்டு - ஜனாதிபதித் தேர்தல்					
மாதிரி - 1 (2 பேர் போட்டியிட்டால்)			மாதிரி - 2 (2 பேர் போட்டியிட்டால்)		
வேட்பாளர்	சின்னம்	வாக்கு	வேட்பாளர்	சின்னம்	வாக்கு
A		1	A		
B			B		X
மாதிரி - 3 (3 பேர் போட்டியிட்டால்)			மாதிரி - 4 (3 பேருக்கு மேல் போட்டியிட்டால்)		
வேட்பாளர்	சின்னம்	வாக்கு	வேட்பாளர்	சின்னம்	வாக்கு
A		2	A		1
B		1	B		
C			C		3
			D		2

தேர்தலில் அளிக்கப்பட்ட செல்லுபடியான வாக்குகளில் அரைவாசிக்கு மேற்பட்ட வாக்குகளைப் பெற்றவர் ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார் (50% + 1). எந்தவொரு வேட்பாளரும் அரைவாசிக்கு மேல் பெறவில்லையாயின் ஆகக்கூடுதலான வாக்குகளைப் பெற்ற இரு வேட்பாளர்களைத் தவிர ஏனையோர் போட்டியிலிருந்து நீக்கப்பட்டு, அவர்களது 2 ஆம் விருப்பு (எண்ணப்படா விட்டால்) 3 ஆம் விருப்பு வாக்கு முதல் இருவரதும் வாக்குகளோடு சேர்த்துக் கூட்டப்படும். இதில் மிகக் கூடுதலான வாக்குகளைப் பெற்றவர் ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்.

மேற்கூறப்பட்ட இரு சந்தர்ப்பங்களின்போதும் ஜனாதிபதி

யைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது இரண்டு அல்லது இரண்டிற்கு மேற்பட்ட வேட்பாளர்கள் ஒரேயளவான வாக்குகளைப் பெற்றிருப்பின் திருவுளச் சீட்டின் மூலம் மேலதிகமாக ஒரு வாக்குப் பெறுபவர் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்படுவார். இதுவரை நடைபெற்ற ஜனாதிபதித் தேர்தல்களில் முதற் சுற்றிலேயே பெரும்பான்மை கிடைத்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஜனாதிபதித் தேர்தல், பதவியிலுள்ள ஜனாதிபதியின் பதவிக் காலம் முடிவடைவதற்கு முன்னர் ஒரு மாதத்துக்கு குறையாமலும் 2 மாதங்களுக்கு மேற்படாமலும் நடைபெற வேண்டும். எனினும் பதவியிலுள்ள ஜனாதிபதி தமது முதலாவது பதவிக்காலம் தொடங்கியதிலிருந்து 4 ஆண்டுகள் முடிவடைந்ததன் பின்னர் எந்நேரத்திலும் இரண்டாவது 5 ஆண்டுகள் பதவி வகிப்பதற்கான தேர்தல் பிரகடனத்தை விடுக்கலாம்.

இத்தகைய தேர்தலில் ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் பதவியிலுள்ளவராக இல்லாதவிடத்து பதவியிலுள்ள ஜனாதிபதி உடனடியாகப் பதவி விலகுவதுடன் புதிய ஜனாதிபதி அத்தேர்தலின் முடிவு வெளிப்படுத்தப்படும் திகதியிலிருந்து 5 ஆண்டுகள் பதவி வகிக்க வேண்டும். ஜனாதிபதித் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றவர் 2 வாரத்திற்குள் பிரதம நீதியரசர் அல்லது உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி ஒருவர் முன்னிலையில் சத்தியப் பிரமாணம் செய்து பதவி யேற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

✓ ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள்

நிறைவேற்று அதிகாரங்கொண்ட ஜனாதிபதி முறையை ஏற்படுத்திய 2 ஆம் குடியரசு அரசியலமைப்பு ஜனாதிபதிக்கு அதிகள விலான அதிகாரங்களைக் குவித்துள்ளது. முதலாம் குடியரசு யாப் பில் பிரதமர் பெற்றிருந்த உண்மை அதிகாரங்களையும் ஜனாதிபதி கொண்டிருந்த பெயரளவு அதிகாரங்களையும் ஒருங்கே கொண்டதாக 2 ஆம் குடியரசு யாப்பின் ஜனாதிபதிப் பதவி விளங் குகின்றது.

நிறைவேற்றுத்துறையில் மட்டுமன்றி சட்ட மற்றும் நீதித்துறை களிலும் ஜனாதிபதி பெற்றுள்ள அதிகாரங்கள் உலகில் ஜனாதிபதி

ஆட்சி முறைக்குச் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் அமெரிக்க ஜனாதிபதியை விடவும் அதிகமென விமர்சிக்கப்படுகின்றது. எனினும் 17, 19 ஆம் திருத்தங்களின் மூலம் ஜனாதிபதிப் பதவி மீது சில குறிப்பிடத்தக்க கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்ட போதிலும் 20 ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் மீண்டும் ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள் அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

யாப்பின் முதலாம் அத்தியாயத்தின் 4(b) சரத்து 'இலங்கையின் பாதுகாப்பு உள்ளிட்ட மக்களின் நிறைவேற்றுத்துறை அதிகாரம் மக்களால் தெரிவு செய்யப்படும் குடியரசு ஜனாதிபதியால் பிரயோகிக்கப்பட வேண்டும்' என்கிறது. யாப்பின் 30(1) சரத்து 'இலங்கைக் குடியரசுக்கு ஜனாதிபதி ஒருவர் இருக்க வேண்டும் என்பதுடன் அவர் அரசின் தலைவரும் நிறைவேற்றுத்துறையினதும் அரசாங்கத்தினதும் தலைவரும் ஆயுதந் தாங்கிய படைகளின் தலைவருமாக இருக்க வேண்டும்' எனக் கூறுகின்றது.

பாராளுமன்றத்தைக் கூட்டல், கலைத்தல், அமர்வை இடைநிறுத்தல் என்பன ஜனாதிபதிக்குரிய பிரதான சட்டத்துறை அதிகாரங்களாகும். இது குறித்து அரசியலமைப்பின் 70(1) சரத்து கூறுகிறது. பொதுத் தேர்தல் முடிவடைந்து 2-1/2 வருடங்களின் பின்னர் ஜனாதிபதி எந்நேரத்திலும் பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்கலாம். அத்துடன் 2 மாதங்கள் வரை பாராளுமன்ற அமர்வை இடைநிறுத்தி வைக்கலாம். மேலும் கலைக்கப்பட்ட அல்லது அமர்வு இடைநிறுத்தப்பட்ட பாராளுமன்றத்தை (3 நாட்களுக்குப் பின்னர்) முற்கூட்டியே கூட்டலாம்.

பாராளுமன்றம் தீர்மானத்தின் மூலம் 2-1/2 வருடங்களுக்குள் ஜனாதிபதியைக் கேட்டுக்கொள்ளா விட்டால் அல்லது ஜனாதிபதி இயலாதவராக இருக்கிறார் அல்லது குற்றவாளியாக உள்ளார் எனக்கூறும் சபாநாயகர் ஏற்றுக்கொண்ட பிரேரணை குறித்து ஒரு முடிவு பெறப்படாத வரை ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்க முடியாது.

ஜனாதிபதி ஒவ்வொரு 3 மாதங்களுக்கும் ஒரு தடவை பாராளுமன்றத்துக்குச் செல்ல வேண்டும் (32/3). ஜனாதிபதி பாராளு

மன்றத்தில் உரையாற்றவும் செய்திகளை அனுப்பவும் உரிமையுடையவர் (32/4). அத்துடன் வாக்களித்தல் தவிர்ந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்குள்ள எல்லா சிறப்புரிமைகள் (Privileges), விடுபாட்டுரிமைகள் (Immunities), தத்துவங்கள் (Powers) என்பன ஜனாதிபதிக்கு உண்டு. மேலும் பாராளுமன்றத்தின் அல்லது அதன் உறுப்பினர்களின் ஏதேனும் சிறப்புரிமைகளை மீறியமைக்காக அவர் வகை சொல்லத் தேவையில்லை.

ஜனாதிபதி பின்வரும் அதிகாரங்களையும் பணிகளையும் கொண்டிருப்பார்.

- பாராளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அமர்வின் ஆரம்பத்திலும் அரசு கொள்கைக் கூற்றை வாசித்தல் (33a)
- பாராளுமன்றத்தின் சம்பிரதாயபூர்வ அமர்வுகளுக்குத் தலைமை தாங்குதல் (33b)
- தேர்தல் ஆணைக்குழுவின் கோரிக்கைப்படி சுதந்திரமானதும் நியாயமானதுமான தேர்தல்கள் நடத்த உகந்த சூழ்நிலைகள் உருவாக்கப்படுதலை உறுதிசெய்தல் (33c)
- அரசு தூதுவர்கள், உயர் ஸ்தானிகர்கள், பூரண அதிகாரம் பெற்ற அரசு பிரதிநிதிகள், ஏனைய இராஜதந்திர முகவர்களை நியமித்தல், வெளிநாட்டிலிருந்து வரும் தூதுவர்களை நியமித்துப் பொறுப்பளித்தலும் ஏற்று அங்கீகரித்தலும் (33d)
- சிறப்புமிக்க சட்டத்தரணிகளை ஜனாதிபதி சட்டத்தரணிகளாக நியமித்தல் (President's Counsel). இவர்கள் அதுவரை மகாராணி சட்டத்தரணிகள் அனுபவித்து வந்த சிறப்புரிமைகளுக்கு உரித்தடையவர்கள் (33e)
- அரசு பொது இலச்சினையை வைத்திருத்தல், அதனை பிரதமர், அமைச்சரவை அமைச்சர்கள், பிரதம நீதியரசர், உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவர், அதன் நீதிபதிகள் ஆகியோரின் நியமனப் பத்திரத்தில் பொறித்தல், பயன்படுத்தல், காணிகள், மானியங்களை அதன்

கீழ் வழங்குதல், அதனை தேவையான அனைத்து ஆவணங்களிலும் பயன்படுத்தல் (33f)

- போர், சமாதானம் போன்றவற்றை பிரகடனம் செய்தல் (33g)
- அரசியலமைப்புக்கோ சட்டத்திற்கோ முரணில்லாத - அவர் செய்வதற்கு சர்வதேச சட்டத்தினால், வழக்காறினால் தேவைப்படுத்தப்பட்ட - அதிகாரமளிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்தல் (33h)
- சம்பிரதாய விழாக்களில் கலந்து கொள்ளல், சர்வதேச பிராந்திய மாநாடுகளிலும் அமைப்புகளிலும் இலங்கையைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தல்

அரசியலமைப்பின் 13 ஆம் அத்தியாயம் 'மக்கள் தீர்ப்பு' (Referendum) மூலம் ஜனாதிபதி சட்ட ஆக்க விடயங்களை வழிநடாத்தும் அதிகாரங்கள் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது. 85(1) சரத்தின்படி அமைச்சரவை விரும்புகின்ற அல்லது உயர் நீதிமன்றம் தீர்மானித்துள்ள ஒரு சட்டமூலத்தை ஜனாதிபதி மக்கள் தீர்ப்புக்கு விட வேண்டும். பாராளுமன்றம் நிராகரித்த அரசியலமைப்பு திருத்தம் சாராத சட்டமூலத்தை ஜனாதிபதி விரும்பினால் மக்கள் தீர்ப்புக்கு சமர்ப்பித்து சட்டமாக்கலாம். அத்துடன் 86 சரத்தின்படி தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததென ஜனாதிபதி கருதுகின்ற ஒரு விடயத்தையும் மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடும் அதிகாரம் அவருக்குண்டு. ஜனாதிபதியின் கையொப்பத்துடன் மக்கள் தீர்ப்பு அமலுக்கு வரும்.

ஜனாதிபதி அரசியலமைப்பு மற்றும் பொதுமக்கள் பாதுகாப்புச் சட்டம் உட்பட எழுத்திலான சட்டத்தின் கீழ் தமது தத்துவங்களையும் கடமைகளையும் பணிகளையும் உரிய முறையில் பிரயோகிப்பதற்கும் புரிவதற்கும் நிறைவேற்றுவதற்கும் பாராளுமன்றத்துக்குப் பொறுப்பாக இருக்க (Responsible) வேண்டும் (42).

ஜனாதிபதி தமது கருத்துப்படி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் பெரும்பான்மையினரின் நம்பிக்கையைப் பெறக்கூடியவரை பிரதமராக நியமித்தல் (43/3), **தேவையாயின் பிரதமரைக் கலந்தாலோசித்து** அமைச்சுக்கள், அமைச்சுக்களின் எண்ணிக்கை தொடர்

பாகத் தீர்மானித்தல், பாராளுமன்றத்திலிருந்து அமைச்சரவை அமைச்சர்களை நியமித்தல் (44/1), அமைச்சரவை அல்லாத அமைச்சர்களை நியமித்துப் பொறுப்பளிக்கலாம் (45/1). அமைச்சரவை அமைச்சர்கள் தமது கடமையைப் புரிவதில் அவர்களுக்கு உதவுவதற்கென பிரதி அமைச்சர்களை நியமிக்கலாம் (46/1).

இக்குறித்தளித்தலையோ நியமனத்தையோ எந்நேரத்திலும் மாற்றலாம் (45/3). ஜனாதிபதி குறித்தளிக்கப்பட்ட விடயங்கள், பணிகளையும் அமைச்சரவையின் அமைப்பையும் எந்நேரத்திலும் மாற்றலாம். அம்மாற்றங்கள் அமைச்சரவையின் இடையறாத் தொடர்ச்சியையும் பாராளுமன்றத்தின் பால் அதற்குள்ள பொறுப்பின் இடையறாத் தொடர்ச்சியையும் பாதிக்கக் கூடாது (44/3).

ஜனாதிபதி தனக்கான அமைச்சுக்களைத் தீர்மானிக்கலாம். எவருக்கும் குறித்தளிக்கப்படாத பொறுப்புக்கள், பணிகள் ஜனாதிபதிக்குரியவையாகும் (44/2). அமைச்சரவை பாராளுமன்றத்துக்கு கூட்டாகப் பொறுப்பாக இருத்தலும் பொறுப்புக் கூறலும் (Responsible and Answerable) வேண்டும் (43/1). ஜனாதிபதி அமைச்சரவையின் ஓர் உறுப்பினராக இருப்பதுடன் அமைச்சரவையின் தலைவருமாவார். அமைச்சரவை கலைக்கப்பட்டாலும் ஜனாதிபதி தொடர்ந்திருப்பார் (43/2).

மாகாண ஆளுநர்கள், முப்படைகளின் தளபதிகள் போன்றோரை ஜனாதிபதி தன் சுய விருப்பில் நியமிக்கிறார். அரசியலமைப்புக்கான 20 ஆம் திருத்தப்படி ஜனாதிபதி சில உயர்தர அரசு பதவிகளுக்கான ஆட்களையும் சில மிக முக்கிய ஆணைக்குழுக்களுக்கான உறுப்பினர்கள் மற்றும் அதன் தலைவர்களையும் தெரிவு செய்து பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்பில் நியமனம் செய்கிறார். உதாரணமாக தேர்தல் ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள், பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகம் போன்ற பதவி நிலைகள் இதில் அடங்கும். **(பின்னிணைப்பு - 20 ஆம் திருத்தத்தைப் பார்க்க)**

குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பு வழங்குதல், தண்டனைக் காலத்தை தள்ளி வைத்தல், தண்டனைகளை குறைத்தல், பாராளுமன்றத்தின் சிபாரிசில் உயர் நீதிமன்ற மற்றும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற

நீதிபதிகளைப் பதவி நீக்கல், நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவின் சிபாரிசில் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமித்தல், பதவி நீக்கல் போன்ற நீதித்துறை அதிகாரங்களையும் ஜனாதிபதி மேற்கொள்கின்றார்.

அரசியலமைப்பின் 155 ஆம் சரத்தின்படி பொதுமக்கள் பாதுகாப்பின் கீழ் ஜனாதிபதி அவசரகால சட்டங்களை இயற்றலாம். நாட்டில் அவசரகால நிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ள சந்தர்ப்பத்தில் ஜனாதிபதி அரசியலமைப்பைத் தவிர்த்த எச்சட்டத்தையும் நீக்க, திருத்த, இடைநிறுத்த அதிகாரங் கொண்டுள்ளார்.

ஜனாதிபதி பிறப்பிக்கின்ற அவசரகால நிலைக்கு 10 நாட்களுக்குள் பாராளுமன்றம் அங்கீகாரம் வழங்கினால் தொடர்ந்து ஒரு மாதத்திற்கு அமுலிலிருக்கும். பின்னர் பாராளுமன்றம் விரும்பினால் ஒவ்வொரு மாதமும் நீடித்துக் கொள்ளலாம். எனினும் 10 நாட்களுக்குள் பாராளுமன்றம் அனுமதி வழங்காவிடின் 14 நாட்களின் பின்னர் ஜனாதிபதியின் பிரகடனம் காலாவதியாகி விடும்.

பொதுசன முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சட்டப்பிரச்சினை அல்லது நிகழ்வுப் பிரச்சினை எழுந்துள்ளதென - எழக்கூடுமென ஜனாதிபதி கருதும் ஒரு விடயம் சம்பந்தமாக உயர் நீதிமன்றத்திடம் சட்ட ஆலோசனை கேட்கலாம். ஜனாதிபதி குறிப்பிடும் காலப்பகுதிக்குள் அவ்வாலோசனை வழங்கப்பட வேண்டும். (129/1)

ஜனாதிபதி குறித்த நிதியாண்டுக்கான வரவு - செலவுத் திட்டம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முன்னர் பாராளுமன்றத்தைக் கலைத்திருந்தால் புதிய பாராளுமன்றம் கூடும் தினத்திலிருந்து 3 மாதங்களுக்கு பொதுச் சேவைகளுக்குத் தேவையான நிதியை திரட்டு நிதியிலிருந்து பெற்றுக் கொடுப்பதற்கு அதிகாரம் கொண்டுள்ளார் (150/3). அத்துடன் ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தைக் கலைத்து பொதுத் தேர்தலுக்கு திகதி நிர்ணயித்திருந்தால் அத்தேர்தலுக்குத் தேவையான செலவுத் தொகையை திரட்டு நிதியிலிருந்து வழங்கலாம் (150/4).

மேலும் அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்படாத சில அதிகாரங்களையும் நடைமுறையில் ஜனாதிபதி பிரயோகிக்கிறார். அத்த

கைய அதிகாரங்களுக்கு சில உதாரணங்கள் வருமாறு.

- ஜனாதிபதியின் கட்சி மாகாண சபையொன்றில் பெரும் பான்மை பெற்றிருக்கின்ற சந்தர்ப்பத்தில் அம்மாகாண முதலமைச்சர் மற்றும் மாகாண அமைச்சர்களை ஜனாதிபதி தீர்மானிக்கிறார்.
- உள்ளூராட்சி சபையொன்றில் ஜனாதிபதி சார்ந்த கட்சி பெரும்பான்மை பெற்றிருக்கின்ற போது ஜனாதிபதியே அவ்வள்ளூராட்சி மன்றத்தின் தலைவர் மற்றும் உப தலைவரைத் தீர்மானிக்கிறார்.
- மாகாண சபையொன்றை அதன் ஆயுட்காலம் முடிவடைவதற்கு முன்னர் கலைக்கும் தீர்மானத்தை மேற்கொள்ளும் அதிகாரத்தை அரசியலமைப்பு அதன் முதலமைச்சருக்கு வழங்கியுள்ள போதிலும் ஜனாதிபதியின் கட்சி பெரும்பான்மை பெற்றுள்ள மாகாண சபை விடயத்தில் அதனைக் கலைக்கும் தீர்மானத்தை ஜனாதிபதி மேற்கொள்கிறார்.

இவ்வதிகாரங்கள் தவிர ஜனாதிபதிக்கு பதவிக்காலப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் பல செய்யப்பட்டுள்ளன. யாப்பின் 35/1 பிரிவின்படி ஜனாதிபதி அவரது பதவிக் காலத்தில் பதவி முறையிலோ தனிப்பட்ட முறையிலோ செய்த, செய்யாது விட்ட எந்தவொரு விடயத்திற்காகவும் அவருக்கெதிராக குடியியல் அல்லது குற்றவியல் வழக்கு எதுவும் தொடுக்கப்படுதல் அல்லது தொடர்ந்து நடத்தப்படுதல் கூடாது. எனினும் ஜனாதிபதி பதவிமுறையால் செய்த - செய்யாது விட்ட அடிப்படை உரிமை மீறல் மற்றும் மொழி உரிமை மீறல் தொடர்பாக சட்டமா அதிபருக்கு எதிராக வழக்குத் தொடுக்கலாம். இவ்வழக்குத் தொடுத்தல் போர், சமாதானம் குறித்த ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களுக்குப் பொருந்தாது.

ஜனாதிபதியின் சம்பளம், படிகள், ஓய்வூதியம் என்பன அவர் முன்னர் வகித்த பதவியிலுள்ளதை விட அதிகமாக இருக்கும்படி பாராளுமன்றம் தீர்மானிக்க வேண்டும். அத்துடன் அவை திரட்டு நிதியிலிருந்து வழங்கப்பட வேண்டும். மேலும் அவை கூட்டப் படலாமே தவிர குறைக்கப்பட முடியாது என அரசியலமைப்பின்

36 (1)(3)(4) சரத்துகள் கூறுகின்றன.

இதன்படி இலங்கையின் ஜனாதிபதிப் பதவி மிகுந்த முக்கியத் துவமுடையதாகவும் நாட்டின் சகல விடயங்களிலும் தாக்கம் செலுத்தக் கூடியதாகவும் விளங்குகின்றது. இதனால் ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதியுச்ச அதிகாரங்கள் அவரை ஒரு யாப்புசார் சர்வாதிகாரி என்ற நிலையில் அமர்த்தியுள்ளதாக விமர்சிக்கப்பட்டு வருகிறது.

ஜனாதிபதி உயர் நீதிமன்றத்தில் ஆலோசனை கேட்டல்

2003 - பாதுகாப்பு அதிகாரங்கள் தொடர்பாக ஜனாதிபதி சந்திரிக்கா கேட்ட ஆலோசனைக்கிணங்க பாதுகாப்பு அதிகாரங்கள் ஜனாதிபதியினால் மாத்திரமே பிரயோகிக்கப்பட முடியும் என உயர் நீதிமன்றம் ஆலோசனை அளித்திருந்தது.

2010 - ஜனாதிபதியின் பதவிக்காலம் எப்போது ஆரம்பமாகின்றது என ஜனாதிபதி மஹிந்த ராஜபக்ஷ உயர் நீதிமன்றத்திடம் கேட்ட ஆலோசனைப்படி 2010 நவம்பர் 19 இல் பதவி ஆரம்பமாகாத ஆலோசனை வழங்கப்பட்டது. 7 நீதிபதிகள் இதுகுறித்து ஆராய்ந்து 2010.02.02 இல் ஜனாதிபதிக்கு தமது ஆலோசனையை அனுப்பியிருந்தனர்.

2014 நவம்பர் - ஜனாதிபதி மஹிந்த ராஜபக்ஷ 3 ஆவது தடவையாக ஜனாதிபதித் தேர்தலில் போட்டியிட முடியுமா என உயர் நீதிமன்றத்தில் ஆலோசனை கேட்டிருந்தார். சமர்ப்பிக்கப்பட்ட 34 விளக்கங்களில் 32 ஜனாதிபதிக்கு ஆதரவாகவும் 2 எதிராகவும் (பாக்கியசோதி சரவண முத்து, M.I.M. இயானுல்லா) இருந்தன. 10 நீதிபதிகளைக் கொண்ட Full bench இதனை ஆராய்ந்து முடிவை அறிவித்தது. 2014.11.08 இல் இதுகுறித்து ஆராய்ந்து 2014.11.10 இல் உயர் நீதிமன்ற தீர்மானம் ஜனாதிபதிக்கு அனுப்பப் பட்டிருந்தது. ஜனாதிபதியின் 2 ஆவது பதவிக்காலம் 2010. 11.19 ஆந் திகதி ஆரம்பமாகாததும் 2015 ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதித் தேர்தலில் மஹிந்த ராஜபக்ஷ 3 ஆவது தடவை போட்டியிடுவதில்

எந்தத் தடையுமில்லை என்றும் உயர் நீதிமன்றம் ஆலோசனை வழங்கியிருந்தது. இதனை சபை முதல்வரும் அமைச்சருமான நிமல் சிறிபால டீ சில்வா 2014. 11.11 இல் சபையில் அறிவித்தார்.

2018 ஜனவரி - ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன 2021 வரை 6 வருடங்கள் ஜனாதிபதிப் பதவியில் இருக்க முடியுமா என உயர் நீதிமன்றத்திடம் ஆலோசனை கேட்டிருந்தார். 2018 ஜனவரி 14 இற்கு முன்னர் பதிலளிக்குமாறு கேட்கப் பட்டிருந்த அவ்வேண்டுகோள் 2018 ஜனவரி 11 இல் விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

✓ ஜனாதிபதிப் பதவி வெற்றிடம்

ஜனாதிபதிப் பதவியானது பதவிக்காலத்தின் போது பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களில் வெற்றிடமாகும். 38 (1)

1. அவர் இறத்தல்
2. அவர் சபாநாயகருக்கு முகவரியிட்டனுப்பும் தம் கைப்பட எழுதிய கடிதத்தின் மூலம் தமது பதவியைத் துறத்தல்
3. அவர் இலங்கைப் பிரஜை என்ற அந்தஸ்தை இழத்தல்
4. ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவர் தமது பதவிக் காலம் தொடங்கிய திகதியிலிருந்து இரு கிழமைக்குள் வேண்டுமென்று பதவியேற்கத் தவறுதல்
5. பாராளுமன்றத்தினால் பதவி நீக்கப்படல் (38/2)
6. ஜனாதிபதியின் தெரிவு பிழையானதென உயர் நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்குதல் (130a)

ஜனாதிபதி உள - உடல் பலவீனம் காரணமாக அவரது பணிகளை நிரந்தரமாகச் செய்ய முடியாதிருக்கிறார் என்றோ அல்லது பின்வரும் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு ஆளாகியிருக்கிறார் என்றோ பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் சபாநாயகருக்கு கடிதம் மூலம்

தெரிவிக்கலாம் (38/2).

- அரசியலமைப்பை வேண்டுமென்றே மீறுதல் (Intentional violation)
- தேசத்துரோகம் புரிதல் (Treason)
- இலஞ்சம் பெறல் (Bribery)
- தமது பதவிக்குரிய அதிகாரங்களைத் துஷ்பிரயோகம் செய்த மையை உள்ளடக்கிய துர்நடத்தை அல்லது ஊழல் (Misconduct or Corruption)
- ஒழுக்கக்கேட்டை உட்படுத்தும் ஏதேனும் சட்டத்தின் கீழான ஏதேனும் தவறு (Any offence)

இத்தகைய தீர்மானத்தில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் முழு எண்ணிக்கையில் 2/3 இற்குக் குறையாதவர்கள் கையொப்பமிட்டிருந்தால் அல்லது 1/2 இற்குக் குறையாதவர்கள் கையொப்பமிட்டிருப்பதுடன் சபாநாயகர் திருப்தியடைந்தால் பாராளுமன்ற நிகழ்ச்சி நிரலில் இடம்பெறச் செய்ய வேண்டும்.

ஜனாதிபதிக்கெதிரான 'குற்றப் பிரேரணைக்கு' (Impeachment) அல்லது உடல் - உளக் குறைபாடு தொடர்பான பிரேரணைக்கு பாராளுமன்றத்தில் 2/3 விசேட பெரும்பான்மை ஆதரவு கிடைக்கப்பெற்றால் அது உயர் நீதிமன்ற விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்படும். ஜனாதிபதி உடல் - உள குறைபாடுள்ளவராக அல்லது குற்றவாளியாக இருக்கிறார் என இரண்டு மாதங்களுக்குள் உயர் நீதிமன்றமும் கருதுவதாக பாராளுமன்றத்திற்கு அறிவித்து அப்பிரேரணைக்கு ஆதரவாக மீண்டும் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 விசேட பெரும்பான்மை பெறப்பட்டால் ஜனாதிபதி பதவியிலிருந்து அகற்றப்படுவார். இவ்விதம் ஜனாதிபதியை பதவியிலிருந்து நீக்கும் வழிமுறை மிகவும் நீண்டதொரு கடினமான செயன்முறையாகக் கருதப்படுகிறது.

மேலும் குற்றப் பிரேரணை முதலில் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டாலும் பின்னர் உயர் நீதிமன்ற விசாரணையில் அவர்

குற்றமற்றவர் எனத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டால் அத்தோடு அவ்விவகாரம் முற்றுப் பெற்றுவிடும். உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பில் அவர் குற்றவாளியாகக் காணப்பட்டாலும் அதன் பின்னரான பாராளுமன்ற வாக்கெடுப்பில் 2/3 விசேட பெரும்பான்மை கிடைக்காவிட்டால் ஜனாதிபதி குற்றவாளியாகவே தொடர்ந்து பதவி வகிக்க முடியும்.

ஜனாதிபதித் தேர்தல் முடிவு வெளியிடப்பட்டதிலிருந்து 21 நாட்களுக்குள் ஜனாதிபதித் தேர்தல் தொடர்பாக உயர் நீதிமன்றத்தில் முறையிடலாம். உயர் நீதிமன்றமானது ஜனாதிபதி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட விதம் பிழையானதெனவும் வேறொருவர் ஜனாதிபதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டியிருந்ததாகவும் தீர்ப்பு வழங்கினால் புதியவர் அப்போதிருந்து ஒரு மாதத்திற்குள் ஜனாதிபதியாகப் பதவியேற்க வேண்டும்.

அதேவேளை எவரும் ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படவில்லை எனத் தீர்ப்பு வழங்கினால் 3 மாதத்திற்குள் ஜனாதிபதித் தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும். அதுவரை பிரதமர் ஜனாதிபதிப் பதவியில் பதில் கடமையாற்ற வேண்டும். பிரதமர் பதவி வெற்றிடமாக இருந்தால் சபாநாயகர் பதில் கடமையாற்ற வேண்டும். இதுதொடர்பான வழக்கு நடவடிக்கைகளை உயர் நீதிமன்றம் 6 மாதத்திற்குள் நிறைவு செய்ய வேண்டும்.

ஜனாதிபதிப் பதவி அவரது பதவிக் காலம் முடிவடைவதற்கு முன்பு வெற்றிடமானால் மேற்கொள்ளப்படக்கூடிய நடவடிக்கைகள் பற்றி யாப்பின் 40 ஆம் சரத்து கூறுகிறது. அதாவது ஜனாதிபதிப் பதவி வெற்றிடமாகி ஒரு மாதத்திற்குள் பாராளுமன்றம் இரகசிய வாக்களிப்பு மூலம் சாதாரண பெரும்பான்மை வாக்குகளால் புதிய ஜனாதிபதியொருவரை பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். அதுவரை பிரதமர் ஜனாதிபதிப் பதவியில் பதில் கடமையாற்ற வேண்டும் என்பதோடு அமைச்சரவையின் ஓர் அமைச்சரை அவர் பிரதமராகப் பெயர் குறித்து நியமிக்க வேண்டும். அந்நேரத்தில் பிரதமர் பதவி வெற்றிடமாக இருக்குமாயின் அல்லது பிரதமர் பதில் கடமையாற்ற முடியாத நிலையில் இருப்பாராயின் சபாநாயகர் ஜனாதி

பதிப் பதவியில் பதில் கடமையாற்ற வேண்டும்.

இவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவர் முன்னைய ஜனாதிபதியின் மிகுதிப் பதவிக்காலத்திற்கு மாத்திரமே கடமையாற்ற முடியும். ஜனாதிபதி சுகயீனம், இலங்கையில் இல்லாமை அல்லது வேறேதேனும் காரணத்திற்காக குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு பதில் கடமையாற்றவென பிரதமரை நியமிக்கலாம் என யாப்பின் 37(1) சரத்து கூறுகிறது.

ஜனாதிபதி பிரேமதாசவுக்கு எதிரான குற்றப்பிரேரணை
<p>1991 ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதி R. பிரேமதாச தலைமை தாங்கிய ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையைக் கொண்டிருந்த போதும் அவருக்கெதிராக சுமார் 116 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் கையொப்பமிட்டு குற்றப்பிரேரணை ஒன்றை சபாநாயகரிடம் சமர்ப்பித்தனர். ஆனால் அதிலுள்ள கையொப்பங்கள் பிழையானதென காரணங்காட்டப்பட்டு சபாநாயகரினால் பாராளுமன்ற நிகழ்ச்சி நிரலில் அது சேர்த்துக்கொள்ளப்படவில்லை.</p>
ஜனாதிபதி பதவி வெற்றிடம்
<p>1993.05.01 ஆந் திகதி ஜனாதிபதி R. பிரேமதாச மறைந்ததையடுத்து பிரதமராக இருந்த D.B. விஜேதுங்க பதில் ஜனாதிபதியாக சத்தியப் பிரமாணம் செய்து கொண்டார். பின்னர் 1993.05.07 ஆந் திகதி கூடிய பாராளுமன்றம் விஜேதுங்கவையே புதிய ஜனாதிபதியாக தேர்ந்தெடுத்தது.</p>
முன்னாள் ஜனாதிபதிக்கு எதிராகத் தீர்ப்பு
<p>முன்னாள் ஜனாதிபதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக அமைச்சரவையின் தலைவராக இருந்து 2005 நவம்பர் மாதகால அமைச்சரவைத் தீர்மானத்தின் மூலம் மாதவெலையில் 1-1/2 ஏக்கர் காணி உட்பட அளவுக்கதிகமான வசதிகளையும் சலுகைகளையும் பெற்றமை சட்டவிரோதமென 2007.05.03 இல் உயர்நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. வழக்கு நஷ்டஈடு</p>

செலுத்தவும் உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. 1996 ஆம் ஆண்டின் 4 ஆம் இலக்க ஜனாதிபதிகளுக்கான கொடுப்பனவுகள் சட்டத்தை ஜனாதிபதி துஷ்பிரயோகம் செய்திருப்பதாக உயர்நீதி மன்றம் தெரிவித்தது. 22 பக்கங்களில் இத்தீர்ப்பு அமைந்துள்ளது.

சிறீமாவின் குடியரிமை இரத்து

தமது அதிகாரங்களை துஷ்பிரயோகம் செய்ததாகக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டு 1980 ஒக்டோபர் 16 இரவு (17/10/1980) நடைபெற்ற பாராளுமன்ற கூட்டத்தில் சிறீமாவோ பண்டாரநாயக மற்றும் நிதியமைச்சர் பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டாரநாயக ஆகியோரின் குடியரிமையை 7 ஆண்டுகளுக்கு இரத்துச் செய்யும் பிரேரணை நிறைவேற்றப்பட்டது. அத்துடன் சிறீமாவின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியும் பறிக்கப்பட்டது.

ஜனபதிபதி J.R. ஜயவர்தன நியமித்த ஆணைக்குழு 1980 ஓகஸ்ட் 25 இல் தமது அறிக்கையை சமர்ப்பித்திருந்தது. பாராளுமன்றத்தில் ஆதரவாக 139 வாக்குகளும் எதிராக 19 வாக்குகளும் கிடைத்தன. இதன்படி இப்பிரேரணை 120 அதிகப்படியான வாக்குகளால் நிறைவேற்றப்பட்டது. இவ்வாக்கெடுப்பில் சிறீமாவோ பண்டாரநாயக நடுநிலை வகித்தார். 1986 ஜனவரியில் மீண்டும் குடியரிமை வழங்கப்பட்டது.

குடியரிமையை இரத்துச் செய்தல்

எவரேனும் ஆள் அரசியலமைப்புத் தொடங்குவதற்கு முன்னர் அல்லது அதன் பின்னர் ஏதேனும் செயலைச் செய்தார் அல்லது செய்யவில்லை என்ற காரணத்துக்காக அவர் மீது குடியியல் தகுதியீனத்தை விதிக்க வேண்டுமென அதற்கென ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்ட விசேட ஜனாதிபதி விசாரணை ஆணைக்குழு பாராளுமன்றத்திற்கு சிபாரிசு செய்யலாம். அதற்குப் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 விசேட

பெரும்பான்மை ஆதரவு கிடைத்தால் 7 ஆண்டுகளுக்கு மேற் படாத குடியியற் தகுதியீனத்தை விதிக்க முடிவதுடன் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருப்பின் பாராளுமன்றத்திலிருந்து விலக்கலாம். (சரத்து - 81)

பாராளுமன்றம்

பாராளுமன்றம் 2 ஆம் குடியரசு யாப்பின் பிரதான சட்ட வாக்க மன்றமாகும். 225 உறுப்பினர்கள் அங்கம் வகிக்கும் பாராளுமன்றத்தில் 196 பேர் விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ தேர்தல் மூலமும் 29 பேர் கட்சிகளின் தேசியப் பட்டியல் மூலமும் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். இந்த யாப்பின்படியான முதலாவது பாராளுமன்றத்தில் 168 உறுப்பினர்கள் காணப்பட்டனர்

யாப்பின் முதலாம் அத்தியாயம் மக்களின் இறைமை பிரயோகிக்கப்படும் முறை பற்றிக் கூறுகிறது. சரத்து 4(a) மக்களின் சட்ட வாக்க அதிகாரம் மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட பாராளுமன்றத்தாலும் மக்கள் தீர்ப்பொன்றின் போது மக்களாலும் பிரயோகிக்கப்பட வேண்டும் என்கிறது.

பாராளுமன்றம் முன்னரே கலைக்கப்பட்டாலொழிய 5 ஆண்டுகள் வரை செயற்படும். பொதுத் தேர்தலின் பின்னர் கூடும் பாராளுமன்றத்தின் முதலாவது கூட்டத் தொடரின் முதலாவது அமர்வில் சபாநாயகர், பிரதி சபாநாயகர், குழுக்களின் பிரதித் தலைவர் ஆகியோர் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் இரகசிய வாக்களிப்பில் இவர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்ட பின்னர் சபாநாயகர் முன்னிலையில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சத்தியப் பிரமாணம் செய்து பதவியேற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகம் ஒருவர் ஜனாதிபதியால் தெரிவு செய்யப்பட்டு பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்புடன் நியமிக்கப்படுகிறார். பாராளுமன்றத்தை ஜனாதிபதி காலத்திற்குக் காலம் கூட்டலாம், அமர்வை இடைநிறுத்தலாம், கலைக்

கலாம். எனினும் பொதுத்தேர்தல் முடிவுற்று 2-12 வருடம் வரை பாராளுமன்றத் தீர்மானத்தின் மூலம் வேண்டிக்கொண்டா லொழிய ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்கக் கூடாது.

வருடத்தில் குறைந்தது ஒரு தடவையாவது ஜனாதிபதி பாராளு மன்றத்தைக் கூட்ட வேண்டும். ஜனாதிபதி 2 மாதங்களுக்கு மேற்படாத காலத்திற்கு அடுத்த திகதி குறிப்பிட்டு பாராளுமன்ற அமர்வை இடைநிறுத்தலாம். கலைக்கப்பட்ட அல்லது அமர்வு இடைநிறுத்தப்பட்ட பாராளுமன்றத்தை ஜனாதிபதி விரும்பினால் 3 நாட்களுக்கு பின்னர் எப்போது வேண்டுமானாலும் முன்னமேயே கூட்டலாம்.

பாராளுமன்றமானது அமர்வு இடைநிறுத்தப்படும் வரை அல்லது கலைக்கப்படும் வரை காலத்துக்குக் காலம் ஒத்தி வைக்கப்படலாம். பொதுவாக பாராளுமன்றத் தீர்மானங்கள் சமூகம ளித்து வாக்களிக்கும் உறுப்பினர்களில் பெரும்பான்மையினரால் முடிவு செய்யப்பட வேண்டும். பாராளுமன்றச்சட்டமூலம் சபாநாயகரின் சான்றுரையுடன் சட்டமாக அமுலுக்கு வரும். பாராளுமன்றத்தின் கூட்ட நடப்பெண் (Quorum) 20 ஆகும். பாராளுமன்ற செயற்பாடுகள் அரசியலமைப்பு மற்றும் பாராளு மன்ற நிலையியற் கட்டளைகள் என்பவற்றின் அடிப்படையில் இடம்பெறும்.

சட்டமூலங்கள் பாராளுமன்ற நிகழ்ச்சி நிரலில் இடம்பெறுவதற்கு முன் ஒரு வாரத்திற்கு முன்னர் வர்த்தமானியில் வெளியிடப்பட வேண்டும். தேசிய பாதுகாப்பு, பேரழிவு முகாமைத்துவத்துக்கு அவசியமென அமைச்சரவை புறக்குறிப்பிடும் அவசரமசோதாக்களின் யாப்புறு தன்மையைப் பரிசீலிக்க ஜனாதிபதி உயர் நீதிமன்றத்தைக் கோரலாம். 24 மணி நேரத்திற்குள் அல்லது ஜனாதிபதி குறிப்பிடும் 3 நாட்களுக்கு மேற்படாத காலப்பகுதிக்குள் உயர் நீதிமன்றத் தீர்மானம் ஜனாதிபதிக்கும் சபாநாயகருக்கும் அறிவிக்கப்பட வேண்டும்.

பாராளுமன்றத்தின் சட்டவாக்க அதிகாரம் பற்றி யாப்பின் 75 ஆம் சரத்து கூறுகின்றது. கடந்த காலத்தையும் உள்ளடக்கும் வகையில் சட்டங்களை உருவாக்க பாராளுமன்றம் அதிகாரம்

கொண்டுள்ளது (பின்னோக்கிய அதிகாரம்). எனினும் அரசியலமைப்பை முழுமையாக அல்லது பகுதியளவில் இடைநிறுத்தி வைக்கின்ற ஏதேனும் சட்டத்தை அல்லது புதிய அரசியலமைப்பொன்றை இயற்றாமல் நடைமுறையிலுள்ள அரசியலமைப்பை முழுமையாக நீக்குகின்ற ஏதேனும் சட்டத்தை பாராளுமன்றம் இயற்ற முடியாது.

மேலும் பாராளுமன்றம் அதன் சட்டவாக்க அதிகாரத்தை துறத்தலோ எவ்விதத்திலும் பராதீனப்படுத்தலோ கூடாது என்பதுடன் சட்டவாக்க அதிகாரம் கொண்ட எதனையும் நிறுவுதலும் கூடாது என 76 ஆம் சரத்து கூறுகிறது. எனினும் பொதுமக்கள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்படி அவசரகால விதிகளை ஆக்குவதற்கு ஜனாதிபதிக்குள்ள அதிகாரம் விதிவிலக்கானதாகும். அத்துடன் குறிப்பிட்ட நோக்கங்களுக்காக துணைநிலைச் சட்டங்களை ஆக்குவதற்கு எவருக்கும் அல்லது எக்குழுவுக்கும் அதிகாரமளிக்கின்ற சட்டத்தை பாராளுமன்றம் இயற்றலாம்.

அமைச்சரவையை ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்திலிருந்து அமைக்க வேண்டும். பொதுத் தேர்தல் முடிவில் பாராளுமன்றத்தின் நம்பிக்கையை பெற அதிக வாய்ப்புள்ளவராக இருப்பவர் என ஜனாதிபதி கருதுகின்ற பாராளுமன்ற உறுப்பினரை பிரதமராக நியமிக்க வேண்டும். தேவையாயின் பிரதமரின் கலந்தாலோசனைப்படி ஜனாதிபதி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களிலிருந்து அமைச்சரவை அமைச்சர்களையும் அமைச்சரவை அந்தஸ்தற்ற அமைச்சர்களையும் பிரதி அமைச்சர்களையும் நியமிக்கவும் நீக்கவும் முடியும்.

ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்துக்குப் பொறுப்பாக இருக்க வேண்டும் (42) என்பதுடன் அமைச்சரவை பாராளுமன்றத்துக்கு கூட்டாகப் பொறுப்பாக இருத்தலும் வகைகூறவும் வேண்டும் 43(1). பாராளுமன்றம் அரசாங்க கொள்கை விளக்கவுரையை அல்லது வரவு - செலவுத் திட்ட மசோதாவை நிராகரித்தால் அல்லது அரசாங்கத்தின் மீது நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை நிறைவேற்றினால் அமைச்சரவை கலைக்கப்பட வேண்டும் (49/2).

ஜனாதிபதி 3 மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை பாராளுமன்றத்திற்கு சமூகமளிக்க வேண்டும். ஜனாதிபதி மீது குற்றப்பிரேரணை கொண்டு வந்து முறைப்படி நிறைவேற்றுவதன் மூலம் ஜனாதிபதியை பதவியிலிருந்து நீக்கும் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு உண்டு. அத்துடன் பொதுமக்கள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் ஜனாதிபதி பிரகடனப்படுத்தும் அவசரகால நிலையை 10 நாட்களுக்குள் பாராளுமன்றம் அங்கீகரித்தால் ஒரு மாத காலம் வரை அமுலிலிருக்கும். அங்கீகரிக்காவிடில் 14 நாட்களின் பின்னர் செயலிழந்துவிடும்.

பிரதம நீதியரசர், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவர், உயர் நீதிமன்றத்தினதும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தினதும் நீதிபதிகள் ஆகியோரை துர்நடத்தை அல்லது தகைமையீனம் காரணமாக பாராளுமன்ற மொத்த உறுப்பினர்களில் பெரும் பான்மையினால் நிறைவேற்றப்பட்ட பிரேரணை மூலம் ஜனாதிபதி பதவி நீக்க முடியும்.

இதன்படி பாராளுமன்றம் சட்ட, நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறைகளில் அதிகளவு அதிகாரங்களைக் கொண்டு காணப்படுகின்ற போதிலும் நிறைவேற்று அதிகாரங் கொண்ட ஜனாதிபதி முறையினாலும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களைக் கட்டுப்படுத்தும் பலமிக்க கட்சி முறையினாலும் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் பலவீனமடைந்து காணப்படுவதாக விமர்சிக்கப்பட்டு வருகிறது.

பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கான தகைமையீனங்கள் (சரத்து 91)

வாக்காளராக இருப்பதற்குரிய தகைமைகளைக் கொண்டிருந்தல், பொதுத்தேர்தலில் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட தேர்தல் மாவட்டங்களில் வேட்பாளராக, குடியரசின் ஜனாதிபதியாக, நீதித்துறை அலுவலராக, நிருவாகத்துக்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளராக, பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகமாக அல்லது அவரது பணியாள் தொகுதி உறுப்பினராக, தேர்தல் ஆணையாளர் நாயகமாக, பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு - மாகாண பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு -

தேர்தல் ஆணைக்குழு - தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு - நிதி ஆணைக்குழு - இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு - எல்லை நிருணய ஆணைக்குழு ஆகியவற்றின் உறுப்பினராக, கணக்காய்வாளர் நாயகமாக - குறித்த சில சம்பளத் திட்டத்தைக் கொண்ட பொதுச்சேவை, இலங்கை அரசு கணக்காய்வு சேவை, மாகாண பொதுச் சேவை, பொதுக்கூட்டுத்தாபன அலுவலராக, தரைப் படை, கடற்படை, வான் படை உறுப்பினராக, பொலிஸ் அலுவலராக, பொலிஸ் பணி புரியும் பொது அலுவலராக, அரசுடன் ஏதேனும் ஒப்பந்தத்தில் அக்கறையுடையவராக, வங்குரோத்தானவர் அல்லது கடன் காரராக - பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்து இலஞ்சம் பெற்றவராக கடந்த 7 ஆண்டுகளுக்குள் நீதிமன்றத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டவராக இருத்தல்

இரட்டைக் குடியரிமை

2015 ஆம் ஆண்டு பாராளுமன்றத்தில் அமர்ந்த 225 உறுப்பினர்களில் 13 பெண்கள் காணப்பட்டிருந்தனர். அவர்களில் காலி மாவட்டத்திலிருந்து கீதா குமாரசிங்க பாராளுமன்றத் திற்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தார். சவிட்சர்லாந்தின் பிரஜா உரிமையையும் கொண்டிருந்த கீதாவின் தெரிவை எதிர்த்து அம்மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த 4 வாக்காளர்கள் மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுத்திருந்தனர்.

அரசியலமைப்பின் 19 ஆம் திருத்தப்படி இரட்டைப் பிரஜா உரிமை கொண்டிருந்ததன் காரணமாக யாப்பின் 91(1)(d)(XIII) ஆம் சரத்துக்கிணங்க 2015.08.17 இல் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிடத் தகைமையற்றிருந்ததால் அவரது பாராளுமன்ற உறுப்புரிமையை இரத்துச் செய்து 2015.09.01 இல் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக சத்தியப் பிரமாணம் செய்யத் தடை விதித்து 2017 மே 3 இல் மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியது.

எனினும் உயர் நீதிமன்றத்தில் மேன்முறையீடு செய்யப்பட்டு 2017 நவம்பர் 2 இல் பிரதம நீதியரசர் தலைமையிலான

5 பேர் கொண்ட விசாரணையில் குறித்த தீர்ப்பு அவ்வாறே உறுதி செய்யப்பட்டதால் கீதா பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியை இழந்தார். கீதாவின் இடத்திற்கு UPFA இல் காலி மாவட்ட பட்டியலில் அடுத்த இடத்திலிருந்த பியசேன கமகே 2017 நவம்பர் 10 இல் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக சத்தியப் பிரமாணம் செய்து கொண்டார்.

நியூசிலாந்து குடியரிமையுடன் இரட்டைக் குடியரிமையை (Dual Citizenship) கொண்டிருந்த காரணத்தினால் அவஸ்திரேலிய பிரதிப் பிரதமர் Barnaby Joyce உட்பட 5 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை 2017 ஒக்டோபர் 27 இல் அவஸ்திரேலிய மேல் நீதிமன்றம் (High Court of Australia) பதவி நீக்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

புதிய பாராளுமன்றக் கட்டடம்

இலங்கையின் தற்போதைய பாராளுமன்றக் கட்டடம் 1982 ஏப்ரல் 29 இல் சிறீ ஜயவர்தனபுர, கோட்டேயில் இயங்கத் தொடங்கியது. தியவன்ன ஓயாவை இடைமறித்து அமைக்கப்பட்ட நீர்த்தேக்கமொன்றின் நடுவிலான தீவொன்றில் தாபிக்கப்பட்ட இக்கட்டடம் கட்டடக் கலைஞர் ஜோப்ரி பாவாவின் கலை வண்ணத்தில் உருவானது.

கிரேக்க கட்டடக்கலையைப் பின்பற்றி நிர்மாணிக்கப்பட்ட பழைய பாராளுமன்றக் கட்டடத் தொகுதி தற்போது ஜனாதிபதி அலுவலகமாக செயற்படுகிறது. சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது பாராளுமன்றம் இப்பழைய பாராளுமன்றக் கட்டடத்திலேயே கூடியது.

பாராளுமன்ற சிறப்புரிமைகள்

பாராளுமன்றத்தினதும் அதன் உறுப்பினர்களதும் சிறப்புரிமைகளையும் விடுபாட்டுரிமைகளையும் தத்துவங்களையும் வெளிப்படுத்துவதற்கும் வரைவுப்படுத்துவதற்கும் பாராளுமன்றத்திற்கும் பாராளுமன்றத்தில் பேச்சு, விவாதம், நடவடிக்கைகள் என்பவற்றுக்கான சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கப்

பெறுவதற்கும் பாராளுமன்ற சிறப்புரிமை மீறல்களுக்கான தண்டனைக்கு ஏற்பாடு செய்வதற்கும் பாராளுமன்ற அறிகைகள், நடவடிக்கைகள் என்பவற்றை வெளியிடுவதில் தொழிலுக்கமர்த்தப்பட்டுள்ள ஆட்களுக்குப் பாதுகாப்பளிப்பதற்கும் 1953 இன் 21 ஆம் இலக்கச் சட்டம் (1953.04.07), 1978 இன் 05 ஆம் இலக்கச் சட்டம் (1978.02.02), 1980 இன் 17 ஆம் இலக்கச் சட்டம் (1980.04.17), 1984 இன் 25 ஆம் இலக்கச் சட்டம் (1984.06.29), 1987 இன் 37 ஆம் இலக்கச் சட்டம் (1987.09.23), 1997 இன் 27 ஆம் இலக்கச் சட்டம் (1997.10.21) உதவுகின்றன.

பாராளுமன்றக் குழுக்கள் (சரத்து 74)

பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரங்களையும் கடமைகளையும் இலகபடுத்தவும் வினைத்திறனான முறையில் முன்னெடுத்துச் செல்லவும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பல்வேறு ஆலோசனைக் குழுக்களாகப் பிரிக்கப்படுகின்றனர். தெரிவுக் குழு, பாராளுமன்ற அலுவல்கள் குழு, நிலையியற் கட்டளைகள் குழு, சபைக் குழு, ஒழுக்கவியல், சிறப்புரிமைகள் குழு, அரசாங்க கணக்குகள் குழு, அரசாங்க பொறுப்பு முயற்சிகள் குழு, பொது மனுக்கள் குழு, உயர் பதவிகள் குழு ஆகியன முக்கிய குழுக்களாகும்.

அமைச்சரவை

அரசியலமைப்பின் 8 ஆம் அத்தியாயம் அமைச்சரவை பற்றிக் கூறுகிறது. 20 ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் இவ்வத்தியாயம் முழுமையாக மாற்றீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. குடியரசின் அரசாங்கத்தை நெறிப்படுத்துவதற்கும் கட்டுப்படுத்துவதற்கும் பொறுப்பாக்கப்பட்ட ஓர் அமைச்சரவை இருக்க வேண்டும். அது பாராளுமன்றத்துக்குக் கூட்டாகப் பொறுப்பு வகித்தலும் வகை கூறலும் வேண்டும் (43/1).

ஜனாதிபதி அமைச்சரவையின் ஓர் உறுப்பினராகவும் அமைச்சரவையின் தலைவராகவும் இருக்க வேண்டும் (43/2). ஜனாதி

பதி அவரது கருத்துப்படி பாராளுமன்றத்தின் எந்த உறுப்பினர் பாராளுமன்றத்தின் நம்பிக்கையைப் பெறுவதற்கு அதிக வாய்ப்புள்ளவராக இருக்கிறாரோ அந்த உறுப்பினரை பிரதமராக நியமிக்க வேண்டும் (43/3).

ஜனாதிபதி காலத்துக்குக் காலம் தேவையாயின் பிரதமரின் கலந்தாலோசனையுடன் (Consultation) அமைச்சரவை அமைச்சர்களும் அமைச்சுக்களும் எண்ணிக்கை, அவ்வமைச்சர்களுக்கு குறித்தொதுக்கப்படவுள்ள பணிகள், விடயங்கள் பற்றி தீர்மானிக்க வேண்டும். அவ்வமைச்சுக்களுக்கு பாராளுமன்றத்திலிருந்து அமைச்சர்களை நியமிக்க வேண்டும் (44/1). ஜனாதிபதி தனக்கான அமைச்சுக்களைத் தீர்மானிக்கலாம். எவருக்கும் குறித்தளிக்கப்படாத பொறுப்புக்கள், பணிகள் ஜனாதிபதிக்குரியவையாகும் (44/2).

ஜனாதிபதி அமைச்சரவையின் விடயங்களும் பணிகளும் குறித்தொதுக்குதலையும் அமைப்பையும் எந்நேரத்திலும் மாற்றலாம். எனினும் அம்மாற்றங்கள் அமைச்சரவையினதும் பாராளுமன்றத்தின்பால் அமைச்சரவைக்குள்ள பொறுப்பினதும் இடையறாத தொடர்ச்சியைப் பாதிக்கக் கூடாது (44/3). ஜனாதிபதி காலத்துக்குக் காலம் தேவையாயின் பிரதமரின் கலந்தாலோசனையுடன் (Consultation) அமைச்சரவையின் உறுப்பினர்களாக இல்லாதவர்களை பாராளுமன்றத்திலிருந்து அமைச்சர்களாக நியமிக்கலாம் (45/1). இந்நியமனத்தை எந்நேரத்திலும் ஜனாதிபதி மாற்றலாம். (45/2).

அமைச்சரவை அமைச்சர் ஒவ்வொருவரும் அமைச்சரவைக்கும் பாராளுமன்றத்துக்கும் பொறுப்பாக இருக்க வேண்டும் (45/3). அமைச்சரவை அமைச்சர் அவரது ஏதேனும் விடயத்தை - பணியை - கடமையை - தத்துவத்தை அமைச்சரவை அல்லாத அமைச்சருக்கு வர்த்தமானி மூலம் கையளிக்கலாம் (45/4).

ஜனாதிபதி அமைச்சரவை அமைச்சர்கள் தமது கடமையைப் புரிவதில் அவர்களுக்கு உதவுவதற்கென தேவையாயின் பிரதமரின் கலந்தாலோசனையுடன் (Consultation) பாராளுமன்ற உறுப்

பினர்களிலிருந்து பிரதி அமைச்சர்களை நியமிக்கலாம் (46/1). அமைச்சரவை அமைச்சர் அவரது ஏதேனும் விடயத்தை - பணியை - கடமையை - தத்துவத்தை வர்த்தமானி மூலம் பிரதி அமைச்சருக்கு கையளிக்கலாம் (46/2).

அமைச்சரவை அமைச்சர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 30 ஐ விட அதிகமாகக் கூடாது (47/1)(a). அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் அல்லாத அமைச்சர்களதும் பிரதி அமைச்சர்களதும் எண்ணிக்கை 40 ஐத் தாண்டக் கூடாது (47/1)(b). எனினும் பாராளுமன்றத்தில் ஆகக்கூடிய ஆசனங்களைப் பெற்ற கட்சி தேசிய அரசாங்கம் அமைத்தால் அமைச்சரவை அமைச்சர்களதும் அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் அல்லாத அமைச்சர்களதும் பிரதி அமைச்சர்களதும் எண்ணிக்கையை பாராளுமன்றம் தீர்மானிக்க வேண்டும் (47/3).

பிரதமர், அமைச்சரவை அமைச்சர், வேறு அமைச்சர், பிரதி அமைச்சர் ஆகிய பதவிகள் ஜனாதிபதியின் கடிதத்தின் மூலம் அல்லது ஜனாதிபதிக்கு அனுப்பும் இராஜினாமாக் கடிதத்தின் மூலம் அல்லது அவரது பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவி வெற்றிடமாதல் மூலம் இல்லாமற்போகும் (47/2).

பாராளுமன்றம் கலைக்கப்படும் போது பணியாற்றுகின்ற அமைச்சரவை பொதுத் தேர்தல் முடிவடைந்ததன் பின்னரே கலைக்கப்பட்டதாக இருக்கும் (48/1). பாராளுமன்றம் கலைக்கப்படாத காலத்தில் பிரதமர் பதவி வெற்றிடமானால் அமைச்சரவை கலைக்கப்பட்டதாக இருக்கும் (49/1). பாராளுமன்றம் அரசாங்கக் கொள்கை விளக்கவுரையை அல்லது ஒதுக்கீட்டுச் சட்டமூலத்தை நிராகரித்தால் அல்லது அரசாங்கத்தின் மீது நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை நிறைவேற்றப்பட்டால் அமைச்சரவை கலைக்கப்பட்டதாக இருக்கும் (49/2).

பிரதமரின் செயலாளர் (51/1) அமைச்சரவைக்கான செயலாளர் (51/2) அமைச்சு ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு செயலாளர் (52/1) ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட வேண்டும். அமைச்சரவை கலைக்கப்படுகின்ற போது அமைச்சுக்களது செயலாளர்களின்

பதவியும் இல்லாமற் போகும் (52/3). அமைச்சரவை தேவையான போதெல்லாம் ஜனாதிபதி தலைமையில் கூடும். யாப்பின்படி பிரதமர் பதவி அலங்காரமிக்க பதவியாக அமைந்துள்ளது.

அமைச்சரவை பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்க வேண்டிய சட்டமூலங்கள் குறித்து தீர்மானிக்கிறது. குறித்த துறைக்குப் பொறுப்பான அமைச்சர் பாராளுமன்றத்தில் சட்டமூலங்களை சமர்ப்பிக்கிறார். நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களை அமைச்சரவை அமுல்படுத்துகிறது. அத்துடன் நாட்டின் பல்வேறு விடயங்கள் குறித்தும் அமைச்சரவை தீர்மானம் மேற்கொண்டு நடைமுறைப் படுத்துகிறது.

மக்கள் தீர்ப்பு

2 ஆம் குடியரசு யாப்பின் புதியவொரு அம்சம் மக்கள் தீர்ப்பு (Referendum) ஆகும். சர்வஜன வாக்கெடுப்பு அல்லது ஒப்பங்கோடல் எனப் பொதுவாக அறியப்படும் மக்கள் தீர்ப்பு முறை யாப்பின் 13 ஆம் அத்தியாயத்தில் 85, 86, 87 ஆம் உறுப்புகளில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. மக்கள் தீர்ப்பு தொடர்பாக 1981 ஆம் ஆண்டின் 7 ஆம் இலக்க பாராளுமன்ற சட்டத்தில் விளக்கப் பட்டுள்ளது.

அரசியலமைப்பின் முதலாம் அத்தியாயத்தில் மக்களின் சட்ட வாக்க அதிகாரம் பாராளுமன்றத்தாலும் மக்கள் தீர்ப்பின் போது மக்களாலும் பிரயோகிக்கப்பட முடியும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. மக்கள் தீர்ப்பு தொடர்பான சில அதிகாரங்களை ஜனாதிபதி செலுத்துகின்றார். இதன்படி மக்கள் தீர்ப்பு நடத்தப்படுதல் சம்பந்தமாக பின்வரும் 3 அம்சங்கள் யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ளன.

1. மக்கள் தீர்ப்புக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும் என அமைச்சரவை அல்லது உயர் நீதிமன்றம் தீர்மானித்துள்ள ஒரு சட்ட மூலத்துக்கு பாராளுமன்றத்தில் 2/3 விசேட பெரும்பான்மை கிடைக்கப் பெற்றால் ஜனாதிபதி மக்கள் தீர்ப்புக்குச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.
2. பாராளுமன்றம் நிராகரித்த (அரசியலமைப்பு திருத்தம், நீக்கம்,

மாற்றீடு சாராத) சட்டமூலத்தை ஜனாதிபதி தனது தற்றுணி பில் மக்கள் தீர்ப்புக்கு சமர்ப்பிக்கலாம்.

3. ஜனாதிபதி தனது அபிப்பிராயத்தின்படி தேசிய முக்கியத்து வம் வாய்ந்த வேறேதேனும் விடயத்தை மக்கள் தீர்ப்புக்கு சமர்ப்பிக்கலாம்.

மக்கள் தீர்ப்புக்கென சமர்ப்பிக்கப்படுகின்ற சட்டமூலத்துக்கு அளிக்கப்பட்ட செல்லுபடியான வாக்குகளில் 1/2 இற்கு மேற் பட்டோர் வாக்களிக்க வேண்டும் என்பதோடு அளிக்கப்பட்ட மொத்த வாக்குகள் வாக்காளர் இடாப்பிலுள்ள 2/3 இற்கு அதிக மானோராக இல்லையாயின் அதிலுள்ள 1/3 இற்கு குறையாத எண்ணிக்கையினரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தால் மக்கள் அங்கீ காரமாகக் கருதப்பட வேண்டும். மக்கள் தீர்ப்பு தொடர்பான ஆட்சேபனைகளை உயர் நீதிமன்றத்தில் தெரிவிக்கலாம்.

மக்கள் தீர்ப்பு அனுபவம்

இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் 1982 ஆம் ஆண்டு மக்கள் தீர்ப்பு நடத்தப்பட்டது. இதற்காக 1982.12.23 ஆம் திகதி அரசியலமைப்பில் 4 ஆவது திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டு முதலாவது பாராளுமன்றத்தின் காலம் 1977.08.04 இலிருந்து 1989.08.04 வரை நீடிக்கப்படுவதற்காக மக்கள் தீர்ப்பளித் திருந்தனர். 1982.12.22 ஆம் திகதி நடைபெற்ற மக்கள் தீர்ப் புக்காக அரசாங்கம் பின்வருமாறு பிரேரணை முன்வைத்தது.

‘முதலாவது பாராளுமன்றம் முன்னதாகவே கலைக்கப்பட் டாலன்றி 1989.08.04 ஆம் திகதி வரை தொடர வேண்டுமென் பதுடன் அதன்பின்னர் அது கலைக்கப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும் என்னும் ஏற்பாட்டை ஏனையவற்றிற்கு மாத் திரம் கொண்டிருக்கின்ற 1982.11.13 ஆந் திகதிய 218/23 ஆம் இலக்க விசேட வர்த்தமானியில் பிரசுரமான ‘அரசியலமைப் பின் 4 ஆம் திருத்தம்’ எனத் தலைப்பிடப்பட்ட சட்டமூலத் தை நீங்கள் அங்கீகரிக்கிறீர்களா?’

எனினும் ஒரு பொதுத்தேர்தலுக்கு மாற்றீடாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட இம்மக்கள் தீர்ப்பு ஜனநாயகத்துக்கு விரோதமான தென்குடிகாட்டப்பட்டுள்ளது. மேலும் 2001.08.21 ஆம் திகதி மக்கள் தீர்ப்புக்கு சமர்ப்பிக்கவேண்டிய அரசாங்கம் 'தேசிய முக்கியத்துவமும் அவசியமும் வாய்ந்த புதிய அரசியலமைப்பொன்று நாட்டிற்குத் தேவையா?' எனும் பிரேரணையை முன்வைத்திருந்தது. எனினும் இதற்கான வாக்கெடுப்புத் திகதி ஒத்திவைக்கப்பட்டு பின்னர் அது மீளப்பெறப்பட்டது.

இலங்கையில் நடத்தப்பட்ட முதலாவது மக்கள் தீர்ப்பு - 1982

விடயம்	வீதம்	வாக்குகளின் எண்ணிக்கை
பிரேரணைக்கு ஆதரவாக அளிக்கப்பட்ட வாக்குகள் (விளக்கு)	54.66	3,141,223
பிரேரணைக்கு எதிராக அளிக்கப்பட்ட வாக்குகள் (பாணை)	45.34	2,605,983
செல்லுபடியான மொத்த வாக்குகள்		5,747,206
நிராகரிக்கப்பட்ட வாக்குகள்		21,456
வாக்காளர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை		8,145,015

அரசியலமைப்பைத் திருத்துதல்

அரசியலமைப்பின் ஏதேனும் ஏற்பாட்டைத் திருத்துவதற்கான அல்லது அரசியலமைப்பை நீக்குவதற்கும் மாற்றீடு செய்வதற்குமான ஒரு சட்டமூலம் பாராளுமன்றத்தின் மொத்த உறுப்பினர்களின்

பினர்களில் 2/3 இற்கு குறையாதவர்களால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். எனினும் பின்வரும் யாப்பு ஏற்பாடுகளை திருத்து வதற்கான அல்லது நீக்குவதற்கும் மாற்றீடு செய்வதற்குமான சட்டமூலம் அல்லது அவ்வேற்பாடுகளுடன் ஒவ்வாததாக இருக்கும் ஒரு சட்டமூலம் பாராளுமன்றத்தின் மொத்த உறுப் பினர்களில் 2/3 இற்கு குறையாதவர்களால் நிறைவேற்றப்படு வதுடன் மக்கள் தீர்ப்பொன்றில் மக்களாலும் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். அவ்வேற்பாடுகள் வருமாறு.

- ▶ 1 ஆம் உறுப்புரை - இலங்கை சுதந்திரமும் இறைமையும் தன்னாதிக்கமும் கொண்ட சனநாயக சோசலிசக் குடியரசா கும் என்பதோடு இலங்கை சனநாயக சோசலிசக் குடியரசு என அறியப்படுதலும் வேண்டும்.
- ▶ 2 ஆம் உறுப்புரை - இலங்கைக் குடியரசு ஒற்றையாட்சியு டைய அரசாகும்.
- ▶ 3 ஆம் உறுப்புரை - இலங்கைக் குடியரசில் இறைமை மக்களுக்கு குரியதாகவும் பராதீனப்படுத்த முடியாததாகவும் இருக்கும். இறைமை என்பது ஆட்சித் தத்துவங்கள், அடிப்படை உரி மைகள், வாக்குரிமை ஆகியவற்றை உள்ளடக்கும்.
- ▶ 6 ஆம் உறுப்புரை - இலங்கை குடியரசின் தேசியக்கொடி யாப்பில் உள்ளவாறு சிங்கக்கொடியாக இருக்க வேண்டும்.
- ▶ 7 ஆம் உறுப்புரை - இலங்கைக் குடியரசின் தேசிய கீதம் “சிற் லங்கா தாயே” என்பதாக இருக்க வேண்டும். அதன் சொற்க ளும் இசையமைப்பும் யாப்பில் உள்ளவாறு இருக்க வேண்டும்.
- ▶ 8 ஆம் உறுப்புரை - இலங்கைக் குடியரசின் தேசிய தினம் பெப் ரவரி 4 ஆம் நாளாக இருக்க வேண்டும்.
- ▶ 9 ஆம் உறுப்புரை - இலங்கைக் குடியரசில் பௌத்த மதத் துக்கு முதன்மைத் தானம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதோடு யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ள உரிமைகளை எல்லா மதங்களுக்கும் உத்தரவாதப்படுத்தும் அதேவேளை, பௌத்த சாசனத்தைப்

பாதுகாத்தலும் பேணி வளர்த்தலும் அரசின் கடமையாக இருக்க வேண்டும்.

- ▶ 10 ஆம் உறுப்புரை - ஆள் ஒவ்வொருவரும் தான் விரும்பும் மதத்தை அல்லது நம்பிக்கையை உடையவராக இருப்பதற்கான அல்லது மேற்கொள்வதற்கான சுதந்திரம் உட்பட சிந்தனை செய்யும் சுதந்திரம், மனசாட்சியைப் பின்பற்றும் சுதந்திரம், மத சுதந்திரம் என்பவற்றுக்கு உரித்துடையவராக வேண்டும்.
- ▶ 11 ஆம் உறுப்புரை - ஆளெவரும் சித்திரவதைக்கு அல்லது கொடூரமான மனிதாபிமானமற்ற அல்லது இழிவான நடாத்துகைக்கு அல்லது தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்படலாகாது.
- ▶ 30(2) ஆம் உறுப்புரை - சனாதிபதியின் பதவிக் காலத்தை 5 ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட ஒரு காலத்துக்கு நீடித்தல்
- ▶ 62(2) ஆம் உறுப்புரை - பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலத்தை 5 ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட ஒரு காலத்துக்கு நீடித்தல்

இதுவரை பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மை மாத்திரம் பெற்று 18 திருத்தங்களும் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் ஒரு மக்கள் தீர்ப்பும் பெற்று ஒரு திருத்தமும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

நீதித்துறை

நீதித்துறை குறித்து யாப்பின் 15 ஆம் அத்தியாயம் விளக்குகிறது. மக்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாத்து உறுதிப்படுத்தி நடைமுறைப்படுத்தும் பின்வரும் நீதி, நிருவாக நிறுவனங்கள் செயற்படும் (105/1).

1. உயர் நீதிமன்றம்
2. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம்
3. மேல் நீதிமன்றமும் பாராளுமன்றம் காலத்துக்குக் காலம் தாபிக்கும் ஏனைய முதல்நிலை நீதிமன்றங்களும் நியாய சபைகளும் அத்தகைய நிறுவனங்களும்

இதன்படி இலங்கையில் தற்போது பின்வரும் நீதிமன்றங்கள் தொழிற்படுகின்றன.

1. உயர் நீதிமன்றம் (Supreme Court)
2. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் (Court of Appeal)
3. மேல் நீதிமன்றம் (High Court)
4. மாவட்ட நீதிமன்றம் (District Court)
5. நீதவான் நீதிமன்றம் (Magistrate Court)
6. ஆரம்ப நீதிமன்றம் (Primary Court)

உயர் நீதிமன்றம் தவிர்ந்த ஏனைய எல்லா நீதிமன்றங்களும் நீதியை நிருவகிக்கும் வேறு தாபனங்களும் பாராளுமன்றச் சட்டத்தினால் தாபிக்கப்பட்டவையாகக் கருதப்பட வேண்டும். மேலும் உயர் நீதிமன்றமும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமும் நாட்டின் மேல்நிலைப் பதிவேட்டு நீதிமன்றங்களாக இருக்க வேண்டும் (105(2)(3)).

நீதித்துறையின் சுதந்திரம் குறித்து யாப்பின் 107-111 c வரையான உறுப்புரைகளில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. பிரதம நீதியரசரும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவரும் உயர் நீதிமன்றத்தினதும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தினதும் ஏனைய நீதிபதிகளும் ஜனாதிபதியினால் தெரிவு செய்யப்பட்டு பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்புடன் நியமிக்கப்படுகின்றனர் (107/1). உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் 65 வயதிலும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதிகள் 63 வயதிலும் ஓய்வுபெற முடியும் (107/5).

இந்நீதிபதிகள் நன்னடத்தையுடையவர்களாக இருக்கும் வரை பதவி வகிக்கலாம். நீதிபதிகள் துர்நடத்தை (Misbehaviour) அல்லது தகைமையின்மை (Incapacity) காரணமாக பாராளுமன்ற மொத்த உறுப்பினர்களில் பெரும்பான்மையினால் நிறைவேற்றப்படும் பிரேரணையையடுத்து ஜனாதிபதியின் கட்டளை மூலம் பதவி நீக்கப்படுவர் (107(2)(3)).

இப்பிரேரணைக்கான தீர்மானத்தில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்

களின் மொத்த எண்ணிக்கையில் 1/3 இற்கு குறையாதவர்கள் கையொப்பமிட்டிருப்பதுடன், குறிப்பிட்ட துர்நடத்தை அல்லது தகைமையின்மை பற்றிய முழு விபரங்களையும் கொண்டிருந்தாலன்றி சபாநாயகரால் ஏற்றுக் கவனிக்கவோ பாராளுமன்ற நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்க்கவோ கூடாது (107/2).

மேலும் இத்தகைய தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான நடவடிக்கை முறை, சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டை புலனாய்வு செய்தலும் நிரூபித்தலும், நீதிபதி தாமாக அல்லது பிரதிநிதி மூலமாக தோற்றுவதற்கும் தமது தரப்பு வழக்கை உரைப்பதற்குமான உரிமை உட்பட பிரேரணையை சமர்ப்பித்தல் தொடர்பான எல்லா விடயங்களும் சட்டத்தின் மூலம் அல்லது நிலையியற் கட்டளைகள் மூலம் பாராளுமன்றம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் (107/3).

மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவின் சிபாரிசில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் 61 வயது வரை பதவி வகிப்பர். ஆணைக்குழுவின் சிபாரிசில் இந்நீதிபதிகள் ஜனாதிபதியால் பதவி நீக்கப்படுவர். ஏனைய கீழ்நிலை நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் நியமனம், இடமாற்றம், பதவி நீக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு என்பன நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவினால் மேற்கொள்ளப்படும்.

✓ உயர் நீதிமன்றம்

உயர் நீதிமன்றம் (Supreme Court) குறித்து யாப்பின் 16 ஆம் அத்தியாயம் விளக்குகிறது. உயர் நீதிமன்றம் நாட்டின் மிக மேலானதும் இறுதியானதுமான மேனிலைப் பதிவேட்டு நீதிமன்றமாகும். பிரதம நீதியரசரையும் 6 இற்குக் குறையாததும் 16 இற்கு மேற்படாததுமான ஏனைய நீதிபதிகளையும் இந்நீதிமன்றம் கொண்டிருக்கும். ஜனாதிபதியால் தெரிவு செய்யப்பட்டு பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்பில் நியமிக்கப்படும் இவர்கள் நன்னடத்தை உடையவர்களாக இருக்கும் காலம் 65 வயது வரை கடமையாற்ற முடியும். துர்நடத்தை அல்லது தகைமையின்மை காரணமாக பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட பிரேரணை

மூலம் இவர்கள் ஜனாதிபதியால் பதவி நீக்கப்படலாம்.

உயர் நீதிமன்றம் பின்வரும் விடயங்களில் நியாயாதிக்கம் (Jurisdiction) செலுத்தும்.

1. அரசியலமைப்புக் கருமங்கள் தொடர்பிலான நியாயாதிக்கம்
2. அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாத்தலுக்கான நியாயாதிக்கம்
3. மேன்முறையீட்டுக்கான இறுதி நியாயாதிக்கம்
4. ஆலோசனை நியாயாதிக்கம்
5. தேர்தல் ஆட்சேபனை மனு வழக்குகளிலான நியாயாதிக்கம்
6. பாராளுமன்றத்தின் சிறப்புரிமைகள் மீறப்படுதல் தொடர்பான நியாயாதிக்கம்
7. சட்டத்தின் மூலம் பாராளுமன்றம் உரித்தாக்கும் அல்லது பணிக்கும் ஏனைய கருமங்கள் தொடர்பிலான நியாயாதிக்கம்
8. சட்டத்தரணிகளை அனுமதித்தல், பதிவு செய்தல், இடை நிறுத்தல், அகற்றுதல்
(Admission, Enrolment, Suspension and Removal of Attorneys - At - Law)

ஏதேனும் சட்டமூலம் அல்லது அதிலுள்ள ஏதேனும் ஏற்பாடு அரசியலமைப்புக்கு முரணாக உள்ளதா என்பதை தீர்மானிப்பதற்கு தனியானதும் பிரத்தியேகமானதுமான அதிகாரம் உயர் நீதிமன்றத்துக்கு உண்டு. அரசியலமைப்புத் திருத்தம் தொடர்பான ஒரு சட்டமூலம் அல்லது 2/3 விசேட பெரும்பான்மையில் நிறைவேற்றப்படவென அமைச்சரவை அத்தாட்சிப்படுத்திய ஒரு சட்டமூலம் தொடர்பில் அதற்கு மக்கள் தீர்ப்பு தேவையா என்பதை உயர் நீதிமன்றம் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தோடு தொடர்பில்லாத - விசேட பெரும்பான்மை மூலம் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு அமைச்சரவை அத்தாட்சிப்படுத்திய ஒரு சட்டமூலம் விசேட பெரும்பான்மை மூலம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமா அல்லது மக்கள் தீர்ப்பு தேவையா என்பதை உயர் நீதிமன்றம் தீர்மானிக்கலாம்.

சட்டமூலம் தொடர்பான இத்தகைய கேள்வியை ஜனாதிபதி அல்லது பிரஜை ஒருவர் பாராளுமன்ற நிகழ்ச்சி நிரலில் இடம் பெற்று 2 வாரத்தில் பிரதம நீதியரசரிடம் எழுத்து மூலம் கோரலாம். இதுகுறித்து உயர் நீதிமன்றம் 3 வாரத்தினுள் தீர்மானிக்கும் வரை பாராளுமன்றம் நடவடிக்கை மேற்கொள்ள முடியாது. உயர் நீதிமன்றம் தனது தீர்மானத்தை ஜனாதிபதிக்கும் சபாநாயகருக்கும் அறிவிக்க வேண்டும்.

அரசியலமைப்பின் பொருள்கோடல் தொடர்பான ஏதேனும் பிரச்சினையை விசாரணை செய்யவும் அதுபற்றி தீர்மானிக்கவும் உயர் நீதிமன்றம் தனியானதும் பிரத்தியேகமானதுமான அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது. நீதியை நிருவகிக்கும் எந்தவொரு நிறுவனமும் இவ்வித பிரச்சினையை எதிர்நோக்கும் போதெல்லாம் உடனடியாக அதுகுறித்து உயர் நீதிமன்றத்தின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். அப்பிரச்சினையை 2 மாதங்களுக்குள் உயர் நீதிமன்றம் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

யாப்பின் 3, 4 ஆம் அத்தியாயங்களில் கூறப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள், மொழி உரிமைகள் ஆட்சித்துறை நடவடிக்கையால் அல்லது நிருவாக நடவடிக்கையால் மீறப்பட்டமை அல்லது உடனடியாக மீறப்படவுள்ளமை பற்றிய ஏதேனும் பிரச்சினையை விசாரணை செய்வதற்கும் தீர்மானிப்பதற்கும் உயர் நீதிமன்றம் தனியானதும் பிரத்தியேகமானதுமான அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது. இதன்படி உரிமை மீறப்பட்டவர் ஒரு மாதத்திற்குள் உயர் நீதிமன்றத்தில் நியாயம் கோரி முறையிடலாம்.

உயர் நீதிமன்றம் மேன்முறையீட்டுக்கான இறுதி நியாயாதிகம் கொண்டுள்ளது. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தால் அல்லது ஏதேனும் முதல்நிலை நீதிமன்றத்தால் அல்லது நியாய சபையால் அல்லது வேறு நிறுவனத்தால் புரியப்பட்ட எல்லா நிகழ்வுப் பிழைகளையும் சட்டப் பிழைகளையும் திருத்தும் குடியியல், குற்றவியல் மேன்முறையீட்டு அதிகாரம் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு உண்டு. உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புகளும் கட்டளைகளும் விடயங்களிலும் எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் இறுதியானதாகும். மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புக்கெதிரான மேன்முறையீட்டைக்

கவனத்திற்குட்படுத்தும் தனியானதும் பிரத்தியேகமானதுமான அதிகாரம் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு உண்டு.

பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சட்டப் பிரச்சினை அல்லது நிகழ்வுப் பிரச்சினை எழுந்துள்ளது அல்லது எழக்கூடுமென ஜனாதிபதி கருதும் பிரச்சினையை உயர் நீதிமன்றத்தின் பரிசீலனைக்கு அனுப்பலாம். இது குறித்து உயர் நீதிமன்றம் ஜனாதிபதிக்கு தனது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

அத்துடன் ஜனாதிபதி உளப்பலவீனம் அல்லது உடல் பலவீனம் காரணமாக அவரது பணிகளைச் செய்ய முடியாதவராக இருக்கிறார் என்றோ அல்லது குற்றவாளியாக உள்ளார் என்றோ கூறும் பாராளுமன்றத் தீர்மானம் குறித்து உயர் நீதிமன்றம் விசாரணை நடத்தி பாராளுமன்றத்திற்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும். மேற்படி அபிப்பிராயம், தீர்மானம், அறிக்கை என்பன பிரதம நீதியரசர் உட்பட 5 நீதிபதிகளால் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

மேலும் ஜனாதிபதித் தேர்தல் அல்லது மக்கள் தீர்ப்பின் செல்லுபடியாகும் தன்மை பற்றிய ஏதேனும் முறைப்பாடுகள் மற்றும் ஏனைய தேர்தல் ஆட்சேபனை மனு வழக்கில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் கட்டளைக்கு அல்லது தீர்ப்புக்கு எதிரான ஏதேனும் மேன்முறையீட்டை விசாரணை செய்யவும் தீர்மானிக்கவும் உயர் நீதிமன்றம் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. இதுபற்றி பிரதம நீதியரசர் உட்பட குறைந்தது 5 நீதிபதிகள் விசாரணை செய்து தீர்மானிக்க வேண்டும்.

பாராளுமன்றத்தின் தத்துவங்களையும் சிறப்புரிமைகளையும் மீறியமையை கவனத்திற்கு உட்படுத்தவும் அதற்காக எவரையும் தண்டிக்கவும் உயர் நீதிமன்றம் அதிகாரம் கொண்டுள்ளது. மேலும் பாராளுமன்ற சட்டங்கள் மூலம் அவ்வப்போது வழங்கப்படும் ஏனைய அதிகாரங்களையும் உயர் நீதிமன்றம் செலுத்தும். இதன்படி உயர் நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பினூடாக நாட்டின் 3 ஆவது சக்தியாக ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

Vision – Inspire public trust and confidence

✓ மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம்

நாட்டின் நீதித்துறைக் கட்டமைப்பில் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு அடுத்தபடியாக மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் (Court of Appeal) உள்ளது. இது மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவரையும் 6 இற்குக் குறையாததும் 19 இற்கு மேற்படாததுமான நீதிபதிகளையும் கொண்டமைந்திருக்கும். இவர்கள் ஜனாதிபதியால் தெரிவு செய்யப்பட்டு பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்பில் நியமிக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் நன்னடத்தையுடையவர்களாக இருக்கும் காலம் 63 வயது வரை கடமையாற்றலாம். எனினும் இந்நீதிபதிகள் துர்நடத்தை அல்லது தகைமையின்மை காரணமாக பாராளுமன்றத்தின் வேண்டுகோளில் ஜனாதிபதியால் பதவி நீக்கப்படலாம் (137 - 147).

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் பின்வரும் நியாயாதிக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது.

1. அரசியலமைப்பின்படி அல்லது சட்டத்தின்படி மேல் நீதிமன்றத்தால் அல்லது வேறு முதனிலை நீதிமன்றத்தால் புரியப்பட்ட சகல நிகழ்வுப் பிழைகள் அல்லது சட்டப் பிழைகளைத் திருத்துவதற்கான மேன்முறையீட்டு நியாயாதிக்கத்தைக் கொண்டிருக்கவும் பிரயோகிக்கவும் வேண்டும். அத்துடன் இந்நீதிமன்றங்களின் கவனத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டிருக்கின்ற வழக்குகள், தொடர்ச்சிகள், வழக்கு நடவடிக்கைகள், குற்றவழக்குகள், கருமங்கள், காரியங்கள் ஆகியவற்றை மேன்முறையீடு என்ற வகையிலும் மீளாய்வு என்ற வகையிலும் கவனத்திற்கு உட்படுத்துவதற்கு தனியானதும் பிரத்தியேகமான துமான தத்துவத்தைக் கொண்டிருக்கவும் பிரயோகிக்கவும் வேண்டும் (138/1).
2. பாராளுமன்றச் சட்டத்தால் உரித்தாக்கப்படக்கூடியவாறான அல்லது ஆணையிடப்படக் கூடியவாறான எல்லா தத்துவங்களையும் மேன்முறையீட்டு நியாயாதிக்கத்தையும் முதனிலை நியாயாதிக்கத்தையும் கொண்டிருக்கவும் பிரயோகிக்கவும் வேண்டும் (138/2).

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் பின்வரும் தத்துவங்களைக் கொண்டிருக்கும்.

1. ஏதேனும் கட்டளையை, தீர்ப்பை, தீர்வையை அல்லது தண்டனைத் தீர்ப்பை சட்டப்படி உறுதிப்படுத்தலாம், நேர்மாறாகக் கலாம், திருத்தலாம் அல்லது திரிப்புடுத்தலாம், அல்லது குறித்த முதனிலை நீதிமன்றத்துக்கு பணிப்புரை விடுக்கலாம், அல்லது புதிதாக விளக்கம் நடத்தவோ அல்லது மேற்கொண்டு விளங்குமாறோ கட்டளையிடலாம் (139).
2. முதனிலை நீதிமன்றத்தின் பதிவேடுகளை சோதனையிடுவதற்கும் பரிசோதிப்பதற்கும் அதிகாரம் கொண்டுள்ளது. அத்துடன் அந்நீதிமன்ற நீதிபதிக்கு எதிராக உறுதிகேள் எழுத்தாணை, தலையீட்டெழுத்தாணை, மேற்செல் எழுத்தாணை, ஆணையீட்டெழுத்தாணை, யாதுரிமை எழுத்தாணை (Writs of Certiorari, prohibition, procedendo, Mandamus, and quo warranto) போன்ற இயல்பிலான கட்டளைகளை சட்டப்படி அனுமதித்து வழங்க தத்துவமுடையது (140).

(1978.11.20 அரசியலமைப்புக்கான முதலாவது திருத்தத்தின் படி இவ்வதிகாரத்தை உயர் நீதிமன்றமே பிரயோகிக்கலாம், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அல்ல என பாராளுமன்றம் ஏற்பாடு செய்யலாம்.)

3. சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுப்பதற்காக ஒருவரை அல்லது பகிரங்கக் கட்டுக் காவலில் அல்லது தனிப்பட்ட கட்டுக்காவலில் சட்ட விரோதமாக அல்லது முறையீனமாக தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள ஒருவரை அந்நீதிமன்றத்தின் முன் கொண்டு வருமாறும் அவ்விதம் கொண்டுவரப்பட்டவரை விடுவிக் கும்படியும் அல்லது விளக்கமறியலில் வைக்கும்படியும் அல்லது சட்டப்படி வேறுவகையில் நடவடிக்கை எடுக்கும்படியும் 'ஆட்கொணர் எழுத்தாணைகள்' (Habeas Corpus) என்ற வகையிலான கட்டளைகளை வழங்கலாம். அத்துடன் விடுவிக்கலாம் (141).

4. சிறைச்சாலையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள ஒருவரை இராணுவ நீதிமன்றத்தின் முன் அல்லது ஜனாதிபதியின் கட்டளையின் கீழ் செயற்படும் ஆணையாளரின் முன் முடிவடையாதிருக்கும் விடயம் தொடர்பில் விளக்கப்பட அல்லது விசாரணை செய்யப்பட கொண்டுவருமாறு பணிக்கலாம் அல்லது விசாரணைக்காக வேறொரு சிறைச்சாலைக்கு மாற்று மாறு பணிக்கலாம். (142).
5. உத்தரவுக்காக விண்ணப்பிக்கும் கட்சிக்காரர் ஒரு முதனிலை நீதிமன்றத்தில் வழக்கொன்றைத் தொடுப்பதற்கு முன்னர் நிகழ்ந்துவிடக் கூடியதும் நிகழ்ந்த பின்னர் நிவர்த்தி செய்ய முடியாததுமான ஒரு துன்பத்தினை தடுப்பதற்காக உத்தரவுகளை அனுமதிக்கவும் வழங்கவும் தத்துவமுடையது (143).
6. பாராளுமன்ற உறுப்புரிமைக்கான தேர்தல் சம்பந்தமான ஆட்சேபனை மனுக்களை சட்ட ஏற்பாடுகளின்படி விசாரணை செய்வதற்கு நியாயாதிக்கம் கொண்டுள்ளதுடன் அதனை பிரயோகிக்கலாம் (144).
7. தானாக செயற்பட்டு அல்லது விண்ணப்பத்தின்படி ஒரு முதனிலை நீதிமன்றத்தின் எந்தப் பதிவேட்டினையும் சமர்ப்பிக்குமாறு கேட்கலாம், சோதனையிடலாம், பரிசோதிக்கலாம் (145).

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் சாதாரணமாக அதன் நியாயாதிக்கத்தினை கொழும்பில் பிரயோகிக்கும். எனினும் பிரதம நீதி யரசரின் பணிப்பில் குறிப்பிட்ட ஏதேனும் நீதி நிருவாக வலயத்தில் அல்லது மாவட்டத்தில் அதன் அமர்வுகளை நடத்தலாம். நியாயாதிக்கத்தைப் பிரயோகிக்கலாம் (146/1). மேலும் அதன் பல்வேறு நீதிபதிகள் தனித்தனியே அமர்வதன் மூலம் ஒரே நேரத்தில் பல கருமங்களைப் பிரயோகிக்கலாம்.

மேல் நீதிமன்றத்தின் சில தீர்ப்புகள் தொடர்பான நியாயாதிக்கத்தைப் பிரயோகிக்க குறைந்தது 3 நீதிபதிகளும் ஏனையவற்றிற்கு குறைந்தது 2 நீதிபதிகளும் பங்கெடுக்க வேண்டும். பாராளுமன்ற

தேர்தல் ஆட்சேபனை மனுக்களை ஒரு நீதிபதியோ அல்லது பல நீதிபதிகளோ விளங்கலாம். ஏனைய எல்லா கருமங்களும் ஒரு நீதிபதியினால் பிரயோகிக்கப்படலாம் (146/2).

இலங்கையில் மேன்முறையீட்டு நடவடிக்கை முறை		
நீதிமன்றங்கள், நியாய சபைகள் என்பவற்றின் தீர்ப்புகளில் திருப்தியடையாதவர்கள் பின்வருமாறு மேன்முறையீடு செய்யலாம்		
முதல் வழக்கு	முதல் மேன்முறையீடு	இறுதி மேன்முறையீடு
தொழில் நியாய சபை	மாகாண மேல் நீதிமன்றம்	உயர் நீதிமன்றம்
ஆரம்ப நீதிமன்றம்	மாகாண மேல் நீதிமன்றம்	உயர் நீதிமன்றம்
நீதவான் நீதிமன்றம்	மாகாண மேல் நீதிமன்றம்	உயர் நீதிமன்றம்
மாவட்ட நீதிமன்றம்	மாகாண மேல் நீதிமன்றம் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம்	உயர் நீதிமன்றம்
மேல் நீதிமன்றம்	மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம்	உயர் நீதிமன்றம்
மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம்	உயர் நீதிமன்றம்	---
உயர் நீதிமன்றம்	---	---

நிருவாகத்துக்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர் (ஓம்புட்ஸ்மன்)

ஓம்புட்ஸ்மன் (Ombudsman) எனும் குறைகேள் அதிகாரி முறை சுவீடன், டென்மார்க், நெதர்லாந்து, நோர்வே, பின்லாந்து போன்ற ஐரோப்பிய நாடுகளில் மிக நீண்ட காலமாக நடைமுறையில் இருந்து வரும் ஒரு பிரபல்யமிக்க அம்சமாகும். இலங்கையில் நிருவாகத்துக்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர் (Parliamentary Commissioner for Administration) பதவி புதிய ஒரு யாப்புசார் விசேட தாபனமாகும். யாப்பின் 19 ஆம் அத்தியாயம் ஓம்புட்ஸ்மன் (ஆலாட்சி அதிகாரி) பற்றிக் கூறுகிறது.

1981 ஆம் ஆண்டின் 17 ஆம் இலக்கச் சட்டம் ஓம்புட்ஸ்மனின் நடவடிக்கை முறைபற்றி விளக்குகிறது. இம்முதன்மைச்சட்டவாக்கம் 1991 ஆம் ஆண்டின் 16 ஆம் இலக்க (திருத்தச்) சட்டம் மற்றும் 1994 ஆம் ஆண்டின் 26 ஆம் இலக்க (திருத்தச்) சட்டம் ஆகியவற்றின் மூலம் சில திருத்தங்களுக்கு உட்பட்டது.

நிருவாகத்துக்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர் (ஓம்புட்ஸ்மன்) ஜனாதிபதியால் தெரிவு செய்யப்பட்டு பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்புடன் நியமிக்கப்படுகிறார். இவர்

நன்னடத்தையுடையவராக இருக்கும் வரை பதவி வகிப்பார். இவரது சம்பளமானது பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படுவதுடன் பதவிக்காலத்தில் குறைக்கப்பட முடியாது.

ஓம்புட்ஸ்மனின் பதவியானது பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களில் வெற்றிடமாகும்.

1. அவர் இறத்தல்
2. அவர் பதவியிலிருந்து விலகுவதாக ஜனாதிபதிக்கு எழுத்து மூலம் அறிவித்தல்
3. அவர் 70 வயதை அடைதல்
4. சுகயீனம் அல்லது உடற்பலவீனம் அல்லது மனப் பலவீனம் காரணமாக அவர் ஜனாதிபதியால் பதவியிலிருந்து அகற்றப்படல்
5. அவரைப் பதவியிலிருந்து அகற்றுமாறு கூறும் பாராளுமன்ற தீர்மானத்தின்படி ஜனாதிபதியால் அவர் பதவியிலிருந்து அகற்றப்படல்

அரசாங்க அலுவலர்கள் மற்றும் அதனையொத்த வேறு நிறுவனங்களின் அலுவலர்கள் ஆகியோர் அடிப்படை உரிமைகளை மீறியுள்ளார்கள் என்றும் வேறு அநீதிகளை இழைத்து விட்டார்கள் என்றும் ஓம்புட்ஸ்மனிடம் முறையிடலாம். இது குறித்து புலனாய்வு செய்து அறிக்கை சமர்ப்பிப்பது ஓம்புட்ஸ்மனின் கடமையாகும்.

குறிப்பாக அமைச்சுக்கள், திணைக்களங்கள், நியதிச்சட்ட சபைகள், அரசாங்கக் கூட்டுத்தாபனங்கள், நியதிச்சட்ட அதிகார நிறுவனங்கள், அரசு உடைமை வியாபார முயற்சிகள், மாகாண நிருவாக சபைகள், உள்ளூர் அதிகார சபைகள் போன்ற நிறுவனங்களில் பணியாற்றும் அலுவலர்களால் இழைக்கப்படும் அடிப்படை உரிமை மீறல் தொடர்பாக ஓம்புட்ஸ்மனிடம் முறைப்பாடு செய்யலாம்.

என்னும் பொதுமக்கள் பாதுகாப்பு தொடர்பான சட்டங்கள், அரசாங்கத்துக்கு ஆலோசனை வழங்கும் சட்டத்தரணிகள், ஆயுதப்படை மற்றும் பொலிஸ் உறுப்பினர்கள், குடியியல் அல்லது குற்றவியல் வழக்கு நடவடிக்கைகள், பொதுச்சேவை அலுவலர்களின் நியமனம், இடமாற்றம், பதவி நீக்கம் மற்றும் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு, கணக்காய்வாளர் நாயகம், தேர்தல் ஆணையாளர், ஒம்புட்ஸ்மன், பிரதி ஒம்புட்ஸ்மன் ஆகியோரின் நடவடிக்கைகள் ஒம்புட்ஸ்மனின் அதிகாரத்திற்குள் உள்ளடங்க மாட்டா.

மேலும் ஜனாதிபதி, சபாநாயகர், அமைச்சர்கள், நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள், பொதுச் சேவை ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள், பிரதி அமைச்சர்கள், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள், பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகம், ஜனாதிபதியின் பணியாற்ற தொகுதி உறுப்பினர்கள், பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகத்தின் பணியாற்ற தொகுதியின் உறுப்பினர்கள் போன்றோர் ஒம்புட்ஸ்மனின் அதிகார எல்லைக்குள் உட்பட மாட்டார்கள்.

1981 ஆம் ஆண்டின் ஒம்புட்ஸ்மன் தொடர்பான சட்டத்தின் படி ஒருவர் தமது முறைப்பாட்டை பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்கூடாக பாராளுமன்ற பொது முறைப்பாட்டுக் குழுவுக்கு (Public Petition Committee) சமர்ப்பிக்க வேண்டும். அக்குழு குறிப்பிட்ட முறைப்பாடு ஒம்புட்ஸ்மனிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டியதா என்பது குறித்து தீர்மானிக்கும். அவ்விதம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டால் ஒம்புட்ஸ்மன் அம்முறைப்பாடு தொடர்பாக நடவடிக்கை மேற்கொண்டு பொது முறைப்பாட்டுக் குழுவுக்கு அறிக்கையிடுவார். அடுத்தகட்ட நடவடிக்கை குழுவினால் மேற்கொள்ளப்படும்.

ஒம்புட்ஸ்மன் தொடர்பான இவ்வேற்பாடுகள் பொதுமக்கள் முறைப்பாடு செய்வதில் பல குறைபாடுகளைக் கொண்டுள்ளதாக சுட்டிக்காட்டப்பட்டு வந்தது. இதனால் 1994 ஆம் ஆண்டு ஒம்புட்ஸ்மன் தொடர்பான சட்டம் திருத்தப்பட்டு பொதுமக்கள் தமது முறைப்பாட்டை நேரடியாக ஒம்புட்ஸ்மனுக்கு எழுதியனுப்பும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஒம்புட்ஸ்மன் தனது விசாரணையை ஒரு இணக்கப்பாட்டின்

அடிப்படையில் பேசித் தீர்க்க முயற்சி செய்வார். அதில் இணக்கம் காணப்படாத போது பக்கச்சார்பற்ற பூரண விசாரணை நடத்துவார். அதற்காக அவர் அரசாங்க பதிவேடுகளை ஆராயவும் சிலரை விசாரணைக்காக அழைக்கவும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளார். ஒம்புட்ஸ்மன் நல்லெண்ணத்துடன் செய்த - செய்யாது விட்ட விடயம் தொடர்பாக அவருக்கெதிராக நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர முடியாத விடுபாட்டுரிமையைக் கொண்டுள்ளார்.

விசாரணை முடிவில் ஒம்புட்ஸ்மன் தனது தீர்மானத்தை சம்பந்தப்பட்ட அலுவலகத்தின் தலைவருக்கும் அவ்வலுவலகம் தொடர்புபட்ட அமைச்சருக்கும் பொது முறைப்பாட்டுக் குழுவுக்கும் அனுப்பி வைப்பார். ஒம்புட்ஸ்மனின் தீர்மானத்தை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டியது அதிகாரிகளின் கடமையாகும். ஒம்புட்ஸ்மனின் தீர்மானங்கள், அதன் அமுலாக்கம் என்பன குறித்து அவர் வருடாந்தம் ஜனாதிபதிக்கும் பாராளுமன்றத்திற்கும் அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

இலங்கையில் ஒம்புட்ஸ்மன் தொடர்பாக பின்வரும் குறைபாடுகள் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன.

- ஒம்புட்ஸ்மன் ஒருவராக இருப்பதால் முறைப்பாடுகள் தேங்கிக்கிடப்பதோடு விசாரணைகளும் முடிவுகளும் காலதாமதமாகின்றன.
- பிரதி ஒம்புட்ஸ்மன் ஒருவரை அல்லது பலரை நியமிக்க சட்டத்தில் இடமிருந்தும் இதுவரை அந்நியமனம் இடம்பெறவில்லை.
- ஒம்புட்ஸ்மனின் அலுவலகம் கொழும்பில் மாத்திரம் அமைந்திருப்பதால் பொதுமக்களுக்கு செலவும் சிரமமும் ஏற்படுகிறது.
- விசாரணைக்காக அழைக்கப்படும் அதிகாரிகள் சிலர் தாம் நேரடியாக சமூகமளிக்காமல் தமக்கு கீழுள்ள அலுவலர்களை அனுப்பி வைப்பதால் விசாரணைகளும் தீர்மானங்களும் வினைத்திறனாக இருப்பதில்லை.

- ஒம்புட்ஸ்மனின் தீர்மானம் நீதித்துறையைப் போல பலமிக்கதாக இல்லாததால் அதிகாரிகளால் உதாசீனம் செய்யப்பட வாய்ப்புள்ளது.
- ஒம்புட்ஸ்மனுக்கு ஒதுக்கப்படும் நிதி போதாமையால் அவரது பணியாற்ற தொகுதியும் அலுவலக வசதியும் குறைவாக இருக்கின்றது.
- ஒம்புட்ஸ்மனிடம் தெரிவிக்கப்படும் அதே முறைப்பாட்டை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவிடமும் தெரிவிப்பதால் அரசாங்கப் பணியொன்று இரட்டிப்பாகின்றது.
- சில முக்கிய அரச அதிகாரிகளுக்கு எதிராக ஒம்புட்ஸ்மனிடம் முறைப்பாடு செய்ய முடியாதிருத்தல்
- ஒம்புட்ஸ்மனின் தீர்மானத்தை நடைமுறைப்படுத்த காலம் தாழ்த்துதல்

நிருவாகத்துக்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர்கள்	
பெயர்	காலம்
சாம் விஜேசிங்க	1981.09.07 - 1991.07.31
L.H.De. அல்விஸ்	1991.08.01 - 1993.08.20
D.H.J. அபேகுணசேகர	1993.08.21 - 1994.11.30
பேராசிரியர் B.E.S.J. பஸ்தியாம்பிள்ளை	1995.01.23 - 2000.08.25
Dr. R.B. ரணராஜா	2001.06.01 - 2010.02.06
L.A. திஸ்ஸ ஏகநாயக	2010.06.23 - 2019.01.22
K.T. சித்ரசிறி	2019.01.30 முதல்

விகிதாசார தேர்தல்

இலங்கையில் 1978 இரண்டாம் குடியரசு யாப்பின் மூலம் விகிதாசார தேர்தல் (Proportional Representation - PR System) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. எனினும் இது கோட்பாட்டு ரீதியான விகிதாசாரத் தேர்தல் முறையிலிருந்து சற்று வேறுபட்டதாகும். யாப்பின்படி விகிதாசாரத் தேர்தலின் திறந்த பட்டியல் முறையில் பாராளுமன்றத் தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும்.

225 பேர் அங்கம் வகிக்கும் பாராளுமன்றத்தில் 196 பேர் மக்களால் தேர்தல் மூலமும் 29 பேர் தேசியப் பட்டியல் மூலமும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாக தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். பாராளுமன்றத் தேர்தல் தொடர்பாக அரசியலமைப்பிலும் 1981 ஆம் ஆண்டின் 1 ஆம் இலக்க பாராளுமன்ற தேர்தல் சட்டத்திலும் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றை பின்வரும் தலைப்புகளில் ஆராயலாம்.

- தேர்தல் மாவட்டங்களின் எல்லை நிர்ணயம்
- தேர்தல் மாவட்டங்களுக்கான ஆசன ஒதுக்கீடு
- வேட்பாளர் பட்டியல் தயார் செய்தல்
- தேர்தலில் வாக்களித்தல்
- 5 வீதம் (1/20) வெட்டுப் புள்ளி கணித்தல்
- மேலதிக ஆசனம் (போனஸ் - Bonus)
- முதல் ஒதுக்கீடு
- 2 ஆம் ஒதுக்கீடு
- விருப்பு வாக்கு முன்னுரிமை
- வெற்றிடங்களை நிரப்புதல்
- தேசியப் பட்டியல்
- ✓ **தேர்தல் மாவட்டங்களின் எல்லை நிர்ணயம்**

தேர்தல் மாவட்டங்களை வரையறுக்கும் நோக்கத்திற்காக ஒரு எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழு காணப்படும். இதற்கு 3 உறுப்பினர்கள் ஜனாதிபதியால் தெரிவு செய்யப்பட்டு பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்பில் நியமிக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் அரசியலில் தீவிர ஈடுபாடு காட்டாதவர்களிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும்.

எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழு இலங்கையை 20 இற்குக் குறையாததும் 25 இற்கு மேற்படாததுமான தேர்தல் மாவட்டங்களாகப் பிரித்து அவற்றிற்குப் பெயர்களைக் குறிக்கும். மாகாணம் அல்லது நிருவாக மாவட்டம் ஒவ்வொன்றும் ஒரு தேர்தல்

மாவட்டமாகவோ பல தேர்தல் மாவட்டங்களாகவோ அமையலாம். அல்லது பல நிருவாக மாவட்டங்கள் ஒரு தேர்தல் மாவட்டமாக அமையலாம். இதன்படி மாகாணமும் நிருவாக மாவட்டமும் தேர்தல் தொகுதி பிரிப்பின் அடிப்படையிலும் தற்போது 22 தேர்தல் மாவட்டங்கள் நிருணயம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

1978 நவம்பர் 29 இல் G.P.A. சில்வா தலைமையில் ஜனாதிபதி J.R. ஜயவர்த்தனவினால் தொகுதி நிருணய ஆணைக்குழு அமைக்கப்பட்டு 1981 இல் அதன் அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி ஆகிய இரு நிருவாக மாவட்டங்கள் இணைக்கப்பட்டு யாழ்ப்பாணத் தேர்தல் மாவட்டமாகவும் வவுனியா, மன்னார், முல்லைத்தீவு ஆகிய 3 நிருவாக மாவட்டங்கள் இணைக்கப்பட்டு வன்னி தேர்தல் மாவட்டமாகவும் ஏனைய நிருவாக மாவட்டம் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தேர்தல் மாவட்டமாகவும் பிரகடனம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொரு தேர்தல் மாவட்டத்திலுமுள்ள வாக்காளர் எண்ணிக்கைக்கேற்ப அந்தந்த மாவட்டங்களுக்கான ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றன. இங்கு மாவட்டங்களுக்கிடையே வாக்காளர் எண்ணிக்கையில் வித்தியாசம் காணப்படுவதால் மாவட்டங்களுக்கிடையிலான பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கையும் வேறுபடும்.

✓ தேர்தல் மாவட்டங்களுக்கான ஆசன ஒதுக்கீடு

விகிதாசார தேர்தல் முறையின் கீழ் மொத்தம் 196 உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும். தேர்தலில் உறுப்பினர்களைத் தெரிவு செய்யும் நோக்கத்திற்காக முதலில் ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் 4 உறுப்பினர்கள் வீதம் 9 மாகாணங்களுக்கும் 36 ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்படும். இவற்றை வரையறை ஆணைக்குழு ஒர் ஒப்புரவான முறையில் தேர்தல் மாவட்டங்களுக்குப் பிரித்தொதுக்கும்.

மாகாணத்திற்கு ஒதுக்கப்படும் 4 உறுப்பினர்களில் ஒவ்வொரு தேர்தல் மாவட்டத்திற்கும் கிடைக்கும் உறுப்புரிமை குறித்த தொகுதி நிர்ணய ஆணைக்குழுவின் சிபாரிசு 1981 ஜனவரி 5 ஆம் திகதி 123/3 ஆம் இலக்க அதிவிசேட வர்த்த மானியில் ஜனாதிபதியால் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. உதாரணமாக வட மாகாணத்துக்கான 4 ஆசனங்களில் யாழ். தேர்தல் மாவட்டத்துக்கு ஒரு ஆசனமும் வன்னி தேர்தல் மாவட்டத்துக்கு 3 ஆசனங்களும் இதில் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன.

மிகுதி 160 ஆசனங்களும் ஒவ்வொரு வருடமும் வாக்காளர் இடாப்பு உறுதிப்படுத்தப்பட்ட பின்னர் அந்தந்த தேர்தல் மாவட்டத்திலுள்ள வாக்காளர்களின் விகிதாசாரத்திற்கேற்ப பிரித்து ஒதுக்கப்படும். இவ்விதம் ஒதுக்கப்படும்போது ஆசனங்கள் மிஞ்சினால் மிகக்கூடிய மிகுதி வாக்காளர்களைக் கொண்ட மாவட்டங்களின் வரிசைப்படி அவை பகிர்ந்தளிக்கப்படும்.

உதாரணமாக 196 உறுப்பினர்களை 22 தேர்தல் மாவட்டங்களுக்கும் ஒதுக்கும் முறையின் கீழ் 2015 பொதுத்தேர்தலின் போது காலி - 10, மாத்தறை - 8, பதுளை - 8, மொனராகலை - 5 என காணப்பட்டிருந்த ஆசன எண்ணிக்கை பின்னர் தேர்தல் மாவட்டங்களின் வாக்காளர் எண்ணிக்கையில் ஏற்பட்ட ஏற்றத் தாழ்வு காரணமாக 2020 பொதுத்தேர்தலில் காலி - 9, மாத்தறை - 7, பதுளை - 9, மொனராகலை - 6 என மாற்றம் பெற்றிருந்தது.

✓ வேட்பாளர் பட்டியல் தயார் செய்தல்

அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் கட்சி ஒவ்வொன்றும் போட்டியிட விரும்புகின்ற ஒவ்வொரு மாவட்டத்துக்குமென தனித்தனியாக வேட்பாளர் பட்டியல் தயார் செய்து அந்தந்த மாவட்ட தெரிவத்தாட்சி அதிகாரியிடம் நியமனப் பத்திரம் தாக்கல் செய்ய வேண்டும். கட்சி சாராத தனிநபர்கள் தேர்தலில் போட்டியிட விரும்பினால் சுயேச்சைக் குழுவாக பட்டியல் தயாரிக்க வேண்டும்.

ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சியும் அல்லது சுயேச்சைக் குழுவும்

குறிப்பிட்ட மாவட்டத்திலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட வேண்டிய அங்கத்தவர் எண்ணிக்கையுடன் 3 ஐ மேலதிகமாகச் சேர்த்து வேட்பாளர் பட்டியல் தயார் செய்ய வேண்டும். உதாரணமாக கொழும்பு மாவட்டத்திலிருந்து 20 பேர் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டுமாயின் பட்டியல் 23 பேரைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

✓ தேர்தலில் வாக்களித்தல்

கட்சிப் பட்டியல் அடிப்படையிலான விகிதாசாரப் பிரதிநிதித் துவம் எனப்படும் இத்தேர்தலில் கட்சிக்கு அல்லது சுயேச்சைக் குழுவுக்கு அளிக்கப்படுகின்ற செல்லுபடியான வாக்குகளைக் கொண்டே ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றன. அதனால் வாக்காளர் முதலில் கட்சிக்கு வாக்களிக்க வேண்டும். பின்னர் அக்கட்சியில் போட்டியிட்ட வேட்பாளர்களில் ஆகக்கூடியது 3 பேருக்கு விருப்பு வாக்குகளை அளிக்கலாம்.

இங்கு கட்சிக்கு வாக்களித்து விருப்பு வாக்கு எதனையும் அளிக்காது விட்டாலும் அது செல்லுபடியாகும். எனினும் விருப்பு வாக்குகளை அளித்து கட்சிக்கு வாக்களிக்கா விட்டாலோ அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கட்சிகளுக்கு வாக்களித்திருந்தாலோ அல்லது வாக்குச் சீட்டை சிதைத்திருந்தாலோ அல்லது எந்தக் கட்சிக்கும் வாக்களிக்காதிருந்தாலோ அல்லது எக்கட்சிக்கென இனங்காண முடியாதபடி வாக்களித்திருந்தாலோ அவ்வாக்கு செல்லுபடியற்றதாகும்.

மாதிரி வாக்குச் சீட்டு (பாராளுமன்றப் பொதுத் தேர்தல்)				
கட்சி/ சுயேச்சைக்குழு			சின்னம்	வாக்கு
அரசியல் கட்சி - A				
அரசியல் கட்சி - B				X
அரசியல் கட்சி - C				
சுயேச்சைக் குழு - 1				
சுயேச்சைக் குழு - 2				
1	2	3	4	5
6	7	8	9	10

✓ 5 வீதம் (1/20) வெட்டுப் புள்ளி கணித்தல்

வாக்கு எண்ணிக்கையின் பின்னர் குறிப்பிட்ட மாவட்டத்தில் அளிக்கப்பட்ட மொத்த செல்லுபடியான வாக்குகளில் 5% (1/20) வெட்டுப்புள்ளி கணிக்கப்படும். பின்னர் அவ்வெட்டுப் புள்ளிக் குக் குறைவான வாக்குகளைப் பெற்ற கட்சிகளும் சுயேச்சைக் குழுக்களும் மாவட்டத்தில் ஆசனத்தைப் பெறும் போட்டியி லிருந்து நீக்கப்பட்டு, அவை பெற்றுக் கொண்ட வாக்குகளும் அம்மாவட்டத்தின் மொத்த செல்லுபடியான வாக்குகளிலிருந்து கழிக்கப்படும். இதன் பின்னர் உள்ள வாக்குகள் தொடர்புடைய வாக்குகள் (இயைபான வாக்குகள்) எனப்படும்.

குறிப்பிட்ட தேர்தல் மாவட்டத்தில் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டிய அங்கத்தவர் எண்ணிக்கையிலிருந்து 1 ஐக் கழித்துப் பெறப்படும் எண்ணினால் தொடர்புடைய வாக்குகள் பிரிக்கப் பட வேண்டும். அவ்வீதம் பிரித்துப் பெறப்படும் தகுதிகாண் எண் அம்மாவட்டத்தில் ஒரு ஆசனத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான வாக்குத் தொகையாகும்.

✓ மேலதிக ஆசனம் (போனஸ் - Bonus)

குறித்த தேர்தல் மாவட்டத்தில் போட்டியிட்ட அரசியல் கட்சிகள் அல்லது சுயேச்சைக் குழுக்களில் மிகக் கூடுதலான செல்லுபடியான வாக்குகளைப் பெற்ற அரசியல் கட்சிக்கு அல்லது சுயேச்சைக் குழுவுக்கு அம்மாவட்டத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்ட ஆசனங்களிலிருந்து ஒரு போனஸ் ஆசனம் வழங் கப்படும்.

✓ முதல் ஒதுக்கீடு

குறிப்பிட்ட தேர்தல் மாவட்டத்தில் அரசியல் கட்சிகளும் சுயேச்சைக் குழுக்களும் பெற்றுக் கொண்ட வாக்குகள் தகுதி காண் எண்ணினால் பிரிக்கப்பட்டுப் பெறப்படும் எண்ணிக்கை யான ஆசனங்கள் ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சிக்கும் சுயேச்சைக் குழுவுக்கும் முதல் ஒதுக்கீடாக வழங்கப்படும்.

✓ 2 ஆம் ஒதுக்கீடு

முதல் ஒதுக்கீட்டில் குறிப்பிட்ட மாவட்டத்திற்கான ஆசனங்கள் யாவும் நிரப்பப்படாமல் எஞ்சியிருப்பின் முதல் ஒதுக்கீட்டின் போது ஆகக்கூடுதலான மிகுதி வாக்குகளைப் பெற்ற கட்சிகள் அல்லது சுயேச்சைக் குழுக்களின் முன்னுரிமை வரிசைப்படி அம்மிகுதி ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்படும். இங்கு மிகுதி வாக்குகள் என்பது கட்சிகளும் சுயேச்சைக் குழுக்களும் பெற்றுக் கொண்ட வாக்குகளை தகுதிகாண் எண்ணினால் பிரிக்கும்போது எஞ்சிய வாக்குகளாகும்.

✓ விருப்பு வாக்கு முன்னுரிமை

ஒவ்வொரு தேர்தல் மாவட்டத்திலும் கட்சிகளும் சுயேச்சைக் குழுக்களும் பெற்றுக் கொண்ட ஆசனங்கள், அக்கட்சியில் அல்லது சுயேச்சைக் குழுவில் போட்டியிட்ட வேட்பாளர்களில் கூடுதலான விருப்பு வாக்குகளைப் பெற்றவர்களின் முன்னுரிமை வரிசைப்படி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தேர்தல் ஆணையாளரால் பிரகடனம் செய்யப்படுவர்.

✓ வெற்றிடங்களை நிரப்புதல்

பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் பதவி வெற்றிடமானால் அவர் எந்த தேர்தல் மாவட்டத்தின் எந்த அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவரோ அவருக்கு அடுத்தபடியாக கூடுதல் முன்னுரிமை விருப்பு வாக்குகளைப் பெற்றவர் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக நியமிக்கப்படுவார். அவ்வெற்றிடம் தேசியப் பட்டியலாயின் குறித்த அரசியல் கட்சியின் செயலாளர் சிபாரிசில் புதிய பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தேர்தல் ஆணையாளரால் நியமிக்கப்படுவார்.

ஆசன ஒதுக்கீடு முறை						
தேர்தல் மாவட்டம்					N	
அங்கத்தவர் எண்ணிக்கை					11	
பதிவு செய்யப்பட்ட வாக்குகள்					700,000	
அளிக்கப்பட்ட வாக்குகள்					650,000	
செல்லுபடியான வாக்குகள்					600,000	
வெட்டுப்புள்ளி					$600,000 \times 1/20 = 30,000$	
தொடர்புடைய வாக்குகள்					$600,000 - 55,000 = 545,000$	
தகுதிகாண் எண்ணிக்கை					$545,000 \div 10 = 54,500$	
கட்சி	செல்லுபடியான வாக்குகள்	போனஸ் ஆசனம்	முதல் ஒதுக்கீடு	மிகுதி வாக்குகள்	2 ஆம் ஒதுக்கீடு	பெற்ற ஆசனங்கள்
A	250,000	1	4	32,000	1	6
B	135,000		2	26,000	-	2
C	107,000		1	52,500	1	2
D	53,000			53,000	1	1
E	28,000					
F	27,000					

✓ தேசியப் பட்டியல்

பாராளுமன்றத்தில் அங்கம் வகிக்கும் 225 உறுப்பினர்களில் 29 பேர் தேசியப் பட்டியல் (National list) மூலம் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். பொதுத் தேர்தலில் நாடு தழுவிய ரீதியில் கட்சிகள் பெற்றுக்கொண்ட வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற்கு ஏற்ப தேசியப் பட்டியல் ஆசனங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றன. இதற்கென பொதுத்தேர்தலுக்கு முன்னர் ஒவ்வொரு கட்சியும் 29 பேர் கொண்ட ஒரு பட்டியலைத் தயார் செய்து தேர்தல் ஆணையாளரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். இப்பட்டியலின் முன்னுரிமை ஒழுங்கு கட்சித் தலைமையால் தீர்மானிக்கப்படும். கட்சிகளுக்கான தேசியப் பட்டியல் ஆசன எண்ணிக்கை அறிவிக்கப்பட்டு ஒரு கிழமைக்குள் கட்சிகள் இப்பட்டியலைத் திருத்தலாம்.

நாடு முழுவதும் அளிக்கப்பட்ட மொத்த செல்லுபடியான வாக்குகள் 29 ஆல் பிரிக்கப்பட்டு பெறப்படும் தகுதிகாண் எண்ணானது ஒரு தேசியப் பட்டியல் ஆசனத்துக்கான வாக்குத் தொகையாகும். பின்னர் ஒவ்வொரு கட்சியும் நாடு தழுவிய ரீதியில் பெற்றுக் கொண்ட செல்லுபடியான வாக்குகள் தகுதிகாண் எண்ணினால் பிரிக்கப்பட்டு கட்சிகளுக்கு ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்படும். இவை தேர்தல் ஆணையாளருக்கு கட்சி வழங்கிய பட்டி

யலின் முன்னுரிமைப்படி ஆட்களுக்கு வழங்கப்படும்.

இவ்வாறு பகிர்ந்தளிக்கப்படும்போது 29 ஆசனங்களும் நிரப் பப்படாமல் மிகுதி இருக்குமாயின் முன்னர் ஒவ்வொரு கட்சியும் பெற்ற வாக்குகள் தகுதிகாண் எண்ணினால் பிரிக்கப்படும்போது எஞ்சிய வாக்குகளில் ஆகக்கூடிய மிகுதி வாக்குகளைக் கொண்டுள்ள கட்சிகளின் முன்னுரிமை வரிசைப்படி அவ்வாசனங்கள் ஒதுக்கப்படும். மாவட்ட மட்டத்தில் வெட்டுப் புள்ளிக்குக் குறைவான வாக்குகளைப் பெற்று ஆசனம் ஒன்றையேனும் பெற்றுக் கொள்ளாத கட்சியும் கூட நாடு முழுவதும் பெற்றுக் கொண்ட மொத்த வாக்குகளைக் கொண்டு தேசியப்பட்டியல் மூலம் ஆசனங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

தேசியப் பட்டியல் முறை சிறப்பு வாய்ந்த சில நோக்கங்களுக்காக 1988 ஆம் ஆண்டு 14 ஆம் திருத்தப்படி அறிமுகப்படுத்தப் பட்டது. தேர்தலில் போட்டியிடாத - போட்டியிட விரும்பாத அறிஞர்கள், கல்விமான்கள், விசேட துறைசார் நிபுணர்கள், உறுப்புரிமை பெறாத சிறுபான்மையினர் போன்றோரை பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாக்கி அவர்களின் சேவையை நாட்டுக்குப் பெற்றுக் கொடுக்கும் உன்னத நோக்கிலேயே இம்முறை ஏற்படுத்தப்பட்டது.

ஆனால் தற்போதைய நிலையில் பொதுத்தேர்தலில் மக்களால் நிராகரிக்கப்பட்டவர்களையும் கட்சிக்கு விசுவாசமானவர்களையும் தேசியப் பட்டியல் மூலமாக பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாகும் பிற்போக்கான அரசியல் கலாசாரம் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தேர்தல் தொடர்பான திருத்தங்கள்

பாராளுமன்றத்துக்கு தேசியப் பட்டியல் மூலம் 29 பேர், தேர்தலில் 3 விருப்பு வாக்கு முன்னுரிமை ஆகியன 1988 ஆம் ஆண்டு 14 ஆம் திருத்தத்தில் சேர்க்கப்பட்டது. வெட்டுப் புள்ளி 1/20 (முன்னர் 1/8) 1988 ஆம் ஆண்டு 15 ஆம் திருத்தத்தில் மாற்றப்பட்டது.

✓ விகிதாசார தேர்தலின் நிறைகள்

- கட்சிகள் பெறும் வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற்கேற்ப ஆசன ஒதுக்கீடு இடம்பெறுவதால் ஜனநாயகத் தன்மை காணப்படுகின்றது.
- தனிக்கட்சி 2/3 பெரும்பான்மை பெறுதல் அரிதாக இருப்பதால் அடிக்கடி அரசியலமைப்பு மாற்றமின்றி யாப்பினதும் ஆட்சியினதும் ஸ்திரத்தன்மை பேணப்படும்.
- தனிக்கட்சி 1/2 பெரும்பான்மை பெறுதல் கடினமாக இருக்கும்போது பல கட்சிகள் சேர்ந்து ஆட்சி அமைப்பதால் ஒரு கட்சியின் சர்வாதிகாரம் ஒழிக்கப்படுவதுடன் சிறுபான்மைக் கட்சிகளின் பேரம் பேச்சால் சிறுபான்மையினரின் நலன் பாதுகாக்கப்படும்.
- தொகுதி ரீதியாக பெரும்பான்மையில்லாத - செறிவில்லாத சிறுபான்மையினம் மற்றும் சிறுபான்மைக் கட்சிகள் மாவட்ட ரீதியாக கணிசமானளவு வாக்குகளைப் பெற்று ஆசனம் பெறமுடியும்.
- இடைத் தேர்தல்கள் இல்லாததால் அதற்கான செலவும் சிரமும் இல்லை.
- வாக்குகள் எதுவும் வீணாகாமல் அனைத்துக்கும் பெறுமதி கிடைக்கிறது.
- கட்சிகளுக்கு அதிக செல்வாக்கும் அதிகாரமும் இருப்பதால் கட்சி முறை வளர்ச்சிக்கு உதவுகிறது.

✓ விகிதாசார தேர்தலின் குறைபாடுகள்

- கட்சிக் கொள்கை பிடிக்காதவர் தனித்து தேர்தலில் போட்டியிட முடியாத நிலை உள்ளது.
- வாக்காளர் இலகுவில் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத தேர்தல் முறையாக இருப்பதால் நிராகரிக்கப்படும் வாக்குகள் அதிக

மாகின்றன.

- இடைத்தேர்தல்கள் இல்லாததால் இடைக்காலத்தில் ஆட்சி பற்றிய மக்கள் அபிப்பிராயம் அறிய முடியாத நிலையுள்ளது.
- தனித்து ஆட்சியமைக்க முடியாத நிலையில் சிறுபான்மைக் கட்சிகளைக் கொண்டு கூட்டரசாங்கம் அமைக்கப்படுவதால் கூட்டுப் பொறுப்பின்மை, பலவீனமான அரசாங்கம், தொங்கு பாராளுமன்றம் காணப்படும்.
- தனிக்கட்சி 2/3 பெற்றுக் கொள்ள முடியாவிட்டால் தேவைக் கேற்ப அரசியலமைப்பை மாற்ற முடியாமல் இருக்கும்.
- பிரதிநிதிக்கும் - வாக்காளருக்கும் இடையிலான இடைவெளி தூரமாகிறது. அதனால் பொறுப்புக்கள் தட்டிக் கழிக்கப்பட வாய்ப்புண்டு.
- ஒருசிலருக்காக அதிகளவிலான வேட்பாளர்கள் தேர்தலில் போட்டியிட நிர்ப்பந்திக்கப்படுவதால் அதிக பணம் வீண்விரயமாகின்றது.
- தேர்தல் மாவட்டங்கள் அளவில் பெரிதாக இருப்பதால் தனி மனித ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட விசாலம் கொண்டிருப்பதோடு நிதி வளமும் ஆள்பலமும் இல்லாதோரால் வெற்றி பெற முடியாதுள்ளது.
- கட்சிகளுக்கு வாக்களித்து ஆசனம் ஒதுக்கப்படுவதால் கட்சிகளின் சர்வாதிகாரத் தன்மை நிலவுகிறது.
- போனஸ் ஆசனம், வெட்டுப்புள்ளி என்பன கோட்பாட்டு ரீதியான விகிதாசாரத் தேர்தல் முறைக்கு முரணாக இருப்பதோடு சிறு கட்சிகள் பாதிப்படைகின்றன.
- விருப்பு வாக்கு முறை ஒரு கட்சியைக் சேர்ந்தவர்களுக்குள்ளே போட்டியையும் பிரச்சினையையும் உருவாக்கியுள்ளது.
- தேசியப் பட்டியல் முறை கட்சிகளின் சர்வாதிகாரத்திற்கும் மக்களால் நிராகரிக்கப்பட்டவர்கள் பாராளுமன்றம் செல்

வதற்கும் காரணமாகின்றது.

மாகாண சபை முறை

2 ஆம் குடியரசு அரசியலமைப்பில் 1987 ஆம் ஆண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட 13 ஆம் திருத்தப்படி மாகாண சபைகள் (Provincial Councils) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இலங்கை இனப்பிரச்சினைக்கு ஒரு தீர்வாக தாபிக்கப்பட்ட மாகாண சபை முறை மூலம் அரசியல் அதிகாரங்கள் பிராந்திய ரீதியாகப் பரவலாக்கப்படுவதோடு பிரதேச ரீதியான அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகள் துரிதப்படுத்தப்படும் எனக் கருதப்பட்டது.

✓ இலங்கை இனப்பிரச்சினை - சுருக்க வரலாறு

இலங்கையில் சிறுபான்மைத் தமிழர்கள் கடந்த கால ஆட்சி நடவடிக்கைகளின்போது பல்வேறு பாதிப்புகளுக்கு உள்ளாகியிருந்தனர். சுதந்திரத்திற்கு முன்னர் 1921 ஆம் ஆண்டு சிங்களத் தலைவர்களோடு இன ரீதியான அரசியல் முறுகல் நிலையைத் தொடர்ந்து வளர்ச்சியடைந்த பெரும்பான்மை - சிறுபான்மை முரண்பாடு சுதந்திரத்தின் பின்னர் விசாலமடையத் தொடங்கியது.

குறிப்பாக பிரஜா உரிமைச் சட்டம் (1948), தனிச் சிங்களச் சட்டம் (1956), பல்கலைக்கழக அனுமதியில் தரப்படுத்தல், வடக்கு கிழக்கில் சிங்களக் குடியேற்றங்கள், அபிவிருத்தியில் தமிழ்ப் பகுதிகள் புறக்கணிப்பு, அரசு நியமனங்களில் பாரபட்சம் என்பன இதில் முக்கியமானவை. இப்பாதிப்புகளை எதிர்த்து மேற்கொள்ளப்பட்ட பகிஷ்கரிப்புகளும் சத்தியாக்கிரகங்களும் எவ்வித பலனையும் அளிக்கவில்லை. அவற்றின் தீர்வுக்காக செய்யப்பட்ட பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம் (1957.07.26), டட்லி - செல்வா ஒப்பந்தம் (1965.03.24) என்பன நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை.

மேலும் 1972, 1978 குடியரசு யாப்புகளில் பௌத்த மதத்துக்கும் சிங்கள மொழிக்கும் உயர் அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டு ஏனைய மதங்களும் தமிழ் மொழியும் புறக்கணிக்கப்பட்டன.

இந்நடவடிக் கைகள் இனங்களுக்கிடையே மென்மேலும் கசப்பு ணர்வுகளை வளர்த்து வந்தன. இப்பிரச்சினைகளுக்கு ஒரு தீர்வாக 1980 ஆம் ஆண்டின் 35 ஆம் இலக்க அபிவிருத்தி சபைகள் சட்டத் தின்படி 1981 இல் 'மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள்' (District Development Councils) உருவாக்கப்பட்டும் அது சாத்தியப்படவில்லை.

இதன் காரணமாக 1983 இல் இலங்கையில் உள்நாட்டு யுத்தம் ஆரம்பமானது. 1983 ஜூலை கலவரத்தில் தமிழர்கள் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். இதனால் ஆயுதந் தாங்கிய தமிழ் இயக்கங்கள் இலங்கை அரசு படைகளோடு ஆயுத மோத லில் ஈடுபடத் தொடங்கின. இக்காலகட்டத்தில் இலங்கை இனப்பிரச்சினையில் இந்தியத் தலையீடு ஆரம்பமானது. தமிழ் இயக்கங்களுக்கு இந்திய உதவியும் கிடைத்து வந்தது.

இப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கும் ஒரு நோக்கில் இந்திய அனுசர ணையில் இலங்கை அரசுக்கும் தமிழ் இயக்கங்களுக்கும் இடையிலே 1985.07.08 இல் திம்பு பேச்சுவார்த்தை மேற்கொள்ளப்பட்ட போதும் அது தோல்வியில் முடிவடைந்தது. தொடர்ந்து இந்தி யாவுக்கும் தமிழ் இயக்கங்களுக்கும் இடையில் நெருக்கமான உறவு இருந்து வந்ததோடு 1987 இல் இலங்கையின் இறைமையை இந்தியா மீறுகின்ற அளவுக்கு அது வளர்ச்சியடைந்திருந்தது.

✓ மாகாண சபைகளின் தோற்றம்

இலங்கை இனப்பிரச்சினைக்கொரு தீர்வாக 1987.07.29 இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தப்படி மாகாண சபைகளை உருவாக்குவதென முடிவு காணப்பட்டது. 1987 ஆம் ஆண்டு யாப்பில் 13 ஆம் திருத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டு மாகாண சபை முறை உருவாக்கப்பட்டது. அரசியலமைப்பில் 17A அத்தியாயமாகவும் பிரிவு 154A ஆகவும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தையும் மாகாண சபை முறையையும் தமிழ் இயக்கங்களில் ஒன்றான 'தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்' (LTTE) நிராகரித்த அதேவேளை, ஏனைய தமிழ் இயக்கங்கள் தமது ஆயுத மோதலைக் கைவிட்டன.

1987 நவம்பர் 14 இல் அரசியலமைப்பில் மேற்கொள்ளப்பட

13 ஆம் திருத்தம் மற்றும் அதே தினத்தில் இயற்றப்பட்ட 1987 ஆம் ஆண்டின் 42 ஆம் இலக்க மாகாண சபைகள் சட்டம் என்பன மாகாண சபைகள் குறித்த அடிப்படைச் சட்ட ஏற்பாடுகளாகும். இதன்படி 1988 பெப்ரவரி 3 இல் 9 மாகாண சபைகள் தாபிக்கப்பட்டன. 1988 ஆம் ஆண்டின் 2 ஆம் இலக்க மாகாண சபைத் தேர்தல்கள் சட்டப்படி (1988.01.27) மாகாண சபைகளுக்கான முதலாவது தேர்தல் வட மத்தி, வட மேல், சப்ரகமுவ, ஊவா மாகாணங்களுக்காக 1988.04.28 இல் நடத்தப்பட்டது. தொடர்ந்து மத்தி, தென், மேல் மாகாணங்களுக்கான தேர்தல் 1988.06.02 இல் நடத்தப்பட்டது.

இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதன் படி (1988.09.02 ஜனாதிபதியின் அவசரகால பிரகடனத்தைத் தொடர்ந்து) வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள் 1988.09.08 இல் தற்காலிகமாக இணைக்கப்பட்டு ஒரு மாகாண சபையாக இயங்க ஜனாதிபதியால் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. இவ்விணைப்பு நிரந்தரமாக இருக்க வேண்டுமா என்பது குறித்து கிழக்கு மாகாணத்தில் 1988.12.31 இற்குள் சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட வேண்டும். இவ்வாக்கெடுப்பை ஜனாதிபதி ஒத்தி வைக்கலாம்.

வட கிழக்கு மாகாண சபைக்கான தேர்தல் 1988.11.19 இல் நடத்தப்பட்டது. 1990 மார்ச்சிலிருந்து நிலவிவந்த வட கிழக்கு மாகாண சபையின் அசாதாரண சூழ்நிலை காரணமாக 1990 ஆம் ஆண்டின் 27 ஆம் இலக்க மாகாண சபைகள் (திருத்த) சட்டத்தின் (1990.07.06) மூலமான ஆளுநரின் பிரகடனத்தைத் தொடர்ந்து இச்சபை கலைக்கப்பட்டது. 1990.07.07 இல் தேர்தல் ஆணையாளர் வேட்புமனுக் கோரிய போதிலும் 1990.07.12 இல் பொதுமக்கள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழான ஜனாதிபதியின் பிரகடனத்தினால் தேர்தல் அறிவிப்பு ரத்தாகியது.

பின்னர் 2006.10.16 ஆம் திகதிய உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் படி வட கிழக்கு மாகாண சபை இருவேறு மாகாண சபைகளாக இயங்க வழி செய்யப்பட்டது. கிழக்கு மாகாண சபைக்கான முதலாவது தேர்தல் 2008 மே 10 ஆம் திகதியும் வட மாகாண சபைக்கான முதலாவது தேர்தல் 2013 செப்டம்பர் 21 ஆந் திகதி

யும் நடைபெற்றது.

✓ மாகாண சபைகள்

இலங்கையில் ஒற்றையாட்சி முறையின் கீழ் இம்மாகாண சபை முறையானது ஒரு அதிகாரப் பரவலாக்கல் ஏற்பாடாகும். ஒவ்வொரு மாகாண சபைக்கும் அதன் சனத்தொகை, பரப்பளவு என்பவற்றின் அடிப்படையில் அங்கத்தவர்கள் தெரிவு செய்யப் படுகின்றனர். இதன் பதவிக்காலம் 5 வருடங்களாகும்.

ஒவ்வொரு மாகாண சபையும் ஆளுநர், முதலமைச்சர், அமைச்சரவை, பிரதம செயலாளர், மாகாண அரச சேவைகள் ஆணைக்குழு, மாகாண மேல் நீதிமன்றம், ஒரு பிரதிப் பொலிஸ்மா அதிபரின் கீழ் ஒரு பொலிஸ் பிரிவு என்பவற்றைக் கொண்டிருக்கும். மாகாணங்களுக்கிடையே அரசாங்கத்தின் நிதியைப் பங்கீடு செய்ய எல்லா மாகாணங்களுக்குமாக ஒரு நிதி ஆணைக்குழு இயங்கும். இதில் திறைசேரியின் செயலாளர், மத்திய வங்கியின் ஆளுநர், 3 சமூகங்களையும் சேர்ந்த ஒவ்வொரு பிரதிநிதி அங்கம் வகிப்பர். மாகாண மேல் நீதிமன்றம் தொடர்பாக 1990 ஆம் ஆண்டின் 19 ஆம் இலக்க (சிறப்பேற்பாடுகள்) சட்டம் (1990.05.15) விபரிக்கிறது.

ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் ஒவ்வொரு ஆளுநர் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார். இவரது பதவிக்காலம் 5 வருடங்களாகும். மாகாண சபைக்கான தேர்தல் முடிவில் பெரும்பான்மை ஆசனங்களைப் பெறும் கட்சியின் முதலமைச்சர் வேட்பாளரை ஆளுநர் முதலமைச்சராக நியமிப்பார். ஏனைய மாகாண அமைச்சர்களை முதலமைச்சரின் சிபாரிசில் ஆளுநர் நியமிப்பார். ஒரு மாகாண சபையில் முதலமைச்சருடன் சேர்த்து 5 இற்கு மேற்படாத உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அமைச்சரவை காணப்படும்.

மாகாண சபையைக் கூட்டல், கலைத்தல், ஒத்தி வைத்தல், மாகாண சபையில் இயற்றப்படும் நியதிச் சட்டங்களுக்கு கையொப்பமிடல் என்பன ஆளுநரின் பிரதான அதிகாரங்களாகும். முதலமைச்சரின் வேண்டுகோளின் பேரிலேயே ஆளுநர் இவ்வ திகாரங்களைச் செலுத்த வேண்டும். எனினும் யாப்புக்கு

முரணென ஆளுநர் கருதும் சட்ட மூலங்களை ஜனாதிபதியின் மூலம் உயர் நீதிமன்ற ஆராய்வுக்கு அனுப்ப முடியும். மேலும் நாட்டின் இறைமைக்கும் ஒருமைப்பாட்டிற்கும் பங்கம் விளை விப்பதாகக் காரணங்காட்டி மாகாண சபைகள் கலைக்கப்பட லாம். இவ்விதம் 1990 ஆம் ஆண்டு வட கிழக்கு மாகாண சபை கலைக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மாகாண சபைகளுக்கு அதிகாரங்கள் வழங்கும் நோக்கத்திற் காக மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள அதிகாரப் பரவலாக்கல் முறை மூலம் தேசிய அதிகாரங்கள் பின்வரும் 3 வகைகளாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளன.

1. மாகாண சபைப் பட்டியல் (Provincial Council List) (நிரல் - 1)
2. ஒதுக்கப்பட்ட பட்டியல் (Reserved List) (நிரல் - 2)
3. ஒத்தியங்கும் பட்டியல் (Concurrent List) (நிரல் - 3)

மாகாண சபைப் பட்டியலில் 37 விடயங்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. பொலிசும் பொதுசன ஒழுங்கும், மாகாணப் பொருளா-தாரத் திட்டமிடல், கல்வியும் கல்விச் சேவைகளும், உள்ளூராட்சி, மாகாண வீடமைப்பும் நிர்மாணமும், சமூக சேவைகளும் புனர் வாழ்வும், கமத்தொழிலும் கமநல சேவைகளும், கிராமிய அபிவி ருத்தி, சுகாதாரம் (போதனா, விசேட வைத்தியசாலைகள் தவிர), சுதேச வைத்தியம் (ஆயுர்வேத, சித்த, யூனானி), சந்தைகள், வாடி வீடுகள், கூட்டுறவுகள், காணி, நீர்ப்பாசனம், விலங்கு வேளாண் மை என்பன இதில் முக்கியமானவை.

ஒதுக்கப்பட்ட பட்டியலில் உள்ள விடயங்கள் பாராளுமன்றத் தைச் சாரும். சகல விடயங்களுக்குமான தேசியக் கொள்கை, பாதுகாப்பு, வெளிவிவகாரம், தபால் தொலைத் தொடர்புகள், வானொலி, தொலைக்காட்சி, நீதித்துறையும் நீதிமன்றக் கட்ட மைப்பும், தேசிய வருமானம், நிதிக்கொள்கை, வெளிநாட்டு மூலவளங்கள், சுங்கம், வெளிநாட்டு வர்த்தகம், துறைமுகங்கள், விமானப் போக்குவரத்தும் விமான நிலையங்களும், தேசிய போக்குவரத்து, நதியும் நீர்ப்பாசனங்களும், கனிய வளங்களும்

சுரங்கங்களும், குடிவரவும் குடியகல்வும் குடியுரிமையும், தேர்தல்கள், கணக்கெடுப்பும் புள்ளி விபரங்களும், உயர் உத்தியோகங்களும் தொழிற் பயிற்சியும், தேசிய முக்கியத்துவ அம்சங்கள் என்பன இதில் முக்கியமானவை.

ஒத்தியங்கும் பட்டியலில் (ஒருங்கியை நிரல்) 36 விடயங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. திட்டமிடல், உயர்கல்வி, கல்வியும் கல்விச் சேவைகளும், தேசிய வீடமைப்பும் நிர்மாணமும், சமூக சேவைகளும் புனர்வாழ்வும், கமத்தொழிலும் கமநல சேவைகளும், சுகாதாரம், பிறப்பு - இறப்பு - திருமணப் பதிவு, கூட்டுறவுகளும் கூட்டுறவு வங்கிகளும், நில அளவைகள், நீர்ப்பாசனம், விலங்கு வேளாண்மை, கடற்றொழில், வேலை வாய்ப்பு, சுற்றுலாத்துறை, விலைக்கட்டுப்பாடு, சூழல் பாதுகாப்பு, யாத்திரைகள், சிறைச் சாலைகள் என்பன இதில் முக்கியமானவை.

மாகாணப் பட்டியலிலும் ஒத்தியங்கும் பட்டியலிலும் உள்ள டங்காத ஏனைய சகல விடயங்களும் ஒதுக்கப்பட்ட பட்டியலில் அடங்கும். மாகாண சபைப் பட்டியலிலுள்ள விடயங்களில் மாகாண சபைகளும் ஒதுக்கப்பட்ட பட்டியலிலுள்ள விடயங்களில் பாராளுமன்றமும் சட்டம் இயற்றலாம். ஒத்தியங்கும் பட்டியலிலுள்ள விடயங்களில் சகல மாகாண சபைகளின் சம்மதத்துடன் பாராளுமன்றமும் பாராளுமன்றத்தின் சம்மதத்துடன் மாகாண சபைகளும் சட்டம் இயற்றலாம்.

✓ மாகாண சபைச் சட்டம்

1987 நவம்பர் 14 ஆந் திகதி பாராளுமன்றத்தில் இயற்றப்பட்ட 1987 ஆம் ஆண்டின் 42 ஆம் இலக்க மாகாண சபைச் சட்டத்தில் பின்வரும் முக்கிய அம்சங்கள் உள்ளன. இச்சட்டத்தின் 5 ஆம் பிரிவு 1990 ஆம் ஆண்டின் 27 ஆம் இலக்க சட்டத்தின் மூலம் (1990.07.06) திருத்தப்பட்டது.

□ யாப்பின் 13 ஆம் திருத்தப்படி தாபிக்கப்படும் மாகாண சபைகளுக்கு ஜனாதிபதி பெயர் குறிப்பிடுவதுடன் அம்மாகாணத்தின் பரப்பையும் சனத்தொகையையும் கவனத்திற் கொண்டு அதன் உறுப்பினர் எண்ணிக்கையையும் தீர்மானிக்க

வேண்டும் (பிரிவு - 2).

- மாகாண சபையின் ஆரம்பத்தில் தவிசாளர் மற்றும் பிரதித் தவிசாளர் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும் (பிரிவு - 7).
- மாகாண சபையின் கூட்ட நடப்பெண் 1/3 ஆகும் (10/4).
- மாகாண சபையின் ஏதேனும் நடவடிக்கைகளின் செல்லுபடியாகும் தன்மை அல்லது ஒழுங்கீனம் குறித்து எதுவும் கேள்விக்குட்படுத்தப்படலாகாது (12/1).
- மாகாண சபையில் முடிவுறாதிருக்கும் நியதிச் சட்டமொன்று அச்சபை அமர்வு நிறுத்தப்பட்டதனால் காலாவதியாகி விடாது (14/1).
- என்னும் முடிவுறாதிருக்கும் நியதிச் சட்டமொன்று சபை கலைக்கப்படுவதன் மூலம் காலாவதியாகிவிடும் (14/2).
- ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் 'மாகாண நிதியம்' ஒன்று இருக்க வேண்டும். மாகாண சபையினால் விதிக்கப்படும் வரிகளின் மொத்தத் தொகை, அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்படும் எல்லா மானியக் கொடைகளின் வருமானங்கள், திரட்டு நிதியிலிருந்து முற்பணமாக வழங்கப்பட்ட எல்லாக் கடன்களின் வருமானங்கள், கிடைக்கின்ற ஏனைய எல்லா வரிகளும் இந்நிதியத்தில் உள்ளடங்க வேண்டும் (19/1).
- 'மாகாண அவசரகால நிதியம்' ஒன்று இருக்க வேண்டும். இதற்கு மாகாண நிதியத்திலிருந்து நிதி ஒதுக்கப்பட வேண்டும் (20/1).
- ஜனாதிபதி முதலமைச்சரின் சம்மதத்துடன் ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் ஒரு பிரதம செயலாளரை நியமிக்க வேண்டும் (31).
- ஒவ்வொரு மாகாணத்தினதும் மாகாண பொதுச்சேவை அலுவலர்களின் நியமனம், இடமாற்றம், பதவிநீக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு என்பன மாகாண ஆளுநருக்குரியதாகும் (32/1).

- மாகாண ஆளுநர் காலத்துக்குக் காலம் மாகாண பொதுச் சேவை அலுவலர்களின் நியமனம், இடமாற்றம், பதவி நீக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு ஆகிய அவரது அதிகாரங்களை அம்மாகாண பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவுக்கு ஒப்படைக்கலாம் (32/2).
- ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் 'மாகாண பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு' ஒன்று இருக்க வேண்டும். ஆளுநரால் நியமிக்கப்படும் மூன்றுக்குக் குறையாத உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் (33/1).
- ஜனாதிபதி அருகாமையிலுள்ள 2 அல்லது 3 மாகாணங்கள் ஒரே மாகாணமாக இருக்க வேண்டுமா இல்லையா என்பது குறித்த வாக்கெடுப்பை நடத்தலாம் (பிரிவு - 37).

✓ மாகாண சபைத் தேர்தல்

மாகாண சபைகளுக்கான தேர்தல்கள் 1988 ஆம் ஆண்டின் 2 ஆம் இலக்க மாகாண சபைத் தேர்தல்கள் சட்டத்தின்படி நிருவாக மாவட்ட அடிப்படையில் நடத்தப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு மாகாண சபையும் எத்தனை உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதை அதன் சனத்தொகை, பரப்பளவு அடிப்படையில் ஜனாதிபதி தீர்மானிப்பார். பின்னர் குறித்த மாகாணத்திலுள்ள நிருவாக மாவட்டம் ஒவ்வொன்றுக்குமான உறுப்பினர்களை தேர்தல் ஆணையாளர் பிரித்தொதுக்குவார்.

இதற்காக 40,000 பேருக்கு ஒரு உறுப்பினர் மற்றும் 1,000 சதுர கிலோ மீற்றருக்கு ஒரு உறுப்பினர் என்ற அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் உறுப்பினர் எண்ணிக்கையுடன் மேலதிகமாக 2 உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்கும் வகையில் தேர்தல் ஆணையாளர் இதனைத் தீர்மானிப்பார்.

மாகாண சபைத் தேர்தலில் போட்டியிடும் ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சியும் சுயேச்சைக் குழுவும் ஒவ்வொரு நிருவாக மாவட்டத்திலிருந்தும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டிய உறுப்பினர் எண்ணிக்கையுடன் மேலதிகமாக 3 ஐக் கூட்டிவரும் எண்ணிக்கை

யான வேட்பாளர்களைக் கொண்ட பட்டியலொன்றை சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

தேர்தலில் வாக்காளர் ஒருவர் முதலில் கட்சிக்கு அல்லது சுயேச்சைக் குழுவுக்கு வாக்களித்து, பின்னர் ஆகக் கூடியது 3 பேருக்கு முன்னுரிமை விருப்பு வாக்குகளை அளிக்கலாம். ஒவ்வொரு நிருவாக மாவட்டத்திலிருந்தும் கட்சிக்கு அல்லது சுயேச்சைக் குழுவுக்கு அளிக்கப்பட்ட செல்லுபடியான வாக்குகள் 'இயைபான வாக்குகள்' எனப்படும். இவ்வாக்குகளை அம்மாவட்டத்திலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டிய ஆசன எண்ணிக்கையால் பிரித்து 'தகுதிகாண் எண்' பெறப்பட்டு கட்சிகளுக்கான ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்படும். மாகாணத்தில் அதிகூடிய வாக்குகள் பெற்ற கட்சிக்கு 2 போனஸ் ஆசனங்கள் வழங்கப்படும்.

✓ மாகாண சபைத் தேர்தல் தொடர்பான புதிய சட்டம்

மாகாண சபைத் தேர்தல் முறையை மாற்றியமைக்கும் வகையிலான புதிய சட்டம் 2017 செப்டெம்பர் 22 இல் அத்தாட்சிப்படுத்தப்பட்டது. இது 2017 ஆம் ஆண்டின் 17 ஆம் இலக்க மாகாண சபைத் தேர்தல்கள் (திருத்தச்) சட்டம் எனப்படுகின்றது. இச்சட்டம் 1988 ஆம் ஆண்டின் 2 ஆம் இலக்க மாகாண சபைத் தேர்தல்கள் தொடர்பான முதன்மைச் சட்டத்தின் திருத்தமாக அமைந்துள்ளது.

ஒரு நிருவாக மாவட்டத்தில் தொகுதிப் பட்டியல், மாவட்டப் பட்டியல் என இரு நியமனப் பத்திரங்கள் சமர்ப்பித்தல், தொகுதிப் பட்டியலில் தெரிவு செய்யப்படுபவர்களில் 1/6 இற்குக் குறையாதோரும் மாவட்டப் பட்டியலில் 50 வீதத்துக்குக் குறையாதோரும் பெண் வேட்பாளர்களாக இருக்க வேண்டும், 5 பேரைக் கொண்ட எல்லை நிருணயக் குழு நியமிக்கப்பட்டு 50 வீதமானோரைத் தேர்ந்தெடுக்க நிருவாக மாவட்டம் தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட வேண்டும் போன்ற விடயங்கள் இச்சட்டத்தில் உள்ளன.

குழுவின் அறிக்கை அமைச்சருடாக பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு தோல்வியடைந்தது. இதனால் மாகாண சபைத் தேர்

தலை புதிய முறையிலா, பழைய முறையிலா நடத்துவது என்ற சட்ட முன்னெடுப்பை அரசாங்கம் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

மாகாண சபைகளுக்கான அங்கத்தவர் எண்ணிக்கை			
மாகாணம்	அங்கத்தவர் எண்ணிக்கை	போனஸ் ஆசனம்	மாகாணத்துக்கான மொத்த ஆசனங்கள்
மேல்	102	2	104
மத்தி	56	2	58
தென்	53	2	55
வடக்கு	36	2	38
கிழக்கு	35	2	37
வட மேல்	50	2	52
வட மத்தி	31	2	33
ஊவா	32	2	34
சப்ரகமுவ	42	2	44
மொத்தம்	437	18	455

✓ மாகாண சபை முறையின் குறைபாடுகள்

- ஒற்றையாட்சி முறையின் கீழ் இதுவொரு அதிகாரப் பரவலாக்கல் முறையே தவிர, சமஷ்டி முறையிலான அதிகாரப் பகிர்வாக இல்லை.
- மாகாண சபைகளுக்குப் பரவலாக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் குறைவாக இருப்பதுடன் அவை பலவீனமுடையனவாகவும் உள்ளன.
- மாகாண சபைப்பட்டியலிலும் ஒத்தியங்கும் பட்டியலிலும் முள்ள அதிகாரங்களில் படிப்படியாக பாராளுமன்றம் சட்டம் இயற்றி வந்துள்ளது.
- பாராளுமன்றம் 2/3 பெரும்பான்மையில் எப்போது வேண்டுமானாலும் மாகாண சபை முறையை இல்லாதொழிக்க முயற்சிக்கலாம்.
- அமைச்சரவை அங்கத்தவர் எண்ணிக்கை குறைவாக இருப்பதால் ஒரு அமைச்சர் பல பொறுப்புக்களைப் பெற்று எதையும் சரிவரக் கவனிக்க முடியாமல் இருக்கிறார்.
- பாராளுமன்றத்தில் ஒரு கட்சி பெரும்பான்மையும் மாகாண

சபையில் வேறொரு கட்சி பெரும்பான்மையுமாக இருந்தால் அவைகளுக்கிடையே இழுபறி நிலை தோன்றலாம்.

- மாகாண சபைகளிடையே நிதி வருமானத்தில் போதிய சமத்துவமில்லை. மேல் மாகாணம் கூடிய வருமானத்தைக் கொண்டிருக்க, ஏனைய மாகாணங்களில் நிதிப் பற்றாக்குறை நிலவுகின்றது.
- தேசிய பாதுகாப்புக்கும் இறைமைக்கும் அச்சுறுத்தலாக இருக்கும் காரணத்தைக் காட்டி மாகாண சபையின் அதிகாரங்களை ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்திற்கு மாற்ற முடியும்.
- மாகாண ஆளுநர் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவதுடன், அவர் கூடுதலான அதிகாரங்களைக் கொண்டு காணப்படுகிறார்.
- ஒரு நிருவாகப்பணி மத்தி மற்றும் மாகாணம் ஆகிய இரு அதிகாரத் தரப்பினால் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற நிலை ஏற்படுகின்றது.
- வடக்கு கிழக்கில் மாகாண சபைகளை தாபிக்கும் பிரதான நோக்கத்திற்காக தாபிக்கப்பட்ட இம்மாகாண சபை முறை வடக்கு கிழக்கைத் தவிரவுள்ள ஏனைய மாகாணங்களிலேயே நீண்ட காலம் நடைமுறையில் இருந்தது.
- வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள் தற்காலிகமாக இணைக்கப்பட்டு உருவாக்கப்பட்ட வட கிழக்கு மாகாண சபை, இரு வேறு மாகாண சபைகளாக உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் மூலம் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.
- இனப்பிரச்சினைத் தீர்வுக்கென உருவாக்கப்பட்ட மாகாண சபை முறையால் இனப்பிரச்சினை தீர்க்கப்படவில்லை.
- மாகாண சபை மூலம் எதிர்பார்க்கப்பட்ட பிரதேச ரீதியான அபிவிருத்தி இனங்காணப்படக் கூடியளவுக்கு இடம்பெறவில்லை.

- மத்தி மற்றும் மாகாணம் ஆகிய இரு அதிகாரப் பிரிவினரது நிருவாகத்துக்கும் கட்டளைக்கும் மக்கள் கீழ்ப்பட வேண்டியுள்ளது.
- மாகாண சபை மற்றும் மாகாண அமைச்சரவையின் நிருவாக நடவடிக்கைகளால் வெறுமனே ஏராளமான பணம் வீணாக செலவழிக்கப்படுகின்றது.
- ஒற்றையாட்சியின் கீழ் உள்ளூராட்சி முறை இருப்பதால் மாகாண சபை முறை பொருத்தமற்றதாகக் காணப்படுகிறது.
- மாகாண அரச சேவைகள் ஆணைக்குழு ஒரு றப்பர் முத்திரையாக தொழிற்படுகின்றது.

எனவே மாகாண சபை முறை தொடர்ந்து சிறப்பாக இயங்க வேண்டுமாயின் அதன் கட்டமைப்பு மற்றும் அதிகாரங்களில் ஆரோக்கியமான பல சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட வேண்டும். இல்லையேல் இலங்கை இனப்பிரச்சினைத் தீர்வுக்கும் மத்தியில் குவிந்திருக்கும் அதிகாரங்களை பிரதேச ரீதியாகப் பரவலாக்கி பிரதேச அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்தவும் ஜனநாயகக் கட்டமைப்பை விரிவுபடுத்தவும் வேறு பொருத்தமான பொறிமுறை கண்டறியப்பட வேண்டும்.

வடக்கு, கிழக்கு மாகாண சபைகள் பிரிப்பு

வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களை இணைத்தது சட்டபூர்வமானதல்ல என 2006 ஒக்டோபர் 16 இல் உயர் நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. அரசியலமைப்பின் 154 (2) சரத்தின் கீழ் கிழக்கு மாகாண சபையைத் தெரிவு செய்யும் உரிமை வழங்கப் பட்டது.

கிழக்கு மாகாண JVP ஐச் சேர்ந்த திருகோணமலை பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஜயந்த விஜேசேகர (சேருவில்), அம்பாறை பாராளுமன்ற உறுப்பினர் L.G. வசந்த பியதிஸ்ஸ, A.S.M. புஹாரி (சம்மாந்துறை) ஆகியோர் வடக்கு, கிழக்கு மாகாண சபை இருவேறு மாகாண சபைகளாகப் பிரிக்கப்

பட வேண்டுமென 2006 ஜூலை 14 இல் உயர் நீதிமன்றத்தில் மனுத்தாக்கல் செய்திருந்தனர்.

கிழக்கு மாகாண சிங்கள மரபுரிமையைக் கருத்திற் கொண்டே தாம் அவ்வாறு வடக்கு, கிழக்கு மாகாண சபையை பிரிக்க முடிவெடுத்ததாக அப்போதைய பிரதமநீதியரசர் சரத் என். சில்வா பின்னாளில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

உள்ளூராட்சி சபைகள்

இலங்கையில் தற்போது பிரதேச சபைகள், நகர சபைகள், மாநகர சபைகள் என்ற வகையில் 341 உள்ளூராட்சி சபைகள் (MC - 24, UC - 41, PS - 276) காணப்படுகின்றன. உள்ளூராட்சி (Local Government) என்பது கிராம மற்றும் பிரதேச மட்டத்தில் மக்கள் தமது தேவைகளை தாமே நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் வகையில் அவ்வப் பிரதேசத்தில் நிறுவப்படும் அடிப்படை ஜனநாயக கட்டமைப்பாகும். இதன்மூலம் மக்கள் அரசியலில் பங்குபற்ற முடிவதோடு, ஜனநாயக ஆட்சி முறையின் பயிற்சியினையும் பெற்றுக் கொள்கின்றனர்.

சுதந்திரமானதும் ஆளுமைமிக்கதுமான வாழ்க்கையை மக்கள் தத்தமது வாழிடத்திலிருந்தே அனுபவிக்கும் மகிழ்ச்சிகரமான சூழ்நிலையை உருவாக்கவும் மக்கள் தமது அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அனைத்தையும் தமது கிராம மட்டத்தில் அடைந்து கொள்ளும் அர்த்தமுள்ள ஜனநாயகத்தைக் கட்டியெழுப்பவும் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தாபிக்கப்பட்டுள்ளன.

அரசாங்கம் என்ற வகையில் மத்தியிலிருந்து நாடு முழுவதும் பொதுவான பிரச்சினைகள் மற்றும் தேவைகளில் கவனம் செலுத்தப்படும் அதேவேளை, உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் கிராம, பிரதேச, நகர மட்டத்தில் காணப்படும் சிறிய தேவைகளையும் தனித்துவமான விடயங்களையும் அன்றாட சமூக அபிவிருத்தி தொடர்பான அவசிய அவசர கருமங்களையும் விசேடமாகக் கவனிக்கின்றன.

ஒற்றையாட்சி நிலவுகின்ற நாடுகளிலெல்லாம் அதிகாரப் பரவலாக்கலை அடிப்படையாகக் கொண்ட இவ்வாறான உள்ளூர்ராட்சி முறை காணப்படுகின்றது. உள்ளூர்ராட்சி தொடர்பான ஏற்பாடுகளை அரசாங்கம் மேற்கொள்வதோடு, அதிகாரங்கள், கடமைகள், நிதி மற்றும் வளங்களையும் அது வழங்குகின்றது. அத்துடன் உள்ளூர்ராட்சி சபைகள் மீதான கட்டுப்பாடுகளையும் மேற்பார்வையினையும் அரசாங்கம் செலுத்துகின்றது.

இலங்கையில் உள்ளூர்ராட்சி முறை 1840 ஆம் ஆண்டளவில் கிராம சபை (கம் சபா), பிரதேச சபை (றட சபா) என்ற வகையில் நடைமுறையில் இருந்ததாக அறியப்படுகின்றது. 1856 ஆம் ஆண்டின் 9 ஆம் இலக்க 'நீர்ப்பாசனக் கட்டளைச் சட்டம்' கிராம சபை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.

1865 ஆம் ஆண்டின் 17 ஆம் இலக்க மாநகர சபைக் கட்டளைச் சட்டம் இயற்றப்பட்டு முதலில் கொழும்பு மற்றும் கண்டியிலும் பின்னர் 1866 இல் காலியிலும் மாநகர சபைகள் (Municipal Councils) உருவாக்கப்பட்டன. 1871 ஆம் ஆண்டு 'கிராமியக் குழுக்கள்' (Village Committees) பற்றிய கட்டளைச் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டு, மக்களின் பிரதிநிதிகளால் கிராமங்களின் நீதி நிருவாக நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

1892 ஆம் ஆண்டின் 18 ஆம் இலக்க சிறிய பட்டினங்கள் (Small Towns) தொடர்பான சுகாதாரக் கட்டளைச் சட்டம் 'சுகாதாரப் பாதுகாப்புப் பேரவையைத்' தாபித்து, பொது மக்களின் பொதுச் சுகாதாரப் பாதுகாப்பு மற்றும் பொது மலசல கூடங்கள் தொடர்பான அதிகாரங்களை வழங்கியது. 1898 ஆம் ஆண்டின் 13 ஆம் இலக்க பிரதேச சபை கட்டளைச் சட்டம் ஒரு நகரத்துக்கு ஒரு பிரதேச சபையைத் தாபிக்கவும் 1920 இல் இயற்றப்பட்ட சட்டம் ஜனநாயக முறையிலான உள்ளூர்ராட்சி சபைகளை தாபிக்கவும் வழியமைத்தது.

1939 ஆம் ஆண்டின் 61 ஆம் இலக்க நகர சபைக் கட்டளைச் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு நகரப் பகுதியிலும் நகர சபைகள் (Urban Councils) அமைக்கப்பட்டன. 1946 ஆம் ஆண்டு

பட்டின சபைகள் கட்டளைச் சட்டத்தின் மூலம் 24 பட்டின சபைகள் (Town Councils) அமைக்கப்பட்டன. 1977 ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் மூலம் நகர சபைகள் பற்றிய ஏற்பாடுகள் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டன.

1980 ஆம் ஆண்டின் 35 ஆம் இலக்க மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை சட்டத்தின் மூலம் கிராம சபைகளும் பட்டின சபைகளும் ஒழிக்கப்பட்டு மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் தாபிக்கப் பட்டன. பின்னர் அதுவும் செயலிழந்து போனது. 1987 ஆம் ஆண்டின் 15 ஆம் இலக்க பிரதேச சபைகள் சட்டத்தின் மூலம் பிரதேச சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. கிராமப்புற இயல்புகளைக் கொண்ட பிரதேசங்களை ஒன்றிணைத்து அமைக்கப்பட்ட அடிமட்ட உள்ளூராட்சி அமைப்புகளே பிரதேச சபைகளாகும். இவை பெரும்பாலும் பிரதேச செயலக மட்டத்தில் அமைக்கப் பட்டிருக்கும்.

இலங்கை ஒற்றையாட்சி அரசு என்ற வகையில் அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் காணப்படும் இவ்வுள்ளூராட்சி மன்றங்கள், 1987 ஆம் ஆண்டு யாப்புக்கான 13 ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் மாகாண சபைகளின் அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டுவரப் பட்டுள்ளன. இதன்மூலம் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் யாப்புறு தாபனங்களாக அரசியலமைப்பு அங்கீகாரம் பெற்றன. தற்போது மாகாண உள்ளூராட்சி அமைச்சின் மேற்பார்வையின் கீழ் உள்ளூராட்சி சபைகள் செயற்படுகின்றன.

எனினும் உள்ளூராட்சி தொடர்பான சட்டங்களை உருவாக்குதல், கட்டமைப்பைத் தீர்மானித்தல், தேர்தல்களை நடத்துதல், புதிய உள்ளூராட்சி சபைகளைத் தாபித்தல் போன்ற அதிகாரங்கள் அரசாங்கத்தின் மத்தியில் காணப்படும். மாகாண சபைகளும் உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கு மேலதிக அதிகாரங்களை வழங்கலாம். எனினும் பாராளுமன்றச் சட்டங்களின் மூலம் உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற அதிகாரங்களை மாகாண சபைகள் கட்டுப்படுத்தவோ, குறைக்கவோ முடியாது.

உள்ளூராட்சி சபைகளின் ஆயுட்காலம் 48 மாதங்களாகும்

(4 வருடங்கள்). எனினும் உள்ளூராட்சி சபைகளின் ஆயுட்காலத்தை அரசாங்கம் நீடிக்கலாம். ஒவ்வொரு உள்ளூராட்சி மன்றமும் அதன் அதிகார எல்லைக்குள் மாத்திரம் செயற்படும். எனினும் ஒரு உள்ளூராட்சி சபை எல்லைக்குள் காணப்படும் வேறு துறை சார் அரசு தாபனங்கள் சபையின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட மாட்டா (உதாரணம் பிரதேச செயலகம், தபால் நிலையம், பாடசாலை, கமநல சேவை நிலையம்). உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தமக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களில் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றலாம், துணைநிலைச் சட்டங்களை (By laws) உருவாக்கலாம்.

பொதுமக்களின் சுகாதாரம் மற்றும் பொது வசதிகளை மேம்படுத்தல், வீதி விளக்குகள் பொருத்துதல், நீர் வழங்குதல், வியாபார அனுமதிப்பத்திரம் வழங்குதல், சிறு துறைமுகங்களை அமைத்துப் பராமரித்தல், கட்டடத் திட்டங்களை அனுமதித்தல், சிறு வீதிகள், பாலங்கள், பஸ் தரிப்பிடங்கள் அமைத்தல், சமய கலாசார நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கு செய்தல், குப்பை கூழங்களை அகற்றுதல், பூங்காக்கள், பாலர் பாடசாலைகளை நிறுவிப் பராமரித்தல் என்பன உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் முக்கிய பணிகளாகும்.

மேலும் உலக வங்கி, ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கி (ADB) போன்ற சர்வதேச நிதி நிறுவனங்களின் பங்களிப்புடனான விசேட அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் பலவும் உள்ளூராட்சி சபைகள் மூலம் அமுல்படுத்தப்படுகின்றன. (உதாரணம் NELSIP, LDSP). இவ்வாறான திட்டங்களின் போது மக்களின் பங்குபற்றலுடன் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தயாரிக்கும் 'உள்ளூராட்சி மன்ற பங்கேற்பு அபிவிருத்தித் திட்டம்' (LAPDP) முக்கிய ஆவணமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

உள்ளூராட்சி சபைகள் தாம் மேற்கொள்ளும் சனசமூக சேவைகளுக்கான நிதியினை பல வழிகளில் திரட்டுகின்றன. சபையின் எல்லைக்குட்பட்ட சொத்துகள், கட்டடங்களுக்கான ஆதன வரி, இறைச்சிக் கடைகள், கள்ளுத் தவறணைகள், சந்தைகள், படகுச் சேவைகள், வாகனத் தரிப்பிடம் போன்றவற்றால் கிடைக்கும்

வருமானம், வருமான சாதனங்களை குத்தகைக்கு விடுதல், முத்திரைக் கட்டணம், நீதிமன்றத் தண்டப்பணம் ஆகியவற்றின் மூலம் நிதி பெறப்படுகின்றது. அத்துடன் “மாகாண குறித்துரைக்கப் பட்ட அபிவிருத்தி நிதியும்” (PSDG) கிடைக்கிறது.

✓ உள்ளூராட்சி சபைத் தேர்தல் (பழைய முறை)

உள்ளூராட்சி சபைகளுக்கான தேர்தல் 1990 ஆம் ஆண்டின் 24 மற்றும் 25 ஆம் இலக்கச் சட்டங்களின்படி நடைபெறுகின்றது. இம்முறையிலான தேர்தல் முதன் முறையாக 1991 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. உள்ளூராட்சி சபைகளுக்கான உறுப்பினர்கள் விகிதாசார தேர்தலின் திறந்த பட்டியல் முறைப்படி தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். தேர்தலில் தனிநபர்கள் போட்டியிட முடியாது. அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் கட்சிகள் அல்லது சுயேச்சைக் குழுக்கள் பட்டியல் தயாரித்து நியமனப் பத்திரம் தாக்கல் செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு உள்ளூராட்சி சபையிலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டிய அங்கத்தவர் எண்ணிக்கை உள்ளூராட்சி அமைச்சரால் தீர்மானிக்கப்படும்.

ஒரு உள்ளூராட்சி சபைக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டிய அங்கத்தவர் எண்ணிக்கையிலும் 1/3 மேலதிக எண்ணிக்கை கொண்டதாக நியமனப் பத்திரம் தயாரிக்கப்பட வேண்டும். எனினும் இம்மேலதிக தொகை 6 இற்குக் கூடினால் அது 6 ஆகவே இருக்கவேண்டும். (உதாரணம் 9 இற்கு 12, 21 இற்கு 27) மேலும் இப்பட்டியலில் 35 வயதுக்குக் குறைந்த இளைஞர்கள் 40 வீதத்துக்குக் குறையாமல் உள்ளடக்கப்பட வேண்டும். ஒரு உள்ளூராட்சி சபைக்கு ஒரு நியமனப் பத்திரம் தாக்கல் செய்யப்பட்டால் போட்டியின்றி அது தெரிவு செய்யப்படும்.

உள்ளூராட்சி சபைக்கான தேர்தலின்போது முதலில் கட்சிக்கு அல்லது சுயேச்சைக் குழுவுக்கு வாக்களித்து 3 விருப்பு வாக்குகளை அக்கட்சியிலுள்ள ஒரு வேட்பாளருக்கோ அல்லது பல வேட்பாளர்களுக்கோ அளிக்கலாம். தேர்தல் முடிவில் கட்சி வாக்கு கணிக்கப்பட்டு ஆசன ஒதுக்கீடு மேற்கொள்ளப்படும். பின்னர் விருப்பு வாக்கு முன்னுரிமைப்படி உறுப்பினர்கள் தெரிவு செய்யப்படுவர்.

கட்சிகளுக்கு ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்படும்போது முதலில் ஒரு உள்ளூராட்சி சபையில் ஆகக் கூடுதலான செல்லுபடியான வாக்குகளைப் பெற்ற கட்சிக்கு 2 போனஸ் ஆசனம் (Bonus) ஒதுக்கப்படும். மிகுதி ஆசனங்களைக் கொண்டு மொத்த வாக்குகள் பிரிக் கப்படும். அதில் பெறப்படும் விளைவு எண்ணைக் (Resulting Number) கொண்டு கட்சிகள் பெற்ற செல்லுபடியான வாக்குகள் பிரிக் கப்பட்டு ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்படும். ஆசனங்கள் மிஞ்சினால் முன்னர் பிரிக்கும்போது கூடுதலான மிகுதி வாக்குகளைக் கொண்டிருக்கின்ற கட்சி ஒழுங்கின்படி அவை வழங்கப்படும்.

ஒரு உள்ளூராட்சி சபையில் பெரும்பான்மை ஆசனங்களைப் பெற்ற கட்சி சிபாரிசு செய்யும் ஒருவர் தலைவராகவும் மற்றொருவர் உப தலைவராகவும் நியமிக்கப்படுவர். கட்சியின் சிபாரிசு இல்லாவிடில் ஆகக் கூடிய விருப்பு வாக்குகளைப் பெற்றவர் தலைவராகவும் அதற்கடுத்துக் கூடுதலாகப் பெற்றவர் உப தலைவராகவும் தேர்தல் ஆணையாளரால் நியமிக்கப்படுவர்.

✓ உள்ளூராட்சி சபைத் தேர்தல் (புதிய முறை)

உள்ளூராட்சி சபைகளுக்கான புதிய தேர்தல் முறை 2017 ஆம் ஆண்டின் 16 ஆம் இலக்க உள்ளூர் அதிகார சபைகள் தேர்தல் (திருத்தச்) சட்டத்தின்படி 2018 பெப்ரவரி 10 ஆம் திகதி முதற் தடவையாக நடத்தப்பட்டது. ஒரு உள்ளூராட்சி சபைக்கு 60 வீதம் வட்டாரம், 40 வீதம் விகிதாசாரம் என்ற அடிப்படையில் தெரிவு இடம்பெறுகிறது. இதில் 25 வீதம் பெண் அங்கத்தவர்கள் இடம்பெற வேண்டும். உதாரணமாக 10 வட்டார உறுப்பினர்கள் (60 வீதம்) கொண்ட ஒரு சபையில் மேலதிகமாக 6 (40 வீதம்) சேர்க்கப்பட்டு 16 அங்கத்தவர்கள் இருப்பர்.

ஒரு சபையில் போட்டியிடும் கட்சி அல்லது குழு 2 வேட்பு மனுக்கள் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். முதலாவதில் குறைந்தது 10 வீத பெண் அங்கத்தவர்கள் உள்ளடங்கலாக குறிப்பிட்ட வட்டாரங்களுக்குரிய வேட்பாளர்களின் பெயர்கள் இருக்க வேண்டும். 2 ஆவதில் 40 வீத எண்ணிக்கையுடன் மேலதிகமாக 3 பேர் சேர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இதில் குறைந்தது 50 வீத பெண் அங்கத்த

வர்கள் இருக்க வேண்டும். முன்னரைப் போல இளைஞர் பிரதிநிதித்துவம் கட்டாயமில்லை. கட்சி வேட்பாளருக்கு 1,500 ரூபாவும் (முன்னர் ரூ.5,000) சுயேச்சைக் குழு வேட்பாளருக்கு 5,000 ரூபாவும் (முன்னர் ரூ.20,000) கட்டுப்பணம் செலுத்த வேண்டும்.

வாக்காளர் தாம் விரும்பும் கட்சிக்கு மாத்திரம் வாக்களிக்க வேண்டும். வட்டாரத்தில் ஆகக்கூடிய வாக்குகள் பெறும் கட்சியின் வேட்பாளர் வெற்றி பெற்றவராவார். பிரதேசத்தின் மொத்த வாக்குகள் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டிய மொத்த அங்கத்தவர் எண்ணிக்கையால் பிரிக்கப்பட்டு கட்சிகளுக்கு ஆசனம் ஒதுக்கப்படும்.

பின்னர் வட்டாரங்களில் வெற்றி பெற்ற எண்ணிக்கை கழிக்கப்பட்டு மிகுதி எண்ணிக்கை உறுப்பினர்கள் இரு பட்டியல்களிலிருந்தும் நியமிக்க கட்சிச் செயலாளரிடம் கோரப்படும். 20 வீதத்துக்குக் குறைந்த - 3 அங்கத்தவர்களுக்குக் குறைந்த கட்சிகளுக்கு பெண் அங்கத்துவ எண்ணிக்கை விடயம் கட்டாயமில்லை. முன்னரைப் போல விருப்பு வாக்கு முறையோ, போனஸ் ஆசன முறையோ இல்லை.

2012 ஆம் ஆண்டு திருத்தத்திற்கு முன்னர் உள்ளூராட்சி சபைகளில் 4486 உறுப்பினர்கள் காணப்பட்டனர். அதன் பின்னர் வட்டார அடிப்படையில் 60 வீதம், மேலதிகமாக 40 வீதம் என உறுப்பினர் எண்ணிக்கை இரட்டிப்பாக்கப்பட்டு தற்போது 8356 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர்.

✓ புதிய முறையின் பலம்

- வட்டாரத்திற்கென உறுப்பினர் தெரிவாவதால் அவர் வட்டாரத்திற்கு நேரடிப் பொறுப்புதாரியாகிறார். இதனால் பிரதிநிதி - வாக்காளர் நெருக்கம் அதிகமாக உள்ளது.
- தேர்தலின் போதான பிரச்சார எல்லை சிறிதாக மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருப்பதால் பிரசாரம் செய்வதும் வேட்பாளர் அறிமுகமும் இலகுவானதாகும்.
- விருப்பு வாக்கு இல்லாததால் ஒரே கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள்

மத்தியில் பிரச்சினை இருக்காது.

✓ புதிய முறையின் பலவீனம்

- பிரதேசம் முழுவதிலுமிருந்து அல்லாமல் குறித்த ஒரு வட்டாரத்தில் மாத்திரம் வெற்றி பெற்றவர் தவிசாளராவதால் அபிவிருத்தியிலும் கவனிப்பிலும் ஏனைய வட்டாரங்கள் புறக்கணிக்கப்பட வாய்ப்புள்ளது.
- பெண் உறுப்புரிமையின் கட்டாயத்தினால் முக்கியத்துவமிக்க சில பிரதேச ஆண்களின் சேவை கட்சிக்கும் மக்களுக்கும் பிரதேசத்திற்கும் கிடைக்காமற் போகின்றது.
- வெட்டுப்புள்ளி முறை இல்லாததால் மிகக்குறைந்த வாக்குப் பெற்ற கட்சிக்கும் ஆசனம் கிடைக்கிறது.
- அதிகூடிய வாக்குப் பெற்ற கட்சிக்கு போனஸ் ஆசனம் வழங்கும் முறை இல்லாததால் ஆட்சியமைப்பதில் தொங்குநிலை காணப்படுகின்றது.
- தவிசாளரும் உப தவிசாளரும் வெவ்வேறு கட்சிகளைச் சேர்ந்தவராக இருக்க வாய்ப்பிருப்பதால் ஆட்சியில் ஒத்துழைப்பு ரீதியான சிக்கல் உள்ளது.
- குறைந்த வளங்களையும் அதிகாரத்தையும் கொண்ட வட்டாரப் பிரதிநிதிகளிடமிருந்து மக்கள் கூடுதலான சேவைகளை எதிர்பார்க்கின்றனர்.
- உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருப்பதால் முடிவெடுப்பதில் வாதப்பிரதிவாதங்கள் அதிகமாகி பலாபலன்கள் பின்னடைவாகின்றன. அத்துடன் அவர்களுக்கான கொடுப்பனவுக்கு அதிக அரசு நிதி செலவாகின்றது.

தற்போது உள்ளூராட்சி தேர்தலில் நடைமுறையில் இருக்கும் கலப்பு விகிதாசார பிரதிநிதிகள் முறையை மீள்பரிசீலனை செய்து புதிய முறையொன்றை சிபாரிசு செய்வதற்காக மாகாண சபைகள், உள்ளூராட்சி இராஜாங்க அமைச்சு குழுவொன்றை நியமித்துள்ளது. பொதுமக்களிடம் இதுகுறித்த கருத்துக்களையும் ஆலோசனைகளையும் 2021 மார்ச் 15 வரை கோரியிருந்தது.

உள்ளூராட்சி வட்டார உறுப்புரிமை			
உள்ளூராட்சி உறுப்புரிமை	60 வீதம்		40 வீதம்
வட்டார வகை	வட்டாரங்களின் எண்ணிக்கை	வட்டார உறுப்பினர் எண்ணிக்கை	விகிதாசார உறுப்பினர் எண்ணிக்கை
தனி அங்கத்தவர் வட்டாரம்	4750	4750	
2 அங்கத்தவர் வட்டாரம்	165	330	
3 அங்கத்தவர் வட்டாரம்	4	12	
	4919	5052	3304
மொத்த உறுப்பினர்கள்			8356

பாராளுமன்றப் பேரவை

அரசியலமைப்புக்கான 20 ஆம் திருத்தத்தில் அரசியலமைப்புப் பேரவை நீக்கப்பட்டு பாராளுமன்றப் பேரவை தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. பாராளுமன்றப் பேரவையில் பிரதமர், சபாநாயகர், எதிர்க்கட்சித் தலைவர், பிரதமரும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் நியமிக்கும் ஒவ்வொரு பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஆகிய 5 பேர் அங்கம் வகிப்பர்.

இச்சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்து ஒரு வாரத்தில் இவ்விருவரையும் நியமிக்கா விட்டால் சபாநாயகர் அந்நியமனத்தைச் செய்ய வேண்டும். இவர்களின் பதவிக்காலம் புதிய பாராளுமன்றத்தில் அத்தகையவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் வரை தொடர்ந்திருக்கும். குறித்த இருவரை நியமித்தவர்களின் வேண்டுகோளில் ஜனாதிபதி பதவி நீக்கலாம்.

தேர்தல் ஆணைக்குழு, பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு, தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு, இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு, இலஞ்சம் அல்லது ஊழல் பற்றிய குற்றச்சாட்டுகளை புலனாய்வு செய்யும் ஆணைக்குழு, நிதி ஆணைக்குழு, எல்லை நிருணய ஆணைக்குழு ஆகியவற்றின் தவிசாளர்கள், உறுப்பினர்கள் மற்றும் பிரதம நீதியரசரும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளும், மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவரும் நீதிபதிகளும், தவிசாளர் தவிர்ந்த நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள், சட்டமா அதிபர், கணக்காய்வாளர் நாயகம், நிருவாகத்துக்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர் (ஓம்புட்ஸ்மன்), பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகம், பொலிஸ்மா அதிபர் ஆகிய உயர் பதவிகளுக்கான

ஆட்களை ஜனாதிபதி நியமிக்கும் போது பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்புகளைக் (Observations) கோர வேண்டும்.

மேற்குறிப்பிட்ட பதவிகளுக்கு ஜனாதிபதியினால் சிபாரிசு செய்யப்பட்ட ஆட்கள் பற்றிய அவதானிப்புகள் ஒரு வாரத்திற்குள் சபாநாயகரினால் தெரிவிக்கப்பட வேண்டும். அவதானிப்புகள் அறிவிக்கப்பட்டாலும் இல்லாவிடினும் அதன் பின்னர் ஜனாதிபதி தமது விருப்பம் போல அந்நியமனங்களைச் செய்து கொள்ளலாம். சபாநாயகர் பேரவையின் தலைவராவார் (7A அத்தியாயம் நீக்கப்பட்டு புதிய அத்தியாயம்).

✓ தேர்தல் ஆணைக்குழு

தேர்தல் ஆணைக்குழு (Election Commission) முதன்முறையாக 2001 ஆம் ஆண்டு 17 ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் அரசியலமைப்பில் இடம்பிடித்தாலும் 19 ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் 2015 நவம்பர் 13 இல் தாபிக்கப்பட்டது. 17 ஆம் திருத்தத்தில் வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் 18 ஆம் திருத்தத்தில் குறைக்கப்பட்டு 19 ஆம் திருத்தத்தில் அதிகரிக்கப்பட்டு மீண்டும் 20 ஆம் திருத்தத்தில் குறைக்கப்பட்டுள்ளன.

குறிப்பாக தேர்தல் ஆணைக்குழு அரசு சேவையாளர் விடயத்தில் தலையிடக்கூடிய அதிகாரங்கள் 17 ஆம், 19 ஆம் திருத்தங்களில் இருந்த போதிலும் 20 ஆம் திருத்தத்தில் அவ்வதிகாரங்கள் அகற்றப்பட்டுள்ளன. 17 ஆம் திருத்தத்தில் உறுப்பினர்கள் 5, கோரம் 3 எனக் காணப்பட்டிருந்த போது முடிவுகள் 2 பேரால் மேற்கொள்ள முடியுமாக இருந்தது. எனினும் அப்போது ஆணைக்குழு தாபிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

18 ஆம் 19 ஆம் திருத்தங்களில் உறுப்பினர்கள் 3, கோரம் 3 எனக் காணப்பட்டிருந்தது. இதனால் அதிக அதிகாரம் கொண்டிருந்த 19 ஆம் திருத்தத்தின் கீழான ஆணைக்குழு முடிவெடுப்பதில் நெருக்கடி நிலையினை எதிர்கொண்டது. 20 ஆம் திருத்தத்தில் உறுப்பினர்கள் 5, கோரம் 3 என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தேர்தல் ஆணைக்குழுவின் முடிவுகளை தேர்தல்கள் ஆணையாளர்

நாயகம் (Commissioner General of Elections) நடைமுறைப்படுத்த கடமைப்பட்டுள்ளார்.

2015 தாபிக்கப்பட்ட முதலாவது தேர்தல் ஆணைக்குழுவில் (2015 நவம்பர் 13 - 2020 நவம்பர் 13) தவிசாளராக மஹிந்த தேசப்பிரிய, உறுப்பினர்களாக சட்டத்தரணி N.J. அபேசேகர, பேராசிரியர் S. ரத்னஜீவன் H. ஹூல் ஆகியோர் அங்கம் வகித்தனர். 2020 இல் தாபிக்கப்பட்ட 2 ஆவது தேர்தல் ஆணைக்குழுவில் (2020 டிசெம்பர் 10 முதல்) தவிசாளராக நிமல் G. புஞ்சிஹேவா, உறுப்பினர்களாக M.M. முகம்மது, S.B. திவரட்ண, K.P.P. பத்திரண, J. தியாகராஜா ஆகியோர் அங்கம் வகிக்கின்றனர்.

✓ தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு

தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு அரசியலமைப்புக்கான 17 ஆம் திருத்தத்தின் கீழ் 2002 நவம்பர் மாதம் தாபிக்கப்பட்டது. எனினும் 20 ஆம் திருத்தத்தின் கீழான தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு 2020 டிசெம்பரில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர்கள் ஜனாதிபதியால் தெரிவு செய்யப்பட்டு பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்பில் நியமிக்கப்படுகின்றனர்.

2020 டிசெம்பர் 3 இல் நடைமுறைக்கு வரும் வகையில் தலைவராக S.C.S. பெர்ணான்டோ, உறுப்பினர்களாக M.P.P. பெரேரா, S. லியனகம, பு. விக்ரமகே, A.S.P.S.P. சஞ்சீவ, T.P. பரமேஸ்வரன், N.S.M. சம்சுதீன் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். ஆணைக்குழுவின் செயலாளராக 2020.12.17 முதல் திருமதி சமன்தி மிஹிந்துகுல நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். ஆணைக்குழுவின் ஆரம்பக் கூட்டம் 2020.12.10 இல் நடைபெற்றது. வாராந்தம் ஒவ்வொரு வெள்ளிக் கிழமையும் கூடுவதாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு

இலங்கையில் யுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் மனித உரிமை மீறல்கள் அதிகரிப்பதாக குற்றஞ் சாட்டப்பட்டு வந்தது. இதனால் ஏற்பட்ட சர்வதேச கவனத்தினதும் அழுத்தத்தி

னதும் காரணமாக நாட்டில் மனித உரிமைகளைப் பேணிப்பாது காக்க வேண்டிய பொறிமுறையின் பரவலாக்கம் அவசியமாகியது.

இதன் ஒரு கட்டமாக இலங்கையில் 1996 ஆம் ஆண்டின் 21 ஆம் இலக்க பாராளுமன்றச் சட்டத்தின் மூலம் 1997 இல் 'இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு' (The Human Rights Commission of Sri Lanka - HRCSL) தாபிக்கப்பட்டது. இதற்கு 3 வருடப் பதவிக்காலத்திற்கென 5 உறுப்பினர்கள் ஜனாதிபதியால் தெரிவு செய்யப்பட்டு பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்பில் நியமிக்கப்படுகின்றனர். 2001 ஆம் ஆண்டு 17 ஆவது யாப்புத் திருத்தத்தின் மூலம் ஆணைக்குழு யாப்புறு தாபனமாகியது.

அரச அதிகாரிகளால் உத்தியோக ரீதியாக இழைக்கப்படும் மனித உரிமை மீறல்கள் மற்றும் அநீதிகளுக்கெதிராக பாதிக்கப்பட்ட எவரும் இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவில் முறைப்பாடு செய்யலாம். அதாவது அரசியலமைப்பில் கூறப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் மொழி உரிமைகள் மீறப்பட்டமை தொடர்பாக பாதிக்கப்பட்டவர் எவ்வித செலவுமின்றி ஆணைக்குழுவிடம் நேரடியாக எழுத்து மூலம் முறைப்பாடு செய்யலாம்.

ஆணைக்குழு தொடர்பான சட்டத்தின் 10 ஆம் பிரிவு அதன் பின்வரும் செயற்பாடுகளைக் கூறுகிறது.

1. அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளுக்கு அமைவாக செயற்பாடுகள் இடம்பெறுவதை உறுதிப்படுத்தி அடிப்படை உரிமைகளை மதித்து மேம்படுத்தல் மற்றும் அவதானித்தல்
2. அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படுதல் அல்லது மீறப்படவுள்ளமை பற்றிய முறைப்பாடுகளை விசாரணை செய்தல், புலனாய்வு செய்தல், இணக்கப்படுத்தல், ஒற்றுமைப்படுத்தல் மூலம் தீர்த்து வைத்தல்
3. அடிப்படை உரிமைகளை மேம்படுத்தல் மற்றும் பாதுகாத்தல்

தலுக்கு அமைவாக சட்டவாக்கம், நிருவாக நெறிப்படுத்தல்கள், நடைமுறைகள் என்பவற்றை உருவாக்குவதற்கு அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை அளித்தலும் உதவுதலும்

4. தேசிய சட்டங்களும் நிருவாக நடைமுறைகளும் சர்வதேச மனித உரிமைகள் நியமங்களுக்கும் தரத்திற்கும் இசைவாக இருக்க அரசாங்கத்திற்கு சிபாரிசுகளை முன்வைத்தல்
5. மனித உரிமைகள் பரப்பில் இடம்பெறும் ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் வேறு சர்வதேச ஆவணங்கள் என்பவற்றில் பங்காற்றாதல் மற்றும் உடன்படுதலின் அவசியம் குறித்து அரசாங்கத்திற்கு சிபாரிசுகளை முன்வைத்தல்
6. மனித உரிமைகள் தொடர்பாக விழிப்புணர்வை மேம்படுத்தல், கல்வி அறிவூட்டுதல்

குறிப்பிட்ட சட்டத்தின் 11 ஆம் பிரிவு ஆணைக்குழுவின் அதிகாரங்களை பின்வருமாறு விபரிக்கின்றது.

1. அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படுகின்றமை அல்லது மீறப்படவுள்ளமை சம்பந்தமாக புலனாய்வு செய்தல்
2. ஆணைக்குழுவின் அதிகாரங்களை அமுல்படுத்துவதற்காக பிரதேச மட்டத்தில் குழுக்களை நியமித்தல்
3. ஏதாவது நீதிமன்றத்தில் விசாரணைக்குட்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமை மீறலோடு தொடர்பான வழக்கில் அந்நீதிமன்ற அனுமதியுடன் தலையீடு செய்தல்
4. தடுப்பு நிலையங்களுக்கு கிரமமாக செல்வதன் மூலம் நீதித்துறையின் உத்தரவிலோ அல்லது வேறு வகையிலோ தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளோரின் நலன்களைக் கண்காணித்தல்
5. உயர் நீதிமன்றத்தினால் அதற்கு ஆற்றுப்படுத்தப்பட்ட ஏதேனும் விடயம் தொடர்பாக உயர் நீதிமன்றத்தினால் பணிக்கப்படக்கூடிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளல்
6. மனித உரிமைகள் தொடர்பாக ஆய்வு செய்தலும் மேம்

படுத்தலும் விழிப்புணர்வூட்டலும் அதற்காக நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள், கருத்தரங்குகள் மற்றும் வேலைத்திட்டங்களை மேற்கொள்ளல்

7. இன்னலுற்றவருக்கு அல்லது அவர் சார்பாக செயற்படுபவருக்கு ஆணைக்குழுவுக்கு முறைப்பாடு செய்வதில் நியாயமாகக் கோரப்படக்கூடிய செலவினை சமாளிப்பதற்குப் போதுமான பணத்தை பூரண தற்றுணிபில் வழங்குதல்
8. அதன் பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்கு அவசியமான அல்லது பொருத்தமான ஏனைய எல்லா கருமங்களையும் மேற்கொள்ளல்

இதன்படி அரசியலமைப்பின் 3 ஆம் அத்தியாயத்தில் உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படுகின்ற சந்தர்ப்பத்தில் அல்லது மீறப்படவுள்ள நிலைமைகளில் ஆளெவரும் ஆணைக்குழுவிடம் முறைப்பாடு செய்யலாம். உரிமை மீறப்பட்ட நபர் அல்லது குழு அல்லது அந்நபர் சார்பாக அல்லது அக்குழு சார்பாக செயற்படும் வேறொரு நபர் அல்லது குழு இம்முறைப்பாட்டினைச் செய்யலாம்.

சில சந்தர்ப்பங்களில் முறைப்பாடு எதனையும் பெறாமல் சுயமாகவே அடிப்படை உரிமை மீறல்கள் குறித்து புலனாய்வு செய்வதற்கும் விசாரணை செய்வதற்கும் ஆணைக்குழுவுக்கு அதிகாரம் உள்ளது.

மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவானது நிறைவேற்று மற்றும் நிருவாக நடவடிக்கைகள் மூலம் அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படுகின்ற நிலைமைகள் மாத்திரமன்றி 1979 ஆம் ஆண்டின் 48 ஆம் இலக்க பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படுகின்றமை குறித்தும் புலனாய்வு செய்யும் அதிகாரம் கொண்டுள்ளது.

மேலும் 1979 ஆம் ஆண்டின் 48 ஆம் இலக்க பயங்கரவாதத் தடுப்பு (தற்காலிக ஏற்பாடு) சட்டத்தின் கீழ் அல்லது பொதுமக்கள் பாதுகாப்புக் கட்டளைச் சட்டத்தின் கீழ் (40 ஆம் அத்தியாய

யம்) கைது செய்யப்பட்டுள்ள ஒருவர் சம்பந்தமான விடயத்தில் அது குறித்து 48 மணித்தியாலங்களுக்குள் ஆணைக்குழுவுக்கு அறிவிக்கப்பட வேண்டும். அத்துடன் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளோரின் நிலைமைகளை நேரடியாகக் கண்டறிவதற்கும் ஆணைக்குழுவுக்கு அதிகாரம் உள்ளது.

குறிப்பிட்ட ஒரு முறைப்பாடு ஆணைக்குழுவின் அதிகார வரையறைக்குள் உட்படுமாயின் அது குறித்து ஆணைக்குழு பூர்வாங்க விசாரணை நடத்தும். இதற்காக பிரதிவாதிகளிடமிருந்து அறிக்கை பெறல், நேரடியாக அழைத்து இணக்கப்பாட்டு அடிப்படையில் தீர்வுகாண முயற்சித்தல் அல்லது இறுதியாக தமது விசாரணை முடிவிலான சிபாரிசினை சம்பந்தப்பட்ட அதிகார நிறுவனத்துக்கு அனுப்பி வைக்கும்.

அடிப்படை உரிமைகளை உத்தரவாதப்படுத்தும் வகையில் மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவின் பணி உன்னதமானதெனினும் அதன் அதிகாரங்கள், செயற்பாடுகள் மற்றும் முடிவுகளின் அமுலாக்கம் குறித்து பல்வேறு விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

விசாரணைக்கு அழைக்கப்படும் பிரதிவாதி தாம் நேரடியாக சமூகமளிக்காமல் தமக்குக் கீழுள்ள அலுவலரை அனுப்பி வைப்பதால் விசாரணைகள் வினைத்திறனாக இருப்பதில்லை. மேலும் ஆணைக்குழுவின் தீர்மானங்களை கட்டாயம் நடைமுறைப்படுத்த நிர்ப்பந்திக்கும் சட்ட ஏற்பாடுகள் காணப்படவில்லை. மொத்தத்தில் ஆணைக்குழுவின் செயற்பாடுகளும் முடிவுகளும் நீதித்துறையைப் போல தாக்கம் செலுத்துவதாக இல்லை.

HRTF, CEDMHR

இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு தாபிக்கப்படுவதற்கு முன்னர் அவசரகால ஒழுங்கு விதிகளின் கீழ் பின்வரும் 2 நிறுவனங்கள் நடைமுறையிலிருந்தன.

1. 'மனித உரிமைகள் செயலணி' (Human Rights Task Force-HRTF).

1991 ஓகஸ்ட் 23 இல் தாபிக்கப்பட்ட இந்நிறுவனம் சட்ட விரோத தடுத்து வைத்தலையும் கைதுகளையும் தடுப்பதற்கானது. இதற்கு ஓய்வுபெற்ற உயர்நீதிமன்ற நீதியரசர் J.F.A. Soza தலைமை தாங்கினார்.

2. 'பாரபட்சத்தை இல்லாதொழிப்பதற்கும், மனித உரிமைகளைக் கண்காணிப்பதற்குமான ஆணைக்குழு' (Commission for the Elimination of Discrimination and Monitoring of Human Rights - CEDMHR). பாரபட்சத்தைத் தடுப்பதற்காக நிறுவப்பட்டது.

**மனித உரிமை தொடர்பான ஜனாதிபதி விசாரணை
ஆணைக்குழு**

2021 - முன்னர் நியமிக்கப்பட்ட விசாரணை ஆணைக்குழுக்களாலும் மற்றும் குழுக்கள் மூலமும் அறிக்கையிடப்பட்டுள்ள மனித உரிமை தொடர்பாக புலனாய்வு செய்தல், விசாரணை செய்தல் மற்றும் அறிக்கையிடல் அல்லது தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுப்பதற்கான ஜனாதிபதி விசாரணை ஆணைக்குழுவொன்று 2021 ஜனவரி 21 இல் நியமிக்கப்பட்டுள்ளது. (2211/55 இலக்க அதிவிசேட வர்த்தமானி)

Vision - Ensure human rights for all and promote and protect the rule of law

அரசியலமைப்புத் திருத்தங்கள்

அறிமுகம் (சகல திருத்தங்களின் சுருக்கம்)

✓ 1 ஆம் திருத்தம் (1978.11.20)

(140 ஆம் சரத்தைத் திருத்துதல்) முதல்நிலை நீதிமன்ற ஆவணங்களை ஆராயவும் சில எழுத்தாணைகளை வழங்கவுமான மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் அதிகாரங்கள் உயர் நீதிமன்றத்தினால் பிரயோகிக்கப்பட வேண்டுமே ஒழிய மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தினால் அல்ல என சட்டத்தின் மூலம் ஏற்பாடு செய்யலாம். (மூல யாப்பில் இவ்வதிகாரம் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கு மாத்திரம் இருந்தது.)

(ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் ஆட்சிக் காலத்தில் (1970 - 1977) இடம்பெற்ற முறைகேடுகளை விசாரணை செய்ய 1978 ஆகஸ்டில் ஜனாதிபதி JR ஜயவர்தன 3 நீதிபதிகளைக் கொண்ட விசேட ஜனாதிபதி ஆணைக்குழுவை நியமித்தார். இதற்கெதிராக சிறீமா தாக்கல் செய்த மனுவை விசாரித்த மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் இவ்வாணைக்குழு நியமிக்கப்பட்ட திகதிக்கு முந்திய

காலத்தில் இடம்பெற்ற விடயங்களை விசாரிக்க அதிகாரம் கொண்டதல்ல என 1978 நவம்பர் 9 இல் தீர்ப்பு வழங்கியது. இதனைத் தொடர்ந்து மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் அதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்த இத்திருத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டது.)

✓ **2 ஆம் திருத்தம் (1979.02.26)**

(161 ஆம் சரத்தைத் திருத்துதல்) அரசியல் கட்சி அங்கத்துவத்தை இழந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர் குறித்து கட்சிச் செயலாளர் 2 கிழமைக்குள் பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகத்தின் மூலம் சபாநாயகருக்கு அறிவிக்க வேண்டும்.

எனினும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒரு மாதத்திற்குள் உயர் நீதிமன்றத்தை நாடலாம். முறையிடப்பட்டால் உயர் நீதிமன்றப் பதிவாளர் அதனை பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகத்துக்கு அறிவிக்க வேண்டும். உயர் நீதிமன்றம் 2 மாதங்களுக்குள் முடிவைத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

அவர் கட்சியிலிருந்து விலக்கப்பட்ட - விலகிய சூழ்நிலை குறித்து ஆராய சபாநாயகர் 5 இற்குக் குறையாத பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்ட தெரிவுக்குழு நியமிக்க வேண்டும். ஒரு மாதம் வரையும் மற்றும் உயர் நீதிமன்றத்தில் முறையிடப்பட்டு விலக்கப்பட்டமை செல்லுபடியானதென உயர் நீதிமன்றம் தீர்மானித்தால் அன்றியும் தீர்மானிக்கும் வரையும் மேற்படி தெரிவுக்குழு நியமிக்கப்படலாகாது.

தெரிவுக்குழுவின் அறிக்கையை ஆராய்ந்த பின்னர் 85 இற்குக் குறையாத பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சாதகமாக வாக்களித்ததன் மூலம் பாராளுமன்ற உறுப்புரிமை வெற்றிடமாகும். இம் முடிவு குறித்து நீதிமன்றம் விசாரிக்க முடியாது. (மூல யாப்பில் உயர் நீதிமன்ற விடயம் மாத்திரம் உள்ளது. இத்திருத்தத்தில் முதலாவது பாராளுமன்றத்துக்கு மாத்திரம் புதிதாக பாராளுமன்றத் தெரிவுக்குழு விடயம் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.) (தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் மட்டக்களப்பு மாவட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினர் செல்லையா இராசதுரை ஐக்கிய தேசியக்

கட்சிக்கு மாறினார். அவரது பாராளுமன்ற உறுப்புரிமையைப் பாதுகாக்கவே குறித்த திருத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டது.)

✓ **3 ஆம் திருத்தம் (1982.08.27)**

(31 ஆம் சரத்தைத் திருத்துதல்) ஜனாதிபதி அவரது முதலாவது பதவிக்காலம் தொடங்கியதிலிருந்து 4 ஆண்டுகள் முடிந்த பின்னர் இன்னுமொரு தவணைப் பதவிக்கான தேர்தலுக்கு பிரகடனம் செய்யலாம். இப்பிரகடனத்துக்குப் பின்னர் வாக்கெடுப்புக்கு முன்னர் ஜனாதிபதி இறந்தால் பிரகடனம் செல்லுபடியற்றதாகும். வாக்கெடுப்பு முடிந்து முடிவு அறிவிக்கு முன்னர் இறந்தால் அவரே ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்தால் முடிவை வெளிப்படுத்தாமல் புதிய தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும்.

மேலும் ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவரென வெளிப்படுத்தப்பட்டவரின் பதவி தொடங்கவிருக்கும் தினத்திற்கு முன்னர் அவர் இறப்பின் புதிய தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும். மேற்குறித்த தேர்தலில் புதியவர் ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால் பழையவரின் பதவி உடனடியாக முடிவடைவதுடன் புதியவர் 2 வாரங்களுக்குள் பதவியேற்க வேண்டும். (மூல யாப்பில் இல்லாத ஏற்பாடு. மூல யாப்பில் ஒரு மாதம் என்பது இதில் 2 வாரங்கள் என திருத்தம்)

✓ **4 ஆம் திருத்தம் (1982.12.23)**

(161 ஆம் சரத்தைத் திருத்துதல்) முன்னரே கலைக்கப்பட்டாலன்றி முதலாவது பாராளுமன்றம் 1989.08.04 ஆம் திகதி வரை தொடர்ந்து இருக்கும். (மூல யாப்பில் பாராளுமன்றம் 1977.08.04 முதல் 6 ஆண்டுகள் இருக்கும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதன்படி பொதுத் தேர்தல் நடத்தப்படாமல் பொதுசன அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டு பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலம் நீடிக்கப்பட்டது.)

✓ **5 ஆம் திருத்தம் (1983.02.25)**

(161 ஆம் சரத்தைத் திருத்துதல்) குறிப்பிட்ட கட்சியில் ஏற்பட்ட

பாராளுமன்ற உறுப்பினர் வெற்றிடத்துக்கு 30 நாட்களுக்குள் ஒரு அங்கத்தவரை செயலாளர் நியமிக்கா விட்டால் தேர்தல் ஆணையாளர் ஜனாதிபதிக்கு அறிவித்து அடுத்த 30 நாட்களுக்குள் அத்தேர்தல் மாவட்டத்தில் அவ்வெற்றிடத்தை நிரப்ப தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும். (மூல யாப்பில் வெற்றிடத்துக்கான உறுப்பினரை கட்சியின் செயலாளர் நியமிக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. தேர்தல் விடயம் புதிதாக சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.)

✓ **6 ஆம் திருத்தம் (1983.08.08)**

(157m சரத்தை உட்பகுத்தல்) இலங்கையின் ஆள்புலத்திற்குள் தனி அரசொன்று தாபிக்கப்படுவதற்கு இலங்கைக்குள் அல்லது வெளியில் நேரடியாக அல்லது மறைமுகமாக ஆதரவளித்தல், ஆக்கமளித்தல், ஊக்குவித்தல், நிதியுதவுதல், ஊக்கமளித்தல், பரிந்துரைத்தல் கூடாது. அத்தகையோர் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தினால் தண்டிக்கப்படலாம்.

அரசியல் கட்சியோ அல்லது வேறெந்த ஒழுங்கமைப்போ இலங்கையில் தனி அரசொன்றைத் தாபிக்கும் குறிக்கோளைக் கொண்டிருந்தால் உயர்நீதிமன்றத்தினால்தடைசெய்யப்படலாம். அதன் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவி வெற்றிடமாகலாம். குறித்த பதவி வகிப்பவர்கள் ஒரு மாதத்திற்குள் 7 ஆம் அட்டவணையிலுள்ள படிவத்தில் சத்தியம் செய்து ஒப்பமிட வேண்டும். இச்சத்தியம் செய்யாத உறுப்பினர் பாராளுமன்றம் செல்ல முடியாது. (மூல யாப்பில் இல்லாத புதிய விடயம்.) (1983 ஜூலை தொடங்கிய இன ரீதியான உள்நாட்டு ஆயுத மோதலையடுத்து அறிமுகமான யாப்புசார் ஏற்பாடு)

✓ **7 ஆம் திருத்தம் (1983.10.04)**

(5ஆம் சரத்தைத் திருத்துதல்) 24 நிருவாக மாவட்டங்கள் என்பது 25 நிருவாக மாவட்டங்கள் என திருத்தப்படுவதுடன் பாராளுமன்றம் வெவ்வேறான நிருவாக மாவட்டங்களை அமைக்கும் வகையில் நிருவாக மாவட்டங்களைப் பிரிக்கலாம் அல்லது

ஒன்றிணைக்கலாம். யாழ்ப்பாணம் மாவட்டத்திலிருந்து பிரிக்கப் பட்டு கிளிநொச்சி மாவட்டம் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. (மூல யாப்பில் 24 மாவட்டங்கள்)

(111 A சரத்தை உட்புகுத்தல்) மேல்நீதிமன்ற நியாயாதிக்கத் தைப் பிரயோகிக்கும் நீதிபதிகளின் எண்ணிக்கை தற்காலிகமாக அதிகரிக்கப்பட வேண்டுமென நீதி அமைச்சர் கோரினால் ஜனாதிபதி மேல் நீதிமன்ற ஆணையாளர்களை நியமிக்கலாம். நீதிச் சேவை ஆணைக்குழுவின் சிபாரிசில் ஜனாதிபதியால் பதவி நீக்கப் படலாம்.

✓ **8 ஆம் திருத்தம் (1984.03.06)**

(33 ஆம் சரத்தைத் திருத்துதல்) உயர் தொழில் பிரபல்யமும் உயர் நடத்தையும் கொண்ட சட்டத்தரணிகளை ஜனாதிபதி சட்டத்தரணிகளாக நியமிக்கவும் இதுவரை மகாராணி சட்டத்தரணியால் அனுபவித்து வந்த சகல சிறப்புரிமைகளை அனுபவிக்கவும் வேண்டும்.

(169 m சரத்தை உட்புகுத்தல்) அரசியலமைப்பு வலுவுக்கு வருமுன்னர் நியமிக்கப்பட்ட மகாராணி சட்டத்தரணிகளும் (QC) வலுவுக்கு வந்த பின்னர் நியமிக்கப்பட்ட சிரேஷ்ட சட்டத்தரணிகளும் இச்சரத்து வலுவுக்கு வரும் திகதியிலிருந்து ஜனாதிபதி சட்டத்தரணி (PC) என அறியப்படவும் குறித்த சிறப்புரிமைகளை அனுபவிக்கவும் வேண்டும். (மூல யாப்பின் 136 (1) (v) இன் சிரேஷ்ட சட்டத்தரணி என்பது நீக்கம்)

✓ **9 ஆம் திருத்தம் (1984.08.24)**

(91 ஆம் சரத்தைத் திருத்துதல்) குறித்த சம்பள மட்டங்களைக் கொண்ட அரச அலுவலர்களும் தரைப்படை, கடற்படை, விமானப்படை, பொலிஸ் அலுவலர்களும் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்யப்படுவதற்கு தகுதியற்றவர்களாவர். (மூல யாப்பில் உள்ள விடயங்கள். எனினும் இத்திருத்தத்தில் அரச அலுவலர்களின் சம்பள விபரிப்புகள் மேலதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளன.)

✓ **10 ஆம் திருத்தம் (1986.08.06)**

(155 ஆம் சரத்தைத் திருத்துதல்) பொதுமக்கள் பாதுகாப்பு ஒழுங்கு விதிகளின் கீழான பிரகடனங்களுக்கு பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெறப்பட வேண்டுமென்ற ஏற்பாடு நீக்கம். (மூல யாப்பில் 2/3 பெறப்பட வேண்டும்)

✓ **11 ஆம் திருத்தம் (1987.05.06)**

(111 ஆம் சரத்தைத் திருத்துதல்) இலங்கையின் மேல் நீதிமன்றம் ஒன்று இருக்க வேண்டும். அது பாராளுமன்ற சட்டத்தின் மூலம் உரித்தாக்கப்படக் கூடிய நியாயாதிக்கத்தைப் பிரயோகிக்க வேண்டும்.

(113 m சரத்தை புதிதாக உட்புகுத்தல்) பிசுக்கால் (fiscal) ஒருவர் முழுத்தீவுக்குமானவராக இருக்க வேண்டுமென்பதுடன் அவர் சகல முதல்நிலை நீதிமன்றங்களின் பிரதி பிசுக்கால்களை மேற் பார்வை செய்தலும் கட்டுப்படுத்தலும் வேண்டும்.

(116 ஆம் சரத்தைத் திருத்துதல்) மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் பல்வேறு நீதிபதிகள் தனித்தனியே அமர்வதன் மூலம் ஒரே நேரத்தில் வெவ்வேறு கருமங்களைப் பிரயோகிக்கலாம். ஆனால் மேல் நீதிமன்றத்தின் நீதாய விளக்கமொன்றிற்கு (Trial at bar) குறைந்தது 3 நீதிபதிகளும் ஏனையவற்றிற்கு குறைந்தது 2 நீதிபதிகளும் ஈடுபட வேண்டும்.

12 ஆம் திருத்தம்

அரசியலமைப்புக்கான 12 ஆம் திருத்தம் 1987.09.25 ஆம் திகதி பாராளுமன்றத்தில் பிரேரிக்கப்பட்ட போதிலும் சட்ட ரீதியான சில தேவைப்பாடுகள் பூர்த்தி செய்யப்படாத காரணத்தினால் நிறைவேற்றப்படவில்லை. இத்திருத்தச் சட்ட மூலத்தை எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர் தினேஷ் குணவர்தன பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்திருந்தார். பாராளுமன்ற நிலையியற் கட்டளையின் 45 (5) பிரிவின்படி அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டமூலம் தொடர்பிலான தேவைப்பாடாக இருந்த அமைச்சரின் அறிக்கையொன்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

✓ **13 ஆம் திருத்தம் (1987.11.14)**

(17A அத்தியாயம், 154A சரத்தை யாப்பில் உட்புகுத்தல்) மாகாண சபைகள் உருவாக்கம், தமிழும் அரசு கரும மொழி யொன்றாக அங்கீகாரம். ஆங்கிலம் இணைப்பு மொழியாக அங்கீகாரம். (இலங்கை இனப்பிரச்சினைக்கு ஒரு தீர்வாக மாகாண சபை முறையை உருவாக்குவதென 1987 இல் கொழும் பில் செய்து கொள்ளப்பட்ட இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.)

✓ **14 ஆம் திருத்தம் (1987.05.24)**

(35 ஆம் சரத்தைத் திருத்துதல்) ஜனாதிபதிக்கு எதிராக வழக்குத் தொடுக்க முடியாதென்பது ஜனாதிபதித் தேர்தல், மக்கள் தீர்ப்பு, பாராளுமன்றத் தேர்தல் தொடர்பான நீதிமன்ற நடவடிக்கை களுக்குப் பொருந்தாது. (மூல யாப்பில் ஜனாதிபதித் தேர்தல் மாத் திரம் கூறப்பட்டுள்ளது.)

(62 ஆம் சரத்தைத் திருத்துதல்) 225 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட பாராளுமன்றம் இருக்க வேண்டும் (மூல யாப்பில் 196). (80 ஆம் சரத்தைத் திருத்துதல்) மக்கள் தீர்ப்பில் அங்கீகா ரம் பெற்ற சட்டத்தின் செல்லுபடியாகும் தன்மையைக் கேள்விக் குட்படுத்துகின்ற மனுக்கான காலம் முடியும் வரையும் அல்லது செல்லுபடியானதென்ற மனு மீதான தீர்ப்பு வரும் வரையும் ஜனாதிபதி சான்றுரை வழங்கக் கூடாது. (மூல யாப்பில் இக்கால தாமதமோ நீதிமன்ற விடயமோ இல்லை.)

(96 m சரத்தை உட்புகுத்தல்) 10 இற்கு மேற்பட்ட உறுப்பி னர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் தேர்தல் மாவட்டங்களை அவசிய மெனில் வலயங்களாகப் பிரிக்க அரசியலில் ஈடுபடாத 3 உறுப் பினர்களைக் கொண்ட வரையறை ஆணைக்குழுவை ஜனாதிபதி 2 வாரங்களுக்குள் தாபிக்க வேண்டும். அதில் ஒருவரை அவர் தவிசாளராக நியமிக்க வேண்டும். இன, மத செறிவு நிலையைக் கருத்திற் கொண்டு 10 இற்கு மேற்பட்ட 20 இற்குக் குறைந்த உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் மாவட்டம் 2 இற்கு மேற் படாத வலயங்களாகப் பிரிக்கப்பட வேண்டும். 20 இற்கு மேற்

பட்டோரை தெரிந்தனுப்பும் மாவட்டம் 3 இற்கு மேற்படாத வலயங்களாகப் பிரிக்கப்பட வேண்டும். தவிசாளர் 2 மாதங்களுக்குள் தேர்தல் மாவட்டங்களை வலயங்களாகப் பிரித்தல் பற்றிய ஆணைக்குழுவின் முடிவுகளை ஜனாதிபதிக்கு அறிவிக்க வேண்டும். அதனை ஜனாதிபதி பிரகடனம் செய்வதுடன் அடுத்து வரும் பொதுத்தேர்தலில் நடைமுறைக்கு வர வேண்டும்.

(98 ஆம் சரத்தைத் திருத்துதல்) வலயங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ள தேர்தல் மாவட்டங்களுக்கு ஆசன ஒதுக்கீடும் வலயங்களுக்கிடையிலான ஆசனப் பங்கீடும் வாக்காளர் இடாப்பு அடிப்படையில் மேற்கொள்ளல் தொடர்பான விபரங்கள் விபரிக்கப் பட்டுள்ளன.

(99 ஆம் சரத்தைத் திருத்துதல்) பொதுத்தேர்தலில் வாக்காளர் தமது வாக்குடன் மேலதிகமாக 3 முன்னுரிமை வாக்குகளை வழங்கலாம் (மூல யாப்பில் இல்லாத விடயம்). மாவட்ட ஆசனங்களில் 3 ஐக் கூட்டி வேட்பாளர் பட்டியல் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். (மூல யாப்பில் 1/3 எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.)

தேர்தல் மாவட்டத்தில் ஆகக்கூடிய வாக்குகளைப் பெறுகின்ற அரசியல் கட்சியில் / சுயேட்சைக் குழுவில் ஆகக்கூடிய விருப்பு வாக்குகளைப் பெற்றவர் தெரிவு செய்யப்படுவார் (போனஸ்). (மூல யாப்பில் கட்சிப் பட்டியலில் முதலாவது பெயர் குறிப்பிடப்பட்டவர் இவ்வாறு தெரிவாவார்.)

ஒரு தேர்தல் மாவட்டத்தில் 1/8 இற்குக் குறைவாக வாக்குகளைப் பெறுகின்ற கட்சி / சுயேச்சைக் குழு மாவட்ட மட்டப் போட்டியிலிருந்து நீக்கப்படும். இவ்வாறு நீக்கப்பட்ட கட்சி பெற்ற வாக்குகளைக் கழித்து மிகுதியுள்ள வாக்குகள் 'இயைபான வாக்குத் தொகை' எனப்படும்.

தேர்தல் மாவட்டத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்படவுள்ள உறுப்பினர் எண்ணிக்கையில் ஒன்றைக் குறைத்து மிகுதியுள்ள எண்ணினால் இயைபான வாக்குத் தொகையைப் பிரித்து 'விளைதொகை' பெறப்படும். விளைதொகையினால் கட்சிகள் பெற்ற வாக்குகள் பிரிக்கப்பட்டு கட்சிகளுக்கு ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்படும். (மூல யாப்பில் உள்ள விடயம்)

கட்சிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட ஆசனங்கள் கட்சியில் அதிகூடிய விருப்பு முன்னுரிமை பெற்றவர்களின் வரிசைப்படி வழங்கப்படும் (முதல் ஒதுக்கீடு). ஆசனங்கள் மிஞ்சினால் மிகக்கூடிய மிகுதி வாக்குகளை முன்னுரிமை கொண்டுள்ள கட்சிக்கு வழங்கப்பட்டு அக்கட்சியின் விருப்பு வாக்கு முன்னுரிமைப்படி வேட்பாளருக்கு வழங்கப்படும். (மூல யாப்பில் கட்சிப் பட்டியலின் பெயர் வரிசைப்படி வழங்கப்படும்.) எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் சமநிலை ஏற்பட்டால் திருவுள்ளச்சீட்டு மூலம் தீர்மானிக்கப்படும். (மூல யாப்பிலும் உள்ளது.)

பாராளுமன்ற உறுப்பினர் கட்சியிலிருந்து விலகுவதன் அல்லது விலக்கப்படுவதன் மூலம் ஒரு மாதம் முடிவுற்ற பின்னர் அவரது ஆசனம் வெற்றிடமாகும். அந்த ஒரு மாதத்துக்குள் விலக்கப்பட்டமைக்கு எதிராக உயர் நீதிமன்றத்தை நாடினால் 2 மாதத்துக்குள் உயர் நீதிமன்றம் தீர்மானிக்கும் வரை ஆசனம் வெற்றிடமாகாது. விலக்கப்பட்டது சரியென உயர் நீதிமன்றம் தீர்மானித்தால் அத்தினத்திலிருந்து ஆசனம் வெற்றிடமாகும். (மூல யாப்பிலும் உள்ளது.)

(99 ம சரத்தை உட்புகுத்தல்) தேசியப் பட்டியல் மூலம் 29 ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்படும். பொதுத்தேர்தலில் கட்சிகள் பெற்ற வாக்குகளை 29 ஆல் பிரித்து கட்சிகளுக்கு இவ்வாசனங்கள் ஒதுக்கப்படும். இந்நோக்கத்துக்காக தேர்தல் நியமன காலப்பகுதியிலினுள் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட தகைமையுள்ளவர்களைக் கொண்ட பட்டியலொன்றை கட்சிகள் தேர்தல் ஆணையாளருக்கு வழங்க வேண்டும். இதன்படி கட்சிகளுக்கான தேசியப் பட்டியல் ஆசனங்கள் தீர்மானிக்கப்பட்டதும் அதற்கு வழங்கப்பட்ட பட்டியலிலிருந்து அல்லது மாவட்டப் பட்டியலிலிருந்து பெயர்களை ஒரு கிழமைக்குள் கட்சிச் செயலாளர் அறிவிக்க வேண்டும்.

(130 ஆம் சரத்தைத் திருத்துதல்) ஜனாதிபதித் தேர்தல் மற்றும் மக்கள் தீர்ப்பு தொடர்பான மனுக்களை உயர் நீதிமன்றம் விசாரணை செய்யலாம். (மூல யாப்பில் ஜனாதிபதித் தேர்தல் மாத்திரம் உள்ளது.)

✓ **15 ஆம் திருத்தம் (1988.12.17)**

(96 m சரத்து நீக்கம்) தேர்தல் மாவட்டங்களை வலயங்களாகப் பிரிக்க வழிவகுக்கும் ஏற்பாடு நீக்கப்படுகிறது (14 ஆம் திருத்தத்தில் வலய விடயம் உட்புகுத்தப்பட்டிருந்தது). (99 ஆம் சரத்து திருத்தம்) பொதுத்தேர்தலில் மாவட்டத்தின் செல்லுபடியான மொத்த வாக்குகளில் 1/20 இற்குக் குறைவான வாக்குகளைப் பெற்ற கட்சிகள் போட்டியிலிருந்து நீக்கப்படும் (மூல யாப்பில் 1/8 என உள்ளது).

(99 m சரத்தில் ஒரு புதிய உட்புகுத்தல்) தேசியப் பட்டியலுக்கான பெயரை வழங்கும்படி தேர்தல் ஆணையாளர் கட்சிச் செயலாளரைக் கேட்கும்போது தேசிய ரீதியான இன, சமூக விகிதாசாரத்துக்கு இயைபாக உள்ளதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

✓ **16 ஆம் திருத்தம் (1988.12.17)**

(22 ஆம் சரத்து நீக்கப்பட்டு 22/1 சரத்து) சிங்களமும் தமிழும் இலங்கை முழுவதும் நிருவாக மொழிகளாக இருக்க வேண்டும். வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழும் ஏனைய மாகாணங்களில் சிங்களமும் நிருவாக மொழிகளாக இருக்க வேண்டும். (23 ஆம் சரத்து நீக்கப்பட்டு 23/1 சரத்து) எல்லாச் சட்டங்களும் துணைநிலைச் சட்டங்களும் சிங்களத்திலும் தமிழிலும் சட்டமாகப்பட வேண்டும். (24/1) சரத்து நீக்கப்பட்டு புதியது) சிங்களமும் தமிழும் நீதிமன்றங்களின் மொழிகளாக இலங்கை முழுவதும் இருக்க வேண்டும். (இலங்கை இனப்பிரச்சினைக்கு ஒரு தீர்வாக முன்னெடுக்கப்பட்ட யாப்புசார் ஏற்பாடு)

✓ **17 ஆம் திருத்தம் (2001.10.03)**

அரசியலமைப்புப் பேரவையும் சுயாதீன ஆணைக்குழுக்களும் அமைக்கப்படுகிறது. தேர்தல் ஆணைக்குழு, பொலிஸ் ஆணைக்குழு என்பன புதிதாக அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றன. இதன்மூலம் ஜனாதிபதியின் சில அதிகாரங்கள் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன.

✓ **18 ஆம் திருத்தம் (2010.09.08)**

பாராளுமன்றப் பேரவை தாபிக்கப்படுகிறது. ஜனாதிபதியாக ஒருவர் 2 தடவைகள் மாத்திரமே தெரிவு செய்யப்பட முடியும் என்ற கட்டுப்பாடு நீக்கப்படுகிறது. ஜனாதிபதி 3 மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை பாராளுமன்றத்திற்கு சமூகமளிக்க வேண்டும். இத்திருத்தத்தின் மூலம் ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள் அதிகரிக்கப்படுகின்றன.

✓ **19 ஆம் திருத்தம் (2015.05.15)**

அரசியலமைப்புப் பேரவையும் சுயாதீன ஆணைக்குழுக்களும் மீள்தாபிக்கப்படுகிறது. கணக்காய்வு சேவை ஆணைக்குழு, தேசிய பெறுகை ஆணைக்குழு என்பன புதிதாகத் தாபிக்கப்படுகின்றன. ஜனாதிபதியாக ஒருவர் 2 தடவைகளுக்கு மேல் மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட முடியாது. ஜனாதிபதித் தேர்தலில் போட்டியிடுபவர் 35 வயதை அடைந்தவராக இருக்க வேண்டும். பாராளுமன்றம் நிராகரித்த ஒரு சட்டமூலத்தை ஜனாதிபதி மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடும் அதிகாரம் நீக்கப்படுகிறது. ஒரு சட்டமூலம் பாராளுமன்ற நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்க்கப்படுவதற்கு 2 வாரங்களுக்கு முன்னர் வர்த்தமானியில் வெளியிடப்பட வேண்டும். அவசர சட்டமூலம் சமர்ப்பிக்கும் அம்சம் நீக்கப்படுகிறது. பிரதமரை ஜனாதிபதி பதவியிலிருந்து நீக்கும் அதிகாரம் அகற்றப்படுகின்றது. பிரதமர் ஆலோசனையிலேயே ஜனாதிபதி அமைச்சரவை அமைச்சர்களையும் அமைச்சரவை அந்தஸ்தற்ற அமைச்சர்களையும் பிரதி அமைச்சர்களையும் நியமிக்கவும் நீக்கவும் வேண்டும். ஜனாதிபதியினதும் பாராளுமன்றத்தினதும் ஆயுட்காலம் 5 ஆண்டுகளாகக் குறைக்கப்படுகிறது. அடிப்படை உரிமைகளை மீறியமைக்காக ஜனாதிபதிக்கு எதிராக உயர் நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தாக்கல் செய்யலாம். தகவல் அறிதல் அடிப்படை உரிமையொன்றாக அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. பொதுச் சேவை ஆணைக்குழு, தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு போன்றவற்றின் அதிகாரங்கள் அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளன. இரட்டைப் பிரஜை பாராளுமன்ற உறுப்புரிமை பெறத் தகுதியில்லை. அமைச்சர் களின் எண்ணிக்கை வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தி

ருத்தத்தின் மூலம் ஜனாதிபதியின் சில அதிகாரங்கள் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன.

✓ 20 ஆம் திருத்தம் (2020.10.29)

பாராளுமன்றப் பேரவை தாபிக்கப்படுகிறது. ஜனாதிபதித் தேர்தலில் போட்டியிடுபவர் 30 வயதை அடைந்தவராக இருக்க வேண்டும். பாராளுமன்றம் நிராகரித்த ஒரு சட்டமூலத்தை ஜனாதிபதி மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடும் அதிகாரம் பெறுகிறார். ஒரு சட்டமூலம் பாராளுமன்ற நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்க்கப்படுவதற்கு ஒரு வாரத்துக்கு முன்னர் வர்த்தமானியில் வெளியிடப்பட வேண்டும். அவசர சட்டமூலம் சமர்ப்பிக்கலாம். பிரதமரை ஜனாதிபதி பதவியிலிருந்து நீக்கலாம். ஜனாதிபதி சுயமாக அமைச்சரவை அமைச்சர்களையும் அமைச்சரவை அந்தஸ்தற்ற அமைச்சர்களையும் பிரதி அமைச்சர்களையும் நியமிக்கவும் நீக்கவும் முடியும். பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு, தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு போன்றவற்றின் அதிகாரங்கள் குறைக்கப்படுகின்றன. இரட்டைப் பிரஜை பாராளுமன்ற உறுப்புரிமை பெறலாம். இத்திருத்தத்தின் மூலம் ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள் அதிகரிக்கப்படுகின்றன.

அரசியலமைப்புக்கான 17 ஆம் திருத்தம்

அரசியலமைப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட 17 ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் 2001 ஒக்டோபர் மாதம் 3 ஆம் திகதி 'அரசியலமைப்புப் பேரவை' (The Constitutional Council) பற்றிய ஏற்பாடுகள் யாப்புச் சட்டமாக பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டன. இத்திருத்தத்தின் சிறப்புக் காரணமாகவே பாராளுமன்றத்தில் அங்கம் வகிக்கும் சகல கட்சிகளும் இதற்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கி இருந்தன.

நாட்டில் ஜனநாயக செயற்பாடுகளை அதிகரிக்கும் ஒரு நடவடிக்கையாக - நீண்ட காலமாக பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டு வந்த - அக்கால சூழ்நிலையில் அவசரமாகத் தேவைப்பட்ட சுயாதீன ஆணைக்குழுக்களை அமைப்பது இதன் நோக்கமாக இருந்தது. 225 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் 222 பேர் ஆதரவு தெரிவித்திருந்தனர்.

நடைமுறையிலுள்ள இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பின் படி நாட்டின் சில உயர்தர பதவி நியமனங்களுக்கு ஜனாதிபதி சுயமாக - தன் இஷ்டப்படி ஆட்களைத் தெரிவு செய்து நியமித்து வந்த தனித்துவமான அதிகாரங்கள் மீது சில கட்டுப்பாடுகளை விதித்து ஜனநாயக செயற்பாடுகளை மேம்படுத்தவே அரசியலமைப்புப் பேரவை முறை தாபிக்கப்பட்டது.

17 ஆம் திருத்தத்தின்படி தேசிய மட்டத்தில் தாக்கம் செலுத்தக்கூடிய சில உயர்தர அரசு நியமனங்களை ஜனாதிபதி மேற்கொள்ளும்போது அரசியலமைப்புப் பேரவையின் அங்கீகாரம் மற்றும் சிபாரிசு அடிப்படையிலேயே அவர் செயற்பட வேண்டி இருந்தது. இதன்மூலம் பொதுச்சேவை, நீதிச்சேவை, பொலிஸ், தேர்தல் என்பன அரசியல் தலையீடுகளின்றி சுதந்திரமாக இயங்க முடியும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. சில நடைமுறைக் குறைபாடுகள் காணப்பட்டபோதிலும் உண்மையில் இது நாட்டில் ஜனநாயகத்தை பலப்படுத்தும் ஒரு சிறந்த செயன்முறையாகும்.

அரசியலமைப்புப் பேரவையானது பிரதம மந்திரி, சபாநாயகர், பாராளுமன்ற எதிர்க்கட்சித் தலைவர், ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் ஒருவர், பிரதம மந்திரியும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் சேர்ந்து பெயர் குறிப்பிட்டு ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் 5 பேர், பிரதமரதும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரதும் கட்சி அல்லாத பாராளுமன்றத்தில் அங்கம் வகிக்கும் ஏனைய சிறுபான்மைக் கட்சிகளது பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மையோரால் பெயர் குறிப்பிட்டு ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் ஒருவர் என 10 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது.

பிரதமரும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் 5 உறுப்பினர்களை பெயரிடும்போது அவர்களில் 3 பேர் வேறுபட்ட சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். பதவிவழி உறுப்பினர்களான பிரதமர், எதிர்க்கட்சித் தலைவர், சபாநாயகர் தவிர்ந்த மற்றைய 7 உறுப்பினர்களும் பொது வாழ்வில் சிறந்து விளங்குபவர்களாகவும் அரசியல் கட்சிகளில் அங்கத்துவம் வகிக் காதவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்.

பதவிவழி உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டு

புதிய பிரதமர், புதிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர், புதிய சபாநாயகர் தெரிவு செய்யப்படும்வரை பேரவை உறுப்பினர்களாகப் பதவி வகிப்பர். ஏனையோரின் பதவிக் காலம் 3 வருடங்களாகும் (சரத்து 41A). சபாநாயகர் பேரவையின் தலைவராவார்.

ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகின்ற உறுப்பினர் தவிர்ந்த ஏனைய பதவி வழியல்லாத 6 உறுப்பினர்களும் அவர்களது உடல், உள இயலாமை காரணமாக பிரதமர் மற்றும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரின் வேண்டுகோளின் பேரில் ஜனாதிபதியால் பதவியிலிருந்து அகற்றப்படலாம். மேலும் ஒழுக்கக்கேட்டை விளைவித்ததற்காக நீதிமன்றத்தில் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டிருந்தாலோ அல்லது குடியியற் தகுதியீனத்திற்கான தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டிருந்தாலோ இப்பதவி வெற்றிடமாகும்.

அரசியலமைப்புப் பேரவை நாட்டின் சில உயர்தர ஆணைக்குழுக்களுக்கான அங்கத்தவர்களை ஜனாதிபதிக்கு சிபாரிசு செய்யும் அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது. அவ்விதம் சிபாரிசு செய்யப்படும் உறுப்பினர்கள் வெவ்வேறு இனங்களைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். அந்தவகையில் பேரவை பின்வரும் ஆணைக் குழுக்களுக்கான தலைவர்களையும் உறுப்பினர்களையும் ஜனாதிபதிக்கு சிபாரிசு செய்யும் (சரத்து 41B).

1. தேர்தல் ஆணைக்குழு
2. பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு
3. தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு
4. இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு
5. இலஞ்சம் அல்லது ஊழல் பற்றிய சார்த்துறைகளைப் புலனாய்வு செய்வதற்கான நிரந்தர ஆணைக்குழு
6. நிதி ஆணைக்குழு
7. எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழு

மேலும் பின்வரும் உயர் பதவிகளுக்கு ஜனாதிபதி ஆட்களை நியமிக்கும்போது அரசியலமைப்புப் பேரவையின் அங்கீகாரம் அவசியமாகும் (சரத்து 41C).

1. பிரதம நீதியரசரும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளும்

2. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவரும் நீதிபதிகளும்
3. நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள் (தவிசாளர் தவிரந்த)
4. சட்டமா அதிபர்
5. கணக்காய்வாளர் நாயகம்
6. பொலிஸ்மா அதிபர்
7. நிருவாகத்துக்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர் (ஓம்புட்ஸ்மன்)
8. பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகம்

பேரவைக்கென செயலாளர் ஒருவர் நியமிக்கப்படுவார். அத்துடன் தேவையான அலுவலர்களும் பேரவையினால் நியமிக்கப்படலாம் (சரத்து 41D). பேரவை தேவையானபோது அடிக்கடி கூட்டப்படலாம். இக்கூட்டங்கள் தவிசாளரின் பணிப்பின் பேரில் செயலாளரினால் கூட்டப்படும். தவிசாளர் கூட்டங்களுக்கு தலைமை தாங்குவார். கூட்டங்களுக்கு தவிசாளர் சமூகமளிக்காத போது பிரதமர் அல்லது எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அல்லது சமூகமளித்த அங்கத்தவர்களால் தெரிவு செய்யப்படும் ஓர் உறுப்பினர் என்ற ஒழுங்கில் ஒருவர் தலைமை தாங்குவார். பேரவையின் கூட்ட நடப்பெண் (Quorum) 6 உறுப்பினர்களாகும்.

பேரவையின் சிபாரிசு, அங்கீகாரம் மற்றும் தீர்மானம் யாவும் ஏகமனதாக இருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் சமூகமளித்துள்ள உறுப்பினர்களில் குறைந்தது 5 பேர் ஆதரவு தெரிவிக்க வேண்டும். பேரவைக் கூட்டங்களில் தவிசாளர் வாக்களிக்க முடியாது. எனினும் வாக்குகள் சமமாக இருந்தால் மாத்திரம் தமது முடிவு வாக்கினை (Casting vote) அளிக்கும் உரிமை தவிசாளருக்கு அல்லது கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்குபவருக்கு உண்டு (சரத்து 41E).

பேரவையின் கூட்டங்களுக்குத் தேவையான நிதி, 'திரட்டு நிதியின்' (Consolidated fund) மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டிருக்கும் (பிரிவு 41G). பேரவையின் தீர்மானம், சிபாரிசு மற்றும் அங்கீகாரம் என்பன இறுதியானதும் முடிவானதுமாகும். இதுகுறித்து எந்த நீதிமன்றத்திலும் கேள்வி எழுப்ப முடியாது (சரத்து 41H).

பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவுக்கு பேரவை 9 உறுப்பினர் களை நியமிக்கும். இவர்களில் குறைந்தது 3 பேர் பொதுச் சேவை உத்தியோகத்தராக 15 வருட கால அனுபவம் கொண்டிருக்க வேண்டும். இவர்களது பதவிக்காலம் 3 ஆண்டுகள். ஒருவர் இரு தடவைகளுக்கு மேல் உறுப்பினராக நியமிக்கப்படக் கூடாது. ஆணைக்குழுவின் கூட்ட நடப்பெண் 5 ஆகும். பொதுச்சேவை உத்தியோகத்தர்களின் பதவி நியமனம், பதவி உயர்வு, இடமாற்றம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு என்பவற்றிற்கு இவ்வாணைக்குழு பொறுப்பாக இருக்கும்.

தேர்தல் ஆணைக்குழு 5 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. இதற்கு உயர் தொழில், நிருவாகம் மற்றும் கல்வித் துறைகளில் சிறந்து விளங்குபவர்களே நியமிக்கப்பட வேண்டும். இவர்களின் பதவிக்காலம் 5 ஆண்டுகள். ஆணைக்குழுவின் கூட்ட நடப்பெண் 3 ஆகும்.

தேர்தல் ஆணையாளர் நாயகம் ஒருவர் அரசியலமைப்புப் பேரவையின் அங்கீகாரத்துடன் தேர்தல் ஆணைக்குழுவால் நியமிக்கப்படுவார். இவர் ஆணைக்குழுவின் முடிவுகளை நடைமுறைப்படுத்தவும் ஆணைக்குழுவின் அலுவலர்களைக் கண்காணிக்கவும் பொறுப்புடையவராக விளங்குவார். சுதந்திரமானதும் நீதியானதுமான தேர்தல்களையும் மக்கள் தீர்ப்புக்களையும் நடத்துதல் இவ்வாணைக்குழுவின் பிரதான பணிகளாகும்.

நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு 3 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. பிரதம நீதியரசரும் 2 உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளும் இதன் உறுப்பினர்களாவர். பிரதம நீதியரசர் இதன் பதவிவழித் தலைவராவார். இதன் உறுப்பினர்கள் எத்தனை தடவைகளும் நியமிக்கப்படலாம். நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவின் பதவிக்காலம் 3 ஆண்டுகளாகும். ஆணைக்குழுவின் கூட்ட நடப்பெண் 2 ஆகும். மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் இடமாற்றம், நீதிச்சேவை உத்தியோகத்தர்களின் நியமனம், இடமாற்றம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு என்பவற்றிற்கு இவ்வாணைக்குழு பொறுப்பாக இருக்கும்.

தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு 7 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. இவர்களின் பதவிக்காலம் 3 ஆண்டுகள். ஒருவர் இரு

தடவைகளுக்கு மேல் உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட முடியாது. கூட்ட நடப்பெண் 4 ஆகும். பொலிஸ் அலுவலர்களின் நியமனம், பதவியுயர்வு, இடமாற்றம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு என்பவற்றிற்கு இவ்வாணக்குழு பொறுப்பாக இருக்கும்.

மேற்படி ஆணைக்குழுக்கள் யாவற்றினதும் முடிவுகள் சமூக மளித்துள்ளோரில் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் பெறப்பட வேண்டும். அதேவேளை வாக்குகள் சமனாக இருந்தால் தலைமை தாங்குபவர் முடிவு வாக்கினை அளிக்க வேண்டும். மேலும் ஆணைக்குழுக்கள் பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்பாக இருக்க வேண்டும். அத்துடன் ஒவ்வொரு வருடமும் ஆணைக்குழுக்கள் பாராளுமன்றத்திற்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

17 ஆம் திருத்தத்தின் மூலமான அரசியலமைப்புப் பேரவை குறித்த ஏற்பாடுகளில் பல்வேறு நடைமுறைச் சிக்கல்கள் காணப்படுவதாகவும் அதனால் அது சீர்திருத்தியமைக்கப்பட வேண்டுமெனவும் பல தரப்பினராலும் வலியுறுத்தப்பட்டு வந்தது. ஏனெனில் 17 ஆம் திருத்தம் நீண்டகால விவாதங்கள், கருத்துக்கள் பெறப்படாமல் அவசர அவசரமாக பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டதாகும்.

சிறுபான்மைக் கட்சிகள் சார்பாக அரசியலமைப்புப் பேரவைக்கு நியமிக்கப்பட வேண்டிய உறுப்பினரை நியமிக்க முடியாத இழுபறிநிலை காணப்பட்டமை, அதனால் அரசியலமைப்புப் பேரவை தாபிக்கப்பட முடியாமை, அதனால் சில ஆணைக்குழுக்களுக்கு உறுப்பினர்கள் நியமிக்கப்பட முடியாமை, சில உயர் பதவிகளுக்கு நியமனங்கள் மேற்கொள்ளப்படாமை, பதவிக் காலம் முடிவடைந்த ஆணைக்குழுக்கள் மீண்டும் தாபிக்கப்படாமை, உறுப்பினர்களை இடையில் பதவி நீக்கக் கடினமாக இருக்கின்றமை போன்ற பல்வேறு சிக்கல்கள் இருந்து வந்தன.

பின்னர் இதுவொரு அரசியல் முக்கியத்துவமுடைய விடயமாக மாறியது. குறிப்பாக அரசியலமைப்புப் பேரவையைத் தாபிக்க முடியாமைக்கு அரசாங்கமே காரணம் என எதிர்க்கட்சிகள் குற்றம் சுமத்தி வந்தன. ஆனால் இதற்கு எதிரணியினர் போதிய ஒத்துழைப்பு வழங்கவில்லை என ஆளுந்தரப்பில்

தெரிவிக்கப்பட்டது. எனினும் ஜனாதிபதி தன் அதிகாரங்களை அதிகரிக்கச் செய்யும் வகையில் அரசியலமைப்புப் பேரவையை முடங்கச் செய்ததாகவே கருதப்பட்டது.

இதன் விளைவு யாதெனில் முன்னர் நாட்டின் சில உயர் பதவி நியமனங்களுக்கு ஜனாதிபதி தன் இஷ்டப்படி சுயமாக ஆட்களைத் தெரிவு செய்து நியமித்து வந்த நிலையை அகற்றி அரசியலமைப்புப் பேரவையுடன் இணைந்து ஜனநாயகத் தன்மையுடன் ஜனாதிபதி அந்நியமனங்களை மேற்கொள்ள வழிவகுக்கும் 17 ஆம் திருத்தம் அர்த்தமற்றுப் போகும் வகையில் ஜனாதிபதி மீண்டும் தன் இஷ்டப்படி அந்நியமனங்களை மேற்கொள்ள முடிந்தமை யாகும். இதன்படி பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகம், பிரதம நீதி யரசர், பொலிஸ்மா அதிபர் போன்ற பதவிகளுக்கு ஜனாதிபதி பதில் நியமனங்களைச் செய்தார்.

அரசியலமைப்பின் 17 ஆம் திருத்தத்தின்படி அமைக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புப் பேரவைக்கு சிறுபான்மைக் கட்சிகளால் சிபாரிசு செய்யப்பட வேண்டிய ஓர் உறுப்பினர் தொடர்பான விவகாரம் அப்போது அரசியலமைப்பு நெருக்கடியைத் தோற்றுவித்திருந்தது. ஆளுங் கட்சியின் ஒரு அங்கமான மக்கள் விடுதலை முன்னணி (JVP) இவ்விடயத்தில் தம்மையும் ஒரு சிறுபான்மைக் கட்சியென்று கூறி பங்கு கேட்டது சட்டச் சிக்கலைத் தோற்று வித்தது.

இந்நிலையில் நியமிக்கப்பட வேண்டிய அவ்வுறுப்பினர் பெயரை தனக்கு அறிவிக்கும்படி ஜனாதிபதி சபாநாயகரைக் கோர அவர் சட்டமா அதிபரின் உதவியை நாடியும் பிரச்சினை தீரவில்லை. இவ்விழுபறி நிலையின் மத்தியில் ஜனாதிபதி, பொலிஸ் மற்றும் பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவை நியமிக்க முடியாத நெருக்கடி நிலை ஏற்பட்டமை, தேர்தல் ஆணையாளர் ஓய்வு பெற முடியாதிருந்தமை என்பனவும் இதிலுள்ள மற்றைய பிரச்சினைகளாக இருந்தன.

இதனால் நாட்டில் அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்தவும் ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாக்கவும் 17 ஆம் திருத்தத்தில் மாற்றங்கள் செய்யப்பட வேண்டியது அவசியம் என அப்போதைய இடர்

முகாமைத்துவ மனித உரிமைகள் அமைச்சர் மஹிந்த சமரசிங்க சுட்டிக்காட்டி இருந்தார்.

எனவே அரசியலமைப்புக்கான 17 ஆம் திருத்தத்திலுள்ள குறைபாடுகளைக் கண்டறிந்து அதனைத் திருத்துவதற்குத் தேவையான சிபாரிசுகளை முன்வைக்கவென அப்போதைய அரசியலமைப்பு மற்றும் தேசிய ஒருங்கிணைப்பு அமைச்சர் டியூ குணசேகர தலைமையில் 15 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட பாராளுமன்றத் தெரிவுக் குழுவொன்று 2006.09.06 இல் அமைக்கப்பட்டது.

இவ்விதம் ஜனாதிபதியின் தன்னிச்சையான சில அதிகாரங்களில் தளர்வுகளை ஏற்படுத்தி நாட்டில் ஜனநாயகத்தை அதிகப்படுத்தும் ஒரு நடவடிக்கையாக உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புப் பேரவையை சிறப்பாக இயங்கச் செய்யும் வகையில் இன்னும் சீர்திருத்தியமைக்கப்பட வேண்டுமென்பதே 17 ஆம் திருத்தம் குறித்த விமர்சனங்களின் சாராம்சமாகும். ஆனால் 17 ஆம் திருத்தத்திலுள்ள குறைபாடுகளை நிவர்த்திக்கும் வகையில் கொண்டுவரப்படுவதாக தெரிவிக்கப்பட்ட 18 ஆம் திருத்தம் எந்த வகையிலும் 17 ஆம் திருத்தத்தை விட மேம்பட்டதாக இருந்திருக்கவில்லை.

அரசியலமைப்புக்கான 18 ஆம் திருத்தம்

2010 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 9 ஆந் திகதி மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசியலமைப்புக்கான 18 ஆம் திருத்தம் பின்வரும் பிரதான அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தது.

- ஜனாதிபதிப் பதவிக்கு மக்களால் 2 தடவைகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் மீண்டும் ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட முடியாது எனும் அரசியலமைப்பின் 31(2), 92(c) ஆகிய உறுப்புரைகள் நீக்கப்பட்டன.
- ஜனாதிபதியின் முதலாவது பதவிக்காலம் தொடங்கியதிலிருந்து 4 ஆண்டுகள் முடிவடைந்ததன் பின்னர் எந்நேரத் திலும் மற்றொரு தவணைக்கு பதவி வகிக்க ஜனாதிபதித் தேர் தலை நடத்தலாம் எனும் யாப்பின் 31(3A)(a)(i) உறுப்புரையில் முதலாவது பதவிக் காலம் என்பது நடப்புப் பதவிக் காலம்

என மாற்றப்பட்டது. (இதன்படி 2 ஆவது தடவை ஜனாதிபதியாக இருப்பவர் 3 ஆவது தடவை ஜனாதிபதித் தேர்தல் கோரவும் பதவி வகிக்கவும் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தது.)

- ஜனாதிபதி அவரது பதவி காரணமாக பாராளுமன்றத்திற்கு வருகை தருவதற்கு உரித்துடையவர் எனும் யாப்பின் 32(3) எனும் உறுப்புரை திருத்தப்பட்டு ஜனாதிபதி 3 மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை பாராளுமன்றத்திற்கு வருகை தர வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. (இதன்படி இதுவொரு யாப்பலங்காரமாகச் சேர்க்கப்பட்டது.)
- 17 ஆம் திருத்தத்தின் மூலமான 'அரசியலமைப்புப் பேரவையும்' அதனோடு தொடர்பான பல ஏற்பாடுகளும் நீக்கப்பட்டு 'பாராளுமன்றப் பேரவை' அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

18 ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் 'பாராளுமன்றப் பேரவை' (The Parliamentary Council) உருவாக்கப்பட்டது. இதுவே இத்திருத்தத்தின் முனைப்பான அம்சமென பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இது 17 ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் தாபிக்கப்பட்ட 'அரசியலமைப்பு பேரவைக்கு' (The Constitutional Council) மாற்றீடாக அறிமுகப்படுத்தப்படுவதாகவே தெரிவிக்கப்பட்டது.

18 ஆம் திருத்தத்திற்கு பாராளுமன்றத்திலுள்ள 225 அங்கத்தவர்களில் 161 பேர் ஆதரவாகவும் 17 பேர் எதிராகவும் வாக்களித்திருந்தனர். இத்திருத்தத்தின் முக்கிய அம்சமாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பாராளுமன்றப் பேரவை பிரதமர், சபாநாயகர், எதிர்க்கட்சித் தலைவர் உள்ளிட்ட 5 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்கும். மற்றைய இருவரும் பிரதமராலும் எதிர்க்கட்சித் தலைவராலும் தனித்தனியே பெயர் குறித்து நியமிக்கப்படுவர். இவர்கள் பிரதமர், சபாநாயகர், எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ஆகியோரது இனத்தைச் சாராதவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

இச்சட்டம் அமுல்படுத்தப்பட்டதிலிருந்து ஒருவார காலத்திற்குள் இவ்விருவரும் நியமிக்கப்படாவிட்டால் சபாநாயகர் அவ்விருவரையும் நியமிக்க வேண்டும். இவர்கள் பதவிக் காலத்தில் ஜனாதிபதியினால் அகற்றப்படலாம். ஜனாதிபதி பின்வரும்

உயர் பதவிகளுக்குரிய ஆட்களையும் ஆணைக்குழுக்களுக்கான உறுப்பினர்களையும் தெரிவுசெய்து நியமிக்கும்போது பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்பைக் (Observation) கோர வேண்டும்.

- தேர்தல் ஆணைக்குழு
- பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு
- இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு
- தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு
- இலஞ்சம் அல்லது ஊழல் பற்றிய சார்த்துதல்களைப் புலனாய்வு செய்வதற்கான ஆணைக்குழு
- நிதி ஆணைக்குழு
- எல்லை நிருணய ஆணைக்குழு
- பிரதம நீதியரசரும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளும்
- மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவரும் நீதிபதிகளும்
- நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள் (தவிசாளர் தவிர்ந்த)
- சட்டமா அதிபர்
- கணக்காய்வாளர் நாயகம்
- நிருவாகத்துக்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர் (ஓம்புட்ஸ்மன்)
- பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகம்

இந்நியமனங்களைச் செய்ய ஜனாதிபதி முன்மொழிந்த ஆட்கள் பற்றிய பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்பு களைக் கோருகின்றபோது ஒருவார காலப்பகுதியில் பேரவையின் அவதானிப்புகள் சபாநாயகர் மூலம் ஜனாதிபதிக்கு அறிவிக்கப்பட வேண்டும். குறிப்பிட்ட காலம் தவறினால் ஜனாதிபதி தாமாக அந்நியமனங்களைச் செய்ய நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டும் (41A/8).

மேலும் பாராளுமன்றத்தில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்ட

ஏதேனும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியற் கட்சியின் தலைவர் மேற்படி ஏதேனும் ஆணைக்குழுவொன்றின் தவிசாளராக அல்லது உறுப்பினராக நியமிக்கப்படுவதற்கென எவரேனும் ஆளின் பெயரை மேற்படி ஒருவார காலத்திற்குள் முன்மொழியலாம் (41A/9).

இச்சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்த ஒருவார காலத்தினுள் யாப்பில் சொல்லப்பட்டவாறு பிரதம மந்திரி சார்பில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் A.H.M. அஸ்வர், எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சார்பில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் M.A. சுமந்திரன் ஆகியோர் நியமிக்கப்பட்டனர். ஆனால் திரு. சுமந்திரன் இந்நியமனத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து விட்டார்.

18 ஆம் திருத்தத்தின்படி மேற்குறித்த ஆணைக்குழுக்களின் தவிசாளர் மற்றும் உறுப்பினர்களையும் ஏனைய உயர் பதவிகளுக்கான ஆட்களையும் ஜனாதிபதி தமது விருப்பம்போல நியமிப்பதற்கான ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டிருந்தமை தெளிவானது.

மேலும் 17 ஆம் திருத்தத்தில் இவ்விதம் நியமிக்கப்படும் பதவிகளில் ஒன்றாக இருந்த பொலிஸ்மா அதிபர் பதவி 18 ஆம் திருத்தத்தில் உள்ளடக்கப்படாததால் அப்பதவிக்கான நியமனம் எவ்வித சுற்றிவளைப்புகளும் இல்லாமல் முன்னர் போல நேரடியாக ஜனாதிபதியால் மேற்கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. மேலும் பொலிஸ் ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை முன்னர் 7 என்றிருந்த ஏற்பாடு ஆகக் கூடியது 7 எனத் திருத்தப்பட்டது.

பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை முன்னர் 9 என வரையறுக்கப்பட்டிருந்த ஏற்பாடு அகற்றப்பட்டு ஆகக்கூடியது 9 என மாற்றப்பட்டது. அத்துடன் இவ்வாணைக்குழுவின் அதிகாரத்தில் சில மட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்தும் வகையில் சகல திணைக்களங்களின் தலைவர்களினதும் நியமனம், பதவியுயர்வு, இடமாற்றம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு, பதவி நீக்கம் என்பன அமைச்சரவைக்கு உரித்தாக்கப்பட்டது. தேர்தல் ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 5 இலிருந்து 3 ஆகக்

குறைக்கப்பட்டது.

17 ஆம் திருத்தத்தில் அரசியலமைப்புப் பேரவை அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட பிரதான நோக்கம் நாட்டை ஆளும் வகையில் காணப்படும் சில உயர் பதவி நியமனங்களுக்கு ஜனாதிபதி சுயமாக ஆட்களைத் தெரிவு செய்து நியமித்து வந்த தனித்துவமான அதிகாரத்தின் மீது சில வரையறைகளை விதிப்பதாகும்.

இதன்மூலம் தகுதி, தராதர அடிப்படையிலன்றி ஜனாதிபதியின் விசுவாசத்துக்குரியவர்கள் நியமிக்கப்படுவதற்கு மாறாக பல்வேறு தரப்பினரையும் கொண்ட அரசியலமைப்புப் பேரவையுடன் இணைந்த வகையில் ஜனாதிபதி அந்நியமனங்களை மேற்கொள்வதன் மூலம் விமர்சனத்துக்குட்பட்டுவரும் ஜனாதிபதியின் நிறைவேற்றதிகாரத்தில் சில தளர்வுகளை ஏற்படுத்தி ஜனநாயகத் தன்மையைப் பலப்படுத்த முடியுமாக இருக்கும் எனக் கருதப்பட்டது. ஆனால் 18 ஆம் திருத்தம் ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களை மீண்டும் பலப்படுத்தியது.

17 ஆம் திருத்தத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதில் காணப்பட்ட சில குறைபாடுகள் அதன் உருவாக்கத்தின் உயர்தர நோக்கத்தை நிறைவேற்றத் தவறி இருந்தன. அரசியலமைப்புப் பேரவை பலவீனப்படுத்தப்பட்டதன் மூலம் பரந்தளவில் மக்கள் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அனுகூலங்கள் இழக்கப்பட்டிருந்தன.

17 ஆம் திருத்தத்திலுள்ள சிறப்புக் காரணமாகவே அதனை நடைமுறைப்படுத்த ஏற்பாடு செய்யுமாறு பல்வேறு தரப்பினராலும் அரசாங்கத்திடம் கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டு வந்தது. ஐரோப்பிய ஒன்றியம் ஜி.எஸ்.பி. பிளஸ் (GSP+) வரியைத் தொடர்வதற்காக விதித்த நிபந்தனைகளில் ஒன்றாக 17 ஆம் திருத்தத்தை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டுமென்பதை வலியுறுத்திய அளவுக்கு அது மிகுந்த முக்கியத்துவமுடையதாக இருந்தது.

17 ஆம் திருத்தத்தை உரிய முறையில் நடைமுறைப்படுத்தியிருந்தால் அரசாங்கத்திற்கெதிரான சர்வதேச அழுத்தங்களை பெருமளவு குறைத்திருக்க முடியுமென அப்போது எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சுட்டிக்காட்டி இருந்தார்.

ஆனால் 18 ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் அரசியலமைப்புப் பேரவை அகற்றப்பட்டது. அரசியலமைப்புப் பேரவைக்கு மாற்றீடு என அறிவிக்கப்பட்டு உருவாக்கப்பட்ட பாராளுமன்றப் பேரவை அரசியலமைப்புப் பேரவையுடன் ஒப்பிடுகையில் எந்த வகையிலும் சமமானதோ முன்னேற்றகரமானதோ ஜனநாயகத் தன்மை வாய்ந்ததோ இல்லை. அரசியலில் அதுவொரு சக்தியாகச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படக்கூடிய நிலையினை வெளிக்காட்டவும் வாய்ப்பிருக்கவில்லை.

எனவே 18 ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் நாட்டில் ஜனநாயகத் தன்மை குறைவடைந்து சர்வாதிகார நிலை மேலோங்கியிருந்ததாக சுட்டிக்காட்டப்பட்டு வந்தது. அதனால் அரசியலமைப்புக்கு 19 ஆம் திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்து நாட்டில் ஜனநாயகத்தையும் நல்லாட்சியையும் ஏற்படுத்த முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது.

அரசியலமைப்புக்கான 19 ஆம் திருத்தம்

அரசியலமைப்புக்கான 19 ஆம் திருத்தம் 2015 ஏப்ரல் 28 ஆம் திகதி 2/3 விசேட பெரும்பான்மையுடன் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டு 2015 மே 15 ஆம் திகதி சபாநாயகரினால் அத்தாட்சிப்படுத்தப்பட்டது. இதில் மொத்தமாக 51 பிரிவுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. திருத்தத்தின் முக்கியத்துவம் காரணமாக 215 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் ஆதரவாக வாக்களித்தனர். ஒருவர் எதிராக வாக்களித்தார். ஒருவர் வாக்களிப்பில் கலந்து கொள்ளவில்லை. 7 பேர் சபைக்கு சமூகமளிக்கவில்லை.

ஜனாதிபதியின் எல்லையற்ற அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்தி ஜனநாயகத்தையும் நல்லாட்சியையும் உருவாக்கும் தொனிப் பொருளில் 2015 ஜனவரி 8 ஆம் திகதி ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட மைத்திரிபால சிறிசேன 19 ஆம் திருத்தத்தின் ஊடாக தனது அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டார்.

1978 ஆம் ஆண்டு தாபிக்கப்பட்ட 2 ஆம் குடியரசு அரசியலமைப்பு நிறைவேற்று அதிகாரங் கொண்ட ஜனாதிபதி முறையை நாட்டில் அறிமுகப்படுத்தியது. எனினும் நடைமுறையில் ஜனாதி

பதியின் அதிகரித்த அதிகாரங்கள் நாட்டில் சர்வாதிகாரத் தன்மையை மேலோங்கச் செய்து ஜனநாயகத் தன்மையை பலவீன மடையச் செய்திருந்தன.

இதன் காரணமாக 2001 ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதி சந்திரிகா காலத்தில் அரசியலமைப்புக்கு 17 ஆம் திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டு ஜனாதிபதியின் சில நிறைவேற்று அதிகாரங்களில் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. எனினும் 2010 ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதி மஹிந்த காலத்தில் 18 ஆம் திருத்தம் மேற்கொள்ளப் பட்டு ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள் மீண்டும் பலப்படுத்தப் பட்டன. இதனால் நாட்டில் ஜனநாயகமும் நல்லாட்சியும் வீழ்ச்சி யடைந்தன.

2015 ஜனவரி மாதம் நடைபெற்ற ஜனாதிபதித் தேர்தலில் நல்லாட்சி நோக்கிய சக்திகள் ஒன்று திரண்டு ஆட்சி மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் வாக்குறுதியளித்தபடி 19 ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள் குறைக் கப்பட்டு பாராளுமன்றத்திற்கு அவை பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. இதன்மூலம் பிரதமரும் அமைச்சரவையும் கூட பலம் பெற்றுக் கொண்டன. உலகளவில் பெரும்பாலும் இது பிரான்சிய அரசி யல் முறையை ஒத்திருந்தது.

19 ஆம் திருத்தத்தின் பிரதான அம்சம் அரசியலமைப்புப் பேரவையாகும். நாட்டில் தேசியளவில் தாக்கம் செலுத்தக்கூடிய அதியுயர் பதவிகளுக்கான ஆட்களையும் ஆணைக்குழு உறுப் பினர்கள், அதன் தலைவர்களையும் ஜனாதிபதி நியமிக்கும் போது தன் இஷ்டப்படியன்றி அரசியலமைப்புப் பேரவையுடன் இணைந்தே செயற்பட வேண்டும்.

அரசியலமைப்புப் பேரவை பற்றிய ஏற்பாடுகள் 7 A அத்தியா யமாக அரசியலமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டது. இதன்படி 10 உறுப் பினர்களைக் கொண்டதாக அரசியலமைப்புப் பேரவை ஒன்று இருக்க வேண்டும். அதில் பிரதமர், சபாநாயகர், பாராளுமன்ற எதிர்க்கட்சித் தலைவர், ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர், பிரதமரினாலும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரினாலும் பெயர் குறித்து ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும்

5 பேர் (இவர்களுள் 2 பேர் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள்), பிரதமரதும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரதும் கட்சியைச் சேராத பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மையோரின் விருப்பில் பெயர் குறித்து ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் ஒருவர் அங்கம் வகிக்க வேண்டும்.

பிரதமரும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் 5 பேரை சிபாரிசு செய்யும் போது உயர் தொழில், வேறுபட்ட சமூகங்கள் உள்ளிட்ட இலங்கை சமூகத்தினரின் பல்லின சமுதாயங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றது என்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக பாராளுமன்றத்திலுள்ள கட்சித் தலைவர்களைக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும். மேலும் இவர்களில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அல்லாதவர்கள் பகிரங்க வாழ்வில் அல்லது உயர் தொழிலில் சிறப்புள்ள - புகழ்மிக்க நேர்மையுடையவர்களும் அரசியல் கட்சி உறுப்பினர் அல்லாதவர்களுமாக இருக்க வேண்டும்.

இந்த ஐவரது பெயர் கிடைத்ததும் 14 நாட்களுக்குள் இவர்களை ஜனாதிபதி நியமிக்க வேண்டும். அவ்விதம் நியமிக்கப்படாவிட்டால் அவ்விறுதி நாளிலிருந்து அவர்கள் பேரவை உறுப்பினர்களாக நியமிக்கப்பட்டவர்களாகக் கருதப்பட வேண்டும். 3 பதவிவழி உறுப்பினர்கள் தவிர்ந்த ஏனைய உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் 3 ஆண்டுகளாகும் என்பதுடன் இவர்கள் மீள நியமிக்கப்பட முடியாது.

சபாநாயகர் பேரவையின் தலைவராவார். 5 வருடப் பதவிக்காலத்திற்கென பேரவைக்கு செயலாளர் ஒருவர் நியமிக்கப்பட வேண்டும். பேரவை குறைந்த பட்சம் மாதாந்தம் குறைந்தது 2 தடவைகள் கூடும். பேரவையின் கூட்ட நடப்பெண் 5 ஆகும். பேரவை ஒவ்வொரு 3 மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை அதன் செயற்பாடுகள் பற்றி ஜனாதிபதிக்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும். பேரவையின் முடிவுகள், அங்கீகாரங்கள், சிபாரிசுகள் குறித்து நீதிமன்றம் எதுவும் கேள்விக்குட்படுத்த முடியாது.

அரசியலமைப்புப் பேரவையின் 10 உறுப்பினர்களில் 7 பேர் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாக இருப்பதாலும் மிகுதி 3 உறுப்பினர்களும் பாராளுமன்ற பெரும்பான்மையினரின் விருப்பில்

நியமிக்கப்படுவதாலும் ஜனாதிபதியின் சில நிறைவேற்று அதி காரங்களில் பாராளுமன்றம் பங்கு கொள்கிறது. இவ்வரசிய லமைப்புப் பேரவை அமைக்கப்பட்டதன் மூலம் ஜனாதிபதியின் சில நிறைவேற்று அதிகாரங்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன.

சில குறிப்பிட்ட ஆணைக்குழுக்களின் தவிசாளரையும் உறுப் பினர்களையும் பேரவையின் சிபாரிசில் ஜனாதிபதி நியமிக்க வேண்டும். அதில் தேர்தல் ஆணைக்குழு, பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு, தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு, கணக்காய்வு சேவை ஆணைக்குழு, இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக் குழு, இலஞ்சம் அல்லது ஊழல் பற்றிய சார்த்துரைகளை புலனாய்வு செய்வதற்கான ஆணைக்குழு, நிதி ஆணைக்குழு, எல்லை நிருணய ஆணைக்குழு, தேசிய பெறுகை ஆணைக்குழு என்பன உள்ளடங்கும்.

சில பதவிகளுக்கான ஆட்கள் ஜனாதிபதியின் சிபாரிசில் பேர வையின் அங்கீகாரத்தின் பின்னர் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட வேண்டும். இதில் பிரதம நீதியரசரும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிக ளும், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவரும் நீதிபதிகளும், தவிசாளர் தவிர்ந்த நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள், சட்டமா அதிபர், கணக்காய்வாளர் நாயகம், பொலிஸ்மா அதிபர், நிருவாகத்துக்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர் (ஓம்புட்ஸ்மன்), பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகம் ஆகிய பதவிகள் உள்ளடங்கும்.

நேகுறிப்பிட்ட ஆணைக்குழுக்களில் கணக்காய்வு சேவை ஆணைக்குழு, தேசிய பெறுகை ஆணைக்குழு என்பன புதி தாக அரசியலமைப்பில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. தேர்தல் ஆணைக்குழு தவிர்ந்த ஏனைய ஆணைக்குழுக்கள் பாராளுமன் றத்துக்குப் பொறுப்பாதலும் வகை சொல்லலும் வேண்டும். தேர்தல் ஆணையாளர் நாயகம் அரசியலமைப்புப் பேரவையின் அங்கீகாரத்தில் தேர்தல் ஆணைக்குழுவினால் நியமிக்கப்பட வேண்டும். உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள், மேன்முறையீட்டு நீதிமன் றத் தலைவர், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதிகள் ஆகியோ ரின் நியமனம் தொடர்பாக பேரவை பிரதம நீதியரசரின் அபிப்பி ராயத்தைப் பெற வேண்டும்.

பாராளுமன்றம் முன்னரே கலைக்கப்பட்டாலொழிய 5 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும். ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்கலாம் எனினும் பாராளுமன்ற மொத்த உறுப்பினர்களின் 2/3 பெரும்பான்மையினர் கேட்டுக் கொண்டாலொழிய ஜனாதிபதி 4-½ வருடங்களுக்கு பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்க முடியாது. (இதன்மூலம் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை இனிமேல் ஜனாதிபதி தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்க முடியாது. முன்னர் பாராளுமன்றம் 6 வருடங்களாக இருந்ததுடன் பாராளுமன்றம் கேட்டுக் கொண்டாலொழிய ஜனாதிபதி ஒரு வருடத்துக்குள் மாத்திரம் பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்க முடியாதிருந்தது.)

மேலும் ஒவ்வொரு சட்டமூலமும் பாராளுமன்ற நிகழ்ச்சி நிரலில் இடம்பெறுவதற்கு குறைந்தது 14 நாட்களுக்கு முன்னர் வர்த்தமானியில் வெளியிடப்பட வேண்டும். இதன்மூலம் ஒரு சட்டமூலம் தொடர்பில் மக்களின் அபிப்பிராயம் பெற்றுக் கொள்ள போதுமான கால அவகாசம் வழங்கப்பட்டது. (முன்னர் இது ஒரு கிழமையாக இருந்தது.)

அத்துடன் தேசிய நலனுக்கு அவசரமென அமைச்சரவை குறிப்பிடும் சட்டமூலம் மக்களின் அபிப்பிராயத்துக்கு கால அவகாசம் வழங்கப்படாமல் அவசர அவசரமாக பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டு வந்தது. இச்சீர்திருத்தத்தில் அவசர சட்டமூலம் சம்பந்தமான இவ்விடயம் அரசியலமைப்பிலிருந்து அகற்றப்பட்டது.

அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை யாப்பு ரீதியாக வரையறுக்கப்பட்டது. அமைச்சரவை அமைச்சர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 30 ஐ விட அதிகமாகக் கூடாது. அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் அல்லாத அமைச்சர்களதும் பிரதி அமைச்சர்களதும் மொத்த எண்ணிக்கை 40 ஐ விட அதிகமாகக் கூடாது. எனினும் தேசிய அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற சந்தர்ப்பத்தில் அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கையை பாராளுமன்றம் தீர்மானிக்கலாம்.

ஜனாதிபதிப் பதவி சம்பந்தமான சில விடயங்கள் மீளமைப்புச் செய்யப்பட்டன. இதன்படி ஜனாதிபதியின் பதவிக் காலம் 5

ஆண்டுகளாகும். மேலும் ஜனாதிபதிப் பதவிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவர் 35 வயதுடையவராகவும் மக்களால் இரு தடவைகள் தேர்ந்தெடுக்கப்படாதவராகவும் இருக்க வேண்டும். அத்துடன் முன்னர் அமைச்சரவை அமைச்சர்கள், அமைச்சரவை அந்தஸ்தில்லா அமைச்சர்கள், பிரதி அமைச்சர்கள் போன்றோரை ஜனாதிபதி நியமிக்கும் போது பிரதமரின் ஆலோசனை தேவையென ஜனாதிபதி கருதினால் மாத்திரம் பிரதமரைக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டியிருந்தது. எனினும் இக்கலந்தாலோசனை கட்டாயமானதாக இருந்திருக்கவில்லை.

ஆனால் இத்திருத்தத்தில் பிரதமரின் ஆலோசனையின் (Advice) பேரிலேயே ஜனாதிபதி அந்நியமனங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். மேலும் முன்னர் எப்போது வேண்டுமாலும் பிரதமரைப் பதவி நீக்கும் அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இதில் அவ்வதிகாரம் அகற்றப்பட்டது. இதன்மூலம் பிரதமர் பதவியின் அந்தஸ்தும் இருப்பும் மேம்படுத்தப்பட்டது. இத்திருத்தம் நடைமுறைக்கு வரும்போது ஜனாதிபதிப் பதவியில் இருப்பவர் பாதுகாப்பு, மகாவலி அபிவிருத்தி, சுற்றாடல் ஆகிய அமைச்சுப் பதவிகளைக் கொண்டிருக்கலாம்.

மேலும் மக்கள் தீர்ப்பு நடத்துதல் தொடர்பான ஜனாதிபதியின் முக்கிய அதிகாரம் ஒன்றும் யாப்பிலிருந்து அகற்றப் பட்டுள்ளது. முன்னர் பாராளுமன்றத்தினால் நிராகரிக்கப்பட்ட (அரசியலமைப்பு திருத்தம் சாராத) சட்டமூலத்தை ஜனாதிபதி விரும்பினால் மக்கள் தீர்ப்புக்கு விட்டு சட்டமாக்கிக் கொள்ளலாம். எனினும் இதுவரை அது பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. இவ்வேற்பாடு யாப்பிலிருந்து அகற்றப்பட்டதன் மூலம் பாராளுமன்றத்தின் கௌரவம் உயர்த்தப்பட்டது.

முன்னர் ஜனாதிபதிக்கு எதிராக எந்த வகையிலும் நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தாக்கல் செய்ய முடியாதிருந்தது. இத்திருத்தப்படி அவர் உத்தியோக ரீதியாக செய்த - செய்யாது விட்ட அடிப்படை உரிமை மீறல் அல்லது மொழி உரிமை மீறல் தொடர்பில் சட்டமா அதிபருக்கெதிராக உயர் நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தாக்கல் செய்யலாம்.

அத்துடன் புதிதாக ஜனாதிபதிக்கு சில கடமைகள் விதியாகக் கப்பட்டுள்ளன. அரசியலமைப்பு மதிக்கப்பட்டு மேம்படுத்தலை உறுதிப்படுத்தல், தேசிய நல்லிணக்கம் மற்றும் ஒருமைப்பாட்டை மேம்படுத்தல், அரசியலமைப்புப் பேரவை மற்றும் அதனோடு தொடர்புபட்டு அமைக்கப்படும் நிறுவனங்களின் முறையான செயற்பாட்டை உறுதிப்படுத்துதலும் வசதியளித்தலும், தேர்தல் ஆணைக்குழுவின் ஆலோசனைப்படி சுதந்திரமானதும் நியாயமானதுமான தேர்தல்களும் மக்கள் தீர்ப்பும் நடைபெறுவதற்கு உகந்த நிபந்தனைகள் உருவாக்கப்படுதலை உறுதிசெய்தல் என்பன ஜனாதிபதியின் கடமைகளாகும்.

தகவல் அறியும் உரிமை அடிப்படை உரிமைகள் அத்தியாயத்தில் 14 A சரத்து புதிதாக இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டது. ஒவ்வொரு பிரஜையும் பிரஜை ஒருவரின் உரிமையைப் பிரயோகிப்பதற்கு அல்லது பாதுகாப்பதற்கு தேவைப்படுத்தப்படுவதும் சில அரசாங்க தாபனங்களினால் வைத்திருக்கப்படுவதுமான ஏதேனும் தகவலை சட்டத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளவாறு பெற அணுகுவதற்கான உரிமையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

வேறு நாட்டின் பிரஜையாக உள்ள இலங்கைப் பிரஜை எவரும் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவோ ஜனாதிபதியாகவோ தேர்ந்தெடுக்கப்பட முடியாது. சட்டமா அதிபர், பொலிஸ்மா அதிபர் ஆகியோர் கடமையாற்றும் வயதெல்லை 60 ஆக வரையறுக்கப்பட்டது.

எனவே அரசியலமைப்புக்கான 19 ஆம் திருத்தம் நிறைவேற்று அதிகாரங் கொண்ட ஜனாதிபதி முறையைத் தக்கவைத்துக் கொண்டு பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தை பலப்படுத்தியது. 2015 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தல் முடிவில் அமையப்பெற்ற பாராளுமன்றம் புதிய அதிகாரங்கள் பலவற்றை முதன்முறையாக அனுபவித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

✓ அரசியலமைப்புப் பேரவை

அரசியலமைப்புக்கான 19 ஆம் திருத்தத்தில் இடம்பெற்ற 'அரசியலமைப்புப் பேரவை' (Constitutional Council) தாபிக்கப்

பட்டு 2015.09.23 ஆம் திகதி சபாநாயகரின் உத்தியோகபூர்வ வாசஸ்தலத்தில் அதன் முதலாவது கூட்டம் நடந்தது. பேரவையின் 2 ஆவது கூட்டம் 2015.10.09 ஆம் திகதி பாராளுமன்றக் கூட்டத் தொகுதியில் நடைபெற்றது.

19 ஆம் திருத்தத்தின் முனைப்பான அம்சமே அரசியலமைப்புப் பேரவையைத் தாபிப்பதாகும். 2015.05.15 ஆம் திகதி 19 ஆம் திருத்தம் நடைமுறைக்கு வந்ததும் அரசியலமைப்புப் பேரவையைத் தாபிக்க மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் பலனளிக்கவில்லை. அதற்குள் பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டு பொதுத் தேர்தலுக்கு திகதி குறிப்பிடப்பட்டு விட்டது.

2015.08.17 ஆம் பொதுத் தேர்தல் முடிவடைந்து 2015.09.01 ஆம் திகதி புதிய பாராளுமன்றத்தின் முதலாவது கூட்டத் தொடரின் முதலாவது அமர்வு இடம்பெற்றது. அதன் பின்னரே அரசியலமைப்புப் பேரவை அமைக்கப்படுவது தொடர்பான விடயம் மேலெழுந்தது.

நாட்டில் தேசிய ரீதியில் தாக்கம் செலுத்தக்கூடிய சில அதியுயர் பதவிகளுக்கான ஆட்களையும் ஆணைக்குழுத் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களையும் ஜனாதிபதி தன் இஷ்டப்படி தெரிவு செய்து நியமிக்காமல் அரசியலமைப்புப் பேரவையுடன் இணைந்து மேற்கொள்ளும் முதலாவது முயற்சி 2001 ஆம் ஆண்டு 17 ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இத்தகைய முறையானது ஐக்கிய அமெரிக்க ஜனாதிபதி செனட் சபையுடன் இணைந்து மேற்கொள்ளும் சில நியமனங்களுக்கு அதிக ஒப்பானதாகும்.

இதன்மூலம் ஜனாதிபதி என்ற தனிநபரின் சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளுக்கேற்ப உயர் பதவிகளுக்கான ஆட்கள் நியமிக்கப்படுவதைத் தடுத்து, தகுதி, தராதர அடிப்படையில் நியமனங்கள் இடம்பெறுவதை உறுதிப்படுத்தி சர்வாதிகாரப் போக்கை நீக்கி ஜனநாயக செயற்பாட்டை மேம்படுத்த முடியும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

ஆனால் உயர்தர நோக்கத்திற்காக 17 ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் அமைக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புப் பேரவை துரதிஷ்டவ

சமாக சரிவர இயங்க முடியாதபடி பலவாறு முடக்கப்பட்டது. அப்போது அரசியலமைப்புப் பேரவையை சரிவர இயங்கச் செய்வதற்கான சில சீர்திருத்தங்கள் குறித்து பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட போதும் 18 ஆம் திருத்தத்தில் அது அரசியலமைப்பிலிருந்தே அகற்றப்பட்டு விட்டது. அதன் பின்னர் மீண்டும் நாட்டில் சர்வாதிகாரப் போக்கு உணரப்பட்டது.

2015 ஜனவரி 8 ஆம் திகதி நடைபெற்ற ஜனாதிபதித் தேர்தலின் தொனிப் பொருளே ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் பல வழிகளில் ஒன்றாக அரசியலமைப்புப் பேரவையை மீளத் தாபிப்பதாகும். இதன்படி 19 ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் அரசியலமைப்புப் பேரவை மீள அரசியலமைப்பில் இடம்பிடித்தது.

17 ஆம் திருத்தத்தில் உள்ளவாறு 19 ஆம் திருத்தத்திலும் அரசியலமைப்புப் பேரவை 10 உறுப்பினர்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட போதிலும் முன்னர் அதில் 3 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் இருந்த நிலை மாற்றப்பட்டு தற்போது 7 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் உள்ளடக்கப்பட்டனர். ஏனைய 3 பேர் சிவில் பிரதிநிதிகளாவர்.

பிரதமர், சபாநாயகர், பாராளுமன்ற எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ஆகிய மூவரும் பதவிவழி உறுப்பினர்களாவர். 2015.08.21 ஆம் திகதி ரணில் விக்கிரமசிங்க பிரதமரானதும் 2015.09.01 ஆம் திகதி கரு ஜயசூரிய சபாநாயகரானதும் 2015.09.03 ஆம் திகதி இரா. சம்பந்தன் எதிர்க்கட்சித் தலைவரானதும் அரசியலமைப்புப் பேரவைக்கான பதவிவழி உறுப்பினர்கள் யார் என்பது உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. இவர்கள் அப்பதவியை வகிக்கும் காலம் முழுவதும் பேரவை உறுப்பினர்களாக இருப்பர்.

மற்றைய 4 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் ஜனாதிபதியின் பிரதிநிதியாக அமைச்சர் சம்பிக்க ரணவக்க, பிரதமரின் பிரதிநிதியாக அமைச்சர் விஜேதாச ராஜபக்ஷ, எதிர்க்கட்சித் தலைவரின் பிரதிநிதியாக பாராளுமன்ற உறுப்பினர் சட்டத்தரணி M.A. சுமந்திரன், ஏனைய கட்சிகளின் பிரதிநிதியாக பாராளுமன்ற உறுப்பினர் விஜித ஹேரத் ஆகியோர் நியமிக்கப்பட்டனர்.

இந்த 7 பேரும் 2015.09.10 ஆம் திகதி கூடி அரசியலமைப்புப் பேரவைக்கான 3 சிவில் உறுப்பினர்களைத் தெரிவு செய்து அங்கீகாரத்திற்காக பாராளுமன்றத்திற்கு சிபாரிசு செய்தனர். கலாநிதி A.T. ஆரியரத்ன, கலாநிதி ராதிகா குமாரசுவாமி, ஜனாதிபதி சட்டத்தரணி ஷிப்லி அஸீஸ் ஆகியோரே அம்மூவருமாவர். ஆரம்பம் முதல் இம்மூவரின் பெயர்களே பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டு வந்தன. இவர்களின் பதவிக் காலம் முடிவடைந்ததும் 2018.10.11 இல் கலாநிதி ஜயந்த தனபால, அஹமட் ஜாவிட் யூசுப், நாகநாதன் செல்வகுமார் ஆகிய சிவில் பிரதிநிதிகள் பாராளுமன்றத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டனர்.

யாப்பின்படி பால் சமத்துவம் மற்றும் வேறுபட்ட சமூகக் குழுக்களிலிருந்து இவர்களைத் தெரிவு செய்யும் கடமை பிரதமருக்கும் எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்குமுண்டு. பதவிவழி உறுப்பினர்களைத் தவிர மற்றைய 7 பேரதும் பதவிக் காலம் 3 வருடங்களாகும். இவர்கள் மீள நியமிக்கப்பட முடியாது. பேரவையின் கூட்ட நடப்பெண்ணும் முடிவுகள் மேற்கொள்வதற்கான குறைந்தபட்ச எண்ணிக்கையும் 5 ஆகும். கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்குபவர் சாதாரணமாக வாக்களிக்க முடியாது. எனினும் சம எண்ணிக்கை வாக்குகளின் போது தமது முடிவு வாக்கை அளிக்க வேண்டும்.

2015.09.22 ஆம் திகதி கூடிய பாராளுமன்றம் சிவில் பிரதிநிதிகள் மூவரையும் ஏகமனதாக அங்கீகரித்ததைத் தொடர்ந்து அரசியலமைப்புப் பேரவை தாபிக்கப்பட்டது. இதன்படி 2015.09.23 ஆம் திகதி பேரவையின் முதலாவது கூட்டம் நடைபெற்றது. இதில் நாட்டின் முக்கிய ஆணைக்குழுக்களுக்கான உறுப்பினர்களையும் தலைவர்களையும் தெரிவு செய்வதில் சிவில் உறுப்பினர்களுக்கு அதிக பொறுப்பளிக்கத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

17 ஆம் திருத்தத்தில் 7 ஆணைக்குழுக்களுக்கான உறுப்பினர்களையும் தலைவர்களையும் அரசியலமைப்புப் பேரவை தெரிவு செய்ய வேண்டி இருந்தது. ஆனால் இதில் 9 ஆணைக்குழுக்களுக்கான உறுப்பினர்களையும் தலைவர்களையும் பேரவை

தெரிவு செய்து ஜனாதிபதியின் அங்கீகாரத்திற்காக அனுப்பி வைக்கும். தேர்தல் ஆணைக்குழு, பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு, தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு, கணக்காய்வு சேவை ஆணைக்குழு, இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு, இலஞ்சம் அல்லது ஊழல் பற்றிய முறைப்பாடுகளை புலனாய்வு செய்யும் ஆணைக்குழு, நிதி ஆணைக்குழு, தொகுதி நிர்ணய ஆணைக்குழு, தேசிய பெறுகை ஆணைக்குழு என்பனவே அவையாகும்.

ஆணைக்குழுத் தலைவர்களைத் தெரிவு செய்யும் போது 3 பேரைக் குறிப்பிட வேண்டும். ஆணைக்குழுத் தலைவர்கள் மற்றும் உறுப்பினர்களின் பெயர்கள் சிபாரிசு செய்யப்பட்டதும் 14 நாட்களுக்குள் இவர்களை ஜனாதிபதி நியமிக்க வேண்டும். இல்லையெல் அக்காலம் முடிவடைந்ததும் சிபாரிசு செய்யப்பட்ட தலைவர்களுள் முதன்மையானவர் தலைவராகவும் ஏனையவர்கள் உறுப்பினர்களாவும் நியமிக்கப்பட்டதாகக் கருதப்பட வேண்டும்.

மேலும் தவிசாளர் தவிர்ந்த நீதிச் சேவை ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள், பிரதம நீதியரசர் மற்றும் உயர் நீதிமன்றத்தின் ஏனைய நீதிபதிகள், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவர் மற்றும் ஏனைய மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதிகள், சட்டமா அதிபர், கணக்காய்வாளர் நாயகம், பொலிஸ்மா அதிபர், ஒம்புட்ஸ்மன், பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகம் போன்றோரை ஜனாதிபதி தெரிவு செய்து அரசியலமைப்புப் பேரவையின் அங்கீகாரத்தின் பின்னரே நியமிக்க வேண்டும்.

இதன்படி 2015.10.09 இல் கூடிய அரசியலமைப்புப் பேரவை பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு, தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு, இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு, இலஞ்சம் அல்லது ஊழல் பற்றிய முறைப்பாடுகளை புலனாய்வு செய்யும் ஆணைக்குழு ஆகிய 4 ஆணைக்குழுக்களுக்கான தலைவர்களையும் உறுப்பினர்களையும் தெரிவுசெய்து ஜனாதிபதியின் நியமனத்திற்கென உடனடியாகவே அனுப்பி வைத்தது.

ஏனைய 5 ஆணைக்குழுக்களுக்கான தலைவர்கள் மற்றும் உறுப்பினர்கள் 2015.11.04 ஆம் திகதிய பேரவைக் கூட்டத்தில் தெரிவு செய்யப்படவுள்ளதாக அறிவிக்கப்பட்டது. இவ்வாணைக்

குழுக்களுக்கு உறுப்பினர்களைத் தெரிவு செய்வதற்காக 2015 செப்டெம்பர் மாதம் விண்ணப்பம் கோரப்பட்டபோது சுமார் 600 பேர் விண்ணப்பித்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்திருத்தத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள 2 புதிய ஆணைக்குழுக்களான தேசிய பெறுகை ஆணைக்குழு, கணக்காய்வு சேவை ஆணைக்குழு சம்பந்தமாகவும் நீதிச் சேவை ஆணைக்குழு சம்பந்தமாகவும் மேலதிக விபரிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

தேசிய பெறுகை ஆணைக்குழு அரசியலமைப்பின் 19 A எனும் புதிய அத்தியாயமாக யாப்பில் சேர்க்கப்பட்டது. இவ்வாணைக்குழு அரசியலமைப்புப் பேரவையின் சிபாரிசில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் 5 உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்கும். இவர்களில் குறைந்தது 3 பேர் பெறுகை, கணக்கியல், சட்டம், பொது நிருவாகம் ஆகிய ஏதேனும் துறைகளில் அனுபவம் கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டும். இவர்களில் ஒருவரை பேரவை சிபாரிசில் ஜனாதிபதி ஆணைக்குழுத் தவிசாளராக நியமிக்க வேண்டும். இவர்களின் பதவிக் காலம் 3 ஆண்டுகளாகும். கூட்ட நடப்பெண் 3 ஆகும். இவர்களுக்கான படிகள் பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியிலிருந்து வழங்கப்பட வேண்டும். பதவிக்காலத்தில் குறைக்கப்படக் கூடாது.

சகல அரசு நிறுவனங்களாலும் பண்டங்கள் மற்றும் சேவைகள், வேலைகள், ஆலோசனைச் சேவைகள் மற்றும் தகவல் முறைமைகள் என்பவற்றைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக நியாயமான - ஒப்புரவான - வெளிப்படையான - போட்டியான மற்றும் செலவுத் திறனான நடவடிக்கை முறைகளையும் வழிகாட்டி நெறிகளையும் வகுத்தமைத்தலும் அவற்றை வர்த்தமானியில் வெளியிடச் செய்வித்தலும் மற்றும் அதனை 3 மாதங்களுக்குள் பாராளுமன்ற அங்கீகாரத்துக்காக சமர்ப்பித்தலும் ஆணைக்குழுவின் பணியாகும்.

கணக்காய்வு சேவை ஆணைக்குழு யாப்பின் 153 A (1) எனும் சரத்தாக யாப்பில் உட்புகுத்தப்பட்டது. தவிசாளராக கணக்காய்வாளர் நாயகத்தையும் அரசியலமைப்புப் பேரவையின் சிபாரிசில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் ஏனைய 4 உறுப்பினர்களையும்

இவ்வாணைக்குழு கொண்டிருக்கும். அவர்களின் பதவிக்காலம் 3 ஆண்டுகளாகும். கூட்ட நடப்பெண் 3 ஆகும். இலங்கை அரசு கணக்காய்வு சேவையைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களின் நியமனம், பதவியுயர்வு, இடமாற்றம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு, பதவி நீக்கம் ஆகிய அதிகாரங்கள் இவ்வாணைக்குழுவுக்கு உரித்தாக்கப்பட்டது.

அரசியலமைப்புப் பேரவையின் அங்கீகாரத்துடன் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் பிரதம நீதியரசரையும் உயர் நீதிமன்றத்தின் வேறு 2 அதிசிரேஷ்ட நீதிபதிகளையும் கொண்டதாக நீதிச் சேவை ஆணைக்குழு அமைக்கப்படும். பிரதம நீதியரசர் ஆணைக்குழுவின் தவிசாளராக இருக்க வேண்டும். இவர்களின் பதவிக் காலம் 3 ஆண்டுகளாகும். கூட்ட நடப்பெண் 2 ஆகும். இவர்களுக்கான படிகள் பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியிலிருந்து வழங்கப்பட வேண்டும். பதவிக்காலத்தில் குறைக்கப்படக் கூடாது.

ஆணைக்குழுவுக்கு செயலாளர் ஒருவர் இருக்க வேண்டும். இவர் முதல் நிலை நீதிமன்ற சிரேஷ்ட நீதித்துறை அலுவலர்களிலிருந்து ஆணைக்குழுவால் நியமிக்கப்பட வேண்டும். நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு பின்வரும் அதிகாரங்களைக் கொண்டது.

- மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை இடமாற்றஞ் செய்தல்
- நீதித்துறை அலுவலர்களை நியமனம் செய்தல், இடமாற்றஞ் செய்தல், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு மேற்கொள்ளல், பதவி நீக்கம் செய்தல்
- மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் பயிற்சி தொடர்பான விதிகளையும் நீதித்துறை அலுவலர்களின் ஆட்சேர்ப்பு, பயிற்சி, நியமனம், பதவியுயர்வு, இடமாற்றம் சம்பந்தமான திட்டங்களையும் ஆக்கலாம்.
- ஆணைக்குழுவின் தத்துவங்கள், கடமைகள், பணிகளைச் செய்யத் தேவையான விடயங்களை ஏற்பாடு செய்யலாம்.
- முதல்நிலை நீதிமன்ற பதிவேடுகளையும் ஆவணங்களையும் புலனாய்வு செய்தலும் விசாரணை நடத்துதலும்

இதன்படி அரசியலமைப்புப் பேரவை மற்றும் அதனோடு தொடர்புபட்டு அமைக்கப்பட்ட ஆணைக்குழுக்கள் மற்றும் உயர்தர பதவிக்கு நியமிக்கப்பட்டவர்களின் சுதந்திரம் அதிகளவில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டதால் ஜனநாயகத்தையும் நல்லாட்சியையும் ஏற்படுத்தும் வகையில் அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அரசியலமைப்புக்கான 20 ஆம் திருத்தம்

1978 ஆம் ஆண்டு 2 ஆம் குடியரசு யாப்பின் 20 ஆம் திருத்தம் 2020 ஒக்டோபர் 29 முதல் சபாநாயகரின் கையொப்பத்துடன் நடைமுறைக்கு வந்துள்ளது. 20 ஆம் திருத்தத்தின் பிரதான நோக்கம் பாராளுமன்றத்தையும் சகல அரசு நியமன விடயங்களையும் ஜனாதிபதியின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்து ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களை அதிகரிப்பதாகும்.

2020.09.02 ஆம் திகதி வர்த்தமானியில் வெளியிடப்பட்ட இத்திருத்தச் சட்டமூலம் 2020.09.22 ஆம் திகதி பாராளுமன்ற ஒழுங்குப் பத்திரத்தில் சேர்க்கப்பட்டது. குறித்த சட்டமூலம் உயர் நீதிமன்றத்தில் சவாலுக்குட்படுத்தப்பட்ட போது 39 விசேட மனுக்களும் 20 இடையீட்டு மனுக்களும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. 2020.09.29 முதல் 4 நாட்கள் 5 நீதிபதிகளால் விசாரணை இடம்பெற்றது. 2020.10.05 இல் விசாரணை நிறைவு பெற்று 2020.10.06 ஆம் திகதி எழுத்துமூல சமர்ப்பணங்கள் இடம்பெற்றன. பின்னர் உயர் நீதிமன்றத் தீர்மானம் சபாநாயகருக்கும் ஜனாதிபதிக்கும் அறிவிக்கப்பட்டது. 2020.10.20 ஆம் திகதி அத்தீர்மானம் சபாநாயகரினால் பாராளுமன்றத்தில் அறிவிக்கப்பட்டது.

20 ஆவது திருத்தச் சட்டமூலத்தை நீதியமைச்சர் அலி சப்ரி சபையில் சமர்ப்பித்து விவாதத்தை ஆரம்பித்து வைத்தார். 2020.10.21-22 ஆம் திகதிகளில் இடம்பெற்ற 2 ஆம் வாசிப்பின் மீதான விவாத முடிவில் 3 ஆம் வாசிப்பில் 2/3 பெரும்பான்மை பெற்று 20 ஆம் திருத்தம் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆதரவாக 156 வாக்குகளும் எதிராக 65 வாக்குகளும்

வழங்கப்பட்டன. ஒருவர் சபைக்கு சமூகமளிக்கவில்லை. 2 தேசியப் பட்டியல் ஆசனங்கள் நிரப்பப்படவில்லை. 2020.10.09 ஆம் திகதிய அமைச்சரவையின் 3 திருத்தங்களும் உயர் நீதிமன்றத்தின் 4 திருத்தங்களும் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளன. 20 ஆம் திருத்தம் 60 பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது.

ஜனாதிபதியின் கடமைகள் - 19 ஆம் திருத்தத்தில் ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்ட 4 கடமைகளில் அரசியலமைப்பு மதிக்கப்பட்டு போற்றப்படுதலை உறுதிப்படுத்தல், தேசிய நல்லிணக்கம் ஒருமைப்பாட்டை மேம்படுத்தல், அரசியலமைப்புப் பேரவை அதனோடு இணைந்த ஆணைக்குழுக்களின் முறையான செயற்பாட்டை உறுதிப்படுத்தலும் வசதியளித்தலும் ஆகிய 3 கடமைகள் 20 ஆம் திருத்தத்தில் நீக்கப்பட்டுள்ளன (33 ஆம் சரத்து நீக்கப்பட்டு புதிய சரத்து).

ஜனாதிபதியின் வயது - ஜனாதிபதித் தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்குத் தகைமையுடையவர் 30 வயதை அடைந்தவராக இருக்க வேண்டும் (92 ஆம் சரத்து திருத்தம்). பாராளுமன்றத்தினால் நிராகரிக்கப்பட்ட (அரசியலமைப்புத் திருத்தம் சாராத) ஏதேனும் சட்டமூலத்தை ஜனாதிபதி தனது தற்றுணிபில் மக்கள் தீர்ப்புக்கு சமர்ப்பிக்கலாம் (85 ஆம் சரத்து திருத்தம்). இரட்டைப் பிரஜை - வேறு ஏதேனும் நாட்டின் பிரஜையாக உள்ள இலங்கைப் பிரஜை பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவோ ஜனாதிபதியாகவோ தேர்ந்தெடுக்கப்பட முடியாது எனும் விடயம் நீக்கப்பட்டுள்ளது (91 ஆம் சரத்து திருத்தம்).

அரசியலமைப்புப் பேரவை நீக்கப்பட்டு பாராளுமன்றப் பேரவை தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. பாராளுமன்றப் பேரவையில் பிரதமர், சபாநாயகர், எதிர்க்கட்சித் தலைவர், பிரதமரும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் நியமிக்கும் ஒவ்வொரு பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஆகிய 5 பேர் அங்கம் வகிப்பர். இச்சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்து ஒரு வாரத்தில் இவ்விருவரையும் நியமிக்கா விட்டால் சபாநாயகர் அந்நியமனத்தைச் செய்ய வேண்டும். இவர்களின்

பதவிக்காலம் புதிய பாராளுமன்றத்தில் அத்தகையவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் வரை தொடர்ந்திருக்கும். குறித்த இருவரை நியமித்தவர்களின் வேண்டுகோளில் ஜனாதிபதி பதவி நீக்கலாம்.

(பிரதமர் சார்பில் அமைச்சர் டக்ளஸ் தேவாநந்தா, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சார்பில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் கபீர் ஹாசிம் ஆகியோர் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர்.)

தேர்தல் ஆணைக்குழு, பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு, தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு, இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு, இலஞ்சம் அல்லது ஊழல் பற்றிய குற்றச்சாட்டுகளை புலனாய்வு செய்யும் ஆணைக்குழு, நிதி ஆணைக்குழு, எல்லை நிருணய ஆணைக்குழு ஆகியவற்றின் தவிசாளர்கள், உறுப்பினர்கள் மற்றும் பிரதம நீதியரசரும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளும், மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவரும் நீதிபதிகளும், தவிசாளர் தவிர்ந்த நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள், சட்டமா அதிபர், கணக்காய்வாளர் நாயகம், நிருவாகத்துக்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர் (ஓம்புட்ஸ்மன்), பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகம், பொலிஸ்மா அதிபர் ஆகிய உயர் பதவிகளுக்கான ஆட்களை ஜனாதிபதி நியமிக்கும் போது பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்புகளைக் (Observations) கோர வேண்டும்.

மேற்குறிப்பிட்ட பதவிகளுக்கு ஜனாதிபதியினால் சிபாரிசு செய்யப்பட்ட ஆட்கள் பற்றிய அவதானிப்புகள் ஒரு வாரத்திற்குள் சபாநாயகரினால் தெரிவிக்கப்பட வேண்டும். அவதானிப்புகள் அறிவிக்கப்பட்டாலும் இல்லாவிடினும் அதன் பின்னர் ஜனாதிபதி தமது விருப்பம் போல அந்நியமனங்களைச் செய்து கொள்ளலாம். சபாநாயகர் பேரவையின் தலைவராவார் (7A அத்தியாயம் நீக்கப்பட்டு புதிய அத்தியாயம்).

அரசியலமைப்புப் பேரவை, கணக்காய்வு சேவை ஆணைக்குழு, தேசிய பெறுகை ஆணைக்குழு ஆகியவற்றின் உறுப்பினர்கள் இச்சட்டம் தொடங்கியதிலிருந்து பதவி விலகியவர்களாவர். நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு தவிர்ந்த குறிப்பிட்ட ஏனைய 7 ஆணைக்குழுக்களின் தவிசாளர்களும் உறுப்பினர்களும் இச்சட்டத்தின்

படியான புதிய ஆணைக்குழுக்கள் நியமிக்கப்படும் வரை பதவி வகிப்பர். (நிலைமாறு ஏற்பாடு)

19 ஆம் திருத்தத்தில் புதிதாக சேர்க்கப்பட்டிருந்த கணக்காய்வு சேவை ஆணைக்குழு, தேசிய பெறுகை ஆணைக்குழு என்பன அகற்றப்பட்டுள்ளன. கணக்காய்வு சேவை மற்றும் பொலிஸ் சேவையின் நியமனம், பதவியுயர்வு, இடமாற்றம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு, பதவி நீக்கம் என்பன பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழுவுக்கு மாற்றப்பட்டுள்ளன.

பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு 5 இற்குக் குறையாத 9 இற்கு மேற்படாத உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் (54 ஆம் சரத்து திருத்தம்). தேர்தல் ஆணைக்குழு 5 உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். தேர்தலுக்கான வழிகாட்டல் நெறியை வெளியிடும் போது பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு, நீதிச் சேவை ஆணைக்குழுவின் கருமங்களுக்குள் நேரடியாக சம்பந்தப்படக் கூடாது. தேர்தல் ஆணையாளர் நாயகம் பதவி வகிக்கும் ஆகக்கூடிய வயதெல்லை 65 இலிருந்து 60 ஆகக் குறைக்கப்பட்டுள்ளது (103, 104 ஆம் சரத்துகள் திருத்தம்).

தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு 5 இற்குக் குறையாத 7 இற்கு மேற்படாத உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்கும் (19 இல் 7) (155 m சரத்து திருத்தம்). கூட்ட நடப்பெண் 5 (19 இல் 4) (155 m சரத்து திருத்தம்). பொலிஸ் அலுவலர்களின் நியமனம், பதவியுயர்வு, இடமாற்றம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு, பதவி நீக்கம் தொடர்பான தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழுவின் அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந்த 155 v சரத்து உட்பட ஆணைக்குழு குறித்த பல சரத்துகள் நீக்கப்பட்டுள்ளன.

கணக்காய்வு சேவை ஆணைக்குழு பற்றிய 153 ஆம் சரத்தில் கணக்காய்வாளர் நாயகத்தின் நியமனம் தவிர்ந்த ஆணைக்குழு தொடர்பான ஏனைய அனைத்து சரத்துகளும் நீக்கப்பட்டுள்ளன. தேசிய பெறுகை ஆணைக்குழு பற்றிய 19 m அத்தியாயம் (156 M - 156 V சரத்துகள்) நீக்கப்பட்டுள்ளது. இலஞ்சம், ஊழல் பற்றிய முறைப்பாடுகளை புலனாய்வு செய்யும் ஆணைக்குழு

தொடர்பான 19 ம அத்தியாயம் (156 ம சரத்து) நீக்கப்பட்டுள்ளது.

உயர் நீதிமன்றம் பிரதம நீதியரசரையும் 6 இற்குக் குறையாத 16 இற்கு மேற்படாத ஏனைய நீதிபதிகளையும் கொண்டிருக்க வேண்டும் (119 ஆம் சரத்து திருத்தம்). மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் தலைவரையும் 6 இற்குக் குறையாத 19 இற்கு மேற்படாத ஏனைய நீதிபதிகளையும் கொண்டிருக்க வேண்டும் (137 ஆம் சரத்து திருத்தம்).

ஜனாதிபதி காலத்துக்குக் காலம் அவசியமெனில் பிரதமரைக் கலந்தாலோசித்து (Consultation) அமைச்சரவை அமைச்சர்களதும் அமைச்சுக்களதும் எண்ணிக்கை, அவர்களுக்கான பொறுப்புக்கள், பணிகள் பற்றித் தீர்மானிக்க வேண்டும். அவ்வாறே அமைச்சரவை அமைச்சர்கள், ஏனைய அமைச்சர்கள், பிரதி அமைச்சர்கள் ஆகியோரை நியமிக்க வேண்டும் (8 ஆம் அத்தியாயம் நீக்கப்பட்டு புதிய அத்தியாயம்).

ஜனாதிபதி தமக்கென எவ்விடயத்தையும் எப்பணிகளையும் குறித்தளிக்கலாம் என்பதுடன் எவருக்கும் அளிக்கப்படாத விடயங்களுக்குப் பொறுப்பாக இருக்க வேண்டும். அத்துடன் தம்மிடம் இருக்க வேண்டிய அமைச்சுக்களின் எண்ணிக்கையைத் தீர்மானிக்கலாம். பிரதமர், அமைச்சரவை அமைச்சர்கள், ஏனைய அமைச்சர்கள், பிரதி அமைச்சர்கள் ஆகியோர் எந்நேரத்திலும் ஜனாதிபதியினால் பதவி நீக்கப்படலாம்.

ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத் தீர்மானத்தின் மூலம் வேண்டிக் கொண்டாலொழிய 2-1/2 ஆண்டுகள் வரை பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்கக் கூடாது. மேலும் முதலாவது அமர்வில் அரசு கொள்கைக் கூற்று நிராகரிக்கப்பட்ட போதும் ஜனாதிபதியை பதவி நீக்கும் செயன்முறை பாராளுமன்றத்தில் முடிவடையா திருக்கும் வரையும் ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்கக் கூடாது. 2 ஆவது வரவு - செலவுத் திட்டமும் பாராளுமன்றத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்டால் ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்க வேண்டும் (70 ஆம் சரத்து திருத்தம்).

சட்டமூலம் பாராளுமன்ற நிகழ்ச்சி நிரலில் இடம்பெறுவ தற்கு முன்னர் குறைந்தது 7 நாட்களுக்கு முன்னர் வர்த்தமானியில் வெளியிடப்பட வேண்டும் (78 ஆம் சரத்து திருத்தம்). அவசர சட்டமூலம் - தேசிய பாதுகாப்பு அல்லது பேரழிவு முகாமைத் துவத்துக்கு அவசியமென அமைச்சரவை புறக்குறிப்பிடும் சட்டமூலமொன்றின் யாப்புறு தன்மையைப் பரிசீலிக்க ஜனா திபதி உயர் நீதிமன்றத்தைக் கோரலாம். 24 மணி நேரத்துக்குள் அல்லது ஜனாதிபதி குறிப்பிடும் 3 நாட்களுக்கு மேற்படாத காலப்பகுதியில் உயர் நீதிமன்றத் தீர்மானம் ஜனாதிபதிக்கும் சபாநாயகருக்கும் அறிவிக்கப்பட வேண்டும் (122 ஆம் சரத்தை சேர்த்தல்).

புதிய யாப்புருவாக்க முன்னெடுப்புகள்

ஜனாதிபதி ரணசிங்க பிரேமதாச காலத்தில் திரு. மங்கள முனசிங்க தலைமையிலான தெரிவுக்குழுவொன்று 1991 ஓகஸ்டில் அமைக்கப்பட்டது. இலங்கையில் அமைதியையும் ஸ்திரத் தன்மையையும் ஏற்படுத்த அதிகாரப் பரவலாக்கலைக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்ட குழுவின் அறிக்கை 1993 நவம்பர் 12 இல் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. எனினும் இவ்வறிக்கை அடுத்த கட்டத்துக்கு நகரவில்லை.

இலங்கை இனப்பிரச்சினைக்கொரு தீர்வாக அதிகாரப் பரவலாக்கலைக் கொண்ட அரசியலமைப்புருவாக்க முயற்சியொன்று ஜனாதிபதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக காலத்தில் மேற்கொள்ளப் பட்டது. இதற்கென 1994 செப்டெம்பர் 22 இல் அமைச்சர் G.L. பீரிஸ் தலைமையில் தெரிவுக்குழுவொன்று அமைக்கப்பட்டு தயாரிக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புத் திருத்த முன்மொழிவு 1997 ஓக்டோபர் 24 இல் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

குறித்த முன்மொழிவில் அடங்கியுள்ள அம்சங்களையும் உள்ளடக்கி விஸ்தரிக்கப்பட்ட புதிய அரசியலமைப்பு நகல்யோ சனைகள் 2000 ஜூலை 31 ஆம் திகதி அவசர சட்டமூலமாக அமைச்சரவையினால் அத்தாட்சிப்படுத்தப்பட்டு 2000 ஓகஸ்ட் 3 இல் ஜனாதிபதி சந்திரிகாவினால் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்

கப்பட்டது. எனினும் அது நிறைவேற்றப்படவில்லை.

2001 ஜூலை 10 இல் ஜனாதிபதி சந்திரிகா புதிய அரசியலமைப்புருவாக்கம் தொடர்பான மக்களின் கருத்துக்களை அறிய 2001 ஒகஸ்ட் 21 இல் பொதுசன அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பு பொன்றை நடத்துவதற்கு பிரகடனம் வெளியிட்டார். அவ்வாக்கெடுப்பு 2001 ஒக்டோபர் 18 இற்கு பிற்போடப்பட்டு 2001 செப்டெம்பர் 2 இல் இரத்துச் செய்யப்பட்டது.

2015 ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க இணைந்திருந்த தேசிய அரசாங்க காலத்தில் நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி முறையை மட்டுப்படுத்தி புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் முயற்சி முன்னெடுக்கப்பட்டது. 2016 மார்ச் 9 இல் ஏகமனதாக தீர்மானத்தின் மூலம் பாராளுமன்றம் அரசியலமைப்பு சபையாக மாற்றப்பட்டது. 2016 மே 5 இல் அடிப்படை உரிமைகள், நீதித் துறை, சட்டம் - ஒழுங்கு, பொதுநிதி, பொதுச்சேவை, மத்திய - பிராந்திய உறவு எனும் அம்சங்களில் 6 உப குழுக்கள் நியமிக்கப்பட்டன. அத்துடன் இவ்வூப குழுக்களுக்கு ஆலோசனை வழங்க 8 அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட நிபுணர் குழுவொன்று அமைக்க 2016 ஜூன் 23 இல் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

உப குழுக்களின் 6 தலைவர்களையும் உள்ளடக்கிய வகையில் 11 பேர் கொண்ட வழிப்படுத்தும் குழுவொன்று அமைக்கப்பட்டது. இக்குழுவே நகல் அரசியலமைப்பு ஆலோசனைகளை சமர்ப்பிக்கும் அதிகாரம் கொண்டது. 2017 செப்டெம்பர் 21 ஆம் திகதி வழிப்படுத்தும் குழுவின் முதலாவது இடைக்கால அறிக்கை அரசியலமைப்பு சபையான (Constitutional Assembly) பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. 2019 ஜனவரி 16 இல் 2 ஆவது இடைக்கால அறிக்கையோடு ஒரு புதிய நகல் அரசியலமைப்பு பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. எனினும் அரசியல் ரீதியான நெருக்கடிகள் காரணமாக புதிய யாப்புருவாக்க முயற்சி பலவீனப்பட்டுப் போனது.

2019 இல் ஜனாதிபதியான கோதாபய ராஜபக்ஷ 2020 இல் பிரதமரான மஹிந்த ராஜபக்ஷ தலைமையிலான அரசாங்கம்

புதிய யாப்புருவாக்க முன்னெடுப்புகளை மேற்கொண்டு வருகிறது. இதற்கென 2020 செப்டெம்பர் 2 இல் ஜனாதிபதி சட்டத் தரணி ரொமேஷ் டீ சில்வா தலைமையில் 9 பேர் அடங்கிய நிபுணர் குழுவொன்றை அரசாங்கம் நியமித்துள்ளது. அக்குழுவில் ஜனாதிபதி சட்டத்தரணிகளான மனோகர டீ சில்வா, காமினி மாரப்பன, சஞ்சீவ ஜயவர்தன, சமந்த ரத்வத்த ஆகியோரும் பேராசிரியர்களான நதீமா கமர்தீன், G.H. பீரிஸ், வசந்த செனவி ரத்ன, கலாநிதி A. சர்வேஸ்வரன் ஆகியோரும் அங்கம் வகிக்கின்றனர்.

நீதி அமைச்சின் 2020 ஒக்டோபர் 20 ஆம் திகதிய 2198/13 இலக்க அதிவிசேட வர்த்தமானியில் குறிப்பிடப்பட்டதன்படி அரசின்தன்மை, அடிப்படை உரிமைகள், மொழி, அரசுகொள்கை வழிகாட்டிக் கோட்பாடுகள், நிறைவேற்றுத்துறை (ஜனாதிபதி, அமைச்சரவை, பகிரங்க சேவை), சட்டவாக்கத்துறை, தேர்தல்கள் (வாக்களிப்புத் தத்துவம், மக்கள் கருத்துக் கணிப்பு), அதிகாரத்தைப் பன்முகப்படுத்தல் / அதிகாரப் பரவலாக்கம் / அதிகாரப் பகிர்வு, நீதித்துறை, பொது நிதி, பொதுமக்கள் பாதுகாப்பு, அக்கறை செலுத்த வேண்டிய பிற விடயங்கள் என்பன குறித்து இக்குழு அரசாங்கத்துக்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

பின்னிணைப்புக்கள்

இணைப்பு - 1

ஜனாதிபத்தி தேர்தல்களில் வெற்றி பெற்றவர்கள்					
இல	தேர்தல் திகதி	வேட்பாளர்களின் எண்ணிக்கை	பிரதான வேட்பாளர்கள்	பெற்ற வாக்குகள்	வாக்கு வீதம்
1	1982.10.20	6	J.R. ஜயவர்தன	3,450,811	52.91
			H.S.R.B. கொப்பேகடுவ	2,548,438	
2	1988.12.19	3	R. பிரேமதாச	2,569,199	50.43
			சிற்மா பண்டாரநாயக	2,289,960	
3	1994.11.09	6	சுந்திரிகா பண்டாரநாயக	4,709,205	62.28
			சிற்மதி திசாநாயக	2,715,285	
4	1999.12.21	13	சுந்திரிகா பண்டாரநாயக	4,312,157	51.12
			ரணில் விக்ரமசிங்க	3,602,748	
5	2005.11.17	12	மஹிந்த ராஜபக்ஷ	4,887,152	50.29
			ரணில் விக்ரமசிங்க	4,706,366	
6	2010.01.26	20	மஹிந்த ராஜபக்ஷ	6,015,934	57.88
			சரத் பொன்சேகா	4,173,185	
7	2015.01.08	19	மைத்திரிபால சிர்சேன	6,217,162	51.28
			மஹிந்த ராஜபக்ஷ	5,768,090	
8	2019.11.16	35	கோதாபய ராஜபக்ஷ	6,924,255	52.25
			சஜித் பிரேமதாச	5,564,239	

இணைப்பு - 2

பாராளுமன்ற செயலாளர்கள் 1931 - 2021	
அரசாங்க சபையின் எழுதுவினைஞர் (Clerk)	
G.N. பார்துவர்	1931.07.07 - 1932.07.05
V. குமாரசுவாமி	1932.07.06 - 1933.06.20
E.W. கன்னங்கர	1933.06.21 - 1940.09.25
D.C.R. குணவர்தன	1940.09.26 - 1947.06.30
L.P. தெரணியகல	1947.07.01 - 1947.07.04
பிரதிநிதிகள் சபையின் எழுதுவினைஞர் (Clerk)	
L.P. தெரணியகல	1947.10.14 - 1964.10.26
S.S. விஜேசிங்க	1964.10.27 - 1972.05.22
தேசிய அரசுப் பேரவையின் எழுதுவினைஞர் (Clerk)	
S.S. விஜேசிங்க	1972.05.22 - 1978.09.07
பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகம் (Secretary General)	
S.S. விஜேசிங்க	1978.09.07 - 1981.07.31
S.N. செனவிரட்ன	1981.08.01 - 1994.05.27
பேட்ரம் தித்தவல	1994.05.28 - 1999.02.14
தம்மிக கித்துல்கொட	1999.02.15 - 2002.07.31
பிரியாணி விஜேசேகர	2002.08.12 - 2008.03.30
தம்மிக கித்துல்கொட	2008.03.31 - 2012.02.14
தம்மிக தஸநாயக	2012.02.15 முதல்

பிரதம மந்திரிகள் (1947 - 2020)	
பிரதம மந்திரி	காலம்
D.S. சேனநாயக	1947.09.24 - 1952.03.22
LL'லி சேனநாயக	1952.03.26 - 1953.10.12
சேர். ஜோன் கொத்தலாவல	1953.10.12 - 1956.04.12
S.W.R.D. பண்டாரநாயக	1956.04.12 - 1959.09.26
W. தஹநாயக	1959.09.26 - 1960.03.20
LL'லி சேனநாயக	1960.03.21 - 1960.07.21
சிறீமா பண்டாரநாயக	1960.07.21 - 1965.03.25
LL'லி சேனநாயக	1965.03.25 - 1970.05.29
சிறீமா பண்டாரநாயக	1970.05.29 - 1972.05.22
சிறீமா பண்டாரநாயக	1972.05.22 - 1977.07.23
J.R. ஐயவர்தன	1977.07.23 - 1978.02.04
R. பிரேமதாச	1978.02.26 - 1978.09.07
R. பிரேமதாச	1978.09.07 - 1989.01.02
D.B. விஜேதுங்க	1989.03.06 - 1990.03.28
D.B. விஜேதுங்க	1990.03.30 - 1993.05.07
ரணில் விக்ரமசிங்க	1993.05.17 - 1994.08.19
சந்திரிகா பண்டாரநாயக	1994.08.19 - 1994.11.12
சிறீமா பண்டாரநாயக	1994.11.14 - 2000.08.09
ரட்ணசிற்றி விக்ரமநாயக	2000.08.10 - 2000.10.13
ரட்ணசிற்றி விக்ரமநாயக	2000.10.13 - 2001.12.07
ரணில் விக்ரமசிங்க	2001.12.09 - 2004.04.02
மஹிந்த ராஜபக்ஷ	2004.04.06 - 2005.11.19
ரட்ணசிற்றி விக்ரமநாயக	2005.11.19 - 2010.04.20
D.M. ஐயர்தன	2010.04.21 - 2015.01.09
ரணில் விக்ரமசிங்க	2015.01.09 - 2015.08.21
ரணில் விக்ரமசிங்க	2015.08.24 - 2018.10.26
மஹிந்த ராஜபக்ஷ	2018.10.26 - 2018.12.15
ரணில் விக்ரமசிங்க	2018.12.16 - 2019.11.21
மஹிந்த ராஜபக்ஷ	2019.11.21 - 2020.08.05
மஹிந்த ராஜபக்ஷ	2020.08.09 முதல்

இணைப்பு - 4

இருமொழி நிருவாகப் பிரதேசங்கள் (குமிழ், சிங்களம்)		
1999 நவம்பர் 12 – 1105/25 ஆம் இலக்க அதிவிசேட வர்த்தமானி (12)		
மாவட்டம்	பிரதேச செயலகப் பிரிவுகள்	எண்ணிக்கை
நுவரெலியா	அம்பகமுவ, கொதம்லை, நுவரெலியா, வலப்பனை, ஹங்குராங்கெத்த	5
பதுளை	பண்டாரவளை, ஹாலிஎல, அப்புத்தளை, மீகாகிஷுல, பசறை, எல்ல, ஹல்துமுல்ல	7
2001 பெப்ரவரி 14 – 1171/15 ஆம் இலக்க அதிவிசேட வர்த்தமானி (2)		
கொழும்பு	தம்பிரிகஸ்யாய, கொழும்பு	2
2003 ஏப்ரல் 07 – 1283/03 ஆம் இலக்க அதிவிசேட வர்த்தமானி (15)		
பதுளை	பதுளை, ஹுகல, வெலிமடை, சொரணத்தோடடை	4
கண்டி	அக்குறணை, தெல்தோடடை, பன்வில், பஸ்பாடே கோறணை, உடபலாத்த	5
புத்தளம்	கல்பிட்டி, முந்தல், புத்தளம், வண்ணாத்திவில்லு	4
காலி	காலி நகர்	1
களுத்துறை	பேருவளை	1
2012 ஒக்டோபர் 10 – 1779/16 ஆம் இலக்க அதிவிசேட வர்த்தமானி (12)		
கொழும்பு	தெறிவளை – கல்கிஸ்ஸை	1
கண்டி	கங்க இஹல கோரல, கண்டிச் சூழல்	2
மாத்தளை	மாத்தளை	1
பொலநறுவை	லங்காபுர, வெலிகந்த	2
இரத்தினபுரி	இரத்தினபுரி, பலாங்கொட	2
கேகாலை	மாவனல்லை	1
அநுராதபுரம்	கெக்கிராவ	1
வவுனியா	வவுனியா தெற்கு	1
அம்பாறை	தெறியத்த கண்டி	1
மொத்தம்		41
மேலதிகமாக 31 பிரதேச செயலகப் பிரிவுகள் இருமொழி பிரதேச செயலகங்களாகப் பிரகடனம் செய்ய அரசுகடும் மொழிகள் ஆணைக்குழு சிபாரிசு செய்துள்ளது.		

இணைப்பு - 5

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி சபைகள்					
இல	மாவட்டம்	மாநகர சபை	நகர சபை	பிரதேச சபை	மொத்தம்
1.	கொழும்பு	05	05	03	13
2.	கம்பஹா	02	05	12	19
3.	களுத்துறை	.	04	13	17
4.	காலி	01	02	17	20
5.	மாத்தறை	01	01	15	17
6.	அம்பாந்தோட்டை	01	01	10	12
7.	கணடி	01	04	17	22
8.	மாத்தளை	02	.	11	13
9.	நுவரெலியா	01	02	09	12
10.	குருணாகல்	01	01	19	21
11.	புத்தளம்	.	02	10	12
12.	அநுராதபுரம்	01	.	18	19
13.	பொலநறுவை	01	.	07	08
14.	இரத்தினபுரி	01	02	14	17
15.	கேகாலை	.	01	11	12
16.	பதுளை	02	01	15	18
17.	மொனராகலை	.	.	10	10
18.	யாழ்ப்பாணம்	01	03	13	17
19.	கிளிநொச்சி	.	.	03	03
20.	மன்னார்	.	01	04	05
21.	வவுனியா	.	01	04	05
22.	முல்லைத்தீவு	.	.	04	04
23.	மட்டக்களப்பு	01	02	09	12
24.	அம்பாறை	02	01	17	20
25.	திருகோணமலை	.	02	11	13
	மொத்தம்	24	41	276	341

இணைப்பு - 6

இலங்கையின் நிருவாக மற்றும் தேர்தல் பிரிவுகள்									
இல.	மாகாணம்	இல.	நிருவாக மாவட்டம்	இல.	தேர்தல் மாவட்டம்	தேர்தல் தொகுதி			
1.	மேல்	01.	கொழும்பு	01.	கொழும்பு	15			
		02.	கம்பஹா	02.	கம்பஹா	13			
		03.	களுத்துறை	03.	களுத்துறை	08			
2.	மத்தி	04.	கண்டி	04.	கண்டி	13			
		05.	மாத்தளை	05.	மாத்தளை	04			
		06.	நுவரெலியா	06.	நுவரெலியா	04			
3.	தென்	07.	காலி	07.	காலி	10			
		08.	மாத்தறை	08.	மாத்தறை	07			
		09.	அம்பாந்தோட்டை	09.	அம்பாந்தோட்டை	04			
4.	வடக்கு	10.	யாழ்ப்பாணம்	10.	யாழ்ப்பாணம்	11			
		11.	கிளிநொச்சி						
		12.	வவுனியா				11.	வன்னி	03
		13.	மன்னார்						
		14.	முல்லைத்தீவு						
5.	கிழக்கு	15.	மட்டக்களப்பு	12.	மட்டக்களப்பு	03			
		16.	அம்பாறை	13.	திகாமடுல்ல	04			
		17.	திருகோணமலை	14.	திருகோணமலை	03			
6.	வடமேல்	18.	குருணாகல்	15.	குருணாகல்	14			
		19.	புத்தளம்	16.	புத்தளம்	05			
7.	வடமத்தி	20.	அநுராதபுரம்	17.	அநுராதபுரம்	07			
		21.	பொலநறுவை	18.	பொலநறுவை	03			
8.	ஊவா	22.	பதுளை	19.	பதுளை	09			
		23.	மொனராகலை	20.	மொனராகலை	03			
9.	சப்ரகமுவ	24.	இரத்தினபுரி	21.	இரத்தினபுரி	08			
		25.	கேகாலை	22.	கேகாலை	09			
	9		25		22	160			

இணைப்பு - 7

பொதுத்தேர்தல்கள் 1931 - 2020		
ஆரசாங்க சபைத் தேர்தல்	அரசாங்க சபை	நடைபெற்ற திகதி
1 ஆவது	முதலாவது	1931.06.13 - 1931.06.20 (7 நாட்கள்)
2 ஆவது	2 ஆவது	1936.02.22 - 1936.03.07 (11 நாட்கள்)
பாராளுமன்றத் தேர்தல்	சனப்பிரதிநிதிகள் சபை	நடைபெற்ற திகதி
1 ஆவது	முதலாவது	1947.08.23 - 1947.09.20 (19 நாட்கள்)
2 ஆவது	2 ஆவது	1952.05.24 - 1952.05.30 (4 நாட்கள்)
3 ஆவது	3 ஆவது	1956.04.05 - 1956.04.10 (3 நாட்கள்)
4 ஆவது	4 ஆவது	1960.03.19
5 ஆவது	5 ஆவது	1960.07.20
6 ஆவது	6 ஆவது	1965.03.22
7 ஆவது	7 ஆவது	1970.05.27
பாராளுமன்றத் தேர்தல்	தேசிய அரசுப் பேரவை	நடைபெற்ற திகதி
8 ஆவது	2 ஆவது	1977.07.21
பாராளுமன்றத் தேர்தல்	இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசின் பாராளுமன்றம்	நடைபெற்ற திகதி
9 ஆவது	2 ஆவது	1989.02.15
10 ஆவது	3 ஆவது	1994.08.16
11 ஆவது	4 ஆவது	2000.10.10
12 ஆவது	5 ஆவது	2001.12.05
13 ஆவது	6 ஆவது	2004.04.02
14 ஆவது	7 ஆவது	2010.04.08, 2010.04.20
15 ஆவது	8 ஆவது	2015.08.17
16 ஆவது	9 ஆவது	2020.08.05

தொகுதி நிருணய ஆணைக்குழு		
அமைக்கப்பட்ட ஆண்டு	உறுப்பினர்கள்	காலம்
1946	தலைவர் - L.M.T. டி சில்வா, உறுப்பினர்கள் - N. நடராஜா, H.E. ஜேன்ஸ்	1946.05.28 - 1946.08.29
1959	தலைவர் - W. தல்கொடபிடிய, உறுப்பினர்கள் - G. தம்பையா, M.A.S. மரிக்கார்	1959.02.21 - 1959.07.23
1976	தலைவர் - J.M. நோயல் தித்தவல, உறுப்பினர்கள் - M. சுவாமிநாதன், S.M. சுபைர்	1974.08.09 - 1976.05.25
1981	தலைவர் - G.P.A. சில்வா, உறுப்பினர்கள் - V. மாணிக்கவாசகம், A.L.M. ஹஸீம்	1978.11.29 - 1981.01.12
1988	தலைவர் - H. ரொட்றிகோ உறுப்பினர்கள் - M. சிவநாதன், M.A.M. சஹாப்தீன்	1988.05.24 - 1988.07.15
2015	தலைவர் - P. கனகரட்ணம், உறுப்பினர்கள் - A.D. பண்டாரநாயக, பேராசிரியர் S.H. ஹஸ்புல்லா (2018.08.24 வரை), A.M. நஹியா (2019.03.11 முதல்)	2015.11.13
2020	தலைவர் - மஹிந்த தேசபிரிய, உறுப்பினர்கள் - J.R. திசாநாயக, P.H.G. பிரேமசிரி	2020 டிசெம்பர் முதல்

உசாத்துணைகள்

- வில்சன், ஏ.ஜே. (1954) குடியியலும் அரசியலும் - இரண்டாம் பாகம், அறலஸ் ஹோல் வெளியீடு.
- குலரத்தினம், க.சி. (2008) நோத் முதல் கோபல்லாவவரை - இலங்கையின் அரசியல் வரலாறு. 1798 - 1947, கொழும்பு: குமரன் புத்தக இல்லம்.
- மனோகரன், ஆ.க. (2008) இலங்கை தேசிய இன முரண்பாடுகளும் சமாதான முன்னெடுப்புகளும் - ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை 1948 - 2007.
- வியன்கொட, கா. (2008) இடதுசாரி இயக்கமும் 56 கிளர்ச்சியும், கொழும்பு: சகவாழ்வு மன்றம்.
- வியன்கொட, கா. (2008) 1915 சிங்கள - முஸ்லிம் கலவரமும் அரசியல் சீர்திருத்தமும், கொழும்பு: சகவாழ்வு மன்றம்.
- வியன்கொட, கா. (2008) சிங்களத்தின் இறுதி அரசனும் கோல் புருக் சீர்திருத்தமும், கொழும்பு: சகவாழ்வு மன்றம்.
- வியன்கொட, கா. (2008) இந்தியத் தமிழர்களின் பிரச்சினையும் 1977 இற்கு அப்பாலும், கொழும்பு: சகவாழ்வு மன்றம்.
- தமிழ்மாறன், வி.ரி. (2004) அரசியலமைப்பாக்கச் சிந்தனைகள், கொழும்பு: மதுரி மலர்வகம்.
- புஷ்பகுமார, வ. (2008) அரசியலமைப்பின் 17 ஆவது திருத்தச் சட்டம் - விமர்சன ரீதியான கட்டுரைத் தொகுப்பு, கொழும்பு: இலங்கை தேசிய சமாதானப் பேரவை.
- மஆரிஃப், இ.பீ. (2004) 1978 ஆம் ஆண்டு இலங்கை அரசியலமைப்பு அரசியல் நெருக்கடிகளும் முரண்பாடுகளும் ஒரு சமகாலப் பார்வை, கொழும்பு: SLISSO.
- பண்டித்தசேக்கர, ர., பண்டார நி. (2008) இலங்கை அரசியல் யாப்புக்களின் பரிணாமவளர்ச்சி, கொழும்பு: அரசியலமைப்பு அலுவல்கள் மற்றும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு அமைச்சு.
- சமரசேகர, சா. (2005) இலங்கையின் சட்டம் மற்றும் மனித உரிமைகள், கொழும்பு: அரசியலமைப்பு அலுவல்கள் மற்றும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு அமைச்சு.

- சிவராசா, அ. (2006) இலங்கை அரசியல், கொழும்பு: குமரன் புத்தக இல்லம்.
- யோதிலிங்கம், சி.அ. (2000) இலங்கையில் இனக்குழும அரசியல், கொழும்பு: மூன்றாவது மனிதன் வெளியீட்டகம்.
- யோதிலிங்கம், சி.அ. (2004) இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகள், கொழும்பு: குமரன் புத்தக இல்லம்.
- யோதிலிங்கம், சி.அ. (2008) இலங்கையின் அரசியல் கட்சி முறைமை, கொழும்பு: குமரன் புத்தக இல்லம்.
- அனஸ், எம்.எஸ்.எம். (2008) இலங்கையில் இனக்கலவரங்களும் முஸ்லிம்களும், கொழும்பு: இஸ்லாமிக் Bபுக் ஹவுஸ்.
- ஜெமீல் S.H.M. (2013) இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் முஸ்லிம்கள், கொழும்பு: குமரன் புத்தக இல்லம்.
- ஐவன், வி. (2008) கண்ணீர் சிந்தும் சொர்க்கப்புரி, மகரகம: ராவய.
- ஜயவர்தன, கு. (2014) ஓயாத கிளர்ச்சி அலைகள், கொழும்பு 5: சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம்.
- குருகே, ல. (2014) பிரஜைகளின் கலந்துரையாடலுக்கான முன்னுரை, கொழும்பு: மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையம் (CPA)
- வியனாரச்சி, ஜ. (2017) 17, 18, மற்றும் 19 அரசியலமைப்புத் திருத்தங்கள் பற்றிய அறிமுகம், ஜனாதிபதி ஊடகப் பிரிவு
- அரசகரும மொழி அலுவலகம், (1967) டொனமூர் அறிக்கை, கொழும்பு: அரசகரும மொழி வெளியீட்டுக் கிளை.
- மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையம், (1998) ஒப்புட்சுமனின் பணி, கொழும்பு: மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையம் (CPA).
- பாராளுமன்ற செயலகம், (2010) இலங்கை சனநாயக சோசலிசக் குடியரசின் அரசியலமைப்பு, சிறீ ஜயவர்தனபுர: பாராளுமன்ற செயலகம்.
- அரசாங்க வெளியீட்டு அலுவலகம் (2010) அரசியலமைப்புக்கான பதினெட்டாவது திருத்தம், கொழும்பு: அரசாங்க வெளியீட்டு அலுவலகம்.

- பாராளுமன்ற அலுவல்கள் அமைச்சு (2009) இலங்கை பாராளுமன்ற ஆட்சி முறைப் பரிணாமம், கொழும்பு: பாராளுமன்ற அலுவல்கள் அமைச்சு.
- அரசாங்க வெளியீட்டு அலுவலகம், (1981) 1981 ஆம் ஆண்டின் 1 ஆம் இலக்க, பாராளுமன்றத் தேர்தல்கள் சட்டம், கொழும்பு: அரசாங்க வெளியீட்டு அலுவலகம்.
- அரசாங்க வெளியீட்டு அலுவலகம், (1981) 1981 ஆம் ஆண்டின் 15 ஆம் இலக்க, சனாதிபதித் தேர்தல்கள் சட்டம், கொழும்பு: அரசாங்க வெளியீட்டு அலுவலகம்.
- அரசாங்க வெளியீட்டு அலுவலகம், (1987) 1987 ஆம் ஆண்டின் 42 ஆம் இலக்க, மாகாண சபைகள் சட்டம், கொழும்பு: அரசாங்க வெளியீட்டு அலுவலகம்.
- அரசாங்க வெளியீட்டு அலுவலகம், (1988) 1988 ஆம் ஆண்டின் 2 ஆம் இலக்க, மாகாண சபைத் தேர்தல்கள் சட்டம், கொழும்பு: அரசாங்க வெளியீட்டு அலுவலகம்.
- அரசாங்க வெளியீட்டு அலுவலகம், (1988) 1988 ஆம் ஆண்டின் 16 ஆம் இலக்க, சனாதிபதித் தேர்தல்கள் (திருத்தச்) சட்டம், கொழும்பு: அரசாங்க வெளியீட்டு அலுவலகம்.
- அரசாங்க வெளியீட்டு அலுவலகம், (1988) 1988 ஆம் ஆண்டின் 35 ஆம் இலக்க, தேர்தல்கள் (சிறப்பேற்பாடுகள்) சட்டம், கொழும்பு: அரசாங்க வெளியீட்டு அலுவலகம்.
- Coorey, L.J.M. (1984) Constitutional Government in Sri Lanka 1796 – 1977, Colombo: Lake House Investments Ltd.
- Bandarage, A. (1985) Colonialism in Sri Lanka, Colombo: Lake house Investments Ltd.
- Perera, N.M. (1978) Critical Analysis of the New Constitution of the Sri Lanka Government, Colombo: Star Press,
- Wijesinhe, R. (1990) Political Principles and their Practice in Sri Lanka.
- Government Publication Bureau (1972) The Constitution of Sri Lanka (Ceylon), Colombo: Government Publication Bureau.

- Government Publication Bureau (1996) Human Rights Commission of Sri Lanka Act, No.21 of 1996 ,Colombo: Government Publication Bureau.
- Government Publication Bureau (2001) Seventeenth Amendment to the Constitution, Colombo: Government Publication Bureau.
- Government Publication Bureau (2010) Eighteenth Amendment to the Constitution, Colombo: Government Publication Bureau.
- Government Publication Bureau (2015) Nineteenth Amendment to the Constitution, Colombo: Government Publication Bureau.
- Government Publication Bureau (2020) Twentieth Amendment to the Constitution, Colombo: Government Publication Bureau.
- www.parliament.lk
- www.slections.gov.lk
- www.media.gov.lk
- <http://courtofappeal.lk/>
- <https://www.moj.gov.lk/>
- <http://www.cabinetoffice.gov.lk/>
- <https://lslanka.org/>
- <https://www.cpalanka.org/>
- <http://treasury.gov.lk/>
- www.rti.lk
- www.constitutionalassembly.lk
- www.supremecourt.lk
- www.ombudsman.gov.lk
- www.smartcity.sngpweb.com
- <https://www.cbsl.gov.lk/>
- <https://www.srilankalaw.lk/>
- <http://www.commonlii.org/resources/264.html>
- <http://www.documents.gov.lk/>
- <https://www.npc.gov.lk/>

நூலாசிரியர்

முசுசீன் றயீசுத்தீன், மன்னார் – சிலாவத்துறையை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இவர் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் சர்வதேச உறவுகள், அரசியல் விஞ்ஞானம், புவியியல் ஆகிய பாடங்களில் கலை இளமணிப் பட்டத்தையும் (BA) இலங்கைத் திறந்த பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்பின் கல்வி டிப்ளோமாவையும் (PGDE) கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் கல்வி முதுமணிப் பட்டத்தையும் (MEd.) பெற்றுள்ளார். தற்போது அரசியல் விஞ்ஞான பாட ஆசிரியர், அகில இலங்கை சமாதான நீதவான், முசலி பிரதேச சபையின் உப தவிசாளர் ஆகிய பதவிப் பணிகளில் உள்ளார்.

'இலங்கையின் அரசியல் முறைமை' எனும் இந்நூல் இவரது முதலாவது நூலின் 3 ஆவது பதிப்பாகும். ஏற்கனவே 'ஓப்பீட்டு அரசாங்கமும் அரசியலும்', 'சர்வதேச பிராந்திய அமைப்புகள்' ஆகிய நூல்களையும் இவர் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் எனது மாணவராக இருந்த இவர் இவ்வாறான பயன்மிகு பணியினை தொடர்ந்தும் மேற்கொள்ள வேண்டுமென வாழ்த்துகிறேன்.

கலாநிதி பர்னா றுசைக்

Dr. Fareena Ruzaik

Senior Lecturer

Department of Geography

Secretary/ERCSSH/FoA

University of Colombo

விலை: 700.00

வெளியீடு

முசலி இளைஞர் ஒன்றியம் (MYA)

ISBN 978-624-97751-0-7

9 786249 775107